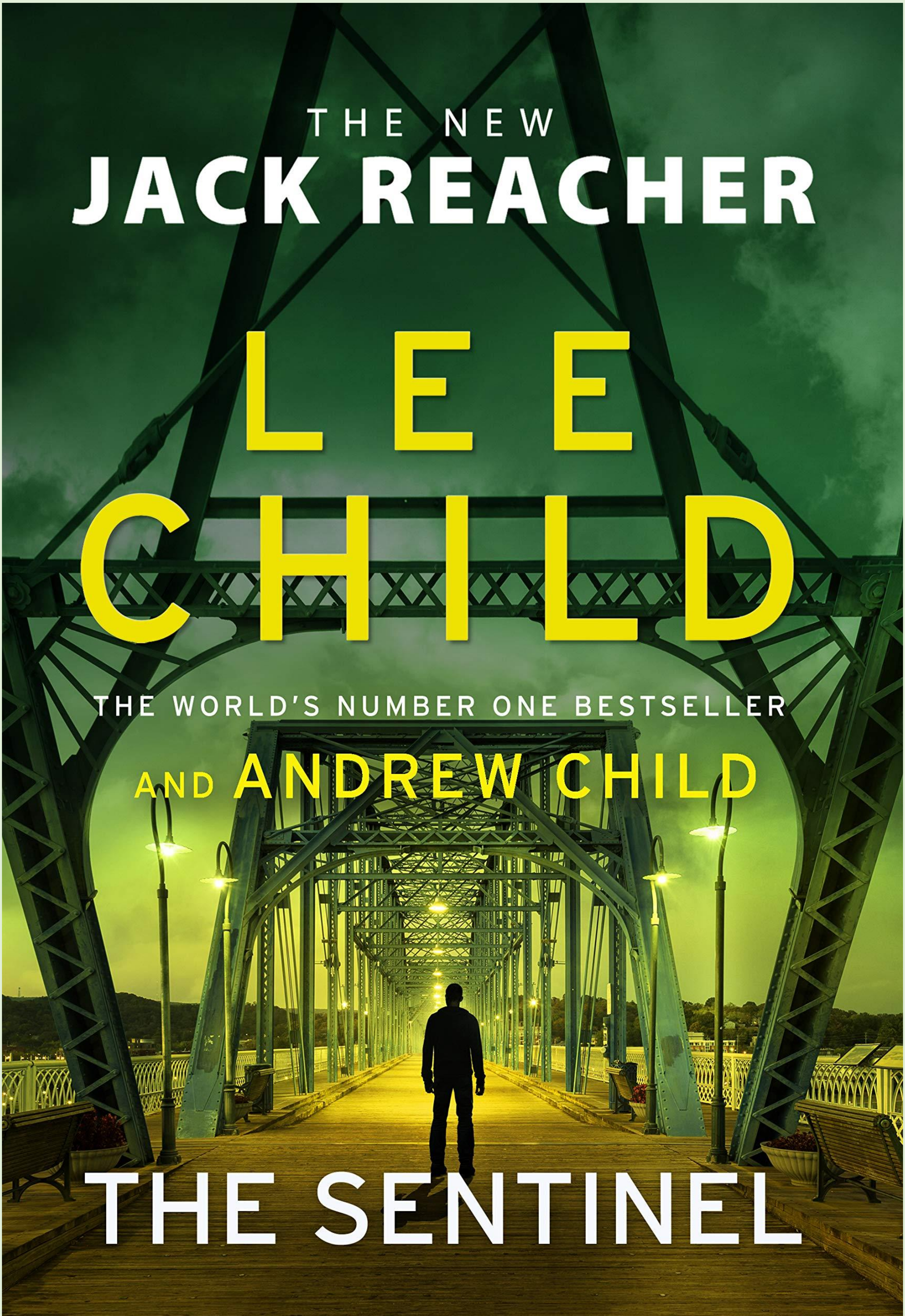

THE NEW
JACK REACHER
LEE
CHILD
THE WORLD'S NUMBER ONE BESTSELLER
AND ANDREW CHILD
THE SENTINEL

01

Rusty Rutherford ở tại căn hộ của mình vào một buổi sáng thứ Hai, đúng một tuần sau khi bị sa thải.

Anh ấy đã dành vài ngày đầu tiên sau khi bị cho thôi việc, làm việc trong kho dự trữ pizza đông lạnh của mình và chờ điện thoại đổ chuông. Rất nhiều điểm yếu, lá thư sa thải cho biết. Không làm đúng hướng dẫn. Các lỗi cơ bản. Thật không thể tin được. Một sự bóp méo sự thật. Thật bất công. Đó là một sai lầm. Thông thường và đơn giản.

Nhiều giờ đã trôi qua. Điện thoại im lặng. Và email cá nhân không có gì ngoài thư rác.

Anh ta cố thêm một ngày nữa, rồi cầm lấy chiếc máy tính xách tay cũ và bật nguồn. Anh ta không sở hữu súng hay dao. Nhưng có người phải trả giá. Có lẽ kẻ thù trong đời thực của anh. Nhưng không phải nhân vật phản diện trong trò chơi điện tử mà một người bạn đã gửi cho. Trước đây anh đã tránh chơi chúng. Cảm giác bạo lực quá nghiêm trọng. Không cần thiết. Nó không còn cảm thấy như vậy nữa. Những ngày thể hiện lòng thương xót của anh ấy đã kết thúc. Trừ khi ...

Điện thoại của anh im lặng.

Anh đóng máy tính và thả mình xuống ghế dài. Anh ta ở đó trong một khoảng thời gian, chọn ngẫu nhiên từ một chồng đĩa Blu-ray mà anh không nhớ là đã mua khi nào và thầm cầu xin được trở lại làm việc. Anh ấy sẽ khác, anh ấy thề. Hòa hợp hơn. Kiên nhẫn hơn. Giao lưu. Thậm chí, đồng cảm,. Anh ấy sẽ mua bánh rán cho mọi người trong văn phòng. Hai lần một tháng. Ba lần, nếu cần.

Điện thoại của anh im lặng.

Anh ấy không thường xuyên uống rượu, nhưng còn việc gì khác phải làm bây giờ? Các hóa đơn nằm trên một đĩa khác. Anh ấy không thể xem thêm bộ phim nào nên và vào bếp. Lấy một chai Jim Beam chưa mở từ phía sau tủ. Quay trở lại phòng khách và nghe đĩa nhạc Elmore James.

Jim Beam là một nhãn hiệu rượu whisky bourbon của Mỹ được sản xuất tại Clermont, Kentucky, bởi Beam Suntory. Đây là một trong những thương hiệu bán chạy nhất của bourbon trên thế giới. Kể từ năm 1795, bảy thế hệ của gia đình Beam đã tham gia sản xuất rượu whisky cho công ty sản xuất thương hiệu này.

Anh ngủ thiếp đi, úp mặt xuống sàn, không rõ là bao lâu. Tất cả những gì anh ấy biết là khi thức dậy, đầu đau như búa bổ. Anh nghĩ nỗi đau sẽ không bao giờ kết thúc. Nhưng khi cảm giác nôn nao cuối cùng cũng qua đi, anh thấy mình đang trải qua một cảm xúc mới. Sự thách thức. Dù gì thì anh cũng là một người vô tội.

Không có điều gì tồi tệ đã xảy ra là lỗi của anh. Đó là điều chắc chắn. Anh là người đã thấy trước vấn đề.

Ai đã cảnh báo cấp trên. Hết lần này đến lần khác. Ở nơi công cộng và riêng tư. Và ai đã bỏ qua. Hết lần này đến lần khác. Vì vậy, sau bảy ngày ròng rã một mình, Rutherford quyết định đã đến lúc lộ diện. Để kể câu chuyện. Cho bất cứ ai sẽ lắng nghe.

Anh đi tắm và lấy một số quần áo trong tủ ra. Quần chinos và áo sơ mi polo. Thương hiệu mới. Màu tối, nhìn như dân kinh doanh. Sau đó, anh lấy giày từ các góc đối diện của hành lang nơi anh ném chúng. Lục tung tìm chìa khóa và kính râm từ tủ sách bên cửa. Bước ra hành lang. Đi xuống thang máy, một mình. Qua sảnh. Đẩy qua cánh cửa xoay nặng nề và dừng lại trên vỉa hè. Mặt trời giữa trưa giống như một cái lò cao và sức nóng kéo theo những hạt mồ hôi trên trán và nách. Anh cảm thấy một sự hoảng loạn. Có tội mới đổ mồ hôi. Anh đã đọc điều đó ở đâu đó và điều anh cố gắng tránh là trông tội lỗi. Anh liếc nhìn xung quanh, tin chắc mọi người sẽ nhìn chằm chằm vào mình, sau đó buộc mình phải di chuyển. Anh bước nhanh, cảm thấy như đang khỏa thân đi bộ xuống phố. Nhưng sự thật là hầu hết những người đi qua thậm chí không nhận thấy anh đang ở đó. Trên thực tế, chỉ có hai người chú ý đến anh.

Cùng lúc Rusty Rutherford ra khỏi căn hộ của mình, Jack Reacher bước vào một quán bar. Anh đã ở Nashville, Tennessee, bảy mươi lăm dặm về phía đông bắc từ thị trấn nhỏ buồn ngủ của Rutherford, và đang tìm kiếm giải pháp cho một vấn đề. Đó là một vấn đề thực tế. Một câu hỏi vật lý. Và sinh học. Cụ thể là làm thế nào để chổng ngược một người từ trần nhà mà không gây ra quá nhiều vết thương. Ít nhất là lên trần nhà.

Nashville, Tennessee

Reacher lần đầu tiên đặt chân đến nơi này một ngày trước đó. Vào thứ bảy. Gần như là Chủ nhật, vì lúc anh vào thị trấn đã gần nửa đêm. Cuộc hành trình của anh không được suôn sẻ. Xe buýt bị hư và mất thời gian sửa chữa. Reacher bị tê cứng vì ngồi lâu, cuối cùng ra khỏi nhà ga Greyhound, và mất vài phút để thư giãn các cơ và khớp. Anh đứng đó, khuất một nửa trong bóng tối, trong khi những hành khách còn lại ngồi xung quanh nói chuyện, nghịch điện thoại và thu dọn hành lý.

Reacher vẫn ở lại. Anh không vội vàng. Anh đến muộn hơn dự kiến, nhưng đó không phải là vấn đề lớn. Anh không có cuộc hẹn nào. Không có cuộc họp nào để tham dự. Không ai đợi anh, lo lắng hay phát điên lên. Anh đã lên kế hoạch tìm một nơi để qua đêm. Một quán ăn, với một số thức ăn. Và một quán bar nơi anh có thể nghe một số bản nhạc hay. Anh có thể làm tất cả những điều đó. Anh có thể phải thay đổi thứ tự. Có thể kết hợp một vài hoạt động. Và với một số khách sạn, loại Reacher ưa thích, nó đóng cửa muộn. Đặc biệt nếu bạn trả tiền mặt. Điều anh luôn làm.

Âm nhạc trước, Reacher quyết định. Anh biết không thiếu địa điểm ở Nashville, nhưng anh muốn có một địa điểm cụ thể. Một nơi nào đó. Với một số lịch sử. Nơi Blind Blake có thể đã chơi, trong ngày trở lại.

Arthur Blake, được biết đến với cái tên Blind Blake, là một ca sĩ và nghệ sĩ guitar blues và blagtime người Mỹ. Ông được biết đến với nhiều bản ghi âm mà ông đã thực hiện cho Paramount Records trong khoảng thời gian từ 1926 đến 1932.

Câu hỏi duy nhất là làm thế nào để tìm được một nơi như vậy. Đèn vẫn sáng trong bến xe buýt, và một số ít người vẫn đang làm việc hoặc chờ đợi hoặc chỉ muốn tránh xa đường phố. Có lẽ, một số là người địa phương. Reacher có thể hỏi đường. Nhưng anh không hỏi. Anh ấy thích điều hướng theo bản năng hơn. Anh biết các thành phố. Anh có thể đọc hình dạng và dòng chảy của chúng giống như một thủy thủ có thể cảm nhận được hướng của những con sóng. Linh cảm bảo anh đi về phía bắc, vì vậy anh bắt đầu băng qua một giao lộ hình tam giác rộng và đến một bãi đất trống đầy đá dăm. Mùi hôi của dầu diesel và thuốc lá mờ dần sau lưng, và bóng anh dài ra phía trước khi anh bước đi. Nó dẫn đến những dãy phố hẹp, song song với những tòa nhà gạch tương tự nhau, nhuốm đầy bồ hóng. Có cảm giác công nghiệp, nhưng mục nát và rỗng. Reacher không biết loại hình kinh doanh nào đã phát triển mạnh trong quá khứ của Nashville, nhưng bất cứ thứ gì được sản xuất, bán hoặc lưu trữ thì rõ ràng đã xảy ra xung quanh đó. Và rõ ràng là nó sẽ không xảy ra nữa. Các cấu trúc là tất cả những gì còn lại. Và không lâu nữa, Reacher nghĩ. Tiền sẽ chảy vào và nuôi sống chúng, hoặc chúng sẽ sụp đổ.

Reacher bước ra khỏi vỉa hè đổ nát và tiếp tục đi xuống đường. Anh nghĩ sẽ thêm hai khối nữa. Nhiều nhất là ba. Nếu anh không tìm thấy bất cứ điều gì tốt thì anh sẽ sang bên phải, về phía sông. Anh đi ngang qua một nơi bán lốp xe cũ. Một

nhà kho mà một tổ chức từ thiện đang sử dụng để lưu trữ đồ đạc quyên góp. Sau đó, khi băng qua con đường tiếp theo, anh nghe được tiếng réo rắt của một cây guitar bass và tiếng trống sấm sét.

Âm thanh phát ra từ một tòa nhà ở trung tâm khu nhà. Nó không có vẻ hứa hẹn. Không có cửa sổ. Không có bảng chỉ dẫn. Chỉ là một dải ánh sáng vàng mỏng manh thoát ra từ bên dưới một cánh cửa gỗ duy nhất. Reacher không thích những nơi có ít lối ra tiềm năng nên anh có xu hướng tiếp tục đi bộ, nhưng khi anh đi ngang qua thì cánh cửa đã mở ra. Hai chàng trai, có lẽ ở độ tuổi gần hai mươi, với chiếc áo phông cộc tay và một vết xăm, loạng choạng bước ra vỉa hè. Reacher di chuyển để tránh họ, và cùng lúc đó, một cây đàn guitar bắt đầu réo rắt từ bên trong. Reacher dừng lại. Riff hay. Nó vút lên, bay bổng và như thể đã hoàn thành nốt nhạc cuối cùng, tiếp tục với giọng một người phụ nữ. Nó thê lương, tuyệt vọng, đau đớn. Reacher không thể cưỡng lại. Anh bước vào.

Trong âm nhạc, riff là một đoạn nhạc hoặc một chùm hợp âm được lặp đi lặp lại trong một nhạc phẩm hoặc một cuộc trình diễn âm nhạc.

Không khí bên trong có mùi bia và mồ hôi, và không gian phía trước hẹp hơn nhiều so với dự đoán của Reacher. Phía sau rộng hơn, tạo ra hai khu vực riêng biệt với một vùng chết ở giữa. Phía bên tay phải dành cho những người yêu âm nhạc. Có vài chục, một số đứng, một số khiêu vũ, một số thực hiện cả hai. Sân khấu dựa vào bức tường phía xa, chiếm hết chiều sâu của căn phòng. Nó thấp, được dựng từ các thùng bia với một số tấm gỗ đóng đinh. Có một ngăn xếp loa khiêm tốn ở mỗi bên và một cặp thanh kim loại treo trên trần nhà để giữ đèn. Ca sĩ ở trung tâm. Đối với Reacher, cô ấy có vẻ nhỏ bé. Cao nhất là 1.5m, và mỏng như một cây kim. Tóc cô ấy là kiểu bob màu vàng hoàn hảo, tỏa sáng rực rỡ đến mức Reacher tự hỏi liệu đó có phải là tóc giả hay không. Người chơi guitar ở bên trái cô, gần cửa nhất. Người chơi bass ở bên phải cô. Cả hai đều có mái tóc xoăn hoang dại và gò má cao, sắc nét, trông giống nhau đến nỗi họ có thể là anh em sinh đôi. Chắc chắn là anh em. Tay trống cũng ở đó, đập theo nhịp, nhưng cái bóng ở phía sau sân khấu quá sâu khiến Reacher không thể nhìn rõ cô ấy.

Phía bên trái là quầy rượu. Có sáu bàn tròn, mỗi bàn có bốn ghế, và bốn ghế đẩu ở quầy bar được kê dựa vào tường, đối diện sân khấu. Một chiếc gương chạy hết chiều rộng với một vết nứt hình ngôi sao lởm chởm ở giữa. Reacher nghĩ, kết quả của việc một cái chai bị ném đi. Anh thích hình ảnh đó. Reacher đợi cho đến khi ban nhạc kết thúc bài hát cuối cùng, sau đó đi về phía quầy bar. Anh là người duy nhất ở phía đó của căn phòng.

“Cà phê,” Reacher nói, khi người pha chế nhìn anh. Anh nói thêm “đen.”

“Không có cà phê,” người pha chế trả lời.

“OK. Bánh mì kẹp phô mai. Khoai tây chiên. Không có rau diếp. Không có dưa chua. Và một lon Coke.”

"Không có bánh mì kẹp phô mai."

"Vậy có thức ăn gì?"

"Không có thức ăn."

"Có tiệm nào xung quanh đây?"

Người pha chế nhún vai. "Đừng sống quanh đây."

Reacher lấy Coke của mình và quay lại nhìn sân khấu. Anh đã hy vọng một ban nhạc khác sẽ tiếp tục nhưng không có dấu hiệu nào. Một nửa số khán giả đã tụ tập quanh các bàn. Phần còn lại đứng gần cánh cửa. Không còn âm nhạc và không còn hy vọng về thức ăn, Reacher nghĩ uống hết đồ uống và đi ra. Anh tiếp tục đi theo hướng sẽ đi trước khi bị dụ vào trong, nhưng khi đi đến con hẻm ở cuối tòa nhà, anh nghe thấy tiếng ồn ào. Anh quay lại và suýt va chạm với người chơi guitar trong ban nhạc mà anh vừa nghe. Anh chàng lùi lại một bước, đôi mắt mở to sợ hãi và thùng đàn nâng lên như một tấm chắn. Cô ca sĩ gần như đâm sầm vào anh từ phía sau. Reacher giơ hai tay lên, lòng bàn tay hướng ra ngoài. Anh nhận thức được ảnh hưởng từ ngoại hình của mình. Anh cao 1.95m. Chỉ có 113 kg. Tóc anh rối bù. Anh đã không cạo râu. Trẻ em sẽ bỏ chạy và la hét khi nhìn thấy.

"Tôi xin lỗi." Reacher cố nở một nụ cười. "Tôi không cố ý làm bạn giật mình."

Người chơi guitar hạ thấp đàn.

"Nhân tiện, buổi biểu diễn tuyệt vời," Reacher nói. "Khi nào bạn chơi lại?"

"Cảm ơn." Người chơi guitar nói. "Sớm. Tôi hi vọng."

"Ở đây?"

"Không."

"Tại sao? Đám đông xấu?"

"Không. Chủ tồi."

"Chờ đã." Ca sĩ trừng mắt nhìn Reacher. "Tại sao bạn ở đây? Bạn làm việc cho ông ta?"

"Tôi không làm việc cho bất kỳ ai," Reacher nói. "Nhưng điều gì không tốt về chủ sở hữu? Vấn đề gì?"

Cô ca sĩ ngập ngừng. "Ông ấy sẽ không trả tiền cho chúng tôi. Ông ta đã lừa chúng tôi. Ông ta đã lấy cắp một cây đàn."

"Của tôi," nghệ sĩ guitar nói. "Đồ tốt."

"Thật không?" Reacher lùi lại. "Điều đó có vẻ không giống một cách kinh doanh tốt. Còn gì nữa không?"

Ca sĩ nhìn người chơi guitar.

“Chúng tôi đã hoàn thành phần của mình. Đóng gói. Yêu cầu tiền. Ông ấy từ chối.”

“Tôi không hiểu.” Reacher dừng lại. “Một nơi như thế này, âm nhạc là điểm hấp dẫn. Không phải trang trí. Đó là điều chắc chắn. Bạn cần ban nhạc để có âm nhạc. Và nếu bạn không trả tiền cho các ban nhạc, thì bạn làm cách nào để họ chơi? Đối với tôi, nghe giống như một chiến lược tự hại mình. Bạn đã làm điều gì đó chọc giận ông ta.”

“Anh không hiểu.” Người chơi guitar lắc đầu.

“Giải thích cho tôi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi đang yêu cầu bạn. Tôi thích thông tin. Học tập là một đức tính tốt.”

Người chơi guitar đặt thùng đàn của mình trên mặt đất. ‘Giải thích cái gì? Loại chuyện này xảy ra mọi lúc. Chúng tôi không thể làm gì để giải quyết vấn đề đó.”

“Ban nhạc không có sức mạnh.” Nữ ca sĩ đặt tay lên vai nghệ sĩ guitar. “Các địa điểm nắm thế lợi thế.”

“Không có ai giúp các bạn sắp xếp mọi thứ? Người quản lý của bạn? Không phải nghệ sĩ có những loại người đó sao?”

Người chơi guitar lắc đầu. “Đó là những người thành công. Không phải chúng tôi.”

“Vẫn chưa,” nữ ca sĩ nói.

“Vậy thì cảnh sát?”

“Không.” Nữ ca sĩ đưa tay sờ túi áo khoác. “Không có cảnh sát.”

“Chúng tôi không thể liên quan đến họ”, nghệ sĩ guitar nói. “Các địa điểm sẽ không thuê chúng tôi.”

“Được thuê có ích gì nếu bạn không được trả tiền?”

“Vấn đề là, chúng tôi phải chơi. Mọi người nghe thấy chúng tôi.” Nữ ca sĩ gõ nhẹ vào đầu. “Bạn không thể được phát hiện nếu bạn không được lắng nghe.”

“Vậy à.” Reacher dừng lại. “Mặc dù, tôi nghĩ bạn cần phải xem xét thông điệp bạn đang gửi.”

“Thông điệp gì?” Người chơi guitar dựa một vai vào tường. “Phải chịu thôi. Đó là tất cả những gì chúng tôi có thể làm.”

“Đó là cách chúng tôi sẽ làm,” ca sĩ nói.

Reacher không nói gì.

“Anh nghĩ chúng tôi đang làm sai?”

Reacher lần lượt xem xét từng người. “Nhưng đối với tôi, có vẻ như bạn đang nói với chủ câu lạc bộ, bạn rất vui khi không được trả tiền.”

“Điều đó thật điên rồ,” ca sĩ nói. “Tôi ghét việc không được trả tiền. Đó là điều tồi tệ nhất.”

“Bạn đã nói rõ điều đó chưa?”

“Tất nhiên.” Người chơi guitar đứng thẳng người. “Tôi đã làm. Tôi đòi ông ta trả tiền. Ông ta đưa tôi đến văn phòng. Có một chàng trai đang đợi ở đó. Người trả tiền. Anh ta rất to con. Chắc họ đã lên kế hoạch trước vì anh ta không nói gì cả. Không chờ đợi. Nắm lấy tay tôi. Tay trái của tôi. “Anh ta đẩy nó xuống bàn làm việc, bằng kim loại. Bị móp và ố vàng. Ông chủ đi quanh bàn và mở ngăn kéo trên cùng. Lấy ra một cái búa. Rồi nói tôi phải chọn. Chúng tôi có thể có tiền, và anh ta sẽ đập gãy các ngón tay của tôi. Cùng một lúc. Hoặc tôi có thể rời đi, không bị thương, không có tiền mặt.”

Reacher ý thức được một giọng nói trong đầu bảo anh hãy bỏ đi. Đây không phải là vấn đề của mình. Nhưng không, anh hình dung ra tên côn đồ đang nắm lấy tay anh chàng. Chủ nhân, cầm cây búa. Anh phải ở lại.

“Nếu bạn thích, tôi có thể quay lại đó,” Reacher nói. “Giúp chủ quán nhìn mọi thứ ở một góc độ khác. Có thể yêu cầu ông ấy xem xét lại khoản phí tối nay.”

“Anh có thể làm được điều đó?” Nữ ca sĩ trông không tin.

“Tôi có thể rất thuyết phục.”

“Anh có thể bị thương.”

“Ai đó có thể. Không phải tôi.”

“Anh ta có một cái búa.” Người chơi guitar nói.

“Tôi nghi ngờ cái búa sẽ phát huy tác dụng. Vậy tại sao tôi không thử?”

“Cảm ơn.” Ca sĩ ngắt lời anh. “Chúng tôi đánh giá cao bất kỳ sự giúp đỡ nào mà anh có thể dành cho chúng tôi. Xin hãy cẩn thận.”

“Tôi luôn như vậy,” Reacher nói. “Bây giờ, kể cho tôi nghe về cây đàn. Phụ tùng tốt của bạn. Anh ta thực sự đã lấy nó?”

“Đúng thế,” nghệ sĩ guitar nói. “Đại loại. Anh ta theo tôi từ văn phòng và chộp lấy nó. Sau đó, anh ta ném nó xuống cầu thang, xuống tầng hầm và nhìn tôi một cách kỳ lạ, như thể anh ta thách tôi đi lấy nó.”

“Bạn để nó ở đó?”

Người chơi guitar nhìn đi chỗ khác.

“Đừng xấu hổ. Đó là nước đi đúng đắn.” Reacher dừng lại. “Nó có đáng giá nhiều không?”

“Khá lớn?” Người chơi guitar nhún vai. “Đó là rất nhiều đối với tôi.”

“Và người chủ, với cái búa. Tên của ông ta là gì?”

“Lockhart. Derek Lockhart.”

“Ông ấy đã hứa trả cho bạn bao nhiêu?”

“Hai trăm đô la.”

“Ok. Ngoài Lockhart, và người ở cùng ông ta trong văn phòng, và người pha chế, còn ai làm việc ở đó nữa không?”

“Không một ai.”

“Có một người,” ca sĩ nói. “Một đứa bồi bàn. Cậu ấy hầu như không quay lại.”

“Ai nữa?”

“Hết.”

“Bạn có thấy vũ khí nào trong khuôn viên không?”

Họ nhìn nhau và lắc đầu.

“Được rồi. Văn phòng của Lockhart ở đâu?”

“Tầng hai”, nghệ sĩ guitar nói. “Cầu thang đi qua phòng tắm.”

Quay trở lại bên trong, một khách hàng đơn độc đang uống chai bia cuối cùng. Người phục vụ đang đẩy một cây lau nhà qua sàn giữa các bàn và sân khấu. Không có dấu hiệu của bất kỳ ai khác nên Reacher đi qua phòng tắm và rón rén lên cầu thang. Anh nhìn thấy một cánh cửa dẫn ra một bến đỗ hẹp. Nó đã bị đóng. Reacher có thể nghe thấy một giọng nói ở phía bên kia. Đó là nam giới, anh chắc chắn, nhưng anh không thể thốt ra lời nào. Mềm mại. Nhịp điệu. Giống như ai đó đang đếm. Có lẽ, đang kiểm tra. Reacher nắm lấy tay cầm. Xoay nó. Và đồng thời đập vai vào cửa. Nó mở ra một cách dễ dàng, những mảnh gỗ vụn xoay tròn trong không khí.

“Tôi xin lỗi, các quý ông.” Anh bước vào phòng và đẩy cánh cửa hư trở lại. “Tôi không nhận ra nó đã bị khóa.”

Không gian nhỏ. Giống như một tủ quần áo hơn là một văn phòng. Hai người đàn ông bị nhồi nhét sau bàn làm việc, kề vai sát cánh. Anh chàng có kích thước bình thường mà Reacher gọi là Lockhart. Người còn lại, một gã khổng lồ lười biếng, nhõng nhẽo, sẽ là người chống trả. Cả hai đều bị đóng băng trên ghế. Và mặt bàn phủ đầy đống giấy bạc nhăn nheo, dính dầu mỡ.

“Mày là ai vậy?” Lockhart phải mất một lúc để tìm ra giọng nói của mình.

“Tên tôi là Jack Reacher. Tôi đại diện cho ban nhạc đã chơi cho bạn tối nay. Tôi ở đây để nói về hợp đồng của họ.”

“Họ không có hợp đồng.”

“Giờ thì có rồi” Reacher cầm lấy một chiếc ghế gỗ là món đồ nội thất duy nhất trong phòng, kiểm tra và ngồi xuống.

“Đã đến lúc mày phải đi rồi,” Lockhart nói.

“Tôi chỉ mới đến đây.”

“Mày không thể ở đây.”

“Anh không nghĩ tôi đến đây phải không?”

Lockhart dừng lại. “Ý mày là gì?”

“Bạn đã nói tôi không thể ở đây.”

“Mày có thể rời đi.” Lockhart nói một cách phóng đại. “Hoặc tao sẽ ném mày ra ngoài.”

“Ném tôi ra ngoài?” Reacher mỉm cười.

Lockhart nắm chặt bàn làm việc trước mặt. “Tao có thể ném mày ra ngoài.”

“Chắc không? Tất cả các chàng trai của ông đang ở đâu?”

“Tao có tất cả những người tao cần, ngay tại đây.” Lockhart chỉ vào người bạn đồng hành của mình.

“Anh ta? Anh ấy là một chàng trai. Số ít. Vì vậy, ông phải nói chàng trai duy nhất tôi có. Nhưng điều đó cũng không đúng, phải không? Bởi vì, anh ta sẽ không hoàn thành công việc. Anh ta không thể ném tôi ra ngoài.”

Reacher đã quan sát đôi mắt của anh chàng bự con trong toàn bộ cuộc trao đổi. Anh nhìn thấy chúng lướt về phía Lockhart. Lockhart đáp lại bằng cái gật đầu nhẹ nhất. Anh chàng to lớn đứng dậy khỏi ghế. Reacher biết chỉ có một lần chơi duy nhất để có cơ hội thành công. Anh chàng có thể phóng thẳng người qua bàn làm việc. Nếu anh ta đủ nhanh, anh ta sẽ đến trước khi Reacher đứng vững. Nhưng ngay cả khi Reacher đã đứng, anh ta vẫn sẽ có vũ khí lợi hại nhất của mình. Cân nặng. Anh ta hơn Reacher ít nhất 45 kg. Cùng với tốc độ mà anh ta sẽ đạt được khi lặn về phía trước, tất cả những trọng lượng đó sẽ chuyển thành một động lực đáng gờm. Không có cách nào để Reacher chống lại. Anh sẽ bị hất ngược xuống sàn. Bị kẹt trong góc, không thể đưa nắm đấm, bàn chân hoặc khuỷu tay ra để chống trả. Và không thể thở được. Sau đó, tất cả những gì anh chàng sẽ phải làm là chờ đợi. Cho đến khi Reacher bất tỉnh. Đó sẽ là chiến thắng dễ dàng nhất mà anh ta từng giành được.

Anh chàng đã lựa chọn sai lầm. Thay vì lăn qua bàn, anh ta cố gắng vòng qua nó. Đó là một sai lầm nghiêm trọng. Điều đó giúp Reacher có thời gian để gỡ tấm kim loại khỏi bàn làm việc. Giữ chặt nó bằng lòng bàn tay. Và hướng nó vào cổ anh chàng như một lưỡi dao cắt ngược, nghiền nát thanh quản và khí quản của anh ta. Sau đó, Reacher xông thẳng vào mặt anh ta và ‘bé bự’ ngã trở lại theo hướng anh ta xuất phát và tiếp đất, nghẹt thở và bắn vào góc.

“Thông thường tôi sẽ không làm vậy,” Reacher nói, ngồi xuống ghế. “Không phải ngay lập tức. Tôi đã cho anh ta một cơ hội để bỏ đi. Nhưng sau đó tôi nhớ ra anh ấy là người đã lấy cây đàn của đứa trẻ, nên tôi phải xử lý một chút.”

Lockhart đang tìm kiếm điện thoại của mình. “Chúng ta nên gọi 911. Nhanh lên.”

“Bạn của ông sẽ ổn thôi,” Reacher nói. “Hoặc có thể sẽ không. Nhưng trong khi chờ đợi, anh ấy đang giải quyết các vấn đề hô hấp của mình, chúng ta hãy quay lại với hợp đồng của ban nhạc. Ông đã hứa sẽ trả bao nhiêu?”

“Tôi không hứa gì cả.”

Reacher lướt ngón tay dọc theo mép đĩa. “Tôi nghĩ ông đã hứa.”

Lockhart lao sang một bên, tìm ngăn kéo của mình. Reacher theo dõi chuyển động của ông ta và ném chiếc đĩa, xoay nó như một chiếc đĩa bay. Nó bắn vào sống mũi Lockhart, làm vỡ xương và đưa ông ta trở lại ghế. (chắc phải thẩm mỹ)

“Tôi bắt đầu nghĩ món đồ chơi này nguy hiểm.” Reacher nhặt chiếc đĩa lên và thả nó xuống sàn. “Ông không nên chơi nó nữa. Quay lại vụ hợp đồng. Cho tôi một con số.”

“Hai trăm đô la.”

‘Hai trăm đô la là con số ban đầu. Nhưng vì ông đã bộc lộ sự quan tâm đến các ngón tay mềm mại. Hãy cho tôi biết, chẳng hạn như các ngón tay của người chơi guitar đáng giá bao nhiêu?”

Giọng nói của Lockhart bị bóp nghẹt do đường thở bị hạn chế.

“Về mặt kỹ thuật có bốn. Vậy hai trăm đô la nhân với năm là …?”

“Một nghìn.”

“Rất tốt. Tôi nhận tiền mặt.”

“Quên đi.”

“Có rất nhiều tiền mặt ở đây. Nếu việc đếm quá khó đối với ông, có lẽ tôi nên nhận tất cả?”

“Được rồi.” Lockhart gần như hét lên. Ông ta lấy hai xấp tiền và để chúng trên bàn.

“Tốt. Bây giờ, hãy thêm phí thanh toán muộn. Thêm năm trăm.”

Lockhart đưa ra một chồng khác.

“Bây giờ chúng ta gần như đã hoàn thành. Tiếp theo là phụ phí thay thế thiết bị. Một nghìn tròn.”

“Cái gì?”

“Đối với cây đàn của đứa trẻ. Bạn của ông đã ném nó xuống cầu thang. Lấy tiền từ anh ta nếu ông muốn, nhưng ông phải đền bù cho khách hàng của tôi.”

Mắt Lockhart đảo qua đảo lại đống tiền mặt đang cạn dần. “ĐỒNG Ý. Một nghìn nữa. Nhưng không nhiều hơn một xu. Và nói với những đứa trẻ đó nếu chúng quay lại, tôi sẽ bẻ gãy nhiều hơn ngón tay của chúng. Và ngay cả khi chúng không đến đây, chúng sẽ không bao giờ được chơi ở thị trấn này nữa.”

Reacher lắc đầu. “Họ đã làm rất tốt, và ông phá hỏng nó. Ông đã không để tôi nói hết. Đây là điều quan trọng, hãy lắng nghe cẩn thận. Mỗi thành viên ban nhạc mà tôi đại diện đều có thể liên lạc với tôi. Nếu có bất kỳ điều gì xảy ra với bất kỳ ai trong số họ, tôi sẽ quay lại đây. Tôi sẽ bẻ gãy tay ông. Tôi sẽ bẻ gãy chân ông. Và tôi sẽ treo ông trên trần quầy bar. Do you understand?”

Lockhart gật đầu.

“Tốt. Bây giờ, khuyến nghị số hai: các ban nhạc khác. Ngay cả khi tôi không đại diện cho họ, tôi vẫn đang mở rộng một thỏa thuận chung. Như phép lịch sự. Hãy coi đó là đóng góp của tôi cho nghệ thuật. Điều đó có nghĩa là nếu tôi nghe tin ông chơi bẩn với một ban nhạc khác, tôi sẽ quay lại. Tôi sẽ lấy tất cả tiền. Và tôi sẽ treo ông lên trần quầy bar, giống như cách trước đây. Hiểu rồi chứ?”

Lockhart gật đầu.

“Thông minh. Và trong trường hợp ông còn thắc mắc, tôi sẽ thực hiện kiểm tra ngẫu nhiên. Bây giờ, khi nào ban nhạc tiếp theo sẽ chơi ở đây?”

“Ngày mai.”

“Tốt. Tôi hy vọng họ sẽ chơi tốt như đêm nay. Nhưng ngay cả khi họ không, hãy nhớ. Họ được trả tiền.”

02

Rusty Rutherford bình thường không phải là kiểu người lêu lổng trong quán cà phê gần nhà. Anh ấy đã từng đến cùng một quán mỗi ngày. Luôn luôn trên con đường đi làm. Và hoàn toàn là vì caffeine. Anh ấy không thích trò chuyện. Anh ấy không quan tâm đến việc tìm công ty mới. Công việc thường ngày của anh vẫn luôn như vậy. Anh lặng lẽ đứng xếp hàng và dùng thời gian để suy ngẫm về những vấn đề đang xảy ra vào ngày hôm đó. Anh đặt hàng. Lấy đồ uống của mình ngay khi nó đã sẵn sàng. Và rời đi. Quá trình này là đơn lẻ, không mang tính xã hội. Ngay cả sau một tuần sống biệt lập trong căn hộ của mình, nó đã chứng tỏ một thói quen khó bỏ.

Quá trình điều chỉnh không dễ dàng hơn chút nào bởi phản hồi mà anh ấy nhận được từ những khách hàng quen khác. Mọi người bình thường khi thấy anh. Tuy nhiên, vào thứ Hai hôm đó, anh cảm thấy mình giống như một nam châm đặt sai cực. Anh như muốn tránh xa mọi người xung quanh. Khi đến quầy, anh vẫn chưa trao đổi một lời nào với đồng loại. Nhưng anh đã thấy cách nhân viên pha chế tương tác với hai người đàn ông, gợi ý trước khi họ gọi. Cô mỉm cười với họ. Và hỏi họ có dùng đồ uống như cũ không. Cô không cười với anh. Và không nói một lời nào.

“Làm ơn như cũ,” Rusty nói.

“Là cái nào?” Cô ấy hỏi.

Rusty nghe thấy tiếng ai đó đang nói đằng sau mình. Anh cảm thấy muốn chạy. Nhưng không, anh vẫn ở đó. Để đấu tranh cho quyền lợi của mình. Một chút chế giễu sẽ không phá vỡ được quyết tâm của anh. “Cafe, không cho sữa.”

“Hai đô la.” Nhân viên pha chế quay lại, cầm một chiếc cốc mang đi, và để nó lên quầy.

“Không.” Rusty lắc đầu. “Tôi muốn uống ở đây.”

Nhân viên pha chế bắn cho anh một cái nhìn.

“Được thôi,” cô ấy nói thành tiếng. Anh cảm giác như cô ấy muốn nói: “Tôi quên mất. Bạn đã mất việc. Bạn không có nơi nào để đi.” Cô ném chiếc cốc vào thùng rác, lấy ra một chiếc bằng sành, rót cà phê vào và đưa nó về phía anh, tràn ra ngoài.

Cùng lúc Rusty Rutherford đi vào quán cà phê, một chiếc điện thoại bắt đầu đổ chuông. Trong một ngôi nhà cách thành phố một dặm. Trong một căn phòng chứa hai người. Một người đàn ông và một người phụ nữ. Người phụ nữ nhận ra nhạc chuông vào lúc điện thoại bắt đầu kêu. Cô biết nó có nghĩa là gì. Sếp của cô sẽ yêu cầu sự riêng tư, vì vậy, cô ấy đã đứng lên mà không cần yêu cầu.

Người đàn ông kiểm tra xem biểu tượng bảo mật trên màn hình điện thoại có màu xanh lục hay không, sau đó nhấn phím trả lời. “Đây là Speranski.”

Tất nhiên, Speranski không phải là tên thật. Anh ấy đã sử dụng nó một cách chuyên nghiệp trong hơn năm thập kỷ.

Giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên một chữ: “Liên hệ.”

Speranski nhắm mắt lại một lúc và lướt những ngón tay còn lại qua mái tóc trắng hoang dại của mình. Anh ấy đã lên rất nhiều kế hoạch trong nhiều năm. Đã tham gia vào nhiều hoạt động. Đã sống sót qua rất nhiều cuộc khủng hoảng. Nhưng chưa bao giờ tiền đặt cọc lại cao như vậy.

Cho anh ấy. Về mặt cá nhân. Và đối với người duy nhất trên thế giới này mà anh ấy quan tâm.

Cùng lúc điện thoại được trả lời, Jack Reacher đang đi. Anh đã giải quyết xong và bắt đầu đi bộ trở lại trạm xe buýt. Anh đã định tuân theo nguyên tắc thời gian của mình là bắt chuyến xe buýt đầu tiên khởi hành, bất kể điểm đến của nó, thì anh nghe thấy một chiếc xe từ phía sau đang tiến lại. Anh chìa ngón tay cái ra khi có cơ hội và anh ngạc nhiên khi chiếc xe dừng lại. Nó còn mới và sáng bóng.

Người lái xe là một chàng trai có vẻ ngoài gọn gàng, mới ngoài hai mươi tuổi. Anh ta đang mặc một bộ đồ sẫm màu đơn giản, tốc độ thở và vẻ mặt xanh xao cho thấy anh ta đang hoảng sợ. Một người kinh doanh, Reacher nghĩ.

“Xin lỗi.” Anh chàng có vẻ còn lo lắng hơn vẻ ngoài. “Anh có biết đường 140 không? Tôi cần phải đi về phía tây.” Anh ta chỉ vào một màn hình trên bảng điều khiển của mình. “GPS sai rồi. Nó đưa tôi xuống những con phố không tồn tại.”

“Chắc chắn rồi,” Reacher nói. “Nhưng thật khó để giải thích cho cậu.”

Anh chàng do dự và nhìn Reacher từ trên xuống dưới. Bề rộng của lồng ngực. Tóc chưa gội. Râu chưa cạo. Những vết sẹo xung quanh các đốt ngón tay của bàn tay khổng lồ.

“Trừ khi cậu muốn tiếp tục lái xe không mục đích?” Reacher cố tỏ ra lo lắng.

Anh chàng nuốt nước bọt. “Anh đi đâu?”

“Bất cứ nơi nào. Cao tốc 140 là một nơi tốt để bắt đầu.”

“Tốt.” Anh chàng nói. “Tôi sẽ đưa anh đến đường cao tốc.”

“Còn bao xa?”

“Bảy mươi lăm dặm. Một thị trấn nhỏ nào đó gần một nơi tên là Pleasantville. Nghe có vẻ đầy cảm hứng, phải không?”

“Có quán cà phê không?”

Anh chàng nhún vai. “Có lẽ. Tôi không chắc chắn. Tôi chưa bao giờ đến đó.”

“Thế là được,” Reacher nói. “Đi thôi.”

Rutherford cầm chiếc cốc và nhận ra mình phải đối mặt với một tình huống khó xử khác lạ. Anh nên ngồi ở đâu? Quyết định là một vấn đề, vì bình thường anh không ở lại. Và anh thấy có hàng tá ánh mắt giận dữ nhìn anh. Anh ấy bước tới hàng ghế phía sau. Đó chắc chắn sẽ là lựa chọn ít khó chịu nhất, nhưng nó hầu như không phục vụ mục đích của anh. Anh ấy cũng không muốn có một chỗ ngồi bên cửa sổ - chưa sẵn sàng để bản thân được trưng bày thật nổi bật - vì vậy đã chọn một chiếc bàn vuông nhỏ ở trung tâm. Có hai chiếc ghế màu đỏ và mặt trên có chữ viết nguệch ngoạc. Bởi những khách hàng trước đây, anh đoán. Có lời bài hát. Những bài thơ. Những câu nói nâng cao tinh thần. Anh lướt qua các từ, không tìm thấy bất kỳ mối liên hệ nào với mình, rồi buộc mình phải nhìn lên. Anh cố gắng giao tiếp bằng mắt với những người ở các bàn khác. Và không thành công. Ngoại trừ một đứa trẻ mới biết đi, cha mẹ đứng dậy và rời đi khi họ

nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Rusty nhấp một ngụm cà phê. Anh muốn nó kéo dài ít nhất một giờ. Và vẫn không tương tác được với bất kỳ ai ngoài nhân viên pha chế, người đã không bỏ lỡ cơ hội để bắn cho anh những cái nhìn thù địch. Anh đã mua ly thứ hai và thay đổi bàn. Không có điều gì mới. Anh bỏ ra ngoài bốn mươi phút, và sau đó nhân viên pha chế tiến đến và bảo anh gọi một số đồ ăn hoặc rời đi.

“Tôi sẽ không gọi món ăn,” Rusty nói với cô ấy. “Tôi sẽ đi. Nhưng tôi sẽ quay lại vào ngày mai. Ngày hôm sau. Và mỗi ngày sau đó cho đến khi mọi người tin tôi vô tội.”

Nhân viên pha chế nhìn anh và đi vào quầy.

Rusty đứng dậy. “Hãy nghe tôi,” anh nói.

Không ai để ý.

“Hãy nghe tôi!” Rusty cao giọng. “Những gì đã xảy ra với thị trấn hoàn toàn tệ hại. Tôi hiểu điều đó. Nhưng đó không phải là lỗi của tôi. Sự thật là tôi đã cố gắng ngăn nó xảy ra. Và tôi là người duy nhất đã làm vậy.”

Không ai để ý.

Cô nhân viên pha chế nghiêng người qua quầy với chiếc cốc mang đi trên tay. “Cầm lấy cái này và rời đi, anh Rutherford. Không ai tin anh.”

Cùng lúc Rusty Rutherford rời quán cà phê. Jack Reacher đang đến thị trấn. Ra khỏi Nashville không phải là một vấn đề. Reacher đã điều hướng bằng bản năng cộng với những địa danh mà anh nhớ được trước chuyến xe buýt tối thứ Bảy và đã tìm thấy đường cao tốc mà không bị lạc. Dù sao đi nữa, người lái xe cũng không nhận ra. Khi họ ra khỏi thành phố, Reacher gợi ý điều chỉnh radio theo một kênh nhạc blues địa phương, sau đó ngả lưng và nhắm mắt lại. Nhưng anh chàng vẫn không ngừng nói. Về New York. Công ty bảo hiểm mà anh ấy đã làm việc. Đây là lần đầu tiên anh ấy đi công tác sau khi được thăng chức lên Người đàm phán. Sáng hôm nay bay đi họp tại văn phòng thực địa của họ. Một cái gì đó để làm với máy tính. Và các chính phủ nước ngoài. Còn chìa khóa, cổng thông tin và tất cả những thứ khác Reacher không quan tâm. Anh để những lời nói trôi qua và chìm vào giấc ngủ sâu, chỉ mở mắt khi anh cảm thấy chiếc xe chạy chậm lại và họ rẽ vào đường cao tốc của bang hướng về phía nam . Đầy ắp các nhà hàng và khu lái xe, đại lý xe hơi và chuỗi khách sạn. Sau đó địa hình mở ra. Có những cánh đồng bằng phẳng, trải dài và những lùm cây cao lớn. Sau mười phút, họ lại đi về hướng Tây và tiếp tục dọc theo một con đường dốc hơn, xa hơn trong khoảng thời gian một giờ cho đến khi họ đi vào vùng ngoại ô của thị trấn. Anh chàng tiếp tục lái xe cho đến khi họ tìm thấy nơi mà Reacher đoán là đường chính, sau đó tấp vào lề.

Reacher leo ra ngoài và xem xét môi trường xung quanh. Anh nghĩ nơi này khá cũ. Cuối thế kỷ 19 được bổ sung dòng tiền vào những năm 50, đánh giá qua các tòa nhà. Bố cục tổng thể không thay đổi. Một lưới tiêu chuẩn. Đủ nhỏ gọn để chỉ cần các tín hiệu giao thông tại một giao lộ. Nhưng ngoài việc đó ra thì mọi thứ vẫn ổn. Dù sao cũng đủ tốt cho một điểm dừng chân. Reacher nghĩ có thể ở lại nửa giờ. Không có mối liên hệ. Không có tên hấp dẫn. Không có dấu hiệu hoặc cấu trúc thú vị. Không có liên kết với bất kỳ thần tượng âm nhạc nào của anh. Không có lý do gì để ở lại.

Reacher cách ngã tư nửa dãy nhà với các tín hiệu bị hỏng ở đầu phía tây. Đối diện có một quán cà phê. Có thể có những người khác ở nơi khác trong thị trấn nhưng Reacher không thấy lý do gì để kiểm tra. Anh không kén chọn. Vì vậy, anh đã băng qua đường.

Reacher đang đi đến quán cà phê. Rutherford đang rời đi. Lúc đầu Reacher không chú ý đến anh ta lắm. Anh ta chỉ là một chàng trai, nhỏ bé và không có gì nổi bật. Nhưng một lúc sau, sự quan tâm của Reacher đã tăng lên. Anh cảm thấy lạnh sống lưng. Một tín hiệu từ một hệ thống cảnh báo cổ đại nào đó được truyền vào não anh. Một cảm nhận theo bản năng. Mô hình và chuyển động. Động vật ăn thịt đi vòng quanh. Tiến vào con mồi của chúng. Hai người đàn ông và một người phụ nữ. Trải ra. Định vị cẩn thận. Phối hợp. Sẵn sàng giăng bẫy.

Ba đấu một. Nhưng Reacher không phải là mục tiêu. Điều đó đã rõ ràng.

Một người đang giả vờ nhìn vào cửa sổ cửa hàng ở đầu phía tây, ngay trước giao lộ với các tín hiệu bị hỏng. Người kia ở đầu phía đông, nơi kết thúc dãy nhà ở một con hẻm, giả vờ làm gì đó với điện thoại. Người phụ nữ ở phía bên kia con hẻm, ở đầu dãy nhà tiếp theo. Cách 3 m. Có một dãy nhà kiên cố ở phía bắc. Đường nhựa để chạy ngang qua, nếu không có xe cộ.

Rutherford đang đi về phía đông. Không vội. Chỉ trôi theo bóng nhỏ của riêng mình. Không mục đích, Reacher nghĩ. Theo một lộ trình quen thuộc. Thoải mái với môi trường xung quanh. Không chú ý. Không vào cửa hàng. Không kiểm tra giao thông.

Anh chàng đầu ngõ phía tây cao khoảng 1.77 m. Anh ta mặc một chiếc áo phông đen trơn và quần dài. Tóc anh ta cắt ngắn và đeo một chiếc tai nghe giống như loại mà Reacher đã từng thấy những người kinh doanh sử dụng. Anh chàng đầu đông cũng cỡ đó. Anh ta mặc đồ y chang. Tóc giống nhau. Tai nghe giống nhau. Người phụ nữ ở phía bên kia con hẻm cũng mặc đồ đen nhưng quần áo chỉnh tề hơn và tóc không bị bết. Nó dài, có màu đỏ và buộc nó thành đuôi ngựa.

Anh chàng đầu tây bắt đầu bước đi. Hướng đông. 5 m sau Rutherford. Di chuyển một cách nhẹ nhàng. Anh ta rõ ràng phải rút ngắn sải chân để tránh vượt qua. Trước mặt họ, một người phụ nữ đã dừng lại ở mép vỉa hè để dỗ một đứa trẻ trong xe đẩy. Ngoài cô ấy, một cặp vợ chồng đang đứng nói chuyện. Họ mặc

quần áo tập thể dục. Chỉ là những người bình thường. Không phải là một phần của nhóm. Không biết về những gì đang xảy ra.

Anh chàng đầu đông sờ tai nghe. Một lúc sau, một chiếc xe hơi xuất hiện đầu hẻm. Nó đã lao về phía trước từ một nơi nào đó sâu trong bóng tối. Một chiếc sedan vô danh. Một chiếc Toyota. Xanh đậm. Reacher nhìn thấy nó di chuyển hơn là nghe thấy. Một chiếc hybrid ở chế độ chạy hoàn toàn bằng điện, anh nghĩ. Một sự lựa chọn phương tiện thông minh.

Khoảng cách 24 m. Reacher bước lên vỉa hè.

Rutherford đến gần người phụ nữ với chiếc xe đẩy. Cô ấy cúi xuống khi anh ấy đi tới. Con cô ném con gấu bông xuống đất. Rutherford cúi xuống và lấy nó. Đó là một thao tác hoàn hảo để kiểm tra vỉa hè phía sau. Có lẽ, Rutherford biết mình đang bị theo dõi. Sau đó, sự lạc quan của Reacher biến mất. Đôi mắt của Rutherford chỉ hướng về đứa trẻ. Anh ta chìa đồ chơi ra. Người phụ nữ giật lấy nó, tức giận trừng mắt. Rutherford tiếp tục bước đi.

Khoảng cách 18 m. Reacher đã thay đổi hướng đi. Bắt đầu đi về hướng đông.

Cặp đôi trong trang phục thể dục di chuyển ra xa bức tường. Ngôn ngữ cơ thể của họ đã cứng lại. Cuộc trò chuyện của họ chắc hẳn đã trở nên chua chát. Người đàn ông sải bước về phía trước. Anh ta đâm sầm vào Rutherford, làm đổ cà phê của anh ta. Đối tác của anh ta bắt kịp. Cô nắm lấy cánh tay chồng và kéo đi, lắc đầu và cau có.

“Này!” Rutherford nói. Anh ấy không nhận được phản hồi.

“Quay lại,” Reacher nghĩ. Bỏ qua lũ chuột tập thể dục. Để ý chàng trai đang theo đuổi bạn.

Rutherford không quay lại. Anh tiếp tục bước đi.

Khoảng cách còn 12 m giữa Reacher và anh chàng.

Điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Reacher có thể nhìn thấy nó rõ ràng. Chiếc xe sẽ lăn bánh về phía trước một chút để cửa sau ngang với vỉa hè. Anh chàng phía đông sẽ mở nó. Anh chàng phía tây sẽ đẩy Rutherford vào trong và tự mình nhảy vào. Người phụ nữ sẽ vào ở phía bên kia. Anh chàng phía đông sẽ ngồi ghế phụ. Và họ sẽ lái xe đi. Ít hơn năm giây cho toàn bộ quá trình, nếu họ làm đúng. Và nó sẽ im lặng. Không ồn ào. Không ai có thể nhìn thấy.

Khoảng cách còn 6 m giữa Reacher và anh chàng phía tây. Thời điểm quyết định.

Bây giờ là bốn chọi một. Có thể năm hoặc sáu. Không phải là loại tỷ lệ cược để làm phiền Reacher. Nhưng Reacher không phải là mục tiêu của họ.

Chiếc xe di chuyển lên. Rutherford dừng lại, không nghĩ gì về điều đó. Anh ấy nhấp một ngụm cà phê, chiếc xe tấp vào lề. Anh chàng phía đông mở cửa sau và giữ nó. Người kia tăng tốc độ. Anh ta vươn vai. Tay trái ôm lấy đỉnh đầu của

Rutherford. Tay phải nắm lấy cùi chỏ của Rutherford. Anh ta bắt đầu hướng về phía ghế sau. Nhưng anh ta đã quá chậm.

Tiếp cận. Reacher ngang hàng với anh chàng phía tây (người đứng ở khối nhà phía tây khi nãy), ở phía tay trái của anh ta. Anh nắm lấy cổ áo Rutherford. Cánh tay phải ngang ngực anh chàng phía Tây như một hàng rào thép. Xoay theo chiều kim đồng hồ trên bàn chân phải. Anh kéo Rutherford trở lại và đẩy sang một bên. Và giữ anh ta ở đó, ngoài phạm vi của bất kỳ ai khác.

Reacher nói: “Hãy giữ mọi thứ bình thường. Cho tôi xem một số giấy tờ tùy thân. hoặc lên xe và lái đi.”

“Để anh ấy đi,” anh chàng phía tây nói.

“Nếu có lý do chính đáng để giam giữ anh ta, bạn sẽ cần một số loại giấy tờ tùy thân chính thức. Nếu có, hãy cho tôi xem. Nếu không, hãy lái xe đi. Đây là cơ hội cuối cùng của bạn.”

“Mày là cái quái gì?”

“Với tình hình này, bạn nên bám vào các vấn đề có liên quan.”

“Mày là ai?”

“Tôi đã cho bạn hai lựa chọn. Đặt những câu hỏi không liên quan không phải là một trong số chúng.”

“Thả anh ta ra.” Anh chàng tiến đến bước xung quanh Reacher, cánh tay anh ta duỗi ra, cố gắng tóm lấy Rutherford. Reacher đấm vào đầu và anh ta bật trúng bức tường và rơi xuống như một con rối bị cắt dây. (chúc bé ngủ ngon)

Reacher quay sang anh chàng kia. “Bạn đã có cơ hội cuối cùng của mình. Hãy nhặt ‘rác’ của bạn và rời đi. Hoặc thêm vào đống đó. Hãy lựa chọn.”

Reacher bắt gặp chuyển động từ khóe mắt của mình. Cửa kính phía sau của chiếc Toyota đã hạ xuống. Người lái xe đang nâng cánh tay lên. Nhìn thẳng vào anh. Giơ súng? Reacher không chờ đợi để tìm hiểu. Anh buông Rutherford ra và xoay người về phía đông để đối mặt với chiếc xe. Nắm lấy cổ áo và dây thắt lưng của tài xế. Và kéo anh ta qua cửa kính đang mở, kẹp chặt anh ta, tay anh ta bị kẹp và chân đá một cách bất lực.

Reacher lùi lại để tránh đôi chân đang giẫy dụa và kiểm tra Rutherford - đóng băng tại chỗ. Sau đó, anh cảm nhận được chứ không phải là nghe thấy một vật nặng đang chạy về phía họ. Anh tóm lấy Rutherford và một lúc sau, một chiếc Chevy Suburban màu đen lững thững đi trên vỉa hè, dừng lại ngay nơi Reacher đang đứng. Cửa tài xế mở ra và một người đàn ông nhảy ra ngoài. Anh ta thấp hơn những người khác, và xấu hơn. Một người đàn ông khác nhảy xuống phía bên ghế hành khách và tham gia cùng anh ta. Họ đứng cạnh nhau trong giây

lát, cả hai đều đang thủ thế, sau đó thả lỏng. Họ bước tới. Họ rất thoải mái khi ở bên nhau. Rõ ràng là họ đã từng làm loại chuyện này trước đây.

Chevy Suburban

“Tránh ra,” người lái xe nói. “Đây không phải là cuộc chiến của mày. Anh ta sẽ đi cùng chúng tao.”

Reacher lắc đầu. “Mày sẽ làm gì? Hay muốn tham gia cùng bạn bè ở bệnh viện?”

Người lái xe không trả lời và Reacher nhận ra âm thanh lạch cạch ở phía xa. Người đàn ông mà anh kéo qua cửa kính chiếc Toyota đã đứng lên và cùng với người phụ nữ đang cố gắng kéo đồng đội bất tỉnh vào ghế sau. Một vòng người xem đã hình thành, bắt đầu trên vỉa hè và tràn ra đường. Nó khiến Reacher nhớ lại những đám đông sẽ tụ tập ở các sân chơi vào ngày đầu tiên của những ngôi trường mới mà anh theo học, khi lớn lên. Anh nhìn Rutherford. Anh ấy cố gắng bình thường. Nhưng Reacher biết anh ấy sẽ không giúp được gì nếu đám đông trở nên khó chịu.

Hai người nhìn nhau. Họ đang xem xét động thái tiếp theo. Tấn công trực diện hoặc rút lui chiến thuật. Cả hai lựa chọn dường như không hấp dẫn. Sau đó, một còi báo động bắt đầu nổi lên. Những người đi bộ chạy tán loạn. Chiếc xe lao đi, khi tài xế nhấn ga. Những kẻ áo đen đã nhảy trở lại chiếc Suburban và lao đi, xượt qua xe cảnh sát. Rutherford đứng yên, mắt mở to và miệng há hốc.

Cặp xe cảnh sát dừng lại bên lề đường và nhấn còi báo động. Bốn sĩ quan nhảy ra. Ba tụ ngay vỉa hè. Một người nán lại để kiểm tra tình trạng hư hỏng của chiếc xe. Tất cả đều rút súng.

“Nằm xấp xuống,” sĩ quan dẫn đầu nói. “Cúi mặt xuống.”

“Mấy anh đang bắt giữ chúng tôi?” Reacher nói.

“Anh mong chờ điều gì? Một cây kẹo?”

Reacher không di chuyển.

Người sĩ quan bước lại gần. “Nằm xấp xuống. Làm ngay đi.”

Cảnh sát đều giống nhau. Một khi họ muốn giữ hình ảnh trước công chúng, họ sẽ không bao giờ lùi bước. Reacher biết điều đó từ kinh nghiệm cá nhân.

“Được rồi,” Reacher nói. “Tôi sẽ để anh bắt chúng tôi. Nhưng chúng tôi sẽ được thả sau năm phút nữa.”

03

Cơ sở tạm thời của nhóm đã được thiết lập trong tuần trước, trong một nhà trọ cách tám dặm về phía tây thị trấn. Giao thông thưa thớt nên về mặt lý thuyết, không thu hút sự chú ý. Nhưng buổi chiều hôm đó, những người ngồi trên cả hai xe mất nhiều thời gian hơn để quay lại.

Những người đến từ chiếc Suburban đã thực hiện trước. Nó dễ dàng hơn cho họ vì cả hai đều không bị thương. Người lái xe, tên là Vasili, đã tăng tốc để tránh xe cảnh sát đang đến, sau đó giảm tốc khi họ đến một bãi đất bỏ hoang phía sau một đám cây rậm rạp. Nơi này đủ hẻo lánh nhưng họ biết tốt hơn là ‘độ’ lại chiếc xe bị hư hỏng. Để xóa dấu vết. Vasili lái tới cột bê tông ở cuối hàng rào bên đường và lao thẳng vào đó. Anh ta lùi về phía sau và lặp lại động tác, sau đó leo ra ngoài để kiểm tra thiệt hại. Đã ‘độ’ xong, anh ta quyết định. Đủ sâu để che lấp vết lõm khi họ tông vào xe cảnh sát nhưng không quá sâu để tạo cớ cho một cảnh sát khác chú ý. Anh ta lái xe vòng ra sau những cái cây, trong khi đồng đội, người sử dụng tên Anatole, đổi biển số. Sau đó, họ lái đi.

Natasha đang lái chiếc Toyota. Cô ta bắt đầu đi về phía nam sáu dặm. Cô ta lái chậm. Lo lắng cho người bạn đồng hành. Gã Reacher đã kéo qua cửa kính.

Petya, bị thương ở vai. Lúc đó anh ta giữ im lặng nhưng bây giờ mặt tái đi và rên rỉ mỗi khi họ đi qua một ổ gà. Anh chàng bị Reacher đấm, vẫn ‘ngủ ngon’. Natasha lo lắng về chấn động và không muốn gây thêm bất kỳ thiệt hại nào. Cô muốn cả hai trở lại trò chơi càng sớm càng tốt. Hôm nay là một thất bại. Đi kèm với nguy cơ bị thay thế. Nguy cơ đó sẽ tăng lên nếu đội tỏ ra kém cỏi. Và điều đó phải được tránh bằng mọi giá.

Sau mười lăm phút, họ tấp vào một khu đất bên đường. Natasha tắt máy, trong khi người phụ nữ khác, Sonya, giúp Petya xuống xe. Hai người phụ nữ cùng nhau chuyển Ilya bất tỉnh ra. Sau đó, họ vào khu nhà, nằm tách biệt.

Sĩ quan chính đến gần Reacher. Rutherford ở phía sau chiếc xe đầu tiên trước khi viên cảnh sát tiến tới eo Reacher. Reacher đoán là ông ta đang đòi lại một chút quyền hạn. Reacher đứng yên và để ông ta hoàn thành. Sau đó, viên cảnh

sát bước sang một bên và gọi cho phòng giam, trong khi một cảnh sát khác hướng dẫn Reacher vào phía sau chiếc xe thứ hai.

Reacher dự kiến trụ sở nằm ngoài khu vực chính của thị trấn, một nơi nào đó có giá bất động sản rẻ hơn, vì vậy, anh đã rất ngạc nhiên khi hành trình kết thúc sau hai con phố. Một tấm biển thông báo nơi này là tòa án, và các chữ cái nhỏ hơn bên dưới cho biết thêm đây cũng là sở cảnh sát. Tất cả những gì còn thiếu là nhà tù.

Viên cảnh sát lái qua lối vào có mái che ở phía trước tòa nhà, nơi dường như dành riêng cho những thành viên của công chúng chưa bị bắt, và tiếp tục đi vòng sang bên. Anh ta dừng lại ở một cánh cửa bằng kim loại, bỏ qua đầu đọc thẻ và mở khóa bằng chìa, sau đó dẫn Reacher xuống một dãy bậc thang xi măng thiếu ánh sáng. Họ xuất hiện bên cạnh quầy tiếp tân. Nó được làm bằng kính trong suốt từ trần đến sàn và có đầy đủ rèm, được đóng lại.

Viên chức nhấn nút và một lúc sau, một cánh cửa mở ra. Một cảnh sát khác đang đợi ở một chiếc bàn gỗ lớn. Phía sau anh ta có hai chiếc bàn làm việc với những chiếc máy tính đã cũ nhưng còn sử dụng được, hiện đã tắt, một chồng khay nhựa với nhiều màu sắc và một chậu cây nhợt nhạt, rũ xuống. Các bức tường được bao phủ bởi các áp phích cảnh báo về sự nguy hiểm của tội phạm và khuyến khích công chúng có trách nhiệm đối với sự an toàn của chính họ. Người cảnh sát lấy một trong những cái khay và thả nó xuống bàn gần nơi Reacher đang đứng.

“Hãy để của cải của bạn vào đó.” Anh ta có vẻ chán nản. “Bạn sẽ nhận lại chúng khi được thả.”

Reacher có một cuộn tiền mặt. Bàn chải đánh răng. Thẻ ATM. Và hộ chiếu.

“Đó là tất cả?”

“Tôi cần gì nữa?” Reacher nói.

Cảnh sát nhún vai và bắt đầu đếm tiền. Khi xong việc, anh ta đưa cho Reacher một tờ biên lai rồi dẫn đường dọc theo một hành lang đến một cánh cửa được đánh dấu là Phòng Thẩm vấn. Được cách âm. Reacher đã từng nhìn thấy chúng trước đây. Chúng là một phần của một thủ thuật tâm lý được thiết kế để tạo cho những kẻ tình nghi ảo tưởng họ đang ở một nơi an toàn. Sàn bê tông nhẵn bóng và bàn ghế kim loại được bắt chặt vào đó. Cửa sổ quan sát được làm để trông giống như một tấm gương theo cách thông thường. Reacher đoán họ đã đưa anh đến đó vì họ chỉ có một khu vực phòng giam. Họ sẽ không muốn để anh có cơ hội tiếp cận người mà anh đã cứu. Và anh biết họ sẽ bắt anh đợi. Ít nhất là một giờ. Có lẽ là hai. Một chiến thuật tiêu chuẩn. Sự cô lập tạo ra thôi thúc muốn nói chuyện. Thôi thúc nói chuyện có thể trở thành thôi thúc thú nhận. Anh đã tự mình sử dụng kỹ thuật này, không biết bao nhiêu lần. Và đây không phải là lần đầu tiên nó được sử dụng để chống lại anh.

Cả hai chiếc ghế đều quá gần bàn để có thể thoải mái nên Reacher đã ngồi trên sàn đối diện với cửa ra vào. Đồng hồ trong đầu cho anh biết một giờ ba mươi bảy phút đã trôi qua khi cánh cửa lại mở ra. Chín mươi bảy phút. Số nguyên tố lớn nhất có hai chữ số. Một trong những mục yêu thích. Anh coi đó là một dấu hiệu tốt. Một dấu hiệu kém tốt hơn là nụ cười tự mãn trên khuôn mặt của người đàn ông bước vào phòng. Trông anh ta không quá ba mươi và chỉ toàn tóc xoăn và những đường nét tròn trịa. Anh ta lấy ghế quay lưng về phía cửa sổ và tiếp tục mỉm cười.

Người đàn ông nói. "Xin lỗi, vì đã để bạn đợi. Muốn lấy một chỗ ngồi?"

Reacher nhún vai như thể anh không quan tâm, sau đó đứng lên, vươn vai và thu mình vào chiếc ghế ở phía bên kia bàn.

"Tôi là John Goodyear." Nụ cười của người đàn ông thậm chí còn rộng hơn. "Tôi là thám tử ở đây?"

"Jack Reacher."

"Tôi biết điều đó. Tại sao bạn ở đây?"

"Tôi tình cờ đến thị trấn này."

"Kiểu gì vậy? Bạn bị người ngoài hành tinh bắt cóc và họ thả bạn ở đây một cách ngẫu nhiên?"

"Tôi không ở đây lâu. Tôi sẽ lấy một số thức ăn. Một ít cà phê. Sau đó, tôi sẽ đi."

"Bạn đến đây để phá một cửa hàng?"

"Cái gì?"

Goodyear lấy ra bàn chải đánh răng của Reacher từ túi của mình và đặt nó trên bàn. "Bạn nhét cái này vào túi của mình và giả vờ đó là một khẩu súng."

"Bạn là một tên ngốc."

"Tôi á?" Goodyear mỉm cười. "Vậy thì hãy nói chuyện này." Anh ta đặt cuộn tiền của Reacher trên bàn bên cạnh bàn chải đánh răng. "Bạn có thẻ ATM nhưng không có ghi chú từ bất kỳ ngân hàng nào. Vậy, bạn lấy chúng ở đâu?"

"Tôi đã kiếm được."

"Bằng cách nào?"

"Một dự án mới của tôi. Gần đây, tôi đã nhúng tay vào âm nhạc."

Goodyear cúi xuống và hạ giọng. "Một lời cho người khôn ngoan, Reacher. Đây là thế kỷ XXI. Sở cảnh sát hiện có máy tính, và những máy tính đó đều được kết nối. Tôi đang chạy mô tả của bạn trên khắp Tennessee và chín tiểu bang xung quanh. Kết quả sẽ có trong thời gian sớm nhất. Rất sớm. Có thể trong vài phút. Điều thông minh là đi trước điều đó. Hãy tự nói với tôi ngay bây giờ và tôi sẽ giúp bạn thực hiện tuyên bố của mình. Hay đợi cho đến khi tôi có một đống bản

in máy tính để làm việc và điều đó sẽ tồi tệ hơn đối với bạn. Tệ hơn nhiều. Ai biết những khoản phí khác có thể được đưa ra ánh sáng?"

"Bạn không có lý do gì để nghi ngờ tôi về bất kỳ tội ác nào. Tôi đi du lịch. Tôi đã làm việc trong nhiều năm. Tôi rời quân ngũ. Nói thẳng, hồ sơ của tôi sạch sẽ."

"Điều gì làm bạn nghĩ như vậy?"

"Tôi là một chàng trai có vẻ ngoài đặc biệt. Không có ai khác ở Tennessee hoặc bất kỳ nơi nào khác phù hợp với mô tả của tôi. Nhưng đó là vấn đề vì hai lý do. Đầu tiên, thông tin về tôi không được lưu. Và thứ hai, bạn không thể liên hệ với bất kỳ bộ phận nào khác. Tất cả các hệ thống của bạn đều không hoạt động."

Nụ cười của Goodyear tắt dần. "Bạn biết gì về hệ thống của chúng tôi? Rutherford đã nói gì với bạn?"

"Tôi không trao đổi một lời nào với anh ta. Tôi không cần phải làm vậy. Tôi có một hệ thống của riêng mình."

"Hệ thống gì?"

"Cảnh sát đã gọi về vụ bắt giữ tôi trên điện thoại di động của anh ta. Chứng tỏ, thiết bị liên lạc trong xe của anh ấy không hoạt động. Các máy tính trong trụ sở đã được tắt. Các camera an ninh không hoạt động. Và không chỉ sở cảnh sát. Các tín hiệu giao thông của thị trấn ngưng hoạt động. Có điều gì đó kỳ lạ đang xảy ra. Nó là gì?"

Goodyear không phản hồi.

"Hãy bỏ qua những điều nhỏ nhặt và đi vào trọng tâm của vấn đề. Tại sao ai đó lại muốn bắt cóc Rutherford? Anh ấy có vẻ bình thường."

"Ai nói có ai đó đã cố gắng bắt cóc anh ấy?"

"Tôi nghĩ thế."

"Bạn sẽ biết gì về vụ bắt cóc?"

"Tôi biết có phục kích. Rutherford thì không. Anh chàng cần được bảo vệ. Bạn nên giữ anh ta vì lợi ích của mình và gọi cho FBI. Bắt cóc là phạm vi của họ. Nó sẽ không tạo ra bất kỳ công việc bổ sung nào cho bạn."

"Chúng ta đừng vượt lên chính mình." Nụ cười toe toét của Goodyear đã trở lại. "Chưa cần thiết phải gọi FBI. Có thể những kẻ mà bạn gặp đang cố gắng tóm lấy Rutherford. Bạn có phải là người thích đọc tâm trí người khác? Bạn không biết họ định làm gì với anh ta. Nếu họ cố gắng tóm lấy anh ấy - họ có thể chỉ muốn đưa anh ấy đến một nơi nào đó riêng tư, nơi họ có thể trao đổi quan điểm đầy đủ và thẳng thắn. Nếu tôi cởi chiếc mũ thám tử của mình, tôi không thể nói anh ta không xứng đáng được như vậy. Quỷ thần ơi, nếu đó là một nỗ lực hoàn vốn thì cả thị trấn sẽ đồng ý."

"Rutherford đã làm gì?"

“Tại sao bạn lại chú ý? Không phải là động thái thông minh từ quan điểm của bạn, Reacher. Hãy tiếp tục và tôi có thể phải xem xét kỹ hơn vai trò của bạn. Tôi nghe thấy bạn đã đánh gục một người đàn ông. Ném một người khác qua cửa kính ô tô. Những vụ hành hung như vậy, bạn có thể ngồi tù.”

“Tôi không hành hung bất cứ ai. Vỉa hè trơn trượt. Đó là tất cả. Anh chàng đầu tiên trượt vào một bức tường. Lần thứ hai vấp ngã. Anh ấy may mắn là cửa kính ô tô đã mở, nếu không có thể bị một vết bầm khó chịu.”

“Được rồi. Hãy lùi lại một bước. Bạn nói những kẻ này đã cố bắt cóc Rutherford. Tại sao họ lại làm vậy?”

“Sao tôi biết được? Không ai cho tôi biết anh ấy đã làm gì.”

“Mối liên hệ của bạn với anh ấy là gì?”

“Chúng tôi không quen.”

“Anh ấy đưa cho bạn tiền mặt?” Goodyear chỉ về phía đống tiền trên bàn.

“Không.”

“Anh ta thuê bạn làm vệ sĩ?”

“Không.”

“Anh ấy liên lạc với bạn?”

“Không.”

“Lần đầu tiên gặp nhau ở đâu?”

“Chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau. Tôi thấy anh ta đi vào một ổ phục kích. Tôi đã giúp anh ta trốn thoát.”

“Bạn là người tốt?”

“Chính xác.”

“Rutherford đã đi đâu trước khi vào tiệm cà phê?”

“Mặt trăng. Anh ấy có một tổ ấm tình yêu bí mật ở đó. Tôi đã nghĩ đến việc thuê nó nhưng trần nhà quá thấp.”

“Tôi khuyên bạn nên nghiêm túc, Reacher.”

“Nếu bạn muốn tôi nghiêm túc, hãy đưa tôi một tờ giấy. Tôi sẽ viết cho cho FBI.”

“Tôi không đưa cho bạn bất kỳ tờ giấy nào.”

“Vậy thì hãy cho tôi đi nhờ đến đường cao tốc.”

“Tôi là thám tử. Không phải ‘Grab’.”

“Có vẻ việc của chúng ta ở đây đã xong. Hoặc tôi có thể nhờ một luật sư.”

“Không cần luật sư.” Goodyear nói. “Được rồi. Bạn có thể đi. Nhưng hãy nghe lời khuyên của tôi. Đừng loanh quanh. Rời khỏi thị trấn. Ngay lập tức. Và đây là điều quan trọng nhất. Không liên hệ gì với Rust Rutherford.”

04

Goodyear hộ tống Reacher trở lại khu vực lấy đồ, đặt tiền mặt và bàn chải đánh răng xuống bàn rồi đi đến văn phòng của anh ta. Anh ấy cần sự riêng tư để thực hiện cuộc gọi. Người cảnh sát kia bổ sung hộ chiếu và thẻ ATM của Reacher. Reacher ký tên, cất tài sản vào túi, và lắc đầu khi cảnh sát cố gắng hướng anh ta về phía lối ra phía sau. Thay vào đó, anh đi cầu thang và nhanh chóng bước qua những bức chân dung đóng khung treo trong tiền sảnh lát đá cẩm thạch nổi bật. Anh đẩy qua cánh cửa chính và quay trở lại đường phố. Anh sẽ không lên đường nếu thiếu cà phê. Anh băng qua bãi cỏ và khi đi ngang qua bãi đậu xe, anh nghe thấy tiếng gọi. Đó là Rutherford. Anh ta đã đợi bên cánh cửa nhưng giờ đang phóng về phía trước với một cánh tay giơ lên.

“Xin lỗi. Tôi xin lỗi, tôi không biết tên của bạn. Vui lòng đợi.”

Reacher đi chậm lại và để Rutherford bắt kịp.

“Tên tôi là Rusty Rutherford.” Anh ta chìa tay ra.

“Jack Reacher.”

“Anh Reacher, có ổn không nếu chúng ta nói chuyện một chút?”

“Cứ nói trong khi chúng ta đi bộ. Có một nơi tôi cần đến.”

“Làm ơn.” Rutherford thở dồn và trở nên bối rối. “Dừng lại. Chỉ một lúc thôi.”

Reacher dừng lại.

“Hai điều. Đầu tiên, xin cảm ơn.”

“Không có chi.”

“Và thứ hai, tôi cần hỏi anh một điều. Tôi có đang gặp nguy hiểm không? Vị thám tử nói về một vụ cướp xe, nhưng đó không phải là những gì đã xảy ra. Tôi đã có một chút thời gian để suy nghĩ trong phòng giam trước khi họ thẩm vấn. Điều đã xảy ra không phải là ngẫu nhiên. Nó đã được lên kế hoạch. Những người đó đã chờ đợi. Lúc đầu tôi nghĩ họ ở đó vì anh. Nhưng sau đó, một trong những người đàn ông đã cố gắng tóm lấy tôi trước khi anh can thiệp. Anh ta cố gắng đẩy tôi lên xe. Tôi chỉ muốn biết chuyện gì đang xảy ra.”

"Tôi không biết," Reacher nói. "Đây không phải là thị trấn của tôi. Tôi không biết bạn. Nhưng có điều gì đó kỳ lạ đang xảy ra ở đây. Chắc chắn."

"Vậy tôi nên làm gì đây?"

"Đó là lựa chọn của bạn. Triết lý của tôi là hy vọng vào điều tốt nhất, nhưng hãy chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất. Vì vậy, với những tình huống thế này, điều thông minh sẽ là rời khỏi thị trấn. Hãy để bất cứ điều gì đang xảy ra tự nó nổ tung. Quay lại khi mọi thứ đã ổn định."

"Rời khỏi thị trấn?" Mắt Rutherford mở to. "Không. Tôi không thể làm điều đó."

"Tại sao không?"

"Nó sẽ khiến tôi trông có lỗi."

"Về cái gì?"

"Đó là một câu chuyện dài." Reacher nghĩ một lúc. Trời đã xế chiều. Anh đã đói. Anh cần ăn. Sẽ khó hơn khi đi nhờ xe ban đêm. Và anh rất tò mò muốn tìm hiểu tại sao một anh chàng nhỏ nhắn nhu mì trong chiếc áo sơ mi dính màu cà phê lại nghĩ mình có tội - quan trọng hơn cả sự an toàn của bản thân. "Có nơi nào quanh đây bán bánh mì kẹp thịt ngon không? Chúng ta có thể cắn một miếng và bạn có thể cho tôi biết về điều đó."

Cùng lúc Reacher đang nói chuyện với Rutherford, hai người đang cố gọi cho Speranski. Cả hai cuộc gọi đều không được. Không phải giờ. Tín hiệu đã bị chặn. Bởi vì, Speranski đã đi xuống phòng máy phát điện. Chỉ trong vài phút. Anh ta muốn nhìn thấy nơi này lần cuối trước khi người quản gia dọn dẹp nó. Điều đó không thể đợi lâu hơn, anh biết.

Chiếc điện thoại đầu tiên đổ chuông khi anh ta quay lại. Đó là một cuộc gọi ngắn. Từ một chàng trai cách đó không xa. Một bản báo cáo. Đầu tiên, sự thật. Sau đó, ý kiến. Ngắn gọn và súc tích. Cách Speranski thích nó. Speranski đã biết người ở cuối đầu dây sẽ nói gì: "Rutherford chạy rồi."

"Rutherford có trợ giúp. Chúng tôi không biết đó là ai. Thử lại có thể thu hút nhiều sự chú ý hơn. Nó có thể phản tác dụng."

"Trung tâm có đề xuất chúng tôi phải làm gì?"

"Quyết định cuối cùng vẫn chưa được đưa ra. Quan sát và chờ đợi là quan điểm hiện tại."

"Nói với họ, không có nguy cơ nào xảy ra. Sự can thiệp chỉ xảy ra một lần. Đó là một loại cựu cảnh sát nào đó đã đọc được tình huống và bước vào. Anh ta sẽ không nhảy vào nữa. Anh ta đã được yêu cầu rời khỏi thị trấn."

"Làm sao anh biết?"

"Tôi đã hoạt động ở thị trấn này hơn năm mươi năm. Tôi có quan hệ."

"Họ có đáng tin cậy không?"

"Tin này được gửi trực tiếp từ sở cảnh sát."

"Tốt đấy. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu anh ta không rời thị trấn?"

"Tôi sẽ hành động."

"Giống như anh đã làm với nhà báo?"

"Chính xác là như vậy."

"Được rồi. Tôi sẽ nói chuyện với họ."

"Như thế là không đủ. Chúng ta phải hạ gục Rutherford, và nhanh chóng. Họ không hiểu những gì sẽ tạo ra cơn cuồng loạn. Tôi đã sử dụng mọi thứ. Báo chí địa phương. Các chiến dịch thì thầm. Cả một đội quân bot trên mạng xã hội. Nó đang hoạt động, nhưng không thể kéo dài. Bong bóng sẽ vỡ. Một cái gì đó khác sẽ xảy ra và chiếm sự chú ý. Rutherford cần phải biến mất khi mọi người trong thị trấn vẫn ghét anh ta."

Rutherford dẫn đường đến quán ăn yêu thích. Nó nằm ở tầng trệt của một tòa nhà văn phòng trên phố chính, cách quán cà phê ba dãy nhà. Reacher không thích ngoại thất nhưng anh phải thừa nhận nhà thiết kế đã làm tốt với bên trong. Màu sắc thuần túy của những năm năm mươi với nhiều crôm. Có một chiếc điện thoại công cộng kiểu cũ ở bức tường phía sau. Các bức tường bên được bao phủ bởi những bức tranh khổng lồ của những chiếc xe hơi. Tất cả đều là xe mui trần. Cadillac và Chevys. Màu xanh ngọc và màu hồng. Chạy trên những đường cao tốc tuyệt đẹp hoặc đỗ bên những ngọn núi phủ đầy tuyết và những hồ nước lấp lánh với những gia đình hạnh phúc với những bộ đồ dã ngoại và thể thao.

Không có khách hàng nào khác khi họ tự tìm đến một chỗ dọc theo bức tường bên phải. Đó là bên dưới một chiếc Chevrolet màu ngọc lam, nơi Reacher có thể để mắt đến các cửa ra đường và nhà bếp. Một lúc sau, một cô phục vụ tới. Cô mỉm cười với Reacher khi đến gần nhưng vẻ mặt lạnh đi khi nhìn thấy người bạn ăn tối của anh. Reacher gọi hai chiếc bánh mì kẹp thịt và cà phê. Rutherford gọi một cốc, sau đó họ ngồi im lặng cho đến khi nhân viên phục vụ món ăn cho họ.

"Anh có thấy cách cô ấy nhìn tôi không?" Rutherford hỏi.

Reacher nói: "Thỉnh thoảng, tôi đã tự khiến mình trở nên không nổi tiếng trong một số vòng kết nối nhất định. Nhưng để có cả một thị trấn nổi giận với bạn? Đó là một thành tích khá. Bạn đã làm gì?"

"Không có gì."

"OK." Reacher uống một ngụm cà phê. "Bạn đã không làm gì?"

"Họ đổ lỗi cho tôi vì tình trạng lộn xộn của thị trấn."

Tâm trí của Reacher chuyển sang tín hiệu giao thông và máy tính của cảnh sát. "Bạn là thủ quỹ của thị trấn? Một loại kế toán thành phố?"

"Không. Tại sao, anh nghĩ thế?"

"Công việc trong thị trấn bị ngưng tệ. Thông thường là vì các hóa đơn chưa được thanh toán."

Lần đầu tiên Rutherford mỉm cười kể từ khi Reacher gặp anh. "Giá như đó là vấn đề. Điều đó có thể dễ dàng được sửa chữa. Tình hình của thị trấn còn tồi tệ hơn nhiều. Tuy nhiên, nó có liên quan đến tiền bạc. Chúng tôi đã bị tấn công bởi ransomware."

"Tôi không biết đó là cái gì."

"Ransomware? Đó là một chương trình độc hại khóa mạng máy tính. Bản thân máy tính và dữ liệu chúng sử dụng. Tất cả các hồ sơ và thông tin từ tất cả các phòng ban khác nhau. Và tất cả điện thoại, máy tính xách tay và máy tính bảng, nếu chúng được kết nối."

"Đã hiểu. Vậy bạn xử lý bằng cách nào?"

"Bạn phải mua một chìa khóa."

"Từ đâu?"

"Từ bất cứ ai đã tấn công bạn."

"Thật à?"

"Đúng thế. Ngày càng có nhiều thị trấn bị tấn công. Đôi khi nhiều người cùng một lúc nếu họ kết nối."

"Thị trấn này chia sẻ những gì?"

"Không có gì. Chúng tôi làm mọi thứ cho chính mình."

"Vậy bạn đã mắc lỗi gì?"

"Không có gì đặc biệt. Chúng tôi chỉ làm cho nó quá dễ dàng. Cơ sở hạ tầng của chúng tôi là giấc mơ của tin tặc. Một tập hợp các hệ thống cũ, lỗi thời. Các lỗ hổng ở khắp nơi. Không có biện pháp phòng thủ nào. Và bạn phải hiểu, đây là một hiện tượng ngày càng gia tăng. Các thành phố đang bị ảnh hưởng. Bệnh viện. Sở cảnh sát. Các công ty cũng vậy. Nhưng họ thường cố gắng che giấu nó và thanh toán một cách lặng lẽ."

"Các tập đoàn trả tiền?"

"Đôi khi. Hầu hết các lần? Tôi thực sự không biết."

"Trả tiền có khuyến khích nhiều cuộc tấn công hơn không?"

“Có thể.” Rutherford nhún vai. “Nhưng họ còn sự lựa chọn nào khác?”

“Thị trấn sẽ không trả tiền, phải không?”

Rutherford không trả lời.

“Với tôi, có vẻ như điều này cần phải được dập tắt,” Reacher nói. “Không được khuyến khích. Đó là điều khiến họ nghĩ bạn sẽ trả tiền. Những tên khốn đã tấn công sẽ phải trả giá. Tìm căn cứ của chúng. Xác định tất cả những người có liên quan và xử chúng. Gửi đi thông điệp: đừng thử lại.”

“Tôi ước chúng tôi có thể,” Rutherford nói. “Nhưng đó không phải là cách nó hoạt động.”

“Tại sao không?”

"Đó không phải tiền bình thường. Đó luôn là tiền ảo. Bitcoin, thông thường. Cũng không có khóa vật lý. Chỉ là mã máy tính. Nó được gửi từ xa qua internet từ một địa chỉ lộn xộn đến mức không thể tìm ra ai đã gửi. Đôi khi nó đến từ một nơi nào đó là Hoa Kỳ. Thông thường đó là Nga hoặc Iran hoặc một nơi nào đó tương tự.”

“Bạn có thể giải mã?”

“Lý thuyết là có thể. Bạn có thể thuê các công ty chuyên môn. Tôi có một người bạn đã thành lập một công ty. Cô ấy là một đặc vụ FBI. Một chuyên gia về tội phạm mạng. Nhưng không có gì đảm bảo họ sẽ thành công. Ngay cả khi họ làm được thì vẫn có vấn đề về thời gian. Bạn có thể chờ trong bao lâu mà không có cơ sở hạ tầng quan trọng của mình? Và một số ransomware có giới hạn thời gian. Nếu bạn không thanh toán trong vòng x ngày hoặc vài tuần, dữ liệu của bạn sẽ bị xóa vĩnh viễn.”

Một cô phục vụ khác xuất hiện với một bình cà phê. Trẻ hơn, cao hơn một chút và thân thiện hơn nhiều. Cô mỉm cười với Rutherford thay vì cau có với anh, sau đó quay sang Reacher và nghiêng đầu sang một bên.

“Em có biết anh từ đâu đó không?”

“Không có khả năng. Tôi vừa mới đến thị trấn hôm nay.”

“Tất nhiên. Em biết đã nhận ra anh. Em thấy anh bước ra khỏi một chiếc xe hơi, ngay bên kia đường. Một Impala, phải không? Bạc? Người đàn ông trông thông minh đang lái nó. Có thể là một chủ ngân hàng?”

“Bảo hiểm.”

“Đó có phải là công việc thú vị không, bảo hiểm?”

“Tại sao cô lại hỏi tôi?”

“Người đàn ông đó không phải là sếp của anh sao?”

“Tôi không có ông chủ.”

“Vậy là anh độc lập?”

"Đúng thế."

"Điều đó hẳn là tốt. Dù sao, bánh mì kẹp thịt của anh sẽ sớm có. Gọi em nếu anh cần bất cứ điều gì trong thời gian chờ đợi."

Rutherford đợi cho đến khi cô phục vụ trở lại bếp. "Nếu bạn không trả tiền để lấy chìa khóa, bạn có hai lựa chọn. Bắt đầu lại từ đầu, điều này rất chậm và siêu tốn kém." Rutherford do dự. "Hoặc xóa sạch mọi thứ khỏi tất cả các máy tính của bạn và tải một bản sao sạch từ bản sao lưu."

"Lựa chọn B nghe hay đấy. Tại sao thị trấn không làm điều đó?"

"Họ cần hai thứ. Một bản sao lưu sạch của tất cả dữ liệu. Và một người quản lý CNTT để cài đặt lại nó."

"Thị trấn không có người quản lý CNTT?"

"Không còn nữa. Đó là tôi. Họ đã sa thải tôi."

"Vì bạn đã không tạo một bản sao lưu sạch?"

"Đại loại. Chỉ có điều nó phức tạp hơn thế một chút. Tôi đã nói với sếp của mình hết lần này đến lần khác, chúng tôi cần một hệ thống để bảo vệ trước một cuộc tấn công và một bản dự phòng, đề phòng trường hợp xảy ra. Thị trấn là một mục tiêu dễ dàng. Nhưng họ không làm điều đó."

"Vì vậy, thị trấn bị tấn công, và bạn chịu trận?"

"Không." Rutherford nhắm mắt lại trong giây lát. "Tôi đã làm điều gì đó còn ngu ngốc hơn."

Đã 25 phút trôi qua và điện thoại của Natasha không đổ chuông.

Nhà nghỉ là một cấu trúc nhỏ, dài và thấp, được ốp bằng gỗ nâu. Nó được chia thành mười chín phần. Một văn phòng ở cuối phía đông, với lối vào có mái che và một hốc để nước đá và nước ngọt. Và mười tám phòng khách, mỗi phòng có một cửa ra vào và một cửa sổ, bắt đầu với phòng một bên cạnh văn phòng và kéo dài ra phía tây. Nhóm của Natasha đã nhận các phòng từ mười lăm đến mười tám. Họ để lại mười lăm chỗ trống, như một vùng đệm, đề phòng những người ở liền kề và những bức tường mỏng. Vasili và Anatole, ngủ phòng 15 & 16. Ilya và Petya phòng 17. Natasha và Sonya phòng 18. Hai người phụ nữ khiêng Ilya về phòng riêng của họ và đặt anh ta, bất tỉnh, trên đi văng. Petya đã theo sau, đỡ lấy cánh tay của anh ta. Một lúc sau hai người đàn ông khác đã tham gia cùng họ.

Đợi.

Ba mươi phút trôi qua. Điện thoại của Natasha không đổ chuông.

Cô kiểm tra vai của Petya. Cô nhận thấy nó bị trật ra và đã đưa nó trở lại vị trí cũ. Sau đó, cô kiểm tra Ilya và thấy nhịp thở và mạch của anh ta đã trở lại bình thường.

Ba mươi lăm phút trôi qua. Điện thoại của cô vẫn không đổ chuông.

“Chúng ta có nên làm gì đó không?” Vasili hỏi.

“Có,” Natasha nói. “Chờ đợi.”

“Trong bao lâu?”

“Không biết.”

“Nhưng tại sao lại mất nhiều thời gian như vậy? Chắc có gì đó không ổn.”

“Không có gì sai.”

“Làm thế nào bạn có thể chắc chắn như vậy? Còn cách giải thích nào khác?” Vasili hạ giọng. “Chúng ta đã gặp rắc rối. Tất cả chúng ta đều biết điều gì sẽ xảy ra khi làm hỏng việc. Tất cả chúng ta đều đã nghe tin đồn.”

“Hãy bỏ kiểu nói như vậy. Bạn không nên nghe những tin đồn.”

“Vậy tại sao phải mất quá nhiều thời gian để họ quyết định những gì họ muốn chúng ta làm?”

“Nếu họ đã quyết định thì sao?” Sonya nhìn lên khỏi bàn. “Đã quyết định, nhưng không nói với chúng ta?”

“Tại sao họ không cho chúng ta biết?” Vasili nói. “Làm thế nào chúng ta có thể hành động theo đơn đặt hàng nếu chúng không được giao cho chúng ta?”

Sonya nói. “Điều gì sẽ xảy ra nếu họ đưa một đội khác vào?”

“Dừng lại,” Natasha nói. “Bạn đang bị hoang tưởng.”

Sonya nói. “Hãy nghĩ về nó. Họ biết chúng ta đang ở đâu. Họ biết tất cả chúng ta đang ở bên nhau. Chúng ta đang tạo điều kiện dễ dàng cho họ.”

Bốn mươi phút trôi qua. Điện thoại của Natasha cuối cùng cũng đổ chuông.

Reacher cắn chiếc bánh mì kẹp thịt đầu tiên của mình. “Vậy anh đã làm gì ngu ngốc?”

Rutherford lắc đầu. “Tôi đã cố gắng tự sửa chữa. Tôi đã làm việc trên một hệ thống để phát hiện và vô hiệu hóa các cuộc tấn công mạng. Tôi gọi nó là ‘Lính canh’. Người bạn mà tôi đã đề cập? Đặc vụ FBI? Cô ấy đã giúp tôi. Cô muốn gọi

nó là Cerberus. Nếu nó hiệu quả, chúng tôi sẽ kinh doanh cùng nhau. Chúng tôi sẽ thương mại hóa nó. Và tạo nên vận may của mình."

"Tôi đoán hệ thống của bạn không hoạt động."

"Không. Tôi nhận được lời trách móc. Thật là bất công. Rất nhiều cuộc tấn công được nhà nước lo liệu. Họ có những tòa nhà chứa đầy người (chuyên gia IT). Họ có nguồn tài nguyên vô tận. Còn tôi, một mình, tập hợp các bộ phận thay thế được lấy từ bất cứ nơi nào tôi có thể tìm thấy."

"Giống như David và Goliath. Chỉ có Goliath thắng."

"Đúng. Đó luôn là kết quả có nhiều khả năng xảy ra hơn, nếu bạn nghĩ về nó."

"Nhưng dù có khả năng xảy ra hay không, bạn vẫn bị cho thôi việc. Và mọi người đều ghét bạn. Thị trấn đẹp, chắc chắn, nhưng có cả một thế giới ngoài kia. Tại sao không rời đi một thời gian?"

"Tôi có thể làm điều đó. Nhưng trước tiên tôi cần phải làm rõ."

"Là sao?"

"Có những tài liệu trên chiếc máy tính xách tay cũ của tôi chứng minh tôi vô tội. Tôi đã thuê một luật sư. Tôi có thể chỉ ra cách tôi đã cảnh báo sếp của mình, và cách ông ấy phớt lờ tôi. Và có một số thứ khác. Thằng khốn đang tung tin đồn chính tôi đã lây nhiễm virus trên mạng. Hắn nói tôi đã bỏ lỡ một bản cập nhật bảo vệ virus khi tôi đang đi du lịch và sau đó mở một email bị nhiễm độc." Rutherford đảo mắt. "Bạn có thể tin được không? Chính tôi là người đã đưa ra chính sách cập nhật ngay từ đầu. Khi tôi lấy lại máy tính xách tay của mình, tôi sẽ chứng minh điều đó."

"Rusty, tôi ngưỡng mộ tinh thần của bạn, nhưng bạn có chắc đây là con đường tốt nhất để đi? Sẽ là một chiến thắng trống rỗng nếu bạn không thể tận hưởng nó vì bạn đã bị bó vào sau xe của một số côn đồ khác."

"Vấn đề là gì? Tôi không giàu. Tôi không có người thân nổi tiếng. Tôi không biết bất kỳ bí mật nào. Tôi chưa ngủ với vợ của ai."

"Chà, ai đó đã cử những kẻ đó theo đuổi bạn. Và ai đó muốn mời bạn 'uống sữa và bánh quy'."

"Tôi đã suy nghĩ về điều đó. Tôi không nhận ra bất kỳ ai trong số họ. Vì vậy, họ sẽ không nhận ra tôi. Đó có thể là một trường hợp nhầm lẫn danh tính."

"Hệ thống đã ngừng hoạt động bao lâu rồi?"

"Hai tuần."

"Còn một tuần nữa là hết tháng. Thị trấn không có dự phòng. Bạn nói cần có thời gian để làm lại từ đầu và không có người quản lý CNTT. Nghe có vẻ là một vấn đề lớn."

"Thị trấn đang trả tiền. Thỏa thuận gần như đã hoàn tất."

"Nếu Thị trấn thanh toán, tài khoản ngân hàng sẽ bị phát hiện."

Rutherford lắc đầu. "Công ty bảo hiểm đang trả tiền. Họ có một người đang đàm phán, cố gắng giảm giá. Có thể là người cho bạn đi cùng."

Nhân viên phục vụ thân thiện thu dọn đĩa của họ.

Reacher nhấp một ngụm cà phê. "Bạn nói đang làm việc trên một số loại hệ thống mới. Để phát hiện các cuộc tấn công và ngăn chặn chúng. Nó đã bị ngưng. Nhưng có cách nào để nó vẫn giúp ích không?

"Tôi cũng đang nghĩ như vậy. Đó chính xác là những gì tôi đã hy vọng. Và tôi đã gửi một bản sao cho người bạn của tôi. Cô ấy cũng đang làm việc với nó. Cô ấy có nhiều tài nguyên hơn nhưng không có vẻ gì là hy vọng."

Reacher đặt một số tiền xuống và đi ra khỏi cửa hàng. Cô phục vụ thân thiện nhét điện thoại vào túi tạp dề và tiến lại gần. Cô ấy yêu cầu được nói chuyện với Rutherford một lúc. Có một số thứ cô ấy cần giúp đỡ. cô ấy nói nó liên quan đến máy tính. Nhưng ngôn ngữ cơ thể của cô ấy nói nó liên quan đến một thứ gì đó khác. Reacher mỉm cười. Anh nhận thấy mọi người phản ứng với khủng hoảng theo hai cách. Một số bắt đầu làm việc để khắc phục sự cố. Những người khác, chứng minh vấn đề không phải lỗi của họ. Reacher thích loại đầu tiên. Rutherford có vẻ như là loại đầu tiên. Thật tuyệt khi thấy ai đó không đổ cho anh ta vì một sự thay đổi.

Reacher bước ra ngoài. Anh di chuyển đến bên cửa sổ để cho Rutherford một số quyền riêng tư. Một người đàn ông bước ra khỏi bóng tối. Anh cao khoảng 1.8 m. Anh ta có đôi mắt trũng sâu tạo nên một khuôn mặt nhợt nhạt, không cạo râu. Đôi giày lao động tồi tàn với lớp da rách. Quần jean thô kệch. Một chiếc áo phông đen bó sát dưới chiếc áo khoác màu ô liu. Có lẽ là người Ý.

Tay người đàn ông luồn vào trong túi áo khoác và hướng về phía Reacher. "Vào trong ngõ."

05

Speranski ở trong phòng khách của mình: đang đọc báo, thì chiếc điện thoại an toàn lại đổ chuông.

"Tin tốt lành," giọng nói ở đầu dây bên kia cất lên. "Trung tâm đã đồng ý. Nhóm đã được gửi trở lại. Và ngay lập tức họ hành động."

“Tuyệt vời.” Speranski nói. “Ở đâu?”

“Một quán ăn. Đối diện tòa nhà của Rutherford.”

“Họ có thể đưa anh ta đến đó không? Kế hoạch là gì?”

“Không phải bên trong. Họ sẽ đợi. Mang đi khi chúng ra ngoài.”

“Chúng?”

“Chính xác. Rutherford và tên kia.”

Speranski im lặng trong giây lát. Có phải liên lạc của anh ta ở sở cảnh sát đã nói dối không?” (nói Reacher đã rời thị trấn)

“Họ đã xuất hiện cùng nhau. Từ hướng sở cảnh sát. Có vẻ như họ đang tìm hiểu nhau, theo báo cáo. Có lẽ được thả cùng lúc và bắt đầu nói chuyện.”

Điều đó nghe có vẻ như một giả định, Speranski nghĩ. Anh ta không thích những giả định. Có lẽ đã đến lúc kiểm tra lòng trung thành của người liên hệ của anh ta. Hoặc năng lực của mình. Hoặc cả hai. Đúng. Anh ấy chắc chắn nên làm điều đó. Nhưng vấn đề hiện tại phải được giải quyết trước.

“Chúng sẽ bắt họ trên phố?” Speranski hỏi.

Giọng nói vang lên. “Có một cái hẻm bên cạnh quán ăn. Sẽ dụ họ vào. Chặn lối vào bằng chiếc Suburban để tránh bất kỳ nhân chứng nào. Và xử chúng.”

Speranski đã biết con hẻm. Anh ta hình dung ra cảnh đó. Nó phù hợp, anh ta quyết định. Kế hoạch rất đơn giản, nhưng đôi khi đơn giản là tốt nhất.

Và nó sẽ rất vui.

Anh ta sẽ phải triệu tập quản gia của mình. Bảo cô ấy chuẩn bị ‘phòng’.

Reacher nhìn người đàn ông đối diện với mình và không nói gì.

“Vào ngõ. Ngay lập tức.”

“Sao gấp vậy?” Reacher nói. “Đây là việc quan trọng. Tôi cần thêm thông tin. Hãy bắt đầu với việc giải thích lý do tại sao tôi phải vào con hẻm.”

“Bởi vì, tao yêu cầu mày.”

Reacher lắc đầu. “Đó không phải lý do thuyết phục. Nó sẽ không có khả năng xảy ra. Nếu một nhà toán học hàng đầu tình cờ đi ngang qua, cô ấy có thể đã tính được xác suất, dù nó có thể là rất nhỏ.”

Người đàn ông loay hoay. “Im đi. Tao không quan tâm về toán. Đi vào con hẻm, ngay bây giờ, nếu không tao sẽ bắn.”

“Không đúng rồi. Muốn tôi vào con hẻm, nghĩa là không thể bắn tôi trên đường phố. Và trên hết, để bắn tôi, cần phải có một khẩu súng.”

“Tao có súng.” Anh chàng hất tung chiếc áo khoác của mình. Tôi đang chỉa nó vào mày.”

“Có một khẩu súng trong túi của bạn? Oh. Vậy ah. Tôi không nhận ra. Loại gì đấy?”

Anh chàng mở miệng nhưng không có từ nào phát ra.

“Súng lục?”

Anh chàng không trả lời.

“Lấy nó ra. Cho tôi xem.” (hù hả bưởi)

Anh chàng không di chuyển.

“Bạn không có súng. Bạn có thể thừa nhận nó. Nhưng bạn có nhận ra trò chơi đã kết thúc? Vì đây là vấn đề thực sự của bạn. Bạn đã biết không thể bắt tôi làm bất cứ điều gì một mình. Đó là lý do tại sao bạn giả vờ trang bị vũ khí. Vì vậy, đây là quyết định của tôi. Tôi sẽ từ chối lời mời của bạn. Và cung cấp cho bạn một sự lựa chọn. Hãy cho tôi biết ai đã gửi bạn và lý do họ muốn tôi vào ngõ, và tôi sẽ để bạn bỏ đi. Nếu không, bạn có điện thoại không?”

Anh chàng không trả lời.

“Nếu bạn có một cái, và bạn chọn không cho tôi biết những gì tôi muốn biết, bạn nên lấy nó ra. Gọi 911. Ngay lập tức. Bởi vì, tôi sẽ ném bạn qua cửa sổ đó. Bạn có muốn ‘bắn pháo hoa’ không?.”

“Không ai gọi 911.” Đó là giọng của một người đàn ông, từ đâu đó sau lưng Reacher.

“Và nếu ai đó bị ném qua cửa sổ, đó sẽ là mày.” Một giọng nói thứ hai.

Reacher quay lại và thấy hai người đàn ông đang bước ra khỏi con hẻm. Cả hai cũng cao khoảng 1.8 m. Cả hai đều bị hói với bộ râu rậm rạp. Họ mặc chiếc quần yếm màu mỡ lợn và cánh tay như vượn.

“Bạn thấy đấy, đây là lý do tại sao tôi không thích những con hẻm,” Reacher nói. “Chúng thu hút lũ chuột. Còn con nào nữa trong đó không? Nếu còn, tốt hơn là chúng nên bỏ đi ngay bây giờ. Bởi vì, tôi không biết bạn đang nghĩ gì nhưng cho dù đó là gì, thì hai thùng ‘mỡ lợn’ sẽ không hoàn thành công việc.”

“Có ba người.” Anh chàng ban đầu giờ đã đưa tay ra khỏi túi và nắm chặt tay lại thành một nắm đấm.

Reacher nắm lấy tay anh ta, xoay người anh ta lại và phóng anh ta về phía trước trúng bụng của những kẻ kia và hạ cánh dưới chân họ. Reacher đợi những người đàn ông nặng ký hơn đến giúp anh ta. Họ kéo anh ta đứng dậy, sau đó khóa chặt hai bên. Đó là một chiến thuật tồi tệ. Đáng lẽ, chúng phải tản ra. Tạo thành một hình tam giác. Tấn công đồng thời.

Reacher nói: “Tôi cho rằng có một loại thông điệp nào đó mà bạn dự định đưa ra. Muốn cho tôi biết đó là gì không?”

Những kẻ kia trao đổi ánh nhìn, sau đó, kẻ đầu tiên bước ra từ con hẻm tiến lên một bước. "Chúng tao biết mày đang làm gì", anh ta nói. "Vào trong và đưa sếp của mày đến đây."

"Ông chủ của tôi?" (Họ nghĩ Reacher là vệ sĩ được thuê)

"Nếu bạn nghĩ anh chàng đó là sếp của tôi, bạn phải nghĩ tôi đến đây để làm việc. Nếu tôi ở đây để làm việc. Tôi đang được trả tiền. Nếu tôi ngừng làm việc và rời đi, tôi sẽ không được trả tiền. Tôi sẽ đói. Vì vậy, nó giống như bạn đang cố gắng lấy tiền từ túi của tôi. Bạn có biết điều gì xảy ra với những người cố gắng làm điều đó không?"

Anh chàng 'liếc mắt đưa tình' nhưng không trả lời.

'Kết quả luôn giống nhau. Một thời gian dài ở bệnh viện. Nhưng đây là ngày may mắn của bạn. Tôi sẽ cho bạn một cơ hội để bỏ qua hình phạt thông thường. Cho tôi biết ai đã gửi bạn đến."

"Không thể làm điều đó."

"Bạn đang cố làm phiền tôi?" Reacher nói. "Tôi thực sự không thích việc sử dụng ngôn ngữ không chính xác. Ý bạn là sẽ không nói với tôi. Rõ ràng là bạn có thể. Trên thực tế: bạn sẽ làm được. Bạn chỉ cần sự động viên cần thiết."

Reacher tóm lấy anh chàng gầy gò và kéo anh ta lại. Đã thay đổi đội hình của chúng. Cắt các tùy chọn.

"Thử lại nhé," Reacher nói. "Nói cho tôi biết ai đã gửi bạn."

Không ai trong số những người đàn ông trả lời.

Reacher vặn bàn tay của anh chàng gầy gò, sao cho cánh tay trong của anh ta hướng lên trên: sau đó nắm chặt cổ tay anh ta. "Bạn biết khi người ta nói một đứa trẻ bị gãy tay: xương thường không bị gãy rời hết không? Xương bị uốn cong. Vì tuổi trẻ dẻo dai. Nhưng khi bạn già đi, xương trở nên giòn hơn. Chúng không còn uốn cong nữa. Chúng tan vỡ. Bây giờ, anh chàng này không phải là trẻ con. Anh ấy cũng không già. Tôi tự hỏi xương của anh ấy sẽ đi được bao xa trước khi chúng gãy?"

Reacher bắt đầu uốn cong. Anh chàng bắt đầu hét lên. Anh ta để mắt đến vị trí của những kẻ kia. Họ đã hết thời gian. Lựa chọn tốt nhất của họ lúc này là để anh chàng gầy gò ngã xuống đất và hai người kia lao tới đồng thời và đẩy Reacher dựa lưng vào tường, ghim chặt cánh tay của anh. Và nếu họ may mắn, chộp lấy chân anh.

Họ không di chuyển.

Reacher bẻ cong cánh tay hơn nữa. Anh chàng hét to hơn và kiễng chân lên.

Họ không di chuyển.

Reacher bẻ cong cánh tay hơn nữa. Anh chàng hét to hơn. Anh ta nhón chân lên cao hơn. Anh chàng ở bên phải Reacher đã tiến lên phía trước. Chậm rãi. Và một mình. Reacher chuyển tay phải để nắm cổ anh chàng gầy và xoay để đầu anh ta theo dõi chuyển động của anh chàng to lớn hơn. Sau đó dùng tay trái đấm mạnh vào thành hộp sọ của gã gầy, sử dụng nó như một viên bi để đánh gã to lớn hơn. Reacher buông tay và cả hai ngã xuống. Anh quay lại, khuỷu tay nâng cao đề phòng người kia đang tới. Nhưng anh ta không hề di chuyển. Anh ta đang đứng yên, miệng há to và cánh tay vượn dang rộng cong ra phía trước một cách vô dụng.

“Bây giờ chỉ có bạn và tôi”, Reacher nói. “Chúng ta nên nói về điều gì?”

Anh chàng không trả lời.

“Còn cái này thì sao? Trả lời câu hỏi của tôi về việc ai đã gửi bạn đến và bạn có thể đưa bạn bè của mình đến bệnh viện. Nếu không, bạn sẽ tham gia cùng họ ở đó. Tùy lựa chọn của bạn.”

Người đàn ông lùi lại như thể đang rút lui, anh ta đưa chân ra phía sau. Anh ta dừng lại, sau đó lao về phía trước, giang rộng hai tay, cố gắng ôm lấy Reacher. Đó sẽ là một nước đi hợp lý nếu anh ta ngụy trang nó hiệu quả hơn. Đúng như vậy, Reacher chặt hai bên cổ anh ta, sau đó nắm lấy phần trước áo, xoay người và phóng anh ta vào tường. Đôi mắt của người đàn ông nhìn chằm chằm, và tất cả hơi thở đều bay đi. Reacher muốn hạ gục anh chàng nhưng không thể, cho đến khi anh ta tiết lộ một cái tên. Người đàn ông gập người về phía trước, hai chân khuỵu xuống và ngồi xuống dưới chân Reacher. Nhưng trước khi anh ta có thể nói lại, Reacher nghe thấy một tiếng còi. Một lúc sau, đường phố tràn ngập ánh sáng xanh đỏ.

“Dừng lại. Đưa tay ở nơi tôi có thể nhìn thấy.” Giọng nói bị loa làm méo mó nhưng Reacher vẫn nhận ra tất cả.

06

Cùng lúc Reacher đang được xử lý tại sở cảnh sát, Speranski trở lại phòng máy phát điện. Một phần để kiểm tra tiến độ. Và một phần bởi vì anh ta phấn khích trước viễn cảnh một đêm bận rộn. Có thể nhiều đêm bận rộn nếu anh ta (Reacher) tỏ ra kiên cường như nhà báo đã từng (bị tra tấn). Trong khi anh ta ở dưới lòng đất, hai cuộc gọi đã đến. Một từ điện thoại thường. Một trên điện thoại

an toàn (được mã hóa). Khi anh ta quay trở lại thì chiếc điện thoại an toàn đã lại đổ chuông.

"Xong chưa?" Speranski nói.

"Thất bại."

Speranski muốn đập vỡ điện thoại. "Tại sao? Lần này có chuyện gì vậy?"

"Nhóm đã bị hạ."

"Tình hình ra sao?"

"Anh ta phá hủy cả ba anh chàng. Nhưng ngay khi cuộc chiến đang diễn ra, một chiếc xe cảnh sát đã tới. Họ đã bắt anh ta ngay tại chỗ."

"Còn Rutherford?"

"Anh ta không tham gia. Anh ta ở lại quán ăn cho đến khi người cuối cùng đi xuống, sau đó chắc chắn anh ta đã lẻn ra ngoài qua cửa sau vào con hẻm. Người ta nhìn thấy anh ta băng qua đường và chạy vào tòa nhà của mình."

"Tại sao những người còn lại không bắt anh ta?"

"Cảnh sát vẫn ở đó. Nhóm đã phải để anh ta vượt qua."

"Vậy, Rutherford bây giờ ở đâu?"

'Vẫn ở trong tòa nhà của anh ấy. Tôi không nghĩ anh ấy sẽ sớm xuất hiện."

Speranski mất một lúc để suy nghĩ. "Vậy chỉ có tên đó bị cảnh sát bắt? Không có bất kỳ người nào của chúng ta?"

"Đúng vậy," giọng nói vang lên.

"Không thu hút sự chú ý? Không có gì để Trung tâm gặp khó khăn?"

"Không có gì."

"Tốt. Nhóm bây giờ ở đâu?"

"Đang theo dõi tòa nhà của Rutherford."

"Thông minh. Bạn biết đấy, điều này có lợi cho chúng ta. Sẽ dễ dàng hơn khi giải quyết chúng một cách tách biệt. Chúng ta biết vị trí chính xác của họ, và ít nhất tên kia sẽ bị giữ cho đến sáng. Đây là những gì tôi đề xuất. Để hai người theo dõi Rutherford. Những người còn lại của đội nên nghỉ ngơi. Nếu Rutherford chưa xuất hiện trước sáu giờ sáng, họ nên đến một địa điểm mà tôi sẽ xác nhận trong thời gian thích hợp. Họ nên ẩn mình ở đó và chờ đợi. Tên kia (Reacher) sẽ được giao cho họ. Tôi sẽ tự mình sắp xếp việc đó. Họ nên khuất phục hắn ta bằng mọi cách cần thiết và đưa đến đây. Sau đó, toàn đội có thể tập trung vào Rutherford. Không có tên kia, họ sẽ không gặp bất kỳ vấn đề nào nữa."

Cuộc gọi tiếp theo được thực hiện trên ổ ghi. Nó ngắn. Từ một người đàn ông cách đó không xa. Một bản báo cáo. Đầu tiên, sự thật. Sau đó, ý kiến. Ngắn gọn

và súc tích. Cách Speranski thích nó. Chỉ lần này Speranski theo dõi thông tin mà anh ta nhận được với một tập hợp các hướng dẫn. Điều đó có nghĩa là khi điện thoại lại vang lên một lúc sau: Speranski đã biết người gọi sẽ nói gì: "Đây là Marty. Tôi có cái mà bạn có thể quan tâm."

Có bốn phòng giam trong tầng hầm, và không có người ở đó ngoài Reacher. Có lẽ, tỷ lệ tội phạm trong thị trấn thấp. Có lẽ, cảnh sát đã kém trong việc bắt tội phạm. Nhưng dù lý do là gì thì Reacher cũng rất vui với điều đó. Anh cần một chỗ để ngủ, và đây là một giải pháp tốt, không phải mất tiền. Anh cởi áo khoác ngoài và cuộn lại để làm gối. Nằm xuống băng ghế kim loại. Nhắm mắt lại và để cho Howlin Wolf thả lỏng trong đầu. Tiếp theo là Magic Slim. Sau đó, anh đếm đến ba và 'ngáy'.

Howlin' Wolf, Magic Slim là ca sĩ

Reacher tự đánh thức mình lúc 7 giờ sáng khi nghe thấy tiếng bước chân đến gần. Ai đó nhanh chóng và nhẹ nhàng. Reacher mở mắt và nhìn thấy một cảnh sát mặc đồng phục mà anh không nhận ra. Cô ấy cao khoảng 1.7 m và trông rất sport. Cô có một lọn tóc dày óng ả thắt nút ở phía sau đầu và nở một nụ cười ấm áp, chào đón. Bảng tên nói lên tất cả (tên & cấp bậc). Reacher chỉ có thể tưởng tượng, cô ấy đã siêng năng ở học viện.

"Hãy trỗi dậy và tỏa sáng." Sĩ quan Rule mở cửa phòng giam và ra hiệu cho Reacher đi ra. "Một thám tử muốn gặp anh."

Reacher không di chuyển. (ngắm cái đã)

"Ai đó mới." Sĩ quan Rule nhún vai. "Tôi không biết anh ta là ai. Anh ấy vừa đến đây. Từ một khu vực pháp lý khác."

"Giả sử tôi đi gặp anh ấy." Reacher đứng lên. "Sau đó thì sao?"

"Điều đó tùy thuộc vào anh ấy. Và thám tử Goodyear."

"Có lời nào về những kẻ đêm qua không?"

"Vị thám tử mới, chắc có thông tin cập nhật nhất."

"Dù lý do là gì, họ thật ngốc khi làm thế." Sĩ quan Rule mỉm cười.

"Họ là ai?"

"Chỉ là một loại côn đồ địa phương." Sĩ quan Rule dừng lại và nhìn Reacher kỹ hơn. "Mặc dù, tôi đoán, anh không gặp khó khăn gì." (nhìn tình trạng ba chú kia)

"Không phải vậy." Reacher nhặt áo khoác và bước ra khỏi phòng giam. "Mới hôm nọ, tôi đã tranh luận về tình trạng của một nhóm nhạc sĩ đang lên."

"Ý tôi không phải như vậy." Sĩ quan Rule nắm lấy cùi chỏ của Reacher và hướng dẫn anh về phía hành lang. "Và tôi nghĩ anh biết điều đó."

Vị thám tử mới đã khiến Reacher đợi chính xác nửa giờ. Nhiều hơn một phút. Một phút ngắn ngủi. Reacher thất vọng.

Anh ta mặc một bộ vest đen với áo sơ mi trắng và cà vạt màu đỏ tía. Anh ta lớn tuổi hơn Goodyear. Điều đó rõ ràng. Nhưng khó có thể nói được già hơn bao nhiêu. Reacher đoán chừng mười tuổi, tối thiểu, nhưng anh ta có khuôn mặt bầu bĩnh, ít nếp nhăn và không chảy xệ. Đầu anh ấy bị hói, nhưng mới cạo nên không có dấu hiệu cho thấy chân tóc ở đâu. Anh ấy rất mảnh khảnh. Và trông phù hợp, một cách khiêm tốn.

Anh ta ngồi vào bàn. Anh ta lấy một cuốn sổ đen từ túi áo khoác của mình, sau đó ra hiệu cho Reacher đứng dậy khỏi vị trí trên sàn và tham gia cùng anh ta. "Tên tôi là Wallwork. Vào thẳng vấn đề nhé. Tại sao bạn lại tấn công những người đàn ông đó vào đêm qua?"

"Thám tử Goodyear ở đâu?" Reacher nói.

"Anh ấy đang ở đâu đó," Wallwork nói. "Nhưng tôi đang xử lý vụ này. Vì thế. Nói với tôi. Cuộc chiến ở quán ăn. Điều gì đã bắt đầu nó?"

Reacher khoanh tay. "Họ đã đuổi theo tôi. Tôi đã cho họ cơ hội để bỏ đi. Đó không phải là lỗi của tôi mà vì họ đã quá ngu ngốc khi chấp nhận nó."

"Vậy tại sao họ lại tấn công bạn?"

"Anh là thám tử. Anh hãy tìm nó."

"Bạn có thể nghĩ ra lý do gì không?"

"Ngoài sự ngu ngốc?"

"Hay tôi nên coi đây là một cuộc tấn công ngẫu nhiên, vô cớ?"

"Ngẫu nhiên, không. Họ nghĩ tôi đang làm việc với một anh chàng bảo hiểm nào đó. Họ đã cố gắng cảnh cáo tôi."

"Tại sao họ lại làm vậy?"

"Anh là thám tử."

"Đừng cố giúp tôi. Nhưng bạn chắc chắn nên tự giúp mình. Nghe này. Tôi vừa đến bệnh viện. Bạn đập những kẻ đó khá tốt. Họ sẽ không thể hoạt động trong một thời gian. Sẽ không thể làm bất cứ điều gì. Họ không hài lòng về điều đó. Họ đang tìm kiếm một số hình thức hoàn vốn. Đang nói về các khoản phí cấp bách."

"Cứ để họ làm. Không có gì dính dáng đến tôi."

Wallwork nhún vai. "Có lẽ. Có thể không. Nhưng nó sẽ dẫn đến một vụ kiện. Không có cách nào để giải quyết vấn đề đó. Các tòa án được hỗ trợ khá tốt quanh đây. Chúng tôi sẽ tạm thời nhốt bạn. Và bồi thẩm đoàn sẽ suy nghĩ. Họ

đều là người địa phương. Bạn có nghĩ họ thích ý tưởng về một tên côn đồ xông vào thị trấn và tự mình đánh bại chúng không? Và đây là một điều khác. Họ đã chụp ảnh rồi. Bởi một người chuyên nghiệp. Nhiều bức ảnh. Chúng có đủ loại sưng tấy. Vết bầm tím. Các vết cắt. Trông chúng thật tệ.”

“Họ trông không đẹp khi bắt đầu.”

“Tôi không phản đối điều đó. Nhưng có một vài bà mẹ trong bồi thẩm đoàn? Họ có thể tưởng tượng bạn sẽ làm tổn thương con trai họ? Bạn đang tham gia một canh bạc.”

Reacher không nói gì.

“Tất nhiên, có một con đường khác mà chúng ta có thể đi. Tôi có thể thay đổi suy nghĩ của họ. Yêu cầu họ bỏ tất cả những lời bàn tán này về tội danh. Nhưng nếu tôi làm điều đó cho bạn. Đổi lại tôi cần một thứ gì đó.”

“Như là?”

“Sự việc lần trước. Người liên quan đến Rusty Rutherford. Thám tử Goodyear bị bỏ lại với cảm giác bạn sẽ không xuất hiện nữa.”

“Một số kẻ đã cố gắng bắt cóc Rutherford. Tôi đã ngăn họ lại. Không còn gì để kể nữa.”

“Bạn đã theo Rutherford dọc theo vỉa hè để bảo vệ, đúng không?”

Reacher gật đầu.

“Bạn có thấy anh ấy đánh rơi thứ gì không? Trong một thùng rác, hay cống?”

“Không.”

“Sau khi bạn can thiệp, trước khi các sĩ quan đến, anh ta có cố gắng che giấu điều gì không?”

“Không.”

“Nó có thể rất nhỏ. Chìa khóa hoặc ổ đĩa flash (usb).”

“Anh ấy không giấu giếm bất cứ điều gì.”

“Bạn có thấy anh ấy gửi thư gì không?”

“Không.”

“Tại quán ăn, hai người hẳn đã nói chuyện. Anh ta có nói gì về việc lưu trữ? Hay một két an toàn?”

“Không.”

“Anh ấy có đề cập đến việc đã đi đâu gần đây không?”

“Không. Nhưng anh ấy đã nói anh ấy sẽ rời đi trong vài ngày tới để đến một cabin câu cá mà anh ấy có ở Nova Scotia. Nhưng khi anh ấy rút túi để trả tiền

cho bữa tối, tôi thấy anh ấy có hộ chiếu Mexico trong đó. Một vé máy bay. Và một ít peso (tiền Mexico)."

Wallwork đóng sổ tay của mình. "Bạn đang gây rối với tôi, Reacher?"

"Tại sao tôi không nên như vậy? Anh đang lộn xộn với tôi, thám tử. Hay tôi nên nói người đại diện?"

Wallwork không phản hồi.

"Đó là một chút về bộ đồ." Reacher nói. "Một chút về câu hỏi của bạn. Nhưng chủ yếu là về giày của bạn."

Wallwork nhìn xuống chân theo bản năng.

"Tôi cá là nó gấp ba lần so với chi phí đôi giày của Thám tử Goodyear." Reacher nói. "Và tôi cá là một nghìn đô la. Nhìn kìa. Không có đệm trong đế. Da không dày. Không có cảnh sát nào trên thế giới này lại đi chúng."

Wallwork thở ra một hơi dài: thở chậm. "Tôi biết đây là một sai lầm. Tôi đã đọc hồ sơ của bạn. Tôi đã muốn nói chuyện thẳng thắn với bạn ngay từ đầu nhưng sếp của tôi không đồng ý. Tôi biết bây giờ hơi khó để yêu cầu bạn tin tưởng vào tôi, nhưng hãy nhìn nhận nó theo cách này. Tôi chỉ có thể rời đi. Chối bỏ mọi thứ. Nói cuộc phỏng vấn này không xảy ra. Nhưng tôi sẽ không làm điều đó. Tôi sẽ nói cho bạn sự thật."

Wallwork lấy ví, lấy một tấm thẻ nhiều lớp và đặt nó trên bàn bên cạnh sổ ghi chép của mình. Có một con đại bàng màu xanh và trắng ở trung tâm. Nó đang ôm chặt một chùm mười ba mũi tên trong móng. Một cành ô liu với mười ba chiếc lá và quả còn lại. Có một tấm chắn với những ngọn núi ở bên trái và nước ở bên phải. Dòng chữ Bộ An ninh Nội địa Hoa Kỳ ở trong một vòng tròn xung quanh bên ngoài. Và bên dưới đó là Jefferson Wallwork, Đặc vụ, Cơ quan An ninh về Cơ sở hạ tầng.

"Đây là con người thật của tôi," anh ta nói.

"Vậy anh thực sự muốn biết điều gì?" Reacher nói.

'Cuộc tấn công ransomware vào thị trấn. Bạn đã nghe về nó?"

Reacher gật đầu.

"Có hai cách ransomware có thể xâm nhập vào mạng máy tính. Qua internet. Hoặc từ một cái gì đó được kết nối vật lý. Một ổ đĩa nhỏ. Đại loại như thế."

"Rutherford đã không làm điều đó."

"Bạn biết điều đó là thực tế?"

"Bạn đã đọc hồ sơ của tôi. Tôi là một nhà điều tra. Tôi đã nói chuyện với Rutherford. Đã dành thời gian cho anh ấy. Anh ấy đã không làm điều đó."

"Có thể bạn đúng. Tôi hy vọng thế. Nhưng nếu không có bằng chứng thì nó vẫn là một khả năng."

"Nói chuyện với Rutherford. Hỏi thẳng anh ta. Có thể anh ta nói dối."

"Tôi ước tôi có thể."

"Tại sao bạn không thể?"

"Nếu anh ta có liên quan thì sao? Hacker đã cắt đứt các cuộc đàm phán với công ty bảo hiểm. Có thể khóa dữ liệu của thị trấn mãi mãi."

"Vậy bạn sẽ làm gì tiếp?"

"Khả năng còn lại là truy tìm trực tuyến. Trong khi đó, tôi phải yêu cầu bạn không đề cập điều này với Rutherford. Hoặc bất kỳ ai khác. Nó có thể gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng nếu bạn làm vậy."

"Rutherford mất việc. Tất cả mọi người trong thị trấn ghét anh ta. Anh ấy gần như bị bắt cóc. Tôi sẽ không gây thêm áp lực cho anh ấy."

"OK. Cảm ơn bạn. Bây giờ trước khi tôi đi, tôi có một tin nhắn từ thám tử Goodyear."

"Gì?"

"Rời khỏi thị trấn. Ngay bây giờ. Anh ấy có một chiếc xe hơi chờ sẵn bên ngoài để đưa bạn ra đường cao tốc. Và anh ấy muốn bạn không quay lại."

"Nếu tôi không muốn rời thị trấn thì sao?"

"Này, Reacher. Hôm qua bạn đã đi nhờ xe."

"Đó là ngày hôm qua. Nhiều thứ đã thay đổi với tôi kể từ đó."

"Anh ấy đang đưa ra cho bạn một đề nghị công bằng, Reacher. Bạn mới đến thị trấn chưa đầy hai mươi bốn giờ và bạn đã ở trong hai cuộc ẩu đả lớn."

Reacher đã mất một chút thời gian để cân nhắc đề nghị của Goodyear. Anh muốn tìm ra ai đứng sau những tên côn đồ tại quán ăn. Thật không công bằng khi những người lính chân chính phải trả giá. Nhưng mặt khác thị trấn không có bến xe buýt. Không có dấu hiệu cho thấy nhiều xe tải lưu thông, được quá giang cũng tốt. Mọi người ngày càng tỏ ra thận trọng khi cho người lạ vào xe. Đặc biệt là những người lạ trông giống anh.

"Được," Reacher nói. "Tôi sẽ đi. Nhưng tôi có hai điều kiện."

"Không có tiền. Hãy nói rõ về điều đó."

"Tôi không nói về tiền. Những kẻ ngốc đó đã tấn công vì chúng nghĩ tôi làm việc cho một đại lý bảo hiểm. Đó chắc hẳn là người đã cho tôi đi nhờ xe ngày hôm qua. Anh ấy sẽ ở trong một khách sạn, đâu đó trong thị trấn. Anh bạn New York đó. Trẻ. Ở tuổi đôi mươi. Không khó để tìm thấy anh ấy. Tôi cần bạn đảm bảo khi

tôi đi, họ sẽ không chuyển sự chú ý sang anh ấy. Điều đó có nghĩa là cảnh báo họ để anh ta yên. Họ có thể hiểu bằng ngôn ngữ. Bạn có hiểu ý tôi?"

Wallwork mỉm cười. "Hiểu rồi."

"Và bạn cần cảnh báo anh ta phải đề phòng cảnh giác."

Wallwork gật đầu. "OK."

"Và sau đó là Rutherford. Nếu bạn cần điều tra anh ta, thì hãy cứ làm. Nhưng bạn cũng cần phải giữ an toàn cho anh ấy. Anh ấy chắc chắn không được trang bị để tự mình làm việc đó."

Chiếc xe Goodyear sắp xếp đang đợi khi Reacher bước ra qua cánh cửa kim loại ở đầu bậc thang. Nó dài và bóng bẩy, kiểu Đức, màu đen kim loại, và đang tỏa sáng trong ánh nắng ban mai như mới. Về mặt kỹ thuật, nó là một chiếc sedan thông thường với bốn cửa và một thùng xe, nhưng theo mắt của Reacher, nó trông quá thấp ở phía sau. Nó dường như đang ngồi xổm trên đường nhựa chứ không phải ngồi trên bánh xe của nó, giống như nó đã bị bẹp dúm.

Người lái xe nhìn thấy Reacher xuất hiện. Anh nhấn nút mở cốp, leo ra ngoài và bước tới đuôi xe. Reacher nghĩ anh ấy ở độ tuổi cuối năm mươi, với mái tóc bạc ngắn và làn da rám nắng của một người dành nhiều thời gian ở ngoài trời. Anh ta không cao và mặc quần chinos màu nhạt và áo sơ mi trắng. Anh ta nhìn Reacher với vẻ chế nhạo, tỏ ra không hài lòng trước viễn cảnh một người nào đó nhếch nhác được phép đi trên chiếc xe 'xịn' của anh ta.

"Tôi là Marty. Bạn là Jack Reacher?"

Reacher gật đầu. "Anh có thể đóng cốp xe. Marty. Không có hành lý. Chỉ có quần áo trên người tôi."

Tiết lộ này không làm cho Marty tỏ ra nhiệt tình hơn nữa. Anh ta lắc đầu, đóng cốp lại, và đi loanh quanh về phía hành khách. Anh ta mở cửa sau và đứng lại khi Reacher thu mình vào không gian chật chội. Sau đó, anh ta leo lên sau tay lái. Anh ta thắt dây an toàn, nổ máy rồi lao ra khỏi lô đất. Anh ta rẽ qua mặt trước của tòa nhà, ngoằn ngoèo qua trái và phải dọc theo một vài con đường với những ngôi nhà nhỏ hẹp cho đến khi họ đi vào một con đường rộng thẳng tắp với những cánh đồng đầy cây xanh sẫm thấp. Vị trí của mặt trời cho Reacher biết họ đang hướng về phía nam.

"Mình đi đâu vậy, Marty?"

“Đến đường cao tốc.” Marty liếc nhìn hình ảnh phản chiếu của Reacher trong gương trước khi mắt anh ta quay trở lại con đường. “Đó là nơi bạn muốn đến, phải không?”

“Tôi đến đường cao tốc.” Reacher nói thêm. “Nó ở phía bắc của thị trấn.”

“Chúng ta đang đi đến một đường cao tốc khác.”

“Đường cao tốc nào khác? Và tại sao?”

“Nghe này. Thám tử Goodyear là một người bạn. Anh ta yêu cầu tôi cho người đi nhờ xe ra đường cao tốc. Anh ấy không nói rõ cái nào. Cách này phù hợp với tôi hơn. Chiều nay tôi có việc thuận tiện đến đó. Nó có gì khác biệt với bạn, miền bắc hay miền nam? Bạn có muốn ra ngoài và đi bộ không? Trong cái nóng này?”

“Thực ra là có,” Reacher nói. ‘Tôi thích đi bộ. Cái nóng không làm phiền tôi. Hãy dừng lại.” (nhử mồi)

Marty tiếp tục lái xe.

“Goodyear muốn chắc chắn tôi đã rời thị trấn?” Reacher nói. “Anh ấy đã nói rõ điều đó?”

“Đúng.”

“Anh ấy nói tôi đã làm gì mà muốn tống cổ tôi như vậy?”

“Đánh nhau. Gây rối.”

“Và bất kỳ rắc rối nào tôi có thể gây ra trong tương lai, anh ấy muốn tôi thực hiện ở nơi khác?”

“Đúng.”

“Anh ấy không nghĩ tôi có thể gây ra một số rắc rối ngay tại đây, trong xe của bạn?”

“Anh ấy nghĩ bạn có thể thử. Nhưng tôi đã ở sở cảnh sát hai mươi năm. Anh ấy biết nếu bạn đủ ngốc để thử bất cứ điều gì, tôi có thể xử lý nó.” Marty di chuyển đùi phải để lộ một khẩu súng lục nhỏ và một cặp còng tay đã mòn được gài vào mép ghế.

Khẩu súng là một chỗ dựa vô nghĩa, Reacher nghĩ. Không có cách nào anh ta có thể sử dụng nó. Anh ấy cần một người thứ hai để có bất kỳ cơ hội nào. Ai đó khác ngồi ghế sau. Để chĩa súng vào Reacher và giữ anh ngồi yên. Marty không thể làm được khi anh ấy đang lái xe. Anh ta không thể đồng thời quan sát đường và nhắm phía sau. Anh ấy sẽ phải xoay người. Trong trường hợp đó, Reacher sẽ chỉ cần lấy súng từ anh ta.

“Hãy nghĩ về điều đó,” Marty nói. “Cảnh sát đuổi bạn ra khỏi thị trấn là có lý do. Bạn nghĩ nếu bạn được tìm thấy trong một con mương, đầy đạn từ một khẩu súng được đăng ký cho một tên đã chết tiệt nào đó, thì có ai quan tâm không?”

"Tôi chắc chắn sẽ không hài lòng về điều đó."

"Ai quan tâm đến hạnh phúc của bạn?"

Reacher nhích sang trái một chút. "Có vẻ như chúng ta đã đi hơi xa, Marty. Hãy bắt đầu lại. Đình chiến. Tôi sẽ không gây rắc rối gì cho xe của bạn. Và bạn hiểu rõ về nơi bạn đang đưa tôi đi. Và đừng nói đường cao tốc vì tôi biết điều đó không đúng."

"OK. Không phải đường cao tốc."

"Đó là đâu?"

"Bạn sẽ biết khi chúng ta đến đó."

"Bạn không biết tôi rõ đâu, Marty, tôi sẽ không chống lại bạn, nhưng tôi không phải là loại người thích những câu trả lời mơ hồ. Độ chính xác là quan trọng đối với tôi. Vì vậy, tôi sẽ cho bạn một cơ hội khác. Bạn đưa tôi đi đâu?"

Marty lại cử động đùi và chạm vào súng bằng tay phải. "Điều gì khiến bạn nghĩ đang ở vị trí để trao cơ hội?"

"Trong suốt hai mươi năm mà bạn làm việc cho sở cảnh sát, bạn có bao giờ để ý đến cách những chiếc xe cảnh sát có một tấm kính phân chia phía trước và phía sau không?"

"Chắc chắn là tôi nhận thấy. Nhưng tôi không thích nó. Dù nó có khả năng chống đạn. Chúng bảo vệ khi tôi đang lái."

Reacher nói. "Nhưng đó là một trong những điều bạn có thể muốn xem xét lại ngay bây giờ." (xe này không có tấm kính ngăn)

Reacher tháo dây an toàn của Marty và quấn nó quanh cổ anh ta và ghìm anh ta bằng đầu gối trái. Anh duỗi người ra và đặt lòng bàn tay trái lên trán Marty rồi lùi ra sau, kẹp chặt đầu anh ta. Sau đó, anh bấu chặt cánh tay phải của mình quanh ghế và ấn nắm đấm của mình vào cổ họng của Marty. Chiếc xe chuyển hướng. Sau đó, Marty chộp lấy khẩu súng và xoay vòng vòng, hướng nó về phía sau và cố gắng chỉa về phía Reacher, người đang ép chặt mình vào lưng ghế lái.

Reacher đã tạo áp lực lên cổ họng của Marty cho đến khi anh ta cảm thấy khí quản của mình bắt đầu xẹp xuống. "Bỏ súng xuống."

Marty cố thêm một lúc cho đến khi buông súng. Nó bật ra khỏi ghế hành khách và lao xuống chỗ để chân.

Reacher giảm bớt áp lực một chút. "Tốt. Bây giờ dừng xe lại."

Marty tăng tốc.

"Không thông minh, Marty. Nếu bạn không dừng xe, một số điều sẽ xảy ra. Đầu tiên, tôi sẽ nén cổ của bạn. Có tất cả các loại tĩnh mạch và động mạch ở cổ của một người. Chúng sẽ bị đè bẹp. Điều đó sẽ cắt nguồn cung cấp oxy cho não của

bạn. Chẳng bao lâu bạn sẽ 'tái như thịt bò nhúng dấm'. Nếu ô tô vẫn di chuyển, chúng ta sẽ gặp sự cố. Điều đó sẽ tốt từ quan điểm của tôi. Mặt sau của ghế này sẽ bảo vệ tôi. Mặt khác, bạn sẽ có vấn đề. Tôi không biết khả năng nắm bắt vật lý của bạn mạnh đến mức nào, nhưng một nguyên tắc cụ thể sẽ phát huy tác dụng. Quán tính. Bạn biết đó là gì không?"

Reacher cảm thấy Marty hơi lắc đầu. (giải thích dùm cái)

"Quán tính là xu hướng của một vật thể để duy trì trạng thái hiện tại của nó. Nếu cái gì đó đứng yên thì nó vẫn đứng yên, trừ khi có cái gì khác di chuyển nó. Nếu cái gì đó đang di chuyển, nó sẽ tiếp tục di chuyển, trừ khi có cái gì đó dừng nó lại. Điều tương tự cũng áp dụng cho cơ thể con người. Đó là lý do tại sao ô tô có dây an toàn. Nếu không có chúng, nếu bạn đâm vào, xe dừng lại nhưng những người ngồi trên xe vẫn tiếp tục di chuyển. Họ sẽ ngã vào cửa kính. Đâm mình trên các vật sắc nhọn. Tất cả những điều đau đớn đều có thể xảy ra. Có thể là những thứ chết người. Và bạn không thắt dây an toàn, phải không, Marty? Không còn nữa."

Chiếc xe hơi chậm lại, nhưng nó vẫn đang di chuyển.

'Và bạn có thêm một vấn đề. Quán tính chống lại bạn theo một cách khác. Bạn cảm thấy tôi siết chặt đầu bạn như thế nào? Nó sẽ không tiếp tục di chuyển nếu ô tô đâm vào thứ gì đó. Nó sẽ dừng lại. Nhưng cơ thể của bạn thì không. Không có gì để ngăn cản chuyển động về phía trước của nó. Thứ duy nhất hạn chế nó là cổ của bạn. Không chỉ tĩnh mạch và động mạch ở cổ của một người. Cũng có những dây thần kinh."

Marty bỏ chân ga, xe lăn vào lề đường, cuối cùng cũng dừng lại. Reacher cảm thấy cơ thể Marty đang chùng xuống.

"Tôi được yêu cầu đưa bạn đến một trạm xăng," Marty nói. "Một cái bị bỏ hoang."

"Và?" Reacher nói.

"Tôi không biết. Tôi không được nói và tôi cũng không hỏi. Như tôi vừa chứng minh, tôi không muốn chết."

"Trạm xăng ở đâu?"

"Phía trước, khoảng nửa dặm. Nó ở bên phải."

"Goodyear trả cho bạn bao nhiêu?"

Marty cố lắc đầu.

"Nếu đó không phải là tiền, anh ta có gì cho bạn? Tôi hy vọng nó sẽ lớn."

"Anh ấy nói với tôi, muốn bạn rời khỏi thị trấn vì bạn là một kẻ gây rối và tôi coi đó là lẽ thật. Anh ấy đã yêu cầu tôi chở bạn đến đường cao tốc. Tôi đã đồng ý như một người bạn. Các trạm xăng là một thỏa thuận riêng biệt. Anh ấy không biết gì về nó."

"OK. Chúng ta sẽ để Goodyear sang một bên trong giây lát. Bạn đã sắp xếp sự riêng biệt này với ai?"

"Tôi không thể nói. Không phải vì tôi không muốn. Vì tôi không biết. Anh ấy chỉ là một giọng nói trên điện thoại."

"Vậy đó là một người đàn ông?"

"Chính xác."

"Vậy một người đàn ông không quen biết gọi bạn bất ngờ và yêu cầu bạn làm: Bắt cóc? Giết người? Và bạn nói, OK?"

"Không hề đơn giản đâu. Khi tôi còn là một cảnh sát. Tôi đã cố gắng giúp đỡ một anh chàng khi tôi nghĩ anh ta đã có chuyện tồi tệ. Đó là một sai lầm bởi vì ngay khi anh ấy thoát khỏi câu chuyện, anh ấy đã yêu cầu nhiều hơn để không nói tôi đã làm gì. Nó đã diễn ra trong nhiều năm. Đó là lý do tại sao, cuối cùng tôi bỏ việc. Tôi nghĩ mình không còn lợi ích với anh ta nữa, anh ta sẽ để tôi một mình. Nhưng tôi đã nhầm. Anh ấy bắt tôi giao một gói hàng. Nhận một số tiền. Những thứ như vậy. Tôi nghĩ nó sẽ không bao giờ kết thúc. Rồi một ngày anh chàng chết. Anh ta băng qua đường, bị tông bởi một người lái xe say rượu. Tôi biết thật sai lầm khi vui mừng về cái chết của một con người khác. Tôi nghĩ cuối cùng tôi đã được tự do. Tôi đã có cuộc sống trở lại. Nó kéo dài một tuần. Rồi một buổi tối, chuông điện thoại reo. Một giọng nói mà tôi chưa bao giờ nghe thấy trước đây nói anh ta đã thừa kế một số tài liệu nhất định từ gã đã chết và trừ khi tôi muốn giao chúng cho cảnh sát thì thỏa thuận trước đó sẽ tiếp diễn. Anh ấy nói sẽ không có gì quá nặng nề. Thỉnh thoảng chỉ cần một chút việc thôi."

"Và bạn đã tin anh ấy?"

"Tôi không biết. Anh ấy nghe có vẻ khá nghiêm túc. Nhưng tôi mệt mỏi và tuyệt vọng nên tôi quyết định đánh bạc. Tôi đã nói với anh ta. Để tôi yên, hoặc làm điều tồi tệ nhất của bạn. Mà tôi đoán là anh ấy đã làm. Sáng hôm sau có tiếng gõ cửa. Vào thời điểm tôi bước ra, ai đó đã để lại hai gói hàng. Cùng cỡ. Cùng hình dạng. Chúng được đánh số một và hai. Tôi đã mở số một đầu tiên. Bên trong nlà … 'của quý' của một người đàn ông. Tất cả chúng, nếu bạn hiểu ý tôi. Tôi đã dành hai giờ tiếp theo trong phòng tắm. Sau đó, tôi mở hộp thứ hai. Chỉ có một mảnh giấy. Có chữ viết tay trên đó. Nó viết, nếu không muốn mất …, hãy trả lời điện thoại lúc chín giờ tối và làm theo hướng dẫn."

"Bạn trả lời điện thoại?"

"Chết tiệt, vâng. Từ chối thì …?"

"Họ đã bắt bạn làm gì?"

'Một công việc. Bốn va li."

"Phần còn lại của anh chàng bị mất …?"

“Tôi đoán thế. vì tôi không dám nhìn vào bên trong.”

“OK. Quay lại hiện tại. Làm thế nào anh chàng bí ẩn này biết Goodyear yêu cầu bạn đưa tôi ra khỏi thị trấn? Goodyear cùng phe với anh ta.”

“Không. Đó là tôi. Anh ta ra lệnh báo cáo bất kỳ khi nào nhìn thấy Rutherford. Goodyear nói với tôi, Rutherford đã tham gia vào những cuộc ẩu đả mà bạn đã làm.”

“Anh ta có những người khác đang theo dõi Rutherford?”

“Tôi không biết. Nhưng anh ta không một mình. Tôi cá là anh ta có cả một mạng lưới làm việc cho mình.”

“Anh ấy muốn gì từ Rutherford?”

“Bạn nghĩ tôi sẽ hỏi anh ấy điều đó sao?”

“Anh ấy là loại ‘không giỡn được đâu’.”

“Đó là lý do tại sao bạn là người bị đuổi ra khỏi thị trấn và tôi là người lái xe.”

“Tôi sẽ coi đó là một lời khen.”

“Vậy, điều gì xảy ra tiếp theo? Tôi đoán bạn muốn chiếc xe. Lấy nó. Chỉ cần làm một việc cho tôi. Tôi cần phải làm cho nó giống như bạn đã trốn thoát. Nếu anh ấy nghĩ tôi để bạn đi. Tôi chết mất xác. Tệ hơn là chết không toàn thây. Vì vậy, tôi cần bạn làm tổn thương tôi. Và tôi cần bạn làm cho nó trông thật thuyết phục. Tôi biết bạn đã đưa ba người đàn ông đến bệnh viện vào đêm qua.”

“Tôi sẽ không làm tổn thương bạn. Và tôi sẽ không lấy xe của bạn. Dù sao thì vẫn chưa. Tôi sẽ đi bộ trước và sau đó lập kế hoạch.”

“Đường cao tốc ở phía bắc, như bạn đã nói. Đi ngay. Đừng dính đến họ. Hãy ra khỏi tiểu bang trước khi họ tìm thấy.”

“Tôi không có hứng thú với việc ra đường cao tốc. Đó là ý tưởng của Goodyear. Tôi có việc chưa hoàn thành, và rõ ràng là một số trong số đó đang ở trạm xăng. Mọi người đã phải rất khó khăn để ‘mời’ tôi. Sẽ là bất lịch sự nếu không đến.”

“Ở lại đây là một ý kiến tồi. Nhớ gói hàng số một? (nhìn anh còn phong độ) Đó là thứ mà họ có khả năng làm được. Và những chiếc vali. Tôi không muốn công việc tiếp theo của tôi là rải các bộ phận của bạn. Và tôi không muốn ai đó khác phân tán các bộ phận của tôi. Vì vậy, điều tốt nhất sẽ là ...”

“Đưa súng cho tôi.”

“Nó không có đạn. Tôi chỉ hù bạn thôi.”

“Dù sao thì hãy đưa nó cho tôi.”

Marty lấy khẩu súng trên sàn. Nó là một khẩu Smith & Wesson 2213. Reacher đã kiểm tra. Thiếu dầu. Và thiếu đạn. Marty đã nói thật.

“Và điện thoại của bạn,” Reacher nói.

Marty lấy điện thoại của mình khỏi giá đỡ trên bảng điều khiển.

“Điện thoại an toàn của bạn.”

“Tôi không có.”

“Đừng lãng phí thời gian của tôi. Bạn không thể giao tiếp với một kẻ chuyên dàn xếp các vụ giết người bằng cách sử dụng điện thoại có thể theo dõi được.”

Marty rút trong túi ra một chiếc điện thoại gấp nhỏ.

“Và chìa khóa của bạn.”

Marty thở dài và đưa cho Reacher một thứ có kích thước bằng bao diêm với bốn nút và một logo. Một loạt các chìa khóa khác đã được đính kèm. Hầu hết trông giống như dành cho ổ khóa thông thường. Nhưng một cái nhỏ hơn nhiều. Reacher giơ nó lên.

“Chìa khóa còng tay?”

Marty gật đầu.

“Tự còng mình vào cô lăng. Một tay là được.”

Marty đã làm theo.

“OK.” Reacher mở cửa. “Ở đây. Thư giãn. Tôi sẽ quay lại sau.”

07

Reacher bắt đầu đi bộ và sau 18m anh đến lối vào một cánh đồng ở bên tay phải con đường. Không có nhiều sự phát triển. Anh đoán thuốc lá đã từng được trồng ở đó, với những cái cây màu nâu mập mạp nằm vắt vẻo trên mặt đất đỏ. Anh sang phía đối diện, nơi giáp với một hàng cây thưa, chen qua một khe hở, và tiếp tục song song với con đường.

Sau 400m Reacher nhìn thấy phía sau của một cặp tòa nhà. Cái gần hơn rộng hơn và cao hơn. Những mảng sơn trắng rộng bằng bàn chân đang bong ra khỏi bề mặt bê tông. Một cây cột ở phía xa, cao gấp đôi mái nhà. Một tập hợp các chữ cái in hoa lớn màu đỏ vẫn được đính kèm và mặt sau của các chữ S, T, U, D và E có thể nhìn thấy trước khi phần còn lại của tên bị che khuất bởi bức tường. Cấu trúc thứ hai nhỏ hơn. Nó chỉ hơn một ki-ốt ở bên cạnh khu tiền đường có mái che. Không có máy bơm xăng nào nữa. Reacher đoán chúng đã bị loại bỏ. Giống như chính trạm xăng đã đóng cửa. Con đường vắng tanh. Đó là điều chắc chắn. Không có phương tiện nào chạy qua kể từ khi Reacher tới. Chỉ có hai người khác trong tầm nhìn. Ẩn sau tòa nhà lớn hơn. Một chiếc Suburban và một chiếc Toyota. Đen và xanh.

Ngày hôm trước cũng vậy. Câu hỏi đặt ra là chúng có chở cùng một số lượng người không?

Reacher nhận ra họ sẽ cử một người lên mái nhà để phát hiện xe của Marty đang đến gần và thông báo cho những người khác. Chiếc ô tô (như dự kiến) sẽ lao tới khu vực tiền cảnh. Một người sẽ mở cửa sau, sau đó lùi lại. Một người khác với một khẩu súng giảm thanh và một người canh chừng ở phía sau. Vì vậy, ba người, tối thiểu. Đủ để xử lý công việc một cách dễ dàng. Nhưng nếu thận trọng, họ có thể sử dụng hai người để mở cả hai cửa sau, và có hai người với súng phi tiêu (tẩm thuốc ngủ). Điều đó sẽ đòi hỏi trình độ kỹ năng và đào tạo cao hơn để đảm bảo những kẻ cầm súng không bắn phải nhau qua ghế sau ô tô, nhưng nó sẽ tránh được bất kỳ vấn đề nào nếu mục tiêu làm liều và ném mình vào cửa mở hoặc cố gắng lấy được khẩu súng trước khi nó khai hỏa. Vì vậy, nhiều khả năng là năm người. Và nếu họ vẫn thận trọng hơn, họ sẽ có ai đó di động để quét nếu có bất cứ điều gì xảy ra. Sáu người. Hai cặp, hai đơn. Sự bổ sung tương tự như ngày hôm qua.

Reacher quyết định để lại đài quan sát trên mái nhà. Về mặt thể chất, họ không có khả năng gây ra mối đe dọa và ngay cả khi được trang bị vũ khí, họ sẽ không mạo hiểm nổ súng vì sợ bắn trúng người của họ. Các cặp này có thể được giấu

ở đâu đó gần các góc phía sau của các tòa nhà. Người quét từ xa là nhân tố chưa được biết đến. Nếu họ tồn tại.

Reacher đã ổn định để quan sát. Anh có thể xem xét cả ngày. Trong khi đó, các đối thủ chắc sẽ kinh ngạc. Họ chắc chắn đã được thông báo Marty đã rời khỏi sở cảnh sát. Giờ đây, mối lo ngại sẽ xuất hiện. Họ lo lắng đã xảy ra sự cố. Thời gian trì hoãn càng lâu, họ càng phải chịu nhiều căng thẳng. Căng thẳng càng lớn, khả năng họ mắc sai lầm càng cao.

Mười hai phút trôi qua. Không có gì di chuyển. Không có gì phát ra âm thanh. Sau đó, Reacher nghe thấy một chiếc xe. Nó đang tiếp cận từ phía bắc. Reacher bắt gặp chuyển động trên mái nhà. Gần cây cột có các chữ cái. Một cái đầu xuất hiện, từ từ vươn lên. Đó là một phụ nữ. Mặc bộ quần áo màu đen. Với mái tóc đỏ. Anh đã từng gặp cô ấy trước đây. Hôm qua. Ở phía đối diện của con hẻm trước khi cô ấy giúp đưa người bạn bất tỉnh của mình vào phía sau chiếc Toyota. Cô ấy đứng yên trong năm hoặc sáu giây rồi ngồi xuống, đưa tay lên tai khi cô ấy đi. Một chiếc xe hơi xuất hiện. Đang di chuyển nhanh chóng. Một chiếc Mustang mui trần màu xanh mực hạ mui. Một người đàn ông đang lái xe. Có một người phụ nữ mỉm cười trên ghế phụ. Nó vụt qua, tiếng hú của động cơ, trên con đường rải sỏi.

Chiếc xe tiếp theo, Reacher nghe thấy đi gần chỗ nấp nên anh đứng yên, nằm ép xuống đất, không thể nhìn thấy được. Động cơ vẫn như cũ nên anh đoán đó là chiếc Mustang. Năm phút nữa trôi qua. Mười. Sau đó, anh nghe thấy một chiếc xe. Một cái gì đó chậm hơn và nhẹ nhàng hơn. Reacher thu mình lại, sẵn sàng chạy về phía trước.

Có chuyển động trên mái nhà. Đầu người phụ nữ lại xuất hiện. Lần này cô ấy nhanh hơn. Cô ấy đứng thẳng, chạm vào tai và bắt đầu chạy về phía trung tâm của tòa nhà. Cô ấy đã có thể nhìn thấy Reacher nếu không quá tập trung vào sân thượng dưới chân mình. Sau đó cô ấy đã biến mất. Reacher đoán cô ấy đã nhảy xuống qua một cửa sập. Anh cũng nằm xuống, nép mình xuống đất. Chín mươi giây sau, người phụ nữ luồn lách qua một khoảng trống ở cuối chiều dài của tấm ván ép gần điểm giữa của bức tường phía sau. Reacher đã bất ngờ lao tới đuổi theo cô và họ chạy đến chiếc Toyota. Hai gã thấp bé hơn chạy nhanh đến chiếc Suburban. Sau đó, cả hai xe phóng đi, hướng ra khỏi thị trấn.

08

Speranski đang ở trong phòng ăn, đang ăn sáng thì điện thoại an toàn lại reo.

"Chúng tôi có một vấn đề." Giọng nói ở đầu dây bên kia cất lên. "Chúng tôi đã mất Rutherford."

"Làm thế quái nào mà chuyện đó lại xảy ra?" Speranski ném tờ báo qua phòng. "Hai người đang theo dõi tòa nhà. Có phải lệnh của tôi không rõ ràng?"

"Chúng rõ ràng. Hai người đang canh. Một người là chuyên viên cấp cao. Cô ấy nhận được tin nhắn từ người gác cửa của Rutherford. Rutherford đã yêu cầu anh ta gọi một chiếc taxi."

"Rutherford đã biến mất như thế?"

"Người đại diện bảo người gác cửa cứ đi. Và đặt một chiếc taxi thứ hai đến cùng lúc. Vì vậy, họ có thể theo đuôi. Cô ấy nghĩ nếu người gác cửa không bắt cho anh ta thì Rutherford sẽ chạy ra ngoài và tự mình chào đón một chiếc taxi. Hoặc lấy xe của chính mình. Dù bằng cách nào, cũng tệ như nhau. Có thể tệ hơn."

"Vậy điều gì đã xảy ra?"

"Tôi không biết. Có thể là do người gác cửa hoặc công ty taxi đã làm. Chỉ có một chiếc xe đến và Rutherford đã lấy nó."

"Chúng ta biết số xe?"

"Có. Số, mô tả và ảnh."

"Rutherford có nói rõ điểm đến không?"

"Có. Anh sẽ không thích nó. Sân bay Nashville."

"Không." Speranski đứng lên. "Rutherford không được phép lên máy bay. Đó sẽ là một thảm họa. Các chuyên viên đang theo dõi anh ta ở đâu?"

"Trên đường đến sân bay. Các đội khác cũng vậy. Với tình hình khẩn cấp, tôi đã gọi họ từ địa điểm phục kích."

"Tốt. Tôi muốn Rutherford bị cản lại." Speranski dừng lại. "Chờ đợi. Còn về người trôi dạt thì sao?" (Reacher)

"Không rõ ràng. Chắc hẳn đã có một sự trì hoãn nào đó sau khi anh ta được đưa khỏi sở cảnh sát. Anh ta đã không được chuyển đến khi đội rút lui (đúng lúc Reacher tới). Tôi đánh giá việc tìm kiếm Rutherford là ưu tiên cao hơn."

"Vậy anh ta ở đâu?"

Có một sự im lặng. "Đó là điều chúng tôi không biết."

Reacher vẫn ở nguyên chỗ cũ, im lặng và tĩnh lặng. Anh không muốn lộ diện chỉ để đối mặt với nửa tá tên phục kích khác đã chờ sẵn từ trước, vì vậy anh đã đợi thêm mười lăm phút trước khi rời đi. Anh trườn trở lại con đường, cho đến khi đến hàng cây song song với con đường. Sau đó anh đứng và bắt đầu di chuyển nhanh hơn. Anh đã đi được một phần tư dặm khi cảm thấy một thứ gì đó đang rung lên trong túi của mình. Anh ta lấy điện thoại của Marty. Reacher mở điện thoại và giữ nó gần tai.

“Vâng,” anh nói.

“Anh đang ở đâu vậy?” Đó là giọng của một người đàn ông, nghe không rõ.

Reacher đoán tín hiệu yếu. Có lẽ là do vị trí xa.

“Còn hai phút nữa,” Reacher nói.

“Làm gì lâu thế?” Lời nói của người đàn ông kia gần như bị át đi bởi tiếng bật và tiếng hú trên đường dây.

“Cái gã mà anh cử tôi đi chở? Anh ta khá cứng đầu. Tôi đã phải đánh anh ta.”

“Anh ta bất tỉnh?”

“Đúng thế.”

“Tốt đấy. Đã có sự thay đổi kế hoạch. Nhóm được cử đến gặp bạn tạm thời đã được điều đi. Một tình huống khác. Cấp bách hơn. Nhưng đó là mối quan tâm của tôi. Bạn có vũ khí nào không?”

“Tôi có một đôi còng. Từ thời còn ở sở cảnh sát.”

“Chúng sẽ hoạt động. Bây giờ, hãy làm điều này. Khi bạn đến trạm xăng, hãy đưa anh ta vào trong tòa nhà và còng anh ta vào thứ gì đó. Đảm bảo nó an toàn. Và luôn bật điện thoại. Tôi có thể giao công việc khác cho bạn sau.”

Marty đang ngồi thẳng lưng khi Reacher quay lại xe. Reacher leo lên phía ghế hành khách và đưa cho anh ta chìa khóa, điện thoại và súng.

“Bạn đã tìm thấy nơi đó chưa?” Marty mở khóa còng tay.

“Rồi,” Reacher nói. “Bây giờ lái xe.”

“Ở đâu?”

“Đến trạm xăng. Nửa dặm, như bạn đã nói.”

Marty căng thẳng. “Có an toàn không?”

“Hoàn toàn. Không có ai ở đó.”

“Vậy thì tại sao chúng ta lại đi?”

“Bởi vì tôi đã quyết định cho bạn được nghỉ ngơi.”

“Là sao? Bạn định làm gì?”

“Còng bạn vào một cái gì đó, rồi mượn xe. Tôi sẽ để lại chìa khóa ở sở cảnh sát.”

"Bạn định cử cảnh sát đến bắt tôi?"

"Không. Anh chàng đang gọi điện cho ai đó. Anh ta nghĩ tôi cùng đội."

"Tôi không biết."

"Anh chàng đã gọi vào điện thoại an toàn của bạn một phút trước. Có một số lỗi gây ra sự chậm trễ. Nói với những người của anh ta, bạn đã cố gắng còng tôi như anh ta đã nói với bạn, nhưng tôi chắc hẳn đã không bất tỉnh như bạn nghĩ. Tôi đã nhảy vào bạn, và thay vào đó, còng bạn."

"Họ sẽ không bao giờ tin tôi."

"Tôi có thể hạ gục bạn nếu điều đó có ích?"

Marty dừng lại như thể đang xem xét nó một cách nghiêm túc.

"Còn chuyện này thì sao?" Reacher nói. "Tôi sẽ còng bạn vào chỗ rất cao sau lưng mà bạn không có cách nào có thể tự làm. Nó sẽ không thoải mái, nhưng nó sẽ giúp bạn." (không bị nghi ngờ)

Marty không trả lời. Anh ta chạy xe đến khu vực trước trạm xăng cũ và lê bước đến ki-ốt trong im lặng. Reacher theo anh ta vào trong.

"Tại sao anh lại giúp tôi?" Marty nhăn mặt khi Reacher siết chặt chiếc còng. "Tôi đã thử giúp ai đó một lần. Hãy nhìn vào rắc rối mà nó đã khiến tôi gặp phải."

"Tôi đã từng gặp rắc rối trước đây", Reacher nói. "Tôi đã sống sót. Và ngay bây giờ tôi có con cá lớn hơn để chiên."

Reacher chạy lại xe và ép mình vào sau tay lái. Anh nhấn nút khởi động, gạt cần số và nhấn ga. Anh thắt dây an toàn bằng một tay và dùng tay kia lái. Chiếc xe quay trở lại con đường. Anh đang đi về phía bắc. Trở lại thị trấn. Di chuyển nhanh. Anh phóng qua các con phố. Đi qua sở cảnh sát. Và tấp vào bên ngoài quán cà phê. Lốp xe kêu lên. Mọi người nhìn chằm chằm. Anh đã đỗ xe ở một vị trí bất hợp pháp nhưng Reacher không hề lo lắng. Bằng cách này hay cách khác, anh sẽ không ở đó lâu.

Reacher giật mạnh cánh cửa và quan sát bên trong quán cà phê. Cô nhân viên pha chế đang dành thời gian phục vụ một vài người đàn ông mặc vest. Bốn người nữa đang xếp hàng chờ đợi. Hai người đàn ông. Hai người phụ nữ. Một đôi thiếu niên đang ở trong gian hàng phía sau, áp vào nhau, thì thầm. Ba trong số các bàn khác đã có người. Từng người một với mái tóc hoa râm, nhăn nheo và khom lưng trên chiếc cốc. Một phụ nữ trạc tuổi hai mươi, đang gõ phím trên chiếc máy tính mỏng manh màu bạc. Một chàng trai với mái tóc dài thẳng, nhìn chằm chằm vào bức tường và di chuyển tay như thể anh ta đang chơi một dàn trống trong tưởng tượng.

Không có dấu hiệu của Rutherford.

Reacher bước vào trong. "Xin lỗi," anh nói.

Mọi người quay lại nhìn anh. Tất cả ngoài tay trống.

“Tôi đang kiếm Rusty Rutherford,” Reacher nói. “Có ai biết anh ta?”

Những người đứng gần gật đầu. Lẩm bẩm, tất cả đều khẳng định biết.

“Hôm nay, anh ấy có ở đây không? Hay có ai nhìn thấy anh ấy ở bất cứ nơi nào khác không?”

Những cái lắc đầu. Lầm bầm.

“Có ai biết anh ấy sống ở đâu không?”

Những cái lắc đầu.

“OK,” Reacher nói. “Nếu ai nhìn thấy Rutherford, tôi cần bạn nhắn cho anh ấy. Nói với anh ta, Jack Reacher nói hãy về nhà. Hoặc đến đồn cảnh sát. Cái nào gần hơn. Không chậm trễ. Và đợi tôi liên lạc. Các bạn có thể làm điều đó?”

Những người đứng đầu gật đầu. Nhưng không nhiệt tình.

Reacher đã lái xe ba khu nhà và đổ xe của Marty bên ngoài quán ăn. Bên trong, chỉ có một gian hàng có người. Một cặp vợ chồng đã nghỉ hưu, đang ngồi cạnh nhau. Họ đang ăn sáng thoải mái.

Không có ai ở các bàn trung tâm. Không ai sử dụng điện thoại công cộng trên tường ở phía sau căn phòng. Không nhìn thấy ai trong bếp.

Không có dấu hiệu của Rutherford.

Reacher tiến gần hơn một bước đến gian hàng của cặp vợ chồng già.

“Xin lỗi vì đã làm gián đoạn buổi sáng,” anh nói. “Có ai trong hai người biết Rusty Rutherford không?”

“Chúng tôi biết anh ấy,” người đàn ông nói, sau một lúc.

Người phụ nữ thúc cùi chỏ vào xương sườn của chồng.

“Chà, chúng tôi biết anh ấy là ai,” người đàn ông nói thêm. “Anh ấy không phải là bạn hay bất cứ thứ gì. Dù chúng tôi thậm chí đã từng trao đổi đôi lời.”

“Anh ta là một tên ngốc,” người phụ nữ nói. “Tại sao bạn lại hỏi về anh ta?”

“Tôi cần tìm anh ta,” Reacher nói.

“Để đá vào mông anh ta?”

“Đó không phải là ưu tiên của tôi.”

“Nên thế.” Người phụ nữ thả nĩa xuống. “Cậu nên đá vào mông anh ta. Đá mạnh vào. Anh ta xứng đáng với nó. Anh ta là một kẻ ngu ngốc.”

“Có lẽ, anh ấy xứng đáng với điều đó,” Reacher nói. “Có lẽ, anh ấy không. Dù thế nào tôi cũng cần tìm anh ta. Nếu hai người nhìn thấy, có gửi cho anh ấy một tin nhắn từ tôi không?”

Người đàn ông cuối cùng gật đầu, ngay lúc đó có chuyển động từ góc phòng. Đó là một cô phục vụ bước ra từ nhà bếp. Người đầu tiên anh gặp vào đêm hôm trước.

"Anh không ở đây để gây rắc rối nữa chứ?" Cô ấy nói.

Reacher nói. "Tôi không gây rắc rối."

Cô phục vụ nhìn anh chằm chằm, rồi lấy bình cà phê trên bàn của cặp vợ chồng già. "Được rồi. Ngồi ở nơi anh thích. Tôi sẽ lấy cho bạn một cái cốc."

"Tôi không ở lại", Reacher nói. "Tôi đang tìm Rutherford. Người tôi đã ở cùng đêm qua."

"Tôi biết Rutherford là ai. Mọi người trong thị trấn đều vậy."

"Hôm nay anh ấy có ở đây không?"

"Không. Anh ta không bao giờ đến buổi sáng. Anh ấy chỉ đến ăn tối."

"Cô có biết anh ấy sống ở đâu không?"

"Không chính xác. Tôi đoán ở đâu đó trong thị trấn. Không quá xa vì anh ấy luôn đi bộ."

"Cảm ơn," Reacher nói, và bắt đầu đi về phía sau.

"Anh đi đâu vậy?"

"Đến chỗ điện thoại."

"Nó không được kết nối. Anh muốn gọi cho ai?"

"Tôi muốn kiểm tra danh bạ. Xem địa chỉ của Rutherford có được liệt kê hay không."

"Không có đâu. Điện thoại chỉ để trang trí."

"Được rồi. Tôi sẽ thử cách khác." Anh quay ra cửa.

"Tại sao không tra cứu nó trên điện thoại của anh?" Cô phục vụ nói. "Ngày nay, ai sử dụng danh bạ giấy nữa?"

Reacher dừng lại. Anh đã sử dụng chúng. Giống như cách anh đã sử dụng đài phát thanh quân sự, điện thoại bàn và bưu điện. Những điều anh hiểu. Anh cũng đã gửi và nhận telex và fax trong ngày. Nhưng anh không bao giờ liên quan đến điện thoại di động. Anh không cần.

"Cô có thể làm điều đó dùm tôi không?" Reacher rút ra một ít tiền mặt. "Tìm địa chỉ của Rutherford trên điện thoại của bạn? Loại đó giá bao nhiêu?"

Cô phục vụ rút điện thoại ra khỏi túi tạp dề. "Tôi sử dụng gói không giới hạn. Từ chồng cũ. Đó là điều tốt đẹp duy nhất khi chúng tôi kết hôn." Cô ấy nhìn điện thoại trong vài giây, rồi lắc đầu. "Lấy làm tiếc. Không có hồ sơ."

Reacher vào trong xe, nổ máy và quay đầu xe. Anh phóng qua ngã tư. Đến sở cảnh sát.

Sĩ quan Rule đang làm việc trên bàn khi Reacher đến gần khu vực lễ tân ở tầng hầm. Và cô ấy dường như không ngạc nhiên khi gặp anh, điều này khiến Reacher rất vui.

“Tôi có thể giúp gì, anh Reacher?”

“Tôi cần một vài thông tin.”

“Về?”

“Rusty Rutherford. Có báo cáo nào về anh ta không? Về việc anh ấy mất tích, chẳng hạn?”

“Anh Reacher, tự xử đi. Tôi nghe nói anh từng là sĩ quan. Điều đó có nghĩa là anh biết khi chúng tôi nhận được bất kỳ báo cáo nào ...” Sĩ quan Rule dừng lại trong giây lát, “Tôi sẽ không thể cho anh biết bất cứ điều gì về chúng.”

“Cảm ơn. Vậy còn địa chỉ của anh ấy thì sao? Cô có biết anh ấy sống ở đâu không?”

'Tôi biết. Nhưng anh biết đấy, tôi không thể chia sẻ loại thông tin đó.”

“Xin vui lòng. Cái này quan trọng. Tôi lo lắng cho anh ấy.”

“Tại sao?”

“Anh ấy đã biến mất. Tôi cần tìm anh ấy.”

“Không có gì phải lo lắng. Nếu Rutherford không ở đây, anh ấy có thể vừa rời thị trấn. Anh ấy có lẽ đã sợ hãi sau ngày hôm qua. Anh ta không hẳn là mẫu người như anh và việc suýt đánh nhau hai lần trong một ngày có lẽ là quá nhiều. Tôi cá là anh ấy đã đi thăm họ hàng ở đâu đó. Đó sẽ là bước đi thông minh.”

“Tôi đã cố gắng thuyết phục anh ấy rời thị trấn. Anh ấy từ chối. Anh ấy kiên quyết ở lại.”

“Đó là lý do tại sao, tôi cần địa chỉ. Để kiểm tra xem anh ấy có ổn không.”

“Tại sao anh ấy lại không ổn? Có điều gì anh không nói với tôi?”

“Người mà tôi đã nói chuyện sáng nay. Anh ấy vẫn còn ở đây chứ?”

“Không. Anh ấy đã rời đi ngay sau khi anh đi. Có chuyện gì?”

“Anh ấy có để lại bất kỳ chỉ dẫn nào về việc bảo vệ Rutherford không?”

“Tôi không rõ?”

“Tôi cần địa chỉ đó. Tôi có thể dùng kiểu ẩn danh?”

“Cụ thể là đe dọa bạo lực, chống lại Rutherford?”

“Không ổn lắm.”

“Cô biết tôi không cố làm tổn thương anh ấy. Tôi là người đã cứu anh ấy ngày hôm qua.”

“Có vẻ như vậy. Nhưng có thể hai nhóm đang theo đuổi Rutherford và anh chỉ đang giữ chân các đối thủ của mình cho đến khi quân tiếp viện đến.”

“Giả sử tôi muốn tóm một gã như Rutherford. Có vẻ như tôi cần quân tiếp viện?”

“Ồ không. Nhưng anh có thể đang làm theo đơn đặt hàng.”

“Tôi đã từng làm theo mệnh lệnh. Hầu hết thời gian. Bây giờ, trông tôi có giống không?”

Sĩ quan Rule không trả lời.

“Được,” Reacher nói. “Tôi hiểu rồi. Đừng cho tôi địa chỉ của Rutherford. Chỉ cần nói với tôi điều này. Nếu tôi là một người bạn cũ muốn đến thăm anh ấy một cách bất ngờ, tôi nên tìm địa điểm nào? Một ngôi nhà ở nông thôn? Một gác xép đã được chuyển đổi ở trung tâm thị trấn? Một ngôi nhà gia đình gần nơi anh ấy làm việc?”

“Anh không đáng tin cậy. Rusty Rutherford hầu như không phải là loại người có những chuyến xe chở bạn bè xuất hiện mà không báo trước.”

“Ngay cả như vậy. Cô có thể linh hoạt.”

Sĩ quan Rule im lặng trong giây lát. “Có một điều tôi không hiểu. Tại sao anh lại dính vào rắc rối này? Tại sao anh lại quan tâm nhiều đến Rusty Rutherford? Không một ai làm. Anh ấy là gì đối với anh?”

Reacher nhún vai. “Có vẻ như anh ấy đã cố gắng hết sức để làm điều đúng đắn và bị những người phía trên bắt nạt. Một điều gì đó tương tự đã xảy ra với tôi. Nó không tốt.”

“Ai đó phải giúp.”

“Và ai đó là anh?”

“Tôi đoán vậy.”

“Tại sao?”

Reacher lại nhún vai. “Tôi cảm thấy phải giúp.”

“Được rồi. Tôi không thể nói một cách trực tiếp, nhưng về mặt cá nhân, tôi sẽ coi Rutherford là kiểu người sống trong một căn hộ. Và nếu một người bạn cũ tình cờ dùng bữa tại quán ăn mà anh đã đến hôm qua và nhìn thẳng ra phía bên kia đường, anh sẽ không hoàn toàn đi nhầm chỗ.”

09

Reacher biết điện thoại di động có thể hiển thị bản đồ. Anh đã thấy nó được thực hiện. Anh nghĩ mức độ chi tiết là tốt cho việc điều hướng. Anh nghe nói bạn có thể dựa vào thông tin giao thông thời gian thực và cập nhật thời tiết, điều này có thể hữu ích nếu bạn đang lái xe ở đâu đó. Hoặc đi bộ đường dài. Anh biết cũng có thể xem ảnh vệ tinh nếu muốn nhìn thấy những mái nhà hoặc ngọn cây. Nhưng nếu được lựa chọn, Reacher thích một bản đồ giấy hơn. Kiểu anh đã từng được huấn luyện ở West Point. Đủ lớn và đủ chi tiết để tiết lộ địa hình bên dưới. Một yếu tố quan trọng đối với một người lính. Sự khác biệt giữa chiến thắng và tiêu diệt. Hoặc giữa việc đặt một cái bẫy và bước vào một cái bẫy.

Một yếu tố quan trọng đối với một người lính. Đôi khi cũng quan trọng đối với một dân thường.

Reacher có thể hình dung nó rất rõ ràng. Bữa tối. Tòa nhà chung cư. Quán cà phê. Một hình tam giác chặt chẽ. Toàn bộ khu vực hoạt động của Rutherford, ngoài chuyến du ngoạn ngắn ngủi đến đồn cảnh sát. Anh ấy đã làm cho những người muốn bắt mình dễ dàng hơn rất nhiều. Nếu Rutherford lại đi lạc ra ngoài, Reacher không thể tưởng tượng nổi bằng cách nào anh ta không bị phát hiện. Và sẽ không có ai cứu anh ta lần này.

Nếu Rutherford ở trong căn hộ, anh ta có thể ổn. Ít nhất là trong một thời gian.

Reacher cảm ơn sĩ quan Rule, sau đó đi cầu thang bộ từ tầng hầm, ba bậc một lần và gần như xô ngã một anh chàng đang vội vã. Anh ta hơi gầy, mặc quần chinos và áo sơ mi polo.

Rusty Rutherford. Chưa bị bắt cóc.

Reacher nắm lấy vai Rutherford, xoay anh ta lại, và đưa anh ta trở lại bên ngoài.

“Đi thôi!” Rutherford cố gắng vùng vẫy. “Anh ... anh đang làm gì vậy, Reacher?”

“Tốt hơn là tránh xa cảnh sát một thời gian.” Reacher đã thả anh ta ra. “Tôi vừa nói với họ, bạn đang gặp rắc rối. Có lẽ, mất tích.”

“Tôi gần như đã gặp rắc rối.” Rutherford nói.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi đã xuống cầu thang trong tòa nhà. Đang đi đến quán cà phê. Tôi đã đi được tới cửa nhưng một người hàng xóm của tôi đang trên đường vào. Ông ấy là một quý ông lớn tuổi nên tôi lùi lại để ông ấy đi qua và tôi nhìn thấy (qua cửa kính) một khuôn mặt mà tôi nhận ra. Bên đường. Người phụ nữ đang lái chiếc xe hơi đã cố gắng đẩy tôi vào ngày hôm qua.”

“Bạn đã làm gì?”

“Tôi hơi bối rối. Tôi hoàn toàn hoảng loạn. Tôi chạy đến người gác cửa và hét lên với anh ta gọi dùm taxi đến sân bay. Sau đó, tôi đi lên lầu để lấy một số thứ. Tôi quay trở lại và nhảy vào taxi khi nó cuối cùng cũng đến.”

“Vậy tại sao bạn lại ở đây?”

“Tôi đã đi được nửa đường tới Nashville và sau đó tôi nghĩ, mình đang làm gì thế này? Tôi không muốn chạy trốn. Tôi muốn ở lại đây. Rửa oan. Và sau đó tôi nghĩ về anh.”

“Tôi thì sao?”

“Anh đã ở trong tù. Để cứu tôi. Lần thứ hai. Tôi không thể bỏ rơi anh sau song sắt, nên tôi nghĩ việc bảo lãnh anh là điều ít nhất tôi có thể làm.”

“Tôi đánh giá cao điều đó, Rusty, nhưng cuộc chiến bên ngoài quán ăn không phải về bạn.”

“Đúng. Những kẻ đó đã ở đó để tóm lấy tôi. Holly - cô phục vụ - chắc chắn về điều đó. Đó là lý do tại sao cô ấy giúp tôi đi qua cửa sau vào con hẻm.”

Reacher lắc đầu. “Những kẻ ngốc đã ở đó vì tôi. Họ nghĩ tôi là người làm việc cho gã bảo hiểm, người đang đàm phán để giúp các máy tính của thị trấn hoạt động trở lại. Holly biết điều đó. Nhớ những câu hỏi của cô ấy? Về việc tôi đã đến thị trấn với ai?”

“Tôi không hiểu.”

“Họ không muốn tôi dính vào,” Reacher nói. “Họ muốn tôi lùi lại.”

“Điều đó thậm chí còn ít ý nghĩa hơn. Mọi người đều muốn trở lại bình thường càng nhanh càng tốt.”

“Có người thì không. Tôi nghĩ chúng ta nên tìm hiểu. Và tôi nghĩ chúng ta nên bắt đầu bằng cách ăn một chút.”

“Điều đó sẽ giúp ích thế nào?”

‘Hãy luôn ăn khi bạn có thể. Và đó là cơ hội để giết hai con chim bằng một viên đá. Dù sao thì nếu Holly ở đó. Đã đến lúc cô ấy giải thích một chút.”

Reacher vòng quanh tòa nhà, và khi họ đến bãi đậu xe, anh ném chìa khóa của Marty cho Rutherford. “Đây,” anh nói. “Bạn lái xe.”

Rutherford chết đứng. Chờ đợi. “Xe ô tô này của ai? Bạn đã ăn cắp nó?”

“Nó thuộc về một người mà tôi đã gặp sáng nay. Anh ấy đã cho tôi mượn. Anh ấy sẽ không cần nó trong một thời gian.”

“Tôi không biết.” Rutherford vẫn đứng yên. “Tôi có xe hơi riêng. Tại sao chúng ta không sử dụng?”

"Dùng cái này an toàn hơn."

Rutherford thận trọng chạm vào tay cầm như thể anh ta nghĩ nó có thể làm anh ta bị giật, sau đó mở cửa tài xế và leo vào trong. "Tôi nghĩ chúng ta sẽ đi ăn tối?" Anh ta loay hoay tìm nút để di chuyển chỗ ngồi về phía trước. "Nó không xa. Chúng ta có thể đi bộ."

Reacher lắc đầu. "Chúng ta không thể để xe ở đây. Chúng ta có thể cần nó sau này."

"Tôi muốn bạn lái xe xung quanh một chút."

"Lái xe xung quanh?"

"Bất cứ nơi nào. Cho tôi xem trường cũ của bạn. Nhà của người bạn gái đầu tiên."

"Để chi?"

"Bởi vì tôi hy vọng ai đó sẽ theo dõi chúng ta."

Rutherford rẽ phải ra khỏi lô đất và trong vài phút việc lái xe của anh ấy rất vụng về và giật cục, giống như một thiếu niên lo lắng cố gắng xin giấy phép trước khi anh ấy sẵn sàng. Anh dành nhiều thời gian nhìn vào gương hơn là qua kính chắn gió. Đã hai lần anh ta lách vào lề đường. Nhưng sau một thời gian, anh ta ổn định và tìm đường qua ngôi nhà nơi anh ta xém bị bắt. Sau đó, anh lái xe ngang qua trường của mình. Sau đó, là ngôi nhà nơi một cô gái Ailen tên là Siobhan đã sống, khi còn là một cậu bé sáu tuổi mà anh đã hy vọng rất nhiều - cho đến khi cô ấy vứt bỏ anh vì không chịu từ bỏ ước mơ trở thành một tay đua xe hơi. Tiếp theo là ngôi nhà mà gia đình anh đã chuyển đến khi anh lên mười. Trường trung học của anh ấy. Và thế là anh ta tiếp tục, luồn lách theo con đường từ khu phố này sang khu phố khác, một số ngăn nắp và thịnh vượng, một số tồi tàn và chán nản, mỗi người đều có một chút ràng buộc với quá khứ của mình. Nó giống như du hành qua một cuốn bách khoa toàn thư bằng gạch và vữa của cuộc đời. Mỗi bước ngoặt mới dường như giúp anh thư giãn hoặc trẻ lại. Mỗi thứ đều khiến Reacher cảm thấy ngột ngạt hơn. Ý tưởng dành cả cuộc đời ở một nơi đã trở thành hiện thực và vững chắc trước mắt anh.

Con đường họ đi là hoàn hảo cho mục đích của Reacher. Quá phức tạp cho bất cứ ai đi theo. Quá ngẫu nhiên để bất cứ ai có thể đoán trước. Điều thất vọng duy nhất là không ai đi theo. Reacher vốn dĩ không thiếu kiên nhẫn. Anh không mệt mỏi với sự đồng hành cùng Rutherford hay cáu kỉnh với những lời bình luận của anh ấy. Nhưng anh cũng không muốn kéo dài thời gian ở thị trấn, vì vậy, anh bảo Rutherford cắt ngắn chuyến tham quan hoài niệm của mình và đi đến con hẻm bên cạnh quán ăn.

"Nhà của bạn đối diện?" Reacher nói khi họ bước ra khỏi xe.

Rutherford gật đầu.

“Người phụ nữ mà bạn đã nhận ra. Người đã theo dõi bạn. Cô ấy đã ở đâu?”

“Giờ tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc.” Rutherford đáp lại. “Có lẽ, tôi chỉ tưởng tượng đó là cô ấy. Có lẽ, tôi đã phản ứng quá mức với toàn bộ chuyện này. Tối qua tôi ngủ không ngon giấc.”

“Không.” Reacher quay mặt về phía anh ta. “Khi bản năng mách bảo bạn có điều gì đó không ổn, thì đó là điều không ổn. Luôn luôn lắng nghe bản năng của bạn. Đó là thứ sẽ giúp bạn không đâm vào sau xe của một tên côn đồ nào đó.”

“Người phụ nữ đang giả vờ lau cửa sổ cửa hàng. Đối diện chéo với lối vào tòa nhà. Về cơ bản nó là một cửa hàng thuốc, nhưng nó bán đủ thứ nên là một tiệm tạp hóa.

Reacher nhìn quanh góc và xác định cửa hàng mà Rutherford đã mô tả. Không ai ở gần nó. Anh kiểm tra vỉa hè ở cả hai hướng. Cũng không. Không ai.

“Cô ấy đi rồi,” Reacher nói. “Không có ai từ hôm qua. Hãy cho tôi biết nếu có ai khác mà bạn đã gặp trước đây. Bất cứ ai đã chú ý đến bạn quá nhiều trong thời gian gần đây. Trong quán cà phê. Tại cửa hàng tạp hóa. Đi bộ xuống phố. Ngay cả khi bạn không chắc chắn. Ngay cả khi đó chỉ là cảm giác.”

Rutherford nhìn ra khỏi con hẻm, giữ cơ thể lùi xa nhất có thể và vươn cổ như một con rùa khỏi mai. Sau đó, anh ta rút lui và lắc đầu. “Không một ai.”

Reacher tiến một bước về phía lối vào quán ăn và một bài hát bắt đầu vang lên từ điện thoại của Rutherford.

“Tôi cần phải nhận cuộc gọi.” Rutherford kiểm tra số trên màn hình. “Đó là luật sư của tôi.”

Anh ta di chuyển ra xa mười bước chân và nói chuyện điện thoại trong vòng chưa đầy một phút.

“Đồ khốn!” anh ấy nói khi quay lại. “Có nhớ tôi đã nói với bạn, tôi đòi máy tính xách tay của mình? Rõ ràng là sếp của tôi biết ông ấy sẽ bị liên lụy nếu tôi nhúng tay vào vì thị trấn bây giờ, nói tôi có thể có nó, nhưng sau tám tuần. Và sau đó tôi phải trả mười bốn nghìn đô la để họ xử lý lại thông tin bí mật vì tôi không còn là nhân viên của thị trấn nữa.”

“Họ có thể làm điều đó không?” Reacher nói.

“Luật sư của tôi nói họ có thể.”

“Có cách hợp pháp nào khác để lấy máy tính xách tay không?”

“Không cần phải đột nhập và chiếm lấy nó.”

“Chắc không.”

Cặp vợ chồng nghỉ hưu đã rời đi khi Reacher và Rutherford bước vào quán ăn và không có khách hàng nào khác ở đó. Họ ngồi cùng bàn như tối hôm trước, và

vài phút sau, một cô phục vụ bước ra từ bếp mang theo hai cốc và một ấm cà phê. Đó là người phụ nữ đã giúp Reacher tìm danh bạ điện thoại.

“Anh đã tìm thấy anh ấy,” sau đó cô ấy nói, và gật đầu với Rutherford khi cô ấy rót đồ uống cho Reacher.

Reacher nói. “Bây giờ tôi đang tìm người khác.”

“Lần này là ai?”

“Holly. Đồng nghiệp của cô. Hôm nay cô ấy có ca không?”

“Đây là ca của cô ấy.” Cô phục vụ cau có. “Nhưng cô ấy không có ở đây. Cô ấy kêu ốm. Đó là lý do tại sao tôi ở đây. Thay vì đi mua sắm ở Nashville với con gái như đã lên kế hoạch.”

“Holly có thường xuyên bị ốm không?”

“Cô ấy thường xuyên nghỉ làm. Và cô ấy nói bị ốm.”

“Nhưng cô không tin cô ấy?”

“Tôi không nói điều đó. Tôi đoán nó phụ thuộc vào định nghĩa của bạn về bệnh. Tôi tin cô ấy thường không ở trong tình trạng làm việc. Cô gái đáng thương. Hay cô gái ngốc nghếch. Anh chọn đi.”

“Cô nghĩ có điều gì đó khác đang xảy ra?”

“Cô ấy có một người chồng bạo hành? Hoặc bạn trai?”

“Theo cô ấy thì không. Cô ấy nói độc thân và tôi không gọi cô ấy là kẻ nói dối. Nhưng trang điểm quanh mắt của cô ấy? Và những chiếc áo sơ mi dài tay cô ấy mặc khi trời nóng? Cô ấy có mối quan hệ với một thằng khốn nạn nào đó hoặc cô ấy là người vụng về nhất. Bây giờ, tôi có thể lấy gì cho anh?”

Reacher gọi một chồng bánh kếp đôi với thêm thịt xông khói, sau đó thêm hai lát bánh táo trong khi Rutherford vật lộn để chọn bánh quế. Reacher hỏi liệu có tờ báo nào không. Anh thấy Rutherford nhếch mép cười.

“Bạn không muốn cập nhật tin tức?”

“Tôi thích tin tức.” Rutherford rút điện thoại ra. “Đọc online.” (ai đọc báo giấy)

Cô phục vụ chạy lại và đặt một đống báo địa phương và quốc gia trên bàn.

Rutherford nói: “Cô ấy nên đưa tất cả chúng vào quá trình tái chế. Không có gì trong số này mà bạn cần.” Anh ta giơ điện thoại lên. “Cái này có tất. Oh. Chờ đã.” Anh ta nhặt một tờ giấy địa phương từ đống báo. “Tôi đã bỏ lỡ chi tiết đó.”

“Gì vậy?”

“Một nhà báo bị sát hại. Tôi đã thấy nó trên các tiêu đề trực tuyến nhưng tôi không nhận thấy tên của cô ấy. Nó ở đó, nhìn kìa.” Anh ấy đặt tờ báo xuống và chỉ vào câu chuyện ngay trên trang đầu tiên. “Cô ấy đã liên lạc với tôi một vài

lần. Thật kỳ lạ khi nạn nhân là người mà bạn từng biết. Ngay cả khi bạn không biết họ." Anh ấy đọc thêm câu chuyện và mặt anh ấy mất hết màu sắc. "Ôi Chúa ơi. Thật điên rồ. Cô ấy đã bị bắt cóc và được giữ sống, có lẽ trong nhiều ngày. Và cô ấy đã bị tra tấn. Sau đó, xác của cô ấy bị chặt và vứt ở ba nơi khác nhau."

"Để tôi xem." Reacher cầm tờ báo và đọc.

Rutherford nhấc điện thoại lên, nhấn một số phím và kéo ngón tay lên xuống màn hình. "Tôi không thể tìm thấy thêm thông tin về nó. Có một bức ảnh, nhưng đó là trước khi cô ấy biến mất."

"Bạn nói cô ấy đã liên lạc với bạn." Reacher đặt tờ báo xuống. "Về cái gì?"

Rutherford nhún vai. "Lần đầu tiên cách đây vài tuần. Cô ấy đã gửi cho tôi một email. Cô ấy đang tìm hiểu một câu chuyện. Tôi nghĩ là làm gì đó với hồ sơ tài sản. Đó là khoảng thời gian nhà kho chứa tất cả tài liệu lưu trữ của thị trấn bị thiêu rụi. Tất cả hồ sơ và tài liệu trước Nội chiến, mọi thứ đều bị phá hủy. Cô ấy muốn biết liệu có bất kỳ hồ sơ kỹ thuật số nào không, vì vậy tôi đoán cô ấy đến gặp vì tôi là giám đốc CNTT."

"Bạn có thể giúp cô ấy?"

"Tôi nhớ mình đã nghĩ cô ấy gặp may. Thị trấn vừa hoàn thành một dự án lớn để số hóa tất cả các tài liệu công cộng và đưa chúng lên mạng. Nó gần như đã sẵn sàng và tôi đã cung cấp cho cô ấy địa chỉ email của người phụ nữ đang điều hành dự án. Sau đó vài ngày, sau cuộc tấn công ransomware, cô ấy đã để lại cho tôi một tin nhắn thoại. Cô muốn biết liệu có cách nào khác để xem hồ sơ khi cơ sở dữ liệu đã bị khóa hay không. Rõ ràng là không có và tôi gặp vấn đề lớn hơn nên không theo dõi nữa."

Nhân viên phục vụ mang đồ ăn cho họ nhưng Reacher không bắt đầu ăn ngay. Anh đang nghĩ. Một người phụ nữ có quan hệ với Rutherford đã bị bắt cóc và sát hại. Một nhóm đã cố gắng bắt cóc Rutherford. Một nhóm có thành tích tra tấn và phân xác và vứt xác vào vali, và anh chàng Marty. Reacher không thích tình huống này.

"Rusty, tôi đánh giá cao việc bạn trở lại để bảo lãnh tôi ra ngoài vào sáng nay," anh nói, khi cả hai đã ăn xong. "Mặc dù, tôi đã thoát ra ngoài. Tôi đang trên đường rời khỏi thị trấn thì một số kẻ cố gắng phục kích tôi. Bốn trong số những người của ngày hôm qua. Tôi nghĩ họ chính là những người đã giết nhà báo. Bạn cần phải thực hiện điều này một cách nghiêm túc. Rất nghiêm túc, hoặc câu chuyện tiếp theo trong bài báo sẽ nói về các bộ phận trên cơ thể bạn được tìm thấy ở nhiều nơi khác nhau. Bạn nên rời khỏi thị trấn. Ngay bây giờ. Thậm chí đừng quay trở lại căn hộ của bạn."

"Rời khỏi thị trấn? Và đi đâu? Và quay lại khi nào? Và làm gì trong lúc này?" Rutherford lấy khăn ăn lau mặt. "Nếu đúng là những người theo đuổi tôi đã giết

nhà báo, thì đó là chuyện lớn đối với một thị trấn cỡ này. Họ phải đến từ một nơi khác. Và nếu họ có thể liên lạc với tôi ở đây, họ có thể tiếp cận tôi ở bất cứ đâu. Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi rời đi và đến một nơi nào đó mà tôi không biết đường đi, nơi họ có thể bắt tôi dễ dàng hơn? Vì vậy, không. Tôi sẽ ở lại. Và tôi sẽ chiến đấu."

"Bạn có biết cách chiến đấu không?"

"Không. Nhưng anh có. Cho đến nay, anh đã đối đầu tốt với những kẻ này."

Nguyên tắc cần nhớ: Nếu bạn không thể chống lại, hãy ở cạnh Reacher.

"Rusty, tôi rất sẵn lòng giúp đỡ. Nhưng tôi sẽ không ở đây mãi mãi."

"Xin hãy ở lại. Tôi sẽ trả tiền cho bạn. Tôi có tiền tiết kiệm."

"Tôi không cần tiền. Và tôi sẽ không lấy tiền tiết kiệm của bạn."

"Được rồi. Quên tiền đi. Tôi sẽ trả bằng cách dạy bạn máy tính. Giúp bạn bước vào thế kỷ XXI. Hoặc ít nhất là cách sử dụng điện thoại di động." (phổ cập tin học)

"Nếu tôi ở lại thì sao?" Reacher nói. "Trong một hoặc hai ngày. Và đổi lại, bạn không dạy tôi bất cứ điều gì về máy tính?"

"Đó là thỏa thuận." Rutherford chìa tay ra. "Chúng ta làm gì bây giờ? Tránh xa tầm mắt? Hy vọng họ không thử lại?"

"Không," Reacher nói. "Chúng ta tấn công. Nói cho tôi biết, mấy giờ người gác cửa trong tòa nhà của bạn tan ca?"

"Anh ấy nói làm hai ca. Anh ấy sẽ ở đó cho đến mười giờ tối nay."

"Tốt. Chúng ta cần chuẩn bị một chút. Nhưng trước tiên, dùng điện thoại của bạn, tôi cần bạn tìm một địa chỉ."

10

Reacher đã nghe những câu chuyện trong nhiều năm về những người trở về nhà, say rượu và đi vào nhầm nhà. Đôi khi họ được tìm thấy, ngủ trên giường hoặc bất tỉnh trên sàn nhà. Đôi khi họ bị bắn bởi chủ nhân hợp pháp của ngôi nhà. Đôi khi họ nổ súng vì nghĩ nhà riêng của họ đã bị xâm phạm. Reacher đã nghe rất nhiều lời bào chữa trong suốt sự nghiệp của mình. Ý tưởng về nhầm địa chỉ luôn khiến anh cảm thấy khó nuốt. Điều đó đã thay đổi khi anh đến khu phố của Holly.

Anh có thể hình dung nó mới được xây dựng. Hết lô nhà này đến lô nhà khác. Tất cả trên một dãy phố hình tam giác. Sẽ rất dễ nhầm lẫn vì chúng giống nhau.

Reacher đi lên con đường dẫn đến ngôi nhà bên cạnh nhà Holly, nhưng anh không mắc sai lầm. Đó là một động thái có chủ ý. Nhà cô ấy không có cửa sổ nên không thể nhìn thấy từ bên ngoài. Có một lỗ nhìn trộm để bất cứ ai ở bên trong có thể nhìn ra. Và nó được làm từ các tấm gỗ. Mỏng.

Họ có thể bắn xuyên qua nó. Một khẩu súng ngắn sẽ là đặt cược tốt nhất. Không phải Reacher mong đợi một cô phục vụ đang rình rập. Nhưng chính điều bạn không mong đợi sẽ khiến bạn bị giết.

Không có tiếng trả lời ở cửa nhà hàng xóm. Reacher bấm chuông một lần nữa và chờ đợi. Sau đó, khi anh chắc chắn ngôi nhà không có ai, anh đi xuống phía bên ga ra. Anh chọn chỗ hàng rào yếu nhất và … chui vào sân sau nhà Holly.

Reacher đứng sát tường và di chuyển cho đến khi đủ gần để nhìn vào qua cửa sau. Anh có thể nhìn thấy một người phụ nữ. Cô ấy mặc một chiếc áo choàng màu hồng và ngồi ở một chiếc bàn nhỏ với một cốc cà phê đặt trước mặt, chưa chạm tới. Cô ấy đang ngả đầu và tóc xõa. Reacher gõ vào kính. Người phụ nữ ngồi thẳng lưng. Cô quay ra cửa. Đó là Holly. Khuôn mặt cô nhăn lại vì sốc. Và sợ hãi. Và cô ấy có một vết bầm tím khổng lồ xung quanh mắt trái. Cô ấy nghiêng đầu cho đến khi tóc cô ấy lại che mặt: rồi vẫy Reacher đi.

Reacher lắc đầu.

Holly vẫy tay cho anh đi.

Reacher làm như muốn gõ một lần nữa. Anh rụt tay lại. Nói rõ nếu anh gõ cửa, nó sẽ rất to.

Holly bật dậy, bước nhanh ra cửa, mở toang, và bước ra ngoài. Cô đóng sập cửa lại, cố gắng nhẹ nhàng nhưng đảm bảo nó đã được đóng hoàn toàn.

“Anh đang làm gì ở đây?” Giọng cô nghiêm nghị. “Anh sẽ khiến tôi gặp rắc rối.”

“Có vẻ như cô đã có điều đó mà không cần sự giúp đỡ của tôi,” Reacher nói. “Ai đã làm điều đó với khuôn mặt của cô?”

“Không một ai. Hôm qua tôi bận việc và khi về đến nhà thì đã muộn và tôi thấy mệt nên tôi quên mất mình để mở cửa tủ quần áo và tôi bước ngay vào đó. Dù sao, sự vụng về của tôi không phải là việc của anh. Anh muốn gì? Và tại sao anh lại ở sân sau nhà tôi?”

“Tôi ở đây với tư cách là đại diện của Hiệp hội Luddites Quốc tế. Chúng tôi đang có một đợt tuyển dụng và tôi nghĩ cô sẽ là một ứng viên lý tưởng.”

Luddites là một tổ chức dựa trên lời thề bí mật của các công nhân dệt may Anh vào thế kỷ 19, một phe cực đoan đã phá hủy máy dệt như một hình thức phản đối. Nhóm được cho là lấy tên từ Ned Ludd, một thợ dệt từ Anstey, gần Leicester.

Con mắt tốt của Holly nheo lại và cô ấy lùi lại nửa bước. “Luddite là gì?”

“Ai đó phản đối sự tiến bộ. Đặc biệt là bất kỳ sản phẩm nào đến từ công nghệ mới. Được đặt theo tên của một anh chàng người Anh. Ned Ludd. Anh ấy đã phá vỡ một loạt máy móc từ thế kỷ thứ mười tám.”

“Anh điên à? Tôi không quan tâm đến một số người Anh cổ đại. Và tôi không phản đối sự tiến bộ.”

“Vậy tại sao cô không muốn máy tính của thị trấn hoạt động trở lại?”

Holly lắc đầu. “Anh sai rồi. Tôi làm việc ở quán ăn. Máy tính của chúng tôi hoạt động tốt. Tại sao tôi lại quan tâm đến thị trấn?”

“Những câu hỏi cô đặt cho tôi đêm qua chắc chắn liên quan. Tôi cho rằng cô chia sẻ cảm xúc với họ.”

“Vụ gì đây? Những kẻ đó không liên quan gì đến tôi.”

“Chắc chắn có. Họ là bạn của cô. Hoặc bạn trai của cô.”

“Tôi không có bạn trai.”

“Vậy thì bạn bè của cô.”

“Không.”

“Được rồi. Hãy để tôi hỏi cô điều này. Trước đêm qua, cô có biết bao nhiêu lần tôi bị nhầm là nhân viên bảo hiểm không?”

Holly không trả lời.

“Không có lần nào,” Reacher nói. Trong toàn bộ cuộc đời tôi. Và sau đó hai lần trong nửa giờ. Cô đầu tiên. Sau đó, là chúng. Cô có một lý do. Cô đã nhìn thấy tôi với anh chàng bảo hiểm.”

Holly im lặng.

Reacher nói: “Nhưng bọn chúng thì không.”

Holly không trả lời.

“Chúng nghĩ tôi là một nhân viên bảo hiểm vì cô đã nói với chúng,” Reacher nói. “Chúng không nhìn thấy tôi bước vào xe của anh chàng bảo hiểm.”

“Mọi người trong thị trấn đều biết công ty bảo hiểm sẽ trả tiền chuộc và làm cho máy tính hoạt động. Nhưng cô và bọn chúng lại ngăn cản. Điều đó có nghĩa là cô muốn công ty bảo hiểm rút lui. Cô muốn máy tính luôn ở chế độ khóa.”

Holly không trả lời.

“Được,” Reacher nói. 'Hãy tiếp cận vấn đề này từ một hướng khác. Lần cuối cùng bạn trai của cô bị bắt là khi nào?”

Con mắt tốt của Holly mở to. “Tôi đã nói, tôi không có bạn trai.”

"Cô có."

Cô ta lắc đầu, nhìn xuống đất.

"Cô có hút thuốc không. Holly?"

Cô ta liếc nhìn cái gạt tàn thuốc trên bàn. "Đôi khi. Sau giờ làm việc. Khi tôi đã trải qua một ngày khó khăn."

"Cô trang điểm ở nơi làm việc?"

Holly gật đầu.

"Thế thì tại sao không có điếu thuốc nào có vết son trên đó?"

Holly cắn môi dưới một lúc. "Vì khi tôi hút. Tôi đã tẩy trang."

"Tôi không tin cô. Tôi nghĩ một trong số chúng là bạn trai của cô. Tôi nghĩ anh ta ngồi ngoài này trong không khí trong lành, hút thuốc, trong khi cô đang làm việc ở quán ăn để trả cho thói quen của anh ta."

"Không." Cô ấy lắc đầu. "Tôi đã nói rồi. Tôi không có."

Cánh cửa mở và một người đàn ông bước ra và đẩy Holly sang một bên. Anh ta cao khoảng 1.8m, gầy gò, với làn da xanh xao lốm đốm những mảng râu không đều. Anh ta có mái tóc nhờn được buộc thành đuôi ngựa lủng lẳng giữa hai bả vai. Anh ta mặc một chiếc quần dài, rộng thùng thình, không có hình dáng và được bao phủ bởi các siêu anh hùng hoạt hình, và một chiếc áo phông có thể từng là màu trắng.

"Đừng đặt câu hỏi nữa." Anh chàng loạng choạng về phía trước. Đôi mắt gần như không mở ra được khi chúng phải vật lộn để thích nghi với ánh sáng mặt trời. Anh ta tiến thêm một bước, nhấc một trong những chiếc ghế kim loại lên và vung nó lên như thể anh ta đang cố thuần hóa một con sư tử. "Ngậm miệng lại. Và rời đi."

"Tên bạn là gì?" Reacher nói.

Anh chàng không trả lời.

"Đó là một câu hỏi đơn giản. Hầu hết mọi người đều biết tên của họ rất lâu trước khi đi học mẫu giáo. Một số thậm chí học cách viết nó ra. Nhưng nếu bạn cần thêm thời gian. Holly và tôi có thể vào trong. Cô ấy có thể lấy cho tôi một tách cà phê. Chúng ta có thể trò chuyện."

"Tên tôi là Bob."

"Tốt," Reacher nói. "Tôi cho bạn đang nói dối, nhưng Bob là một cái tên hay như bất kỳ cái tên nào nên chúng ta sẽ giải quyết vấn đề đó. Bây giờ, Bob. Bạn có muốn làm điều này ở đây không? Tôi đang nghĩ chúng ta có thể lên lầu. Xem có còn cánh cửa tủ quần áo nào bị mở không."

Anh chàng lườm Holly.

“Mặc dù, có vẻ như bạn có thể sử dụng một chút ánh sáng mặt trời, vì vậy tôi sẽ thỏa thuận với bạn. Hãy trả lời trung thực câu hỏi và tôi sẽ không chèn bất kỳ bộ phận nào của chiếc ghế đó vào bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể bạn.”

Anh chàng không trả lời.

“Lần cuối cùng bạn bị bắt,” Reacher nói. “Đó là khi nào?”

Không trả lời.

“Việc đó không khó,” Reacher nói. “Bắt đầu với ngày trong tuần. Chỉ có bảy món để chọn.”

Không trả lời.

“Cánh tay của bạn đã mỏi chưa?” Reacher nói. “Hãy đặt thứ đó xuống bất cứ lúc nào bạn muốn.”

Chiếc ghế không phải là một lựa chọn vũ khí tuyệt vời. Nó quá nhẹ để sử dụng như vũ khí, đặc biệt là với kích thước của Reacher. Và nó quá khó sử dụng để đâm vào. Lựa chọn tốt nhất của anh chàng là ném nó đi, tốt nhất là làm cho nó bay nhanh. Cánh tay của Reacher có thể bị lệch khỏi vị trí, chỉ trong chốc lát. Sự chú ý của anh có thể hơi lung lay. Anh chàng có thể có một cơ hội để giáng một đòn. Nếu anh ta đủ nhanh.

Anh chàng không ném ghế. Anh ta tiến nửa bước và dùng nó đâm vào cơ thể Reacher. Anh ta tiến thêm nửa bước và đâm vào cơ thể Reacher một lần nữa. Sau đó, anh ta nâng chiếc ghế lên cao hơn và lao vào mặt Reacher. Reacher nắm lấy tay anh ta và ép chiếc ghế sang một bên. Anh chàng bám vào. Cố gắng hết sức có thể lấy lại nó. Đó là cây thương của anh ta. Lá chắn của anh ta. Tài sản của anh ta, và anh ta sẽ không từ bỏ nó. Anh ta đang nắm cả hai tay. Đầu và cơ thể hoàn toàn lộ ra ngoài. Reacher có thể giữ cho cuộc chiến kéo dài cả buổi chiều nhưng anh có một quy tắc khi nói đến chiến đấu. Hoàn thành nhanh. Vì vậy, anh tung ra một cú đấm vào một bên đầu của anh chàng như một cái búa tạ. Chân anh ta rời khỏi mặt đất và bay ngang, đáp ngay đám cỏ.

Holly chạy đến bên, cúi xuống và sờ gáy. “Anh ấy ổn chứ? Còn sống không?”

“Có lẽ.” Reacher để chiếc ghế cạnh bàn. “Bây giờ, hãy vào trong. Mặc quần áo. Lấy ví của cô.”

“Anh đón tôi ở đâu?”

“Không. Cô tự đi. Cần phải ra khỏi nhà trong một vài giờ. Cảnh sát sẽ sớm tới đây. Sau đó, cô có thể quay lại. Hay không. Tuỳ cô.”

Holly mất mười phút để chuẩn bị tinh thần đối mặt với thế giới. Reacher đã tận dụng thời gian để trói gã kia. Cô ấy xuất hiện trong bếp với một chiếc váy hoa màu hồng, giày thể thao màu trắng và một chiếc mũ bóng chày. Cô ấy lườm Reacher rồi quay đi không nói một lời. Anh vòng qua một bên của nhà để xe và

nhìn cô lái chiếc xe Mazda roadster cũ màu bạc đi. Sau đó, anh trở lại bếp và tự pha cà phê. Anh đợi thêm mười phút nữa trong trường hợp cô quay lại. Sau đó, anh quay trở lại xe của Marty và bảo Rutherford lái xe đến đồn cảnh sát.

“Đã đến lúc phải tìm ra nguyên nhân,” Reacher nói.

“Những kẻ đang theo đuổi bạn. Chúng ta cần tìm ra những gì họ muốn. Họ không muốn giết bạn - dù sao thì vẫn chưa. Họ phải muốn một số thứ. Một cái gì đó có giá trị.”

“Tôi không có bất cứ thứ gì có giá trị.”

“Thông tin thì sao? Điều gì đó chỉ có bạn biết.”

“Tôi không biết gì cả. Dù sao cũng không có gì quan trọng.”

“Có thể bạn biết. Một điều gì đó bạn đã gặp ở nơi làm việc nhưng không nhận ra tầm quan trọng của nó vào thời điểm đó. Bạn là giám đốc CNTT của thị trấn, phải không? Vì vậy, bạn có quyền truy cập vào tất cả các máy tính của thị trấn. Tất cả dữ liệu. Bạn đã bao giờ cảm thấy nhàm chán và tìm kiếm các hồ sơ bí mật chưa? Đọc email của mọi người?”

“Tất nhiên là tôi đã làm. Mọi người đều làm điều đó.”

“Bạn đã tìm thấy loại bí mật nào?”

“Không có gì thú vị.”

“Có ai ngoại tình không?”

“Không.”

“Có ai bị áp lực phải bỏ phiếu?”

“Không có gì về việc bỏ phiếu.”

“Có ai nhận hối lộ không?”

“Không.”

“Có ai nợ tiền không?”

“Không có gì giống như vậy.” Rutherford nhấn ga và lách qua một chiếc xe tải chở rác.

“Có thể bạn đã nhặt được một số thông tin mà không nhận ra. Ví dụ như email từ nhà báo đã chết. Có thể có thông tin ẩn trong đó không?”

“Không.” Rutherford giảm tốc độ khi một chiếc xe tải nhỏ vừa ra khỏi đường “Không có tệp đính kèm nào. Và tin nhắn của cô ấy chỉ là những câu hỏi đơn giản về hồ sơ tài sản. Từ những năm 1940 hoặc 50: Tôi nghĩ vậy. Dù sao thì tôi cũng chẳng biết gì cả.”

“Còn thư thường thì sao? Bạn có nhận được điều gì bất thường không? Ở nhà: hay tại văn phòng?”

“Không. Tôi hầu như không nhận được bất kỳ thư nào. Bên cạnh các hóa đơn. Và thư rác (email).”

“Gần đây bạn có mua gì không? Một cuốn sách cũ? Một bức vẽ? Một món đồ nội thất? Xe hơi? Một số quần áo cổ điển? Có thể giấu bất cứ thứ gì như tài liệu hoặc đĩa máy tính trong đó không?”

“Tôi có một số đĩa Blu-ray mới. Nhưng những bộ phim mà tôi chưa xem vẫn còn trong giấy gói.”

“Có sự trùng hợp nào khác không? Giống như nhà báo liên lạc với bạn, sau đó cô ấy chết?”

“Tôi không thể nghĩ ra. Cuộc sống của tôi thực sự không thú vị cho lắm. Tất cả những gì tôi đã làm là làm việc cho thị trấn.”

“Tôi tin bạn, Rusty. Nhưng nếu tôi phát hiện ra bạn đang ‘giao lưu’ với NASA hoặc CIA: Tôi sẽ rất tức giận.”

“Tôi ước được như thế. Nhưng anh có thấy một loạt các nhà khoa học tên lửa hoặc gián điệp đang gõ cửa nhà tôi không? Yêu cầu sự giúp đỡ của tôi? Tôi đã nói với anh về dự án phụ duy nhất của tôi. Một trong những việc tôi đã làm với bạn của tôi. Và nó vô giá trị. Nó không hoạt động. Không ai muốn nó. Ngay cả tôi cũng không.”

11

Reacher để Rutherford trong xe như một đứa trẻ.

Sĩ quan Rule vẫn ở sau quầy khi Reacher xuống tầng hầm. Cô nhìn lên và Reacher thề thấy mắt cô sáng lên khi nhìn thấy anh. Hoặc có lẽ anh chỉ hy vọng thế.

“Anh Reacher,” cô nói. “Có tìm thấy Rusty Rutherford không?”

“Báo động giả,” Reacher nói. “Hóa ra anh ấy vẫn ổn. Tuy nhiên, tôi có thể nhờ sự trợ giúp của cô một việc khác.”

Sĩ quan Rule khoanh tay. “Lần này ai mất tích?”

“Không một ai. Đó là về một trường hợp gần đây. Một vụ giết người. Một nhà báo được tìm thấy bị cắt thành nhiều mảnh. Tôi đã đọc về nó trên báo. Tôi cần biết một điều. Khi các bộ phận trên cơ thể cô ấy bị vứt bỏ, chúng có được nhét vào vali không?”

Mọi dấu vết của sự hài hước đều biến mất khỏi khuôn mặt của sĩ quan Rule. “Đó là một trường hợp khủng khiếp. Tôi không thể thảo luận về nó. Anh biết mà. Thám tử Goodyear đang xử lý. Anh có thể hỏi anh ấy. Nhưng anh ấy sẽ không nói.”

“Anh ấy có ở đây không?”

“Không phải bây giờ.”

“Tôi chỉ có một câu hỏi. Đó là câu trả lời có hoặc không. Xin vui lòng?”

“Anh biết tôi không thể.”

“Cô sẽ làm nếu cô có thể?”

“Có lẽ.”

“Vậy thì làm thế nào để có một giao dịch?”

“Anh có gì?”

“Có một người phụ nữ làm việc tại quán ăn đối diện với tòa nhà của Rutherford. Holly. Cô ấy có bạn trai.”

“Nhưng cô ấy rất xấu hổ về việc đó, thậm chí còn không thừa nhận anh ta tồn tại với đồng nghiệp?” Sĩ quan Rule lắc đầu. “Dù sao thì họ cũng biết. Trang điểm chỉ có thể che đi vết thâm. Nhưng nếu anh đang cố gắng dụ tôi bằng món thịt bò bạo lực gia đình, anh có thể quên nó đi. Tôi đã từng nói chuyện với Holly trước đây. Nó chẳng đi đến đâu. Cô ấy sẽ không hợp tác.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu cô có thể chấm dứt bạo lực gia đình mà không cần sự hợp tác của Holly? Và cô có thêm điểm cộng.” (để thăng chức)

“Tôi làm điều đó thế nào?”

“Vụ này bao lâu rồi?”

“Ít nhất cũng phải vài năm.” Sĩ quan Rule cau mày. “Tôi không biết chính xác anh ta xuất hiện khi nào. Tôi chỉ đi ngang qua khi lần đầu tiên nhìn thấy những vết bầm tím và bắt đầu đặt câu hỏi.”

“Cô có tìm tên của anh ta qua máy tính không?”

“Tất nhiên. Anh ta đã trở lại trong sạch.”

“Cô có chắc đó là tên thật của anh ta không?”

Sĩ quan Rule nhún vai.

“Tôi không thể bắt anh ta. Holly sẽ không buộc tội và không có bằng chứng nào khác cho thấy anh ta đã đánh cô ấy.”

“Anh ta có bị bắt vì bất cứ điều gì khác trong vài tuần qua không? Vì máy tính đã bị khóa?”

“Tôi không biết. Nếu không có máy tính, không dễ dàng theo dõi ai.”

“Tôi nghĩ cô nên kiểm tra,” Reacher nói. “Tôi nghĩ cô sẽ thấy anh ta đã bị bắt gần đây. Và tôi nghĩ còn có một lý do khác khiến Holly giữ bí mật về anh ta.”

“Như thế nào?”

“Cô có thể thực hiện một số công việc để tìm hiểu xem anh ta có nói tên thật không? Và anh ta có bất kỳ bí danh nào?”

“Có lẽ. Nếu tôi có lý do chính đáng để làm.”

“Cô có thể gọi cho các sở cảnh sát khác không? Những người có máy tính đang hoạt động, có thể tìm bất kỳ tên nào cô yêu cầu?”

“Có lẽ. Nếu anh cho tôi biết tại sao.”

“Người đã cho tôi đi nhờ xe hôm qua là một nhân viên bảo hiểm. Anh ấy ở đây để thương lượng khoản tiền chuộc cần phải trả để trị trấn có thể khôi phục máy tính của mình. Holly nhìn thấy tôi bước ra khỏi xe của anh ấy. Sau đó, cô ấy nghe trộm cuộc trò chuyện của tôi với Rutherford tại quán ăn và hiểu nhầm. Cô ấy nghĩ tôi cũng làm việc cho công ty bảo hiểm, đó là lý do tại sao cô ấy gọi cho họ để ngăn tôi lại. Câu hỏi đặt ra là tại sao cô ấy lại làm như vậy? Ai có thể hưởng lợi từ việc giữ máy tính ở chế độ ngoại tuyến?”

Sĩ quan Rule cau mày. Sau đó, chớp mắt. Rồi nụ cười của cô ấy trở lại rạng rỡ hơn bao giờ hết. “Ai đó bị truy nã ở một khu vực khác.”

“Tôi muốn đi xa hơn nữa,” Reacher nói. “Tôi đoán ai đó muốn ở một khu vực pháp lý khác vì một điều gì đó nghiêm trọng. Một cái gì đó mà thời hiệu sắp hết.”

“Đó là lý do tại sao anh ta nằm im trong một thời gian dài, làm tan nát Holly tội nghiệp. Anh ta xuất hiện đúng lúc vì việc kiểm tra máy tính thông thường của chúng ta là không thể. Tại sao lũ khốn lại gặp may?”

“Có lẽ, vận may của anh ta sắp thay đổi.”

“Tôi rất vui khi đổi nó cho anh ta. Và nếu tôi có thể tìm thấy anh ta.”

“Có thể, dựa vào linh cảm, cô có thể nhìn vào sân sau nhà Holly. Bất cứ lúc nào trong chín mươi phút tới đều nên làm điều đó.”

“Thật chứ?”

Reacher gật đầu.

“Có lẽ, tôi sẽ xem xét sân nhà cô ấy. Có lẽ, anh đúng về vali. Nhưng anh không nghe thấy điều đó từ tôi.”

“Cảm ơn, sĩ quan Rule. Và chúc may mắn.”

“Reacher, đợi đã. Tôi có một câu hỏi dành cho anh. Làm sao anh biết?”

“Về bạn trai của Holly?”

“Không. Về những chiếc vali.”

“Đó là một phần của công việc mà tôi đang điều tra.”

“Hãy cẩn thận. Đây là một việc nguy hiểm. Nếu anh biết điều gì đó, anh phải nói cho tôi biết.”

“Đừng lo lắng. Tôi sẽ. Khi tôi chắc chắn.”

Rutherford đã ngủ khi Reacher quay lại xe. Như một đứa trẻ.

“Lấy những gì bạn cần?” Rutherford nói, dụi mắt khi Reacher trượt vào ghế phụ.

“Một mảnh ghép khác của câu đố,” Reacher nói. “Có lẽ.”

“Vậy điều gì tiếp theo trong danh sách?”

“Chỗ ở.”

“Bạn có thể ở lại chỗ của tôi.”

“Cảm ơn, nhưng không. Và bạn cũng không thể ở lại đó. Bạn đã thấy người phụ nữ hôm qua đang xem xét tòa nhà của bạn. Điều đó cho thấy họ biết bạn sống ở đâu. Chúng ta cần tìm một nơi khác. Một nơi nào đó kín đáo. Vô danh. Nơi chúng ta có thể đến và đi mà không cần thu hút sự chú ý. Và ở một vị trí thuận tiện. Có thể là một nhà nghỉ bên ngoài thị trấn? Hay gần đường cao tốc?”

Rutherford khởi động xe, sau đó lấy điện thoại ra. “Tôi sẽ phải Google nó. Tôi đã sống ở đây cả đời nên tôi chưa bao giờ ở khách sạn trong thị trấn.” Anh ấy nhấn và nhấp và cuộn trong vài phút, sau đó hạ điện thoại xuống. “Và có một vấn đề khác. Không xúc phạm, Reacher, nhưng bạn có thực sự là loại người có thể đến và đi mà không thu hút sự chú ý? Bất kể nhà nghỉ ẩn danh hay kín đáo?”

Reacher không nói gì.

“Còn đây là một giải pháp thay thế thì sao?” Rutherford nói. “Tôi có chìa khóa căn hộ của một người hàng xóm. Nó nằm cùng tầng, đối diện với tôi. Người sở hữu nó đang đi chơi. Anh ấy ghét cái nóng nên hầu như cả năm đều vắng nhà. Trừ mùa đông. Tôi tưới cây thay cho anh ta. Cả hai chúng ta có thể ở lại đó. Bạn của tôi sẽ không phiền và không ai khác biết. Trên thực tế, điều đó có thể giúp ích cho chúng ta vì nếu ai đó nhìn thấy chúng ta đi vào tòa nhà, họ sẽ cho chúng ta đang đi đến căn hộ của mình nên họ sẽ không tìm kiếm nhưng thực sự họ đang tìm nhầm chỗ. Và nếu ai đó cố gắng đến thăm, người gác cửa sẽ gọi lên nhà của tôi. Chúng ta có thể biết họ đang theo dõi.”

“Điều đó có thể hiệu quả.” Reacher tạm dừng. “Có nhà để xe trong tòa nhà của bạn không?”

“Trong tầng hầm. Lối vào từ đường phía sau.”

“Xe của bạn có ở đó không?”

Rutherford gật đầu. “Mỗi nhà được một chỗ. Bạn có thể thuê thêm nếu muốn. Và có những điểm dành cho khách nếu bạn muốn đậu ở đó.”

Reacher nói. “Bạn có băng keo ở chỗ của mình không?”

“Tại sao lại là băng keo?”

“Và một con dao sắc?”

“Tôi có một vài con dao làm bếp. Nhưng chúng không quá sắc. Tôi không nấu nhiều.”

“Cửa hàng đồ kim khí gần nhất ở đâu?”

“Tôi không chắc. Nhưng có một điểm dừng xe tải gần đường cao tốc bán những thứ đó.”

Trạm dừng xe tải không quá lớn. Nó có các nhà hàng pizza, bánh mì kẹp thịt và quầy gà rán. Hai nhà nghỉ. Một quán cà phê và một cửa hàng lưu niệm. Khu vực phía trước với các vòi bơm nhiên liệu, được chia thành hai nhóm. Bốn cỡ thông thường dành cho ô tô và SUV. Và sáu cho những cái lớn hơn, trải rộng hơn và xa hơn cho các xe tải và xe kéo.

Họ đi vào tòa nhà chính. Rutherford mất một lúc để định vị, sau đó dẫn Reacher đến một cái tủ đầy dao. Reacher đã chọn ra hai. Một cái lớn và một cái nhỏ. Cái lớn anh không đặc biệt thích vì thép rẻ tiền, xỉn màu nhưng anh vẫn lấy nó vì anh thấy nó trông đáng sợ, nó có thể hữu ích. Cái nhỏ tốt hơn. Có thể gấp lại, dễ dàng bỏ vào túi. Nó có cạnh sắc và một cơ chế cho phép mở ra bằng một cái lướt nhẹ cổ tay. Reacher trả tiền cho những con dao sau đó lấy hai cuộn băng keo, cùng với một bình xịt hơi cay cho Rutherford. Anh đang quay trở lại quầy tính tiền thì phát hiện ra một khu quần áo. Nhiều loại. Anh tìm thấy một chiếc quần kaki và một chiếc áo phông màu xanh lá cây nhạt mà anh nghĩ sẽ phù hợp. Anh đã thêm một chiếc áo sơ mi denim mà anh nghĩ có thể dùng như một chiếc áo khoác nhẹ. Sau đó, trả tiền. Anh đưa một chiếc túi đựng tất cả mọi thứ trừ quần áo cho Rutherford và đi vào phòng vệ sinh để thay đồ. Anh chuyển bàn chải đánh răng, hộ chiếu, thẻ ATM và tiền mặt vào túi mới, rồi vứt quần áo cũ vào thùng rác. Khi anh ra, anh thấy Rutherford ở chỗ bán xúc xích và bánh hotdog.

“Tôi có cái này cho bạn,” Rutherford nói, và chìa ra một chiếc túi khác.

Reacher nhận lấy và nhìn vào bên trong. Anh nhìn thấy hai chiếc hộp màu sáng. Một cái chứa một chiếc điện thoại di động. Cái còn lại là tai nghe Bluetooth. Anh đưa lại chiếc túi cho Rutherford. “Cảm ơn, Rusty. Tôi đánh giá cao. Nhưng tôi không phải là một gã sử dụng điện thoại.”

“Hãy cầm lấy nó,” Rutherford nói. “Nó thực sự dành cho tôi. Bạn không thể ở bên cạnh tôi 24/7 và điều đó sẽ khiến tôi cảm thấy tốt hơn khi biết tôi có thể gọi nếu cần bạn. Ngay cả việc chờ đợi ở đây vừa rồi cũng khiến tôi lo lắng đến mức suýt theo bạn vào phòng tắm. Và nhìn xem.” Rutherford thò tay vào túi và lấy điện thoại ra. “Tôi đã mua cho bạn loại cổ nhất mà họ có. Nó là cái cuối cùng còn lại. Nó thậm chí không nối mạng. Nó có thể gọi điện và nhắn tin. Đó là tất cả. Tôi sẽ

trả phí. Và khi điều này kết thúc, nếu bạn không muốn nó nữa, hãy trả lại nó. Tôi chắc chắn sẽ có một viện bảo tàng ở đâu đó sử dụng nó."

Reacher không nói gì.

Nhưng anh đã để Rutherford cho vào túi của mình.

Cùng lúc Reacher đang thay quần áo, điện thoại của Speranski bắt đầu đổ chuông. Anh ta nhấc máy. Đó là một cuộc gọi rất ngắn. Từ một người đàn ông cách đó không xa. Một báo cáo. Đầu tiên, sự thật. Sau đó, ý kiến. Ngắn gọn và súc tích. Speranski cảm thấy nhẹ nhõm. Anh ta nhấp một ngụm trà, sau đó bấm một dãy số trên chiếc điện thoại an toàn của mình.

Speranski nói. "Rutherford và tên kia đã trở lại thị trấn."

"Bạn đã nhìn thấy họ?" Giọng nói ở cuối đầu dây cất lên.

"Không. Người liên lạc của tôi trong sở cảnh sát đã báo cáo điều đó."

"Anh ta nói chuyện với họ?"

"Không trực tiếp. Một sĩ quan khác đã làm. Cô ấy đã đề cập đến nó mà không nhận ra tầm quan trọng."

"Tại sao họ quay lại?"

"Tôi không biết. Có lẽ, Rutherford sợ bay. Có lẽ người kia đã liên lạc với anh ta. Chúng ta sẽ tìm hiểu."

"Có manh mối nào về nơi họ sẽ đi?"

"Không có gì cụ thể."

"Chúng ta sẽ bao quát tòa nhà của Rutherford, quán cà phê và quán ăn. Anh ta thường không đi xa."

"Tốt. Cho cả đội đi ngang qua địa điểm phục kích trên đường đến thị trấn. Hoặc một vài trong số họ. Có điều gì đó đã xảy ra với anh chàng giao hàng."

"Tôi sẽ yêu cầu họ kiểm tra. Chúng tôi có thể sắp xếp dọn dẹp nếu cần thiết. Và nếu nó không cần thiết?"

"Làm cho nó trở nên cần thiết. Tên thất bại. Hoặc anh ta đã bán đứng chúng ta. Dù thế nào đi chăng nữa thì giờ anh ta cũng không có ích gì."

Trở lại bên ngoài, Reacher bơm xăng, sau đó bảo Rutherford lái xe đến con phố phía sau tòa nhà của anh ấy và dừng lại cách lối vào không quá 20m.

"Có camera ở bên ngoài không?" Anh hỏi.

"Có." Rutherford chỉ. "Có một cái ngay phía trên cửa. Đôi khi, nếu đã muộn và trời đang mưa và một người gác cửa tốt bụng đang làm việc, bạn có thể nhấp nháy đèn pha và anh ta sẽ mở đèn cho bạn từ xa."

"Làm thế nào để bạn mở nó bình thường?"

“Nó là một cảm biến. Có một mật mã”

“Mã có được thay đổi thường xuyên không?”

“Không.” Rutherford đảo mắt. “1234 kể từ khi tôi chuyển đến.”

“Nhà để xe được bố trí như thế nào?”

“Bạn lái xe xuống một đoạn đường dốc cong về bên trái. Bạn phải bấm còi nhưng không ai làm. Không gian chính là một hình chữ nhật. Cứ 3m lại có một cột. Các dấu cách dọc theo mỗi bên. Và một hàng đôi ở trung tâm.”

“Có lối đi cho người đi bộ vào tòa nhà không?”

“Có một cánh cửa ở phía xa. Nó dẫn đến sảnh đợi. Bạn dùng dấu vân tay hoặc gõ mã.”

‘Tốt. Chúng ta sẽ mạo hiểm lái xe một lượt, sau đó tôi muốn bạn đi vòng qua phía trước của tòa nhà và dừng lại ở một nơi nào đó có tầm nhìn rõ ràng về lối vào chính.”

Rutherford lái xe chậm rãi qua lối vào nhà để xe, sau đó cắt qua một con hẻm, băng qua một cặp thùng rác, và tấp xe vào lề đường theo đường chéo đối diện với quán ăn. Anh ta để động cơ đang chạy, sẵn sàng đi. Reacher quét con phố phía trước, theo một cách có hệ thống, trên mặt tiền các cửa hàng và các phần của vỉa hè. Không ai lảng vảng. Không có ai đang đợi trong bất kỳ chiếc xe nào đang đậu. Không có phương tiện nào vượt qua họ nhiều hơn một lần. Không ai ra ngoài đi dạo. Rutherford lấy điện thoại di động mới ra khỏi hộp. Reacher lặp lại quá trình quét của mình, lần này nhìn về phía sau họ. Rutherford đã làm việc với một mảnh nhựa có kích thước bằng thẻ tín dụng cho đến khi anh ta tách được một phần chứa một ít chip vàng (sim). Anh nhét nó vào một khe ở phía sau điện thoại. Anh ấy trượt pin vào vị trí trên nó và nhấn nút nguồn. Reacher lặp lại quá trình quét về phía trước. Không thấy ai. Điện thoại sáng lên và phát một giai điệu nhỏ. Reacher lặp lại quá trình quét của mình, phía sau. Không thấy ai.

“Pin còn một ít”, Rutherford nói và đưa điện thoại cho Reacher. “Chúng ta sẽ ở trong xe một lát sao? Tôi có thể sạc nó.”

“Không,” Reacher nói. “Bờ biển trong vắt. Đã đến lúc phải di chuyển. Đây là những gì tôi muốn bạn làm. Đi vào tòa nhà của bạn và nói với người gác cửa bạn đã quay trở lại từ sân bay vì bạn quên thứ gì đó. Nói với anh ấy, bạn đã đặt lại chuyến bay cho chiều nay và bạn sẽ lái xe đến sân bay nhưng cần lời khuyên của anh ta về thời điểm bạn nên khởi hành để đến đó trước 4 giờ. Bất cứ gợi ý từ anh ta, bạn nên cảm ơn, nói bạn sẽ gặp anh ấy sau vài tuần, sau đó đi lên lầu. Đến nhà hàng xóm của bạn. Chờ tôi ở đó. OK?”

“OK.” Rutherford đưa chìa khóa xe cho Reacher và mở cửa. “Và tôi sẽ nhắn tin cho bạn khi tôi đến đó. Bây giờ bạn có một chiếc điện thoại. Bạn cũng có thể sử dụng nó.”

12

Tin nhắn của Rutherford đến sau năm phút. Nó chứa hai từ. Vào Trong. An toàn. Reacher đọc nó, đợi thêm năm phút, sau đó lấy túi từ ghế sau, leo ra khỏi xe và đi vào sảnh đợi tòa nhà.

Có một người gác. Trông anh ta mới ở tuổi đôi mươi, đầu cạo trọc, đôi mắt nhỏ và dáng người nặng nề. Rất nặng. Reacher hình dung là kiểu người từng thi đấu trong đội bóng trường trung học, nhưng cuộc đời của anh ta đã xuống dốc từ đó.

“Tôi giúp được gì?” Anh chàng nói.

“Bạn được trả bao nhiêu,” Reacher nói.

Anh chàng ngơ ngác nhìn lại. “Cái gì?”

“Bạn vừa thực hiện một cuộc gọi. Hoặc tin nhắn. Hoặc email. Họ trả bạn bao nhiêu?”

Anh chàng vươn vai và che điện thoại. Nó hoàn toàn biến mất bên dưới bàn chân khổng lồ của anh ta. “Tôi không gửi tin nhắn. Tôi không biết anh đang nói về cái gì.”

Reacher nói. “Bạn vừa có một cuộc trò chuyện với Rutherford. Sau đó, bạn nói với ai đó thời gian anh ta sẽ đến sân bay. Giống như bạn đã nói với họ khi anh ấy nhờ bạn gọi một chiếc taxi sáng nay.”

Anh chàng bất ngờ. Anh ta cao bằng Reacher. To như Reacher. Có thể nhanh hơn Reacher. “Bạn muốn làm tổn thương anh Rutherford? Thử đi. Hãy xem điều gì sẽ xảy ra.”

“Xuất sắc.” Reacher đưa tay ra. “Tôi biết bạn sẽ vượt qua. Nhưng chúng ta không thể quá cẩn thận. Không phải khi sự an toàn của Rutherford đang bị đe dọa. Tôi rất vui vì bạn đã có mặt trong đội.”

“Chúng ta đang ở trong một đội?”

“Tất nhiên. Giữ an toàn cho Rutherford. Bạn nghe nói anh ta bị tấn công trên đường phố ngày hôm qua?”

Anh chàng gật đầu.

“Tôi là người đã cứu anh ta,” Reacher nói.

“Đó là bạn?” Anh chàng bắt tay Reacher. “Cảm ơn bạn. Tôi thích anh Rutherford. Anh ấy luôn tốt với nhân viên tòa nhà. Không giống như một số kẻ khốn nạn sống ở đây. Tôi có thể kể cho bạn nghe một số câu chuyện ...”

"Tôi cá là bạn có thể," Reacher nói. "Nhưng sau hôm qua chúng ta phải hết sức cẩn thận. Có thể có sự rò rỉ. Đó là lý do tại sao tôi đến đây. Để xem có ai đổi phe không."

"Không phải tôi."

"Còn những người gác khác thì sao? Chúng ta có thể tin tưởng họ không?"

"Tôi nghĩ vậy. Những người khác tôi không biết rõ lắm. Nhưng dù sao thì anh Rutherford cũng không ra ngoài nhiều vào ban đêm. Trừ khi anh ấy đang làm việc. Đôi khi anh ta ở ngoài cả đêm, nếu anh ta đang nâng cấp hệ thống hoặc làm gì đó với máy tính."

"OK" Reacher nghiêng người về phía trước và ra hiệu cho anh chàng tiến lại gần hơn. "Bây giờ là vấn đề. Tôi sẽ thẳng thắn với bạn. Chúng tôi nghĩ bất cứ ai cố gắng làm tổn thương Rutherford ngày hôm qua sẽ thử lại vào ngày hôm nay. Tôi ở đây để ngăn chặn chúng, nhưng tôi cần sự giúp đỡ của bạn. Tôi cần bạn làm hai việc?"

"Hai việc gì?"

"Đầu tiên, hãy chỉ cho tôi cách có thể xem hình ảnh từ camera an ninh của nhà để xe."

"Anh có thể xem camera ở đây." Nó được chia thành chín hình chữ nhật. Hình ở trên cùng bên trái cho thấy đường phố bên ngoài lối vào nhà để xe.

"Nghe hay đấy," Reacher nói. "Tủ quần áo ở đâu?"

Anh chàng chỉ vào một cánh cửa. "Ngay đó. Tại sao?"

"Đây là phần mà bạn thực sự cần tin tưởng tôi." Reacher đặt chiếc túi xuống mặt bàn. "Tôi cần phải làm cho nó trông giống như tôi đã áp đảo bạn, phòng khi có bất kỳ điều gì không ổn. Chúng ta cần bảo vệ vỏ bọc của bạn. Tôi cần bạn nằm yên trong đó một lúc và tôi phải cảnh báo với bạn, có thể là một vài giờ. Tôi không biết chính xác những người này đang làm việc theo lịch trình nào. Và tôi phải làm cho nó trông thật thuyết phục. Vì vậy, tôi sẽ sử dụng một miếng băng nhỏ. Chỉ một chút quanh cổ tay. Và mắt cá chân của bạn. Tốt hơn là tôi cũng nên đặt một miếng lên miệng của bạn. Tôi xin lỗi. Tôi biết nó không dễ chịu. Nhưng đó là cách duy nhất để giữ an toàn cho Rutherford."

Speranski đang nghiền ngẫm bản đồ, suy nghĩ về chỗ đậu xe và nguồn cung cấp năng lượng cho dự án tiếp theo của mình, thì chiếc điện thoại an toàn đổ chuông.

"Hai điều," giọng nói ở đầu dây bên kia cất lên. "Đầu tiên, nhóm đã tìm thấy người đàn ông của bạn. Bị trói chặt với chiếc còng tay của chính mình tại nơi được cho là sẽ giao tên kia. Anh ta không còn thuộc biên chế, theo yêu cầu."

Speranski không trả lời.

"Thứ hai, Rutherford đã được xác định."

"Ở đâu?" Speranski nói.

"Tại tòa nhà của anh ta."

"Được đấy. Anh ta có thể ở đó hàng tuần."

"Không. Anh ta đi chiều nay. Quay trở lại sân bay. Trong xe riêng của mình. Bởi vì anh ta sẽ mang theo thứ gì đó bên mình."

"Đây là thông tin qua người gác cửa?"

"Chính xác. Anh ta nghĩ đang giúp cho Rutherford an toàn."

"Người kia ở đâu?"

"Không xác định."

"Xe của Rutherford ở đâu?"

Trong tầng hầm tòa nhà. Chúng tôi có kiểu dáng và biển số xe."

"Tôi biết tầng hầm tòa nhà đó. Tôi không thích nó."

"Phục kích?"

"Đó là những gì tôi đang nghĩ."

"Yêu cầu nhóm phải hết sức cẩn thận."

Reacher ngồi trên ghế của người gác cửa trong bốn mươi phút, sau đó mắt anh bị hút vào màn hình. Đến màn hình trên cùng bên trái. Một chiếc Suburban màu đen, không thể nhầm lẫn. Nó tấp vào lề đường cách lối vào mười thước, đủ gần để Reacher có thể nhìn thấy những mảng tóc vàng của người lái xe và mái tóc của hành khách. Một chiếc Toyota màu xanh vượt qua nó và tấp vào trước nhà để xe. Reacher nghĩ, có lẽ họ nên thay thế phương tiện của mình.

Reacher quan sát người phụ nữ bước ra khỏi ghế sau của chiếc Toyota. Đó là người phụ nữ tóc đỏ hôm trước. Reacher đã thấy cô ấy gõ bàn phím. 1, 2, 3, 4. Chiếc xe lao về phía trước. Nó biến mất trong giây lát, sau đó hiển thị trên màn hình tiếp theo. Người lái xe đã ra ngoài. Đó là người phụ nữ mà anh đã nhìn thấy sau tay lái ngày hôm trước. Người phụ nữ thứ hai tham gia cùng cô ấy. Sau đó là anh chàng Reacher đã hạ gục. Tiếp đó, là người bị ném qua cửa kính xe.

Họ kiểm tra những lối vào thông thường và tìm kiếm những lối vào hoặc ra thay thế. Sau đó, họ xác định vị trí xe của Rutherford. Một chiếc VW Beetle đời 1970 màu trắng, đậu ở giữa bên trái. Có một khoảng trống ở mỗi bên. Phía bên trái là một chiếc Jeep Grand Cherokee. Bên phải một chiếc Ford Fl 50. Một thiết lập tốt theo quan điểm của một kẻ phục kích. Cả hai đều là những chiếc xe cao. Chúng giúp che giấu. Anh chàng bị Reacher hạ gục tới một khoảng trống khác vuông góc với bức tường phía xa. Reacher có thể biết anh chàng đang nghĩ gì. Người lái xe có thể đưa chiếc Toyota vào khoảng trống của bức tường phía xa. Một người có thể trốn sau xe Jeep. Một người có thể trốn sau chiếc Ford. Người phụ

nữ kia có thể ẩn mình gần cửa dành cho người đi bộ trong trường hợp Rutherford bị hoảng sợ và cố gắng chạy trở lại tòa nhà. Nếu không thì họ sẽ đợi anh ta đến lấy xe của mình. Sau đó, chiếc Toyota sẽ chạy về phía trước. Ở chế độ điện, giống như ngày hôm qua, không có âm thanh. Không có cảnh báo. Hai người sẽ xuất hiện. Một người sẽ mở cửa. Người kia sẽ tóm lấy Rutherford và đẩy anh ta vào trong.

Nhà để xe cũng là địa điểm tốt theo nghĩa rộng hơn. Đó là một địa điểm đã biết. Không có gì chắc chắn về con đường mà Rutherford có thể đi nếu họ cố gắng theo anh ta đến sân bay. Không lo ngại về giao thông. Và không cần phải lo lắng về camera an ninh, vì họ đã có đồng minh bao quát trạm giám sát. Vì họ đã tin tưởng như vậy.

Nhưng chỗ để xe cũng có chỗ không hoàn hảo. Cư dân có thể xuất hiện. Theo nhận định của Reacher thì khả năng xảy ra cao. Nhưng anh không lập kế hoạch phục kích. Những người kia túm tụm lại. Chỉ trỏ. Vẫy tay. Lập luận.

Reacher sẽ thích hình ảnh lớn hơn, nhưng từ những gì anh có thể nhận ra, kẻ mà anh đã hạ gục lại mâu thuẫn với người lái xe. Hai người đã dịu lại, không tranh cãi. Cuối cùng người lái xe lắc đầu và chỉ về phía chiếc Beetle của Rutherford. Cô ta chống hai tay lên hông và đợi cho đến khi anh chàng bị đánh gục quay trở lại chiếc Toyota. Anh ta mở cốp, lấy ra một thứ gì đó và mang nó đến chỗ chiếc Beetle. Anh ta quỳ xuống và thò một tay vào bên dưới gầm xe. Suy nghĩ đầu tiên của Reacher là: Đánh bom. Sau đó, anh xem xét lại. Hộp quá nhỏ để chứa nhiều chất nổ. Nó phải là một cái gì đó khác. Người lái xe rút điện thoại. Cô ấy kiểm tra màn hình và gật đầu. Người chỉ huy, Reacher nhận ra. Một chiến thuật thông minh.

Reacher nhìn chiếc Toyota rời ga ra, sau đó chuyển sự chú ý sang Suburban. Trong đầu anh luôn nghĩ đến việc liệu nó có ở đó để dự phòng hay không, trong trường hợp nào thì nó sẽ rời đi, hay nó sẽ đợi và bám đuôi Rutherford trong trường hợp có vấn đề với thiết bị theo dõi. Mười phút trôi qua. Không có dấu hiệu chuyển động. Reacher cho rằng cuộc phục kích là một cách để quan sát kẻ thù hành động. Để đánh giá năng lực và khả năng ra quyết định của họ. Bây giờ sự thận trọng của họ đã cho anh một cơ hội khác. Cơ hội để lay chuyển mọi thứ một chút.

Reacher lấy nó ra, đặt nó trên mặt bàn, sau đó xách túi lên và đi ra cửa chính. Anh đi bộ xuống phố, băng qua xe của Marty, đi theo con hẻm mà Rutherford đã cắt qua, và quay lại để tiếp cận đầu xe Suburban. Anh đang ở cách đó ba mươi thước khi những người bên trong nó phát hiện ra anh. Người lái xe là người đầu tiên nhận ra. Anh ta thúc mạnh vào sườn người bên ghế khách. Reacher thấy cả hai đều cứng lại. Anh vẫn tiếp tục bước đi. Chậm. Cánh tay buông lỏng. Anh không muốn bất kỳ hiểu lầm nào. Anh đi ngang ghế hành khách rồi dừng lại và

nở một nụ cười thân thiện, không đe dọa. Anh chàng nhìn anh một lúc rồi hạ cửa kính xuống.

“Muốn gì?” Anh chàng nói.

“Đầu tiên, tôi muốn xin lỗi vì ngày hôm qua,” Reacher nói. “Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra và chỉ hành động theo bản năng. Tôi hy vọng bạn của bạn vẫn ổn. Sau đó, tôi đã có một cuộc nói chuyện dài với một chàng trai rất thú vị. Anh ấy nói một vài điều. Giống như những gì tôi cần làm nếu tôi muốn rời thị trấn an toàn. Vì vậy, đây là thỏa thuận. Tôi biết Rutherford đang ở đâu và tôi sẵn sàng đưa anh ta cho bạn. Nhưng bạn sẽ phải di chuyển nhanh chóng. Không có nhiều thời gian. Anh ta lừa người gác cửa về chuyện lái xe đến sân bay, nhưng sự thật anh ta đã nhờ một kẻ sắp xếp để đưa anh ta ra khỏi đất nước. Một chiếc máy bay tư nhân. Giấy tờ giả. Cải trang. Gặp tôi ở quán cà phê sau năm phút nữa và tôi sẽ giải thích mọi thứ. Đừng đến muộn. Điều này chỉ xảy ra một lần.”

Reacher đi bộ đến con đường giao nhau tiếp theo và ngay khi khuất tầm nhìn, anh chạy ngay. Anh đi vòng về phía lối vào chính của tòa nhà Rutherford và sau đó quay trở lại con hẻm. Anh nới cặp thùng rác ra và ngồi vào khoảng trống để chờ đợi. Anh nghĩ những người trong chiếc Suburban sẽ không nói cho ai biết những gì họ đã nghe ngay lập tức. Nó quá điên rồ. Họ muốn tranh luận về vấn đề đó trước. Trong ít nhất một phút. Họ có thể sẽ không tin những gì Reacher đã nói, nhưng liệu họ có thể bỏ qua không? Chắc là không. Họ quyết định phải theo dõi. Nhưng họ phải báo cáo trước. Cho bất cứ ai đang giật dây họ. Sau đó, sẽ là thời gian kiểm tra. Họ có thể sẽ bỏ nhà để xe. Lái xe xung quanh và đậu xe gần quán cà phê. Anh hy vọng mình không thuyết phục đến thế. Trong trường hợp đó, một trong số họ ở lại trong chiếc Suburban với lý do câu chuyện của Reacher rất có thể là một âm mưu. Và để anh chàng thứ hai đi bộ tới quán cà phê phòng trường hợp Reacher nói thật. Thời gian sẽ rất eo hẹp sau tất cả các cuộc cân nhắc. Đến đó trước thời hạn sẽ rất khó khăn. Vì vậy, anh chàng thứ hai sẽ đi con đường nhanh nhất có thể. Sẽ thông qua con hẻm.

Đồng hồ trong đầu Reacher hiển thị bốn phút kể từ khi anh rời khỏi chiếc Suburban. Không ai vào hẻm. Bốn phút rưỡi. Không ai vào. Sau đó, Reacher nghe thấy tiếng bước chân. Có người đang chạy. Reacher đợi một nhịp rồi bước ra từ giữa các thùng rác. Họ cách mười bước chân. Anh ta dừng lại sau một bước nữa và rơi vào cùng một kiểu như hôm trước. Sau đó, anh ta thay đổi. Có lẽ là sự khác biệt về kích thước. Có thể là biểu hiện trên khuôn mặt Reacher. Có thể là hồi ức về những gì đã xảy ra với hai đồng đội. Nhưng dù lý do là gì, anh ta cũng đứng thẳng dậy, đưa tay ra sau lưng và rút ra một khẩu súng. Một khẩu Beretta M9.

“Mày sẽ không từ bỏ Rutherford, phải không?”

“Có thể,” Reacher nói. “Với một điều kiện.”

“Gì?”

“Hãy nói cho tôi biết tại sao lại theo đuổi anh ấy.”

Anh chàng dừng lại. “Anh ta có thứ mà chúng tao muốn.”

Reacher nói. “Cụ thể hơn.”

“Tao không nghĩ vậy. Bởi vì mày sẽ sớm cầu xin chúng tao cho biết Rutherford đang ở đâu.”

Reacher nói. “Bọn mày là những ai?”

“Tất cả sẽ được tiết lộ khi đến thời điểm thích hợp.” Anh chàng thực hiện chuyển động với khẩu súng. “Bây giờ hãy quay lại. Chống tay vào tường. Hai chân cách xa nhau. Tao chắc mày đã quen với quy trình này.”

Anh chàng đang đứng cách bảy bước chân. Nhưng Reacher cao hơn anh ta.

“Mày thắng rồi,” Reacher nói. Anh bắt đầu quay lại. Chuyển động theo chiều kim đồng hồ. Đưa chân trái lại gần gã cầm súng. Giảm một nửa khoảng cách giữa họ. Anh tiếp tục xoay cho đến khi vai trái hướng về phía anh chàng. Sau đó, anh đặt chân, bung tay ra và nắm lấy mặt dưới của nòng súng. Anh vặn súng, bẻ gãy luôn ngón tay của anh chàng bằng bộ phận bảo vệ cò súng và làm rối loạn dây chằng ở cổ tay anh ta. Anh chàng hú lên và lùi lại. Chiếc Beretta rơi xuống mặt đất. Anh ta liếc xuống tay mình. Máu bắt đầu chảy ra từ vết nứt trên da phía trên đốt ngón tay. Anh ta liếm vết thương. Sau đó, anh ta quay trở lại tập trung vào Reacher. Anh ta lùi lại nửa bước và nhảy chân trước lên, tung một cú đấm về phía thái dương của Reacher. Reacher ngả người ra sau và đỡ đòn bằng cẳng tay. Anh ta xoay quanh, để lại phần bên trái lộ ra. Reacher đấm vào thận anh ta. Anh chàng loạng choạng và sang ngang, hai chân rối tung và vấp ngã, hạ cánh xuống chân tường phía xa.

Reacher bước lại gần và đợi anh chàng giao tiếp bằng mắt. “Rutherford có gì mà mày muốn?”

Anh chàng bò bằng bốn chân rồi từ từ đứng dậy và đứng đó một lúc, khom người và chùng xuống. Sau đó, anh ta đẩy mạnh về phía trước, cố gắng đẩy Reacher về phía sau. Anh ta vung chân phải lên và nhắm vào phía đầu Reacher. Nó không có sức nặng để đánh gục Reacher, nhưng nó làm anh ta chậm lại. Mất phương hướng. Reacher không lùi bước. Anh đã làm những gì luôn làm. Di chuyển đến gần chỗ nguy hiểm. Anh thấy cơ thể của anh chàng bắt đầu vặn vẹo nên bước vào và nắm chân anh ta khi nó chỉ cao ngang thắt lưng. Anh giữ ống chân của anh chàng giữa cánh tay và cơ thể anh ta và trượt tay về phía sau để nắm lấy mắt cá chân. Sau đó, anh nhấc chân của anh chàng lên, để anh ta nhảy tới nhảy lui, cố giữ thăng bằng với biểu hiện phẫn nộ trên khuôn mặt.

Reacher nói: “Bạn nên để dành những động tác như vậy cho lớp tập gym. Nơi có quy tắc. Ở ngoài này chỉ có quyết định và hậu quả. Chà, một quyết định. Và bạn

phải làm nó. Cho tôi biết những gì tôi muốn biết. Nếu bạn quyết định không, bạn sẽ không bao giờ đi bộ nữa.”

Anh chàng không trả lời.

“Hãy dành một chút thời gian để suy nghĩ,” Reacher nói. “Bạn đã bao giờ chụp X-quang đầu gối chưa? Đó không phải là xương mà bạn cần phải lo lắng. Chúng dễ dàng chữa lành. Đó là tất cả các phần khác mà bạn cần ghi nhớ. Dây chằng. Các đường gân. Sụn. Nhưng chủ yếu là dây chằng. Nếu chúng bị hư hỏng, không quá nghiêm trọng nếu bạn là một vận động viên thể thao nổi tiếng với số tiền vô hạn và có thể đến bệnh viện ngay lập tức, bạn sẽ có cơ hội được chữa đàng hoàng. Chỉ có điều bạn không phải là một người chơi thể thao hàng đầu. Tôi đoán bạn không có tiền nhiều. Và tôi có thể đảm bảo với bạn nếu bàn chân tôi khuỵu xuống đầu gối của bạn với toàn bộ sức nặng của tôi phía sau, thì thiệt hại sẽ còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Đó là điều chắc chắn.”

Anh chàng phập phồng trở lại, cố gắng giải phóng chân của mình. Anh ta vung vẩy bằng tay trái, cố gắng hạ đòn hoặc khoét mắt Reacher, nhưng anh ta đã bị cản trở bởi chính cái chân bị khóa của mình. Anh ta thở hổn hển, cuối cùng bỏ cuộc. “Cứ làm đi. Tôi không nói lời nào.”

Reacher không di chuyển.

“Còn chờ gì nữa? Cứ làm đi.”

“Đây là cơ hội cuối cùng,” Reacher nói. “Rutherford có gì mà bạn muốn?”

“Làm gì với tôi không quan trọng. Tôi sẽ không bao giờ nói.”

Anh nhấc chân phải lên, giữ yên và nhìn thẳng vào mắt anh chàng. Sau đó dậm mạnh xuống đầu gối của chân đang đứng của anh chàng. Anh chàng ngửa đầu ra sau, nhắm mắt nhưng không nói lời nào. Giày của Reacher rất chắc chắn và nặng. Anh dừng chân bằng đế cách đầu gối của anh chàng một inch. Anh dừng lại, rồi hạ chân xuống đất. Anh thả chân của anh chàng ra và đồng thời đấm anh ta ngay dưới tai. Anh chàng lảo đảo, chân phải duỗi thẳng và không di chuyển nữa.

Reacher kiểm tra xem anh chàng thế nào. Reacher lục soát quần áo của anh chàng. Anh ta có một chiếc ví với một số tiền mặt mà Reacher lấy làm chiến lợi phẩm, nhưng không có thẻ tín dụng hay giấy tờ tùy thân hay bất cứ thứ gì cho biết tên hay địa chỉ. Hoặc bất kỳ loại chỗ ở tạm thời nào. Anh ta không có đạn dự phòng. Và không có gì khác trong túi ngoại trừ một chiếc điện thoại. Reacher đã nhấn nút bên dưới màn hình và một thông báo xuất hiện phải nhập mã hoặc quét dấu vân tay. Anh lấy ngón tay cái của anh chàng và màn hình sáng lên. Reacher tìm danh sách các cuộc gọi. Không có gì kể từ ngày hôm qua. Không có thư thoại. Không có tin nhắn văn bản. Và danh bạ chỉ tiết lộ năm số. Không có tên. Reacher bỏ điện thoại vào túi, khẩu súng vào thắt lưng và lấy túi xách từ

khoảng trống giữa các thùng rác. Anh lấy băng keo ra. Băng chặt mắt cá chân của anh chàng lại. Buộc tay sau lưng. Một miếng trên miệng. Sau đó, đưa anh ta vào trong thùng rác.

13

Chiếc Suburban vẫn đậu ở vị trí cũ khi Reacher bước ra khỏi con hẻm. Anh vẫy bằng cả hai tay để thu hút sự chú ý của người lái xe sau đó ra hiệu cho anh chàng tham gia cùng mình. Người lái xe lắc đầu và ra hiệu Reacher nên đến với anh ta. Reacher giơ hai tay lên như thể đang bực tức và vội vã đi dọc theo vỉa hè cho đến khi anh đến cửa xe. Cửa kính bật xuống và Reacher có thể nhìn thấy người lái xe đang cầm súng. Một khẩu Beretta khác. Anh ta cầm nó bằng tay trái, hướng sang một bên. Không phải là một vị trí bắn lý tưởng. Nhưng điều đó đã được bù đắp bằng kích thước của mục tiêu mà anh ta nhắm tới.

"Nhanh lên," Reacher nói, phớt lờ khẩu súng. "Đến đầu ngõ. Bạn của bạn cần giúp đỡ. Lái xe đi."

"Chuyện gì vậy?" Người lái xe nói.

"Tôi đợi ở quán cà phê và khi không ai xuất hiện, tôi quay lại tìm. Tôi nghĩ sẽ băng qua con hẻm để tiết kiệm thời gian và tôi đã tìm thấy. Anh ta ở trên mặt đất. Trong tình trạng xấu. Anh ta đang chảy máu. Có một vết cắt lớn trên trán. Anh ấy đã bất tỉnh. Còn thở nhưng yếu. Anh ta chắc đã bị bóp nghẹt. Anh ta không có ví. Không có điện thoại."

"Gọi 911 chưa?"

"Tôi không thể. Tôi không có điện thoại. Đó là lý do tại sao tôi đến để thông báo. Và tôi nghĩ với tình trạng toàn bộ máy tính đang bị khóa, bạn phải tự đưa anh ấy đến bệnh viện."

Người lái xe dừng lại, sau đó bỏ súng xuống. "Được rồi. Chỉ chỗ đi."

"Nào. Theo tôi. Tấp vào hẻm. Sau đó, bạn sẽ thấy anh ấy." Reacher chạy bộ và sau một giây, anh nghe thấy tiếng động cơ nổ phía sau. Lốp xe kêu ré lên và một lúc sau thì Suburban lao qua anh. Nó tiếp tục tăng tốc rồi lao thẳng vào miệng hẻm mà không cần báo hiệu. Reacher đuổi kịp và ép dọc theo phía cửa khách. Người lái xe leo ra ngoài, tay cầm súng và tham gia cùng Reacher ở phía trước.

"Anh ta đâu?" Người lái xe nói. "Tôi không nhìn thấy anh ấy."

“Tôi quên mất,” Reacher nói. “Tôi đã cho anh ta vào thùng rác. Cái xa. Để giữ an toàn. Tôi không biết liệu bạn có còn đợi không và sẽ mất bao lâu để tìm thấy bạn.”

Người lái xe chỉ súng vào ngực Reacher.

“Gì thế” Reacher nói.

“Được rồi.” Người lái xe chỉ súng vào đầu Reacher. “Dựa lưng vào tường. Giữ tay ở nơi tôi có thể nhìn thấy.” Anh ta đợi Reacher tuân theo rồi tiến về phía thùng rác. “Đừng cử động.” Anh ta dùng tay còn lại nhấc nắp và liếc nhìn phía trong. Reacher đợi một lúc, sau đó sải bước về phía trước và rút khẩu súng từ thắt lưng. Anh xoay nó lại và đập vào cùi chỏ người lái xe.

Người lái xe đánh rơi khẩu súng và nắp thùng rác sập xuống. Reacher chuyển súng sang tay trái, vòng tay phải qua một bên đầu của anh chàng và đập nó vào thùng rác. Sau đó, anh nắm lấy vạt áo trước, nâng và thả anh ta xuống trong tư thế ngồi, tựa lưng vào tường. Cơ thể anh ta nhảo ra. Reacher đợi một lúc để chắc chắn anh ta tỉnh táo, sau đó găm súng vào miệng anh chàng.

“Tôi sẽ hỏi một câu,” Reacher nói. “Tôi sẽ cho bạn năm giây để suy nghĩ về điều đó. Nếu bạn cho tôi câu trả lời chính xác, tôi sẽ để bạn và bạn thân của mình vào thùng rác và lái xe đi. Nếu không, tôi sẽ đưa khẩu súng trở lại miệng bạn và thổi bay phần sau hộp sọ của bạn. Chúng ta đã rõ chưa?”

Người tài xế mở to mắt và cố gắng hết sức để gật đầu.

“Rutherford có gì mà bạn muốn?” Reacher giơ ngón tay cái và lần lượt từng ngón tay trên bàn tay phải của anh ta cách nhau một giây, sau đó rút súng ra.

Người lái xe nâng cằm. “Bắn tôi đi. Đừng lãng phí thời gian. Tôi sẽ không nói.”

Reacher nói. “Đó có vẻ như là một lựa chọn tồi.”

“Đó không chỉ là cuộc sống của tôi. Tôi có một người vợ và em trai. Tôi biết điều gì sẽ xảy ra với họ.” Anh ta mở miệng, nghiêng người về phía trước và dùng răng nghiến chặt nòng súng. “Làm đi.”

Reacher rút súng và chĩa vào đầu người lái xe bằng tay phải. Anh lấy lại khẩu súng đã đánh rơi, kiểm tra nó, nhét cả hai vũ khí vào cạp quần, sau đó bắt đầu lục túi của anh chàng. Anh ta không có thẻ tín dụng. Không có đạn dự phòng. Điện thoại đã được sử dụng gần đây, nhưng nó không có tên hoặc thông tin cá nhân. Reacher vẫn lấy tiền như trước, dán băng dính vào mắt cá chân, cổ tay và miệng, rồi thả anh ta vào một cái thùng rác khác. Anh quay ra xe. Kiểm tra hộp đựng găng tay. Tấm che nắng. Dưới ghế. Dưới thảm trải sàn. Trong thùng xe. Xung quanh phụ tùng và giắc cắm. Dưới mui xe. Trong vòm bánh xe. Và không tìm thấy gì. Dù những anh chàng này là ai, họ đều bí ẩn. Đó là điều chắc chắn.

Reacher đóng mui xe và cửa. Anh leo vào. Lấy xe. Một phần vì nó có thể hữu ích. Và một phần để tước đi một tài sản quý giá của đối phương. Nhưng anh đã thấy một trong những người cùng nhóm gắn thiết bị theo dõi trên chiếc Beetle của Rutherford. Điều đó có nghĩa là họ có thể sử dụng cùng một công nghệ trên phương tiện của mình. Vì vậy, anh lấy chìa khóa có trong ổ khóa và rời khỏi chiếc Suburban.

Ai đó đã để lại một xấp quảng cáo dịch vụ giao bánh pizza trên quầy tiếp tân của tòa nhà Rutherford khi Reacher quay lại. Anh tiến đến cửa tủ. Anh thấy anh chàng đang ngồi trên sàn với đầu gối gần vai. Anh ta chớp đôi mắt nhỏ xíu của mình trước ánh sáng đột ngột rồi nhận ra Reacher và cố gắng nói, nhưng không thể được qua cuộn băng sáng bóng.

“Tin tốt lành,” Reacher nói. Anh nắm lấy tay người gác cửa và nâng anh ta đứng dậy, sau đó rút con dao nhỏ và bắt đầu cắt băng dính. “Báo động giả. Không có mối đe dọa nào chống lại Rutherford. Không phải hôm nay. Anh ấy hoàn toàn an toàn. Còn bây giờ. Mặc dù, anh ấy không được khỏe lắm. Anh ấy vừa gọi. Hoãn chuyến đi của mình. Sẽ ở trong căn hộ của mình vài ngày cho đến khi cảm thấy khỏe hơn. Anh ấy không muốn gặp bất kỳ khách hoặc bất kỳ sự gián đoạn nào khác. Tôi sẽ đi lên và kiểm tra xem anh ấy có cần gì không, sau đó tôi sẽ quay trở lại Nashville. Thật hân hạnh khi được gặp bạn. Hãy tiếp tục phát huy.”

Reacher nghĩ nếu người hàng xóm của Rutherford có thể dành nửa năm để đi du ngoạn thì anh ta phải là một người lớn tuổi. Đã nghỉ hưu. Với nhiều thời gian trong tay. Và bao nhiêu năm tích góp sau lưng. Reacher hình dung ra một căn hộ với đồ nội thất sang trọng. Rèm cửa hình hoa. Hình ảnh của trẻ em. Có lẽ là cháu nội. Nhưng khi Rutherford mở cửa và lùi lại, Reacher nhìn thấy một khoảng không rộng lớn, gần như trống rỗng. Tất cả các bức tường ngăn cách đã được dỡ bỏ. Các bức tường bên ngoài được sơn màu trắng sáng. Sàn nhà được lát bằng bê tông màu xám nhạt và đánh bóng để phù hợp với mặt bàn bếp. Chiếc bàn cà phê có mặt kính hình thoi với giá đỡ bằng gỗ uốn cong thay vì chân thông thường. Phần còn lại của nội thất là nhôm và da đen. Reacher đã từng xem những bức ảnh về những thứ tương tự trên một tạp chí về các nhà thiết kế giữa thế kỷ trước. Có những căn phòng bằng gỗ óc chó được đánh bóng. Một thứ trông giống như một quả trứng kim loại khổng lồ đặt trên một giá ba chân bằng gỗ màu đen. Và một bộ kệ gỗ màu vàng. Mỗi chiếc có độ dài dường như ngẫu nhiên, nhưng Reacher cho chúng có lẽ đã được tính toán cẩn thận để tạo ra một số loại hiệu ứng. Chúng dường như lơ lửng gần bức tường hơn là được gắn với các giá đỡ và thể hiện một loạt các đối tượng ngẫu nhiên.

“Bạn nghĩ gì?” Rutherford nói.

“Tôi không biết,” Reacher nói. “Đó có phải là nhà không? Hay một phòng trưng bày?”

“Một ngôi nhà. Của Mitch trong nhiều năm. Mặc dù, anh ấy cũng có một vài căn khác. Và không phải lúc nào nó cũng trông như thế này. Anh ấy đã sửa sang lại hoàn toàn vào năm ngoái. Có một số điều thực sự thú vị. Thấy cái này không?” Rutherford chỉ vào quả trứng. “Nó đến từ một nhà máy sản xuất bóng đèn. Ở Đức. Họ đã sử dụng nó để kiểm tra chân không bên trong bóng đèn thủy tinh. Bây giờ Mitch sử dụng nó để ‘kiểm tra’ cái máy đánh trứng của mình.” Rutherford mở một cánh cửa. Bên trong là bốn bình pha lê chứa đầy chất lỏng màu vàng và tám chiếc ly nhỏ. “Tuy nhiên, hãy suy nghĩ kỹ trước khi uống. Loại rẻ nhất có giá 20 ngàn một chai.”

Reacher nói. “Tôi khoái cà phê hơn.”

“Tôi cũng vậy,” Rutherford nói. Anh ta băng qua khu vực bếp và mở một chiếc tủ tường chứa một chiếc máy sáng bóng khổng lồ với các núm vặn, đồng hồ đo và cần gạt. “Nếu tôi có thể tìm ra cách hoạt động của thứ này.”

Reacher di chuyển đến giữa phòng. “Bạn nói có chìa khóa để vào tưới cây?”

“Đúng vậy.” Rutherford gật đầu.

“Chuyện gì đã xảy ra? Bạn đã quên? Chúng đã chết chưa?”

“Không. Dĩ nhiên là không. Mitch sẽ giết tôi. Chúng ở đằng kia trên giá. Tốt như mới.” Rutherford chỉ vào một dãy ba cái chậu nhỏ trên giá bên trái cửa sổ khu vực tiếp khách. Mỗi cây đều có thân teo tóp, giống như thân của một cái cây nhỏ đang mục nát.

“Những thứ đó còn sống?” Reacher nói.

“Đôi bên ngoài đã hơn trăm tuổi. Cây còn lại trẻ hơn. Mitch nói khoảng sáu mươi. Chúng đến từ một khu rừng ở chân núi Phú Sĩ, Nhật Bản. Đó là nơi duy nhất trên thế giới chúng phát triển. Cùng một gia đình đã chăm sóc chúng trong nhiều thế hệ.”

“Anh ta có sở thích thú vị. Anh ấy làm nghề gì?”

“Anh ấy cũng làm trong lĩnh vực CNTT, giống như tôi.” Rutherford dừng lại và vẻ buồn bã thực sự đọng lại trên khuôn mặt anh. “Chỉ có ý tưởng triệu đô của anh ấy mới thực sự phát huy tác dụng. Không giống như mảnh rác mà tôi đã ghim hy vọng vào.”

Reacher ngồi xuống một trong những chiếc ghế dài và đợi Rutherford kết thúc trận đấu trí với chiếc máy pha cà phê. “Rusty, bây giờ chúng ta cần nói về điều gì đó nghiêm trọng. Họ đã xuất hiện trong nhà để xe của bạn. Nhưng họ đã bỏ qua cơ hội phục kích. Đó là sự lựa chọn chính xác. Thay vào đó, họ đã ghim một thiết bị theo dõi trên ô tô của bạn.”

“Nhưng tôi sẽ không đến sân bay.” Rutherford đặt cốc lên bàn cà phê và ngồi trên chiếc ghế dài khác. “Họ sẽ làm gì khi xe của tôi không di chuyển?”

“Tôi không biết. Điều đó phụ thuộc vào mức độ kiên nhẫn của họ. Và về mức độ khẩn cấp của bất kỳ vấn đề nào họ đang cố gắng giải quyết. Tôi đoán sẽ không còn bao lâu nữa trước khi họ đến và bắt bạn. Nhưng chúng ta có thể tránh điều đó nếu có thể tìm ra những gì họ muốn. Tôi cần bạn tập trung toàn bộ sự chú ý vào việc trả lời câu hỏi đó.”

Rutherford lắc đầu. “Tôi đã nói với bạn. Tôi không có bất cứ thứ gì mà bất kỳ ai có thể muốn.”

“Có hai tình huống có thể xảy ra ở đây,” Reacher nói. “Bạn có nó và không nhận ra. Hoặc họ tin bạn có nhưng bạn thì không. Tùy chọn một có thể thực hiện. Tùy chọn hai đưa ra nhiều thách thức hơn. Vì vậy, đây là những gì tôi muốn bạn làm. Uống cà phê đi. Sau đó nằm lại. Nhắm mắt lại. Và chọn một ngày. Giả sử, thứ Hai của tuần trước khi vụ ransomware bắt đầu. Hãy kể cho tôi nghe tất cả những gì bạn đã làm từ khi mở mắt vào buổi sáng cho đến khi bạn chìm vào giấc ngủ đêm đó. Từng chi tiết nhỏ nhất.”

“OK.” Rutherford uống một ngụm cà phê, sau đó cởi giày và vung chân lên đệm. “Tôi sẽ thử. Nhưng tôi không chắc nó sẽ giúp ích.”

“Bạn cần phải tập trung,” Reacher nói. “Hãy tắt điện thoại của bạn.” Điện thoại của Rutherford bắt đầu đổ chuông.

“Bỏ qua nó,” Reacher nói.

Rutherford đã rút nó ra khỏi túi. Anh ấy kiểm tra màn hình và giơ nó lên cho Reacher xem. Đó là người gác cửa.

“Tôi đã nói với anh ấy là đừng làm phiền bạn,” Reacher nói. “Bỏ qua đi.”

“Tôi không thể. Điều gì sẽ xảy ra nếu những kẻ đó đến bắt tôi? Bạn nói họ sẽ làm. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh ấy cố gắng cảnh báo tôi? Tôi phải kiểm tra.”

Rutherford nhấn nút loa ngoài và đặt điện thoại lên bàn.

“Anh Rutherford? Tôi xin lỗi đã làm phiền. Tôi biết anh không được khỏe. Nhưng tôi phải cảnh báo. Ai đó ở đây để gặp anh. Tôi đã nói với cô ấy là không nhưng cô ấy đang ở bên cạnh tôi. Cô ấy đang trên đường đi lên. Và cô ấy rất tức giận vì tôi đã cố gắng ngăn cô ấy lại.”

Rutherford gác máy rồi băng qua cửa và hướng mắt vào lỗ nhìn trộm. “Không có ai ở đó. Chưa. Đó phải là một trong những người phụ nữ ngày hôm qua. Người theo dõi tòa nhà. Cô ấy chắc đã tìm ra căn hộ của tôi. Cô ấy đến để bắt tôi. Chúng ta sẽ làm gì?”

“Chúng ta không làm bất cứ điều gì,” Reacher nói. “Không ai biết chúng ta đang ở đây.”

“Đúng vậy.” Rutherford hít thở sâu. “Chúng ta có thể nằm im. Chờ cô ấy đi.”

"Chúng ta có thể. Tránh đối đầu trong một không gian công cộng hạn chế. Và khiến họ nhiễu loạn quá trình ra quyết định. Hai kết quả tốt mà không cần nỗ lực từ phía chúng ta."

"OK. Hãy làm điều đó." Rutherford quay lại và một lúc sau mặt anh nhăn lại. "Chờ đã. Nếu cô ấy đột nhập thì sao?"

"Cũng tốt. Chúng ta có thể tham gia cùng cô ấy. Hỏi cô ấy một số câu. Và sau đó, chúng ta sẽ có một vỏ bọc hoàn hảo. Bạn quay lại sau khi đổ rác và phát hiện có kẻ đột nhập vào căn hộ. Cô ta cố gắng chạy. Cô ấy ngã. Và tự đập đầu vào tường. Bi kịch, nhưng là điều có thể xảy ra khi chọn cuộc sống phạm tội."

"Chúng ta không thể — Suỵt. Ai đó đang đến." Rutherford dòm qua lỗ nhìn trộm. "Đó là ... Ôi trời ơi."

Anh mở cửa bước ra ngoài, vẫn đi tất. Reacher nhìn thấy một người phụ nữ ở phía bên kia hành lang. Cô ấy quay mặt đi, sẵn sàng bấm chuông cửa nhà Rutherford. Cô có mái tóc cùng màu với người lái xe Toyota. Nó có cùng độ dài. Cô ấy có cùng chiều cao. Nhưng quần áo của cô ấy thì khác. Cô ấy đang mặc một bộ đồ màu xám nhạt. Và Reacher không nhận ra khuôn mặt của cô ấy.

"Sarah!" Rutherford dang rộng vòng tay. "Thật tôt khi thấy bạn. Bạn đang làm gì ở đây?"

"Tôi lo lắng cho anh." Người phụ nữ ôm chặt Rutherford. "Bạn đã ngừng gọi. Bạn đã không trả lời điện thoại. Tôi đã để lại cho bạn tất cả các loại tin nhắn. Sau đó, tôi nghe những gì đã xảy ra với bạn."

"Tôi không nhận được bất kỳ tin nhắn nào. Chắc hẳn bạn đã gọi đến số điện thoại cơ quan. Bọn khốn nạn đã lấy nó khi họ sa thải. Tôi xin lỗi. Lẽ ra, tôi nên nói với bạn. Tôi nên gọi."

"Bạn ổn chứ?"

"Tôi đã gặp khó khăn trong một thời gian nhưng hiện tại tôi đang tốt hơn rất nhiều."

"Tốt. Bởi vì có điều gì đó chúng ta cần nói. Nó có thể rất lớn." Chiếc túi lớn của người phụ nữ tuột khỏi vai và khi cô ấy nâng trở lại vị trí cũ, quay đầu lại và phát hiện ra Reacher đang đứng ở ngưỡng cửa đối diện. "Oh. Xin chào. Bạn phải là Mitch. Tôi đã nghe rất nhiều về bạn."

"Thực ra là không," Rutherford nói. "Mitch đi vắng. Đây là Jack Reacher. Reacher, đây là Sarah Sands, bạn của tôi. Người tôi đã nói với bạn. Sarah đã làm việc trên Cerberus với tôi."

Rutherford pha một cốc cà phê khác trong khi Sands mở máy tính xách tay và lắng nghe Reacher tóm tắt các sự kiện kể từ khi anh đến thị trấn.

“Tôi không thích điều này.” Sands nắm tay Rutherford khi anh đặt cốc của cô lên bàn và nhìn lên anh. “Tôi không thích điều này một chút nào. Ai đó đang cố bắt cóc bạn? Điều đó không ổn. FBI nên làm tất cả điều này. Chúng tôi cần giữ an toàn cho bạn.”

“Đó là những gì Reacher đã nói với cảnh sát ngày hôm qua nhưng họ không quá ấn tượng.” Rutherford ngồi xuống bên cạnh Sands.

“Còn bạn thì sao, Sarah?” Reacher nói. “Bạn có bị làm phiền?”

“Có thể,” Sands nói. “Tôi vẫn biết một số người. Tôi có thể thực hiện một số cuộc gọi. Ít nhất cũng có thể phát ra một vài tia lửa. Bạn có biết Rusty có gì mà họ muốn, dù họ là ai không?”

“Chúng tôi vẫn đang cố gắng tìm ra điều đó.”

“Có lẽ, tôi có thể giúp. Tôi cá là họ cũng muốn thứ giống như tôi. Hệ thống do chúng tôi tạo ra. Hoặc một phần của nó, ít nhất.”

“Tại sao mọi người lại muốn thứ rác rưởi đó?” Rutherford trầm mặc trở lại. “Nó không hoạt động.”

“Nó không hoạt động như chúng ta hy vọng. Đúng. Nhưng điều đó không có nghĩa là nó hoàn toàn thất bại. Tôi đã chạy một loạt các mô phỏng và tôi nghĩ đã tìm thấy thứ gì đó.”

“Đó là sự lãng phí thời gian?” Rutherford nói.

Sands nói: “Tôi không thể tin được là bạn không nhìn thấy điều này. Có một manh mối khổng lồ ngay tại đó trong bản sao lưu của bạn.”

“Không. Không có gì trong bản sao lưu. Không có gì ghi đè lên những gì đã có trên bất kỳ máy chủ cũ tồi tàn nào mà tôi từng kết hợp nó với nhau.”

“Đó chính xác là vấn đề.”

“Ôi Chúa ơi.” Rutherford đứng dậy và đập lòng bàn tay vào trán. “Sarah, tôi yêu bạn.”

“Vậy hệ thống của bạn đã hoạt động chưa?” Reacher nhấp một ngụm cà phê. “Bạn đã nói là không.”

“Đúng vậy,” Rutherford nói. “Nó không.”

“Vậy tại sao mọi người lại muốn nó?” Reacher nói.

Sands nói: “Nó phụ thuộc vào cách thức hoạt động của ransomware. Các cuộc tấn công không xảy ra trên tất cả máy tính trong một lần. Hãy tưởng tượng một mạng máy tính giống như một pháo đài của kẻ thù. Nếu bạn muốn chiếm được nó, bạn không chỉ ném một quả lựu đạn qua tường và hy vọng tất cả những người lính đều bị giết. Bạn bắt đầu bằng cách thâm nhập vào chàng trai tốt nhất của bạn. Bạn đưa anh ta qua hàng phòng thủ và để anh ta lẻn vào bên trong

một lúc. Vẽ bản đồ khi lực lượng chính của bạn đến. Tìm ra nơi mà tất cả những thứ tốt được giấu. Và xem có bẫy nào cần tránh không. Trong trường hợp của chúng tôi, đối với các bản sao lưu, hãy đọc các bản sao lưu. Các bản sao lưu là kryptonite với ransomware. Không có ích gì khi khóa một loạt dữ liệu nếu nạn nhân dự định của bạn có một bản sao sạch. Anh ấy sẽ chỉ cười vào mặt bạn. Và đó là một vấn đề lớn bởi vì một số nhóm hacker tham gia cuộc chơi vì uy tín cũng như vì tiền. Vì vậy, nếu họ tìm thấy một bản sao lưu - thường chỉ được kết nối trong thời gian ngắn để ghi nhanh mọi thay đổi gần đây và sau đó ngắt kết nối - họ ngay lập tức triển khai một loại chương trình đặc biệt. Chúng tôi gọi nó là cây đinh ba vì nó làm được ba việc cùng một lúc. Một, nó phá hủy tất cả dữ liệu đã được sao lưu. Nội dung bị xóa sạch hoặc được thay thế bằng các tin nhắn khiêu dâm hoặc chế nhạo hoặc những thứ tương tự. Thứ hai, nó ngăn mọi bản sao lưu mới được lưu. Và thứ ba, nó gửi tín hiệu giả mạo đến hệ thống quản lý của tổ chức nói mọi thứ đang hoạt động tốt. Bằng cách đó, nó tránh cảnh báo cho bất kỳ ai về những gì đang xảy ra và thêm vào cú đánh khi các hệ thống chính bị khóa và yêu cầu tiền chuộc được đưa ra."

Kryptonite là một vật liệu hư cấu xuất hiện chủ yếu trong các câu chuyện về Siêu nhân - Superman.

"Nhưng các bản sao lưu của bạn không bị xóa sạch," Reacher nói. "Hoặc bị ghi đè bởi nội dung khiêu dâm. Có phải họ đã?"

"Không," Rutherford nói. "Điều gì đó đã ngăn nó xảy ra."

"Cerberus đã can thiệp," Sands nói. 'Nó đã làm gãy một chiếc đinh ba. Đó là lời giải thích duy nhất. Tôi đã chạy mô phỏng bằng cách sử dụng các bản sao của ransomware gần đây nhất mà chúng tôi gặp phải và đây là nơi mọi thứ trở nên thú vị đối với những người đang theo đuổi Rusty. Tám trong số chín thử nghiệm, không chỉ dữ liệu hiện có không bị ảnh hưởng mà một đoạn mã độc hại vẫn được giữ lại trên hệ thống sao lưu. Bằng cách nào đó, Cerberus đã bắt được nó khi ngăn dữ liệu bị xóa."

"Đủ một mảnh vỡ để mở khóa máy tính của thị trấn?" Reacher nói.

"Không," Sands nói. "Nó không hoạt động theo cách đó. Nhưng nó có thể tiết lộ ai là người chịu trách nhiệm. Nó giống như khi một tên cướp ngân hàng đeo mặt nạ nhưng camera an ninh lại nhìn thấy những hình xăm của hắn."

"Đó hẳn là lý do tại sao những kẻ này đang cố gắng nhúng tay vào," Rutherford nói. "Họ chắc hẳn đã phân tích bản đồ hệ thống mà ransomware gửi lại cho họ."

"Đó là lý do tại sao tôi ở đây," Sands nói. "Rõ ràng Cerberus không ngăn chặn được các cuộc tấn công ransomware. Nhưng nó bảo vệ dữ liệu đã sao lưu. Nhiều tổ chức sẽ trả rất nhiều tiền cho điều đó. Tất cả những gì chúng ta cần là máy chủ bạn đang sử dụng. Chúng ta cần đảm bảo hệ thống thực sự đã lưu dữ liệu cũ. Vì vậy, chúng ta hãy đi lấy chúng."

“Chúng ta không thể lấy được.” Rutherford ngồi phịch xuống. “Khi tôi nghĩ hệ thống đã bị lỗi, tôi đã ném mọi thứ vào thùng rác.”

14

Speranski đang trong phòng của mình thì chiếc điện thoại an toàn lại đổ chuông.

“Chúng ta đã đúng,” giọng nói ở cuối đầu dây cất lên. “Đó là một cuộc phục kích.”

“Thật tệ?” Speranski nói.

“Có thể sẽ tệ hơn. Đội chính, bốn người, đi vào nhà để xe. Họ đọc tình huống, lắp một thiết bị theo dõi vào xe của Rutherford và thoát ra ngoài mà không bị tổn thương. Kẻ kia xử hai người ở bên ngoài.”

“Họ đã chết chưa?”

“Chưa. Nhưng họ sẽ rời trò chơi trong một thời gian. Anh ta đánh họ khá ‘tốt’. Và một trong hai đã bị chuột cắn trước khi được tìm thấy. Họ bị bỏ lại trong thùng rác.”

“Trung tâm có biết không?”

“Có. Nhưng đừng lo lắng. Cảnh sát không can dự. Không có người nào nhìn thấy bất cứ điều gì. Không có sự chú ý nào. Họ không rút phích cắm. Nhưng họ đang tạo ra một sự thay đổi.”

“Loại thay đổi nào?”

“Họ đang đưa ai đó vào. Denisov. Phần còn lại của đội chỉ chờ đợi cho đến khi anh ta đến.”

Speranski tạm dừng. Anh ta chưa bao giờ làm việc với Denisov. Nhưng anh ta đã nghe nói. Denisov bắt đầu như một người thẩm vấn. Được gọi là polygraph của con người.”

Máy phát hiện nói dối (polygraph) là một thiết bị hoặc quy trình đo và ghi lại một số chỉ số sinh lý như huyết áp, mạch, hô hấp và độ dẫn điện của da trong khi một người được hỏi và trả lời một loạt câu hỏi.

Speranski nói: “Tôi nghĩ Denisov không còn được sử dụng nữa. Quá nhiều kết quả bất lợi.”

“Không, chính là anh ấy,” giọng nói vang lên. “Anh ấy đã ở Chechnya trong 5 năm. Hiện đã phục hồi sức khỏe.”

“Và họ đang thả anh ta ra để khai thác Rutherford? Đó không phải là quá mức cần thiết?”

“Cho tên kia. Phần còn lại của đội có thể tiếp tục với Rutherford, như trước đây.”

“Chờ một chút.” Sands đi tới cửa sổ, sau đó quay lại đối mặt với Rutherford. “Làm thế nào bạn có thể ném toàn bộ một đống máy chủ vào thùng rác? Bạn sử dụng bao nhiêu túi rác?”

“Tám.” Rutherford nhìn xuống sàn. “Tôi đoán là không ném chúng vào thùng rác theo đúng nghĩa đen. Nhưng tôi đã biến chúng thành rác rưởi.”

“Bạn đã làm gì với chúng?”

“Chà, đầu tiên là tấm kính trong cánh cửa tủ bị vỡ khi tôi đóng sầm nó lại. Tôi đã làm điều đó khi nhận ra bản sao lưu không hoạt động. Sau đó, tôi xé tất cả các dây cáp. Tôi muốn ném toàn bộ vào thùng rác bên ngoài nhưng khi cố gắng kéo nó đến cánh cửa, nó bị kẹt nên tôi đã bỏ đi. Sau đó, tôi quay lại và dán một ghi chú, nói nó đã bị bỏ.”

“Đó là trước khi bạn bị sa thải?”

“Đúng. Vào ngày xảy ra vụ tấn công.”

“Cái tủ vẫn còn đó vào ngày bạn rời đi chứ?”

Rutherford nhún vai. “Không biết. Tôi đã không quay lại phòng thiết bị sau ngày đầu tiên. Tôi thực sự đã nghĩ về việc kiểm tra vào ngày cuối cùng của mình nhưng tôi chỉ ở đó mười phút trước khi họ đưa thư cho tôi.”

“Không ai thay thế bạn?”

“Vẫn chưa.” Rutherford gục đầu.

“Vậy khả năng xảy ra là có ai nhìn thấy ghi chú và bỏ vào thùng rác?”

“Có lẽ khá thấp.”

“Vì vậy, nó có thể vẫn còn ở đó?”

“Có thể.”

‘Vậy thì đi. Chúng ta chờ gì nữa?”

“Chúng ta không thể vào được. Họ bắt tôi để lại chìa khóa.”

“Theo quan điểm của đặc vụ FBI, không có cái gọi là cánh cửa bị khóa. Và sẽ không có ai khác ở đó. Hệ thống an ninh không hoạt động.”

“Chúng ta sẽ di chuyển nó thế nào?”

“Ý tôi là chúng ta sẽ lấy lại nó bằng cách nào đây? Nó không vừa xe của tôi.”

“Đó là lý do tại sao tôi thuê một chiếc xe tải nhỏ. Nhưng chúng ta sẽ không mang đến đây. Khi có những người theo dõi tòa nhà và những người gác cửa báo cáo mọi hành động của bạn. Chúng ta sẽ lấy tối nay. Ngày mai sẽ thuê một số không gian văn phòng. Thậm chí là phòng trọ. Và quyền riêng tư để làm việc.”

Kế hoạch rất đơn giản. Sands sẽ rời đi trước và dừng lại ở sảnh. Cô ấy muốn xin lỗi người gác cửa vì sự đột ngột của mình và nói Rutherford đã cảm thấy tốt hơn nhiều và anh ấy chuẩn bị lái xe ra ngoài. Reacher và Rutherford sẽ cho anh ta thời gian để gửi tin nhắn. Sau đó, họ sẽ đi đến nhà để xe. Lấy chiếc Beetle. Reacher sẽ lái xe. Anh sẽ băng qua con hẻm, di chuyển đủ chậm để Rutherford nhảy ra, ẩn nấp và chờ Sands đến đón. Sau đó, Reacher sẽ tiếp tục lái xung quanh, kéo chiếc Toyota theo sau, trong khi Rutherford và Sands đến tòa nhà chứa máy chủ của thị trấn.

Anh bắt đầu băng qua các đường phố theo cách một người bình thường làm khi không nhận ra có thiết bị theo dõi được gắn vào chắn bùn và đang cố gắng phát hiện cho bất kỳ ai theo dõi. Anh cảm thấy không thoải mái, ngay cả khi chiếc ghế đã được nâng lên suốt quãng đường. Bàn đạp nhô ra khỏi sàn cứng và khó chịu. Không có đủ chỗ cho đôi chân của anh. Nhưng trên hết, Reacher không thích cảm giác bị theo dõi.

Reacher đã kiểm tra đồng hồ đo nhiên liệu của xe. Nó gần như đã khô. Anh luôn ngạc nhiên về cách mọi người thường quên đổ xăng. Anh lắc đầu và đổi hướng đến trạm dừng xe tải mà anh đã đến trước đó với Rutherford. Anh chọn vòi bơm gần tòa nhà chính nhất và tiếp cận từ phía bên phải để không ai quan sát từ đường có thể nhìn rõ ghế hành khách. Sau đó anh khóa xe và đi vào trong.

Reacher bắt đầu với quần áo. Anh thường không thay quần áo hai lần trong một ngày. Nhưng hoạt động trong bóng tối cần quần áo phù hợp. Anh chọn một chiếc quần đen và một chiếc áo hoodie đen, trả tiền rồi đi vào nhà vệ sinh để thay đồ. Sau đó, anh quay lại khu vực quần áo và lấy một lúc ba chiếc áo phông trên kệ. Anh lấy một tấm bản đồ, một chiếc đèn pin và một bình gas từ khu vực ô tô. Mười hai chai nước từ khu giải khát. Và tại quầy đăng ký, anh thêm hai bật lửa và trả trước tiền xăng.

Trở lại bên ngoài, Reacher cất giữ các vật phẩm mới của mình. Anh cất con dao nhỏ và bật lửa vào túi rồi nhét khẩu súng vào thắt lưng. Anh đổ đầy bình xăng. Kiểm tra bản đồ xem có cách nào đến tuyến đường Marty đã đi mà không cần lái xe qua thị trấn lần nữa hay không. Tìm thấy một cái vòng xoay phía tây. Sau đó, anh phóng xe lên đường.

Trên bản đồ, con đường được thể hiện bằng một đường kẻ dày màu đen. Nó gợi ý một cái gì đó rộng. Đáng kể. Trên thực tế, con đường chỉ hơn một đường ray. Reacher đã tưởng tượng các nông dân đi trên đó với xe ngựa, sau đó là máy kéo và xe kéo.

Cuối cùng, anh đến con đường Marty đã sử dụng, phía nam thị trấn. Reacher kiểm tra kính chiếu hậu vài giây một lần. Không có dấu hiệu của xe phía sau. Reacher đi đến một đoạn đường thẳng và dài nên anh nhấn hết chân ga. Động cơ rục rịch và gầm gừ sau lưng. Tay lái giật giật. Anh giữ tốc độ và nhấn phanh để đi vào khúc cua tiếp theo. Chiếc xe chao đảo. Lốp xe kêu lên. Anh giảm tốc độ. Kiểm tra gương. Không có dấu hiệu của xe phía sau. Anh đi qua chỗ Marty đã dừng lại. Kiểm tra gương. Không có dấu hiệu. Anh nhìn thấy lối vào cánh đồng mà anh đã cắt ngang qua. Không có dấu hiệu của xe hơi. Sau đó, nhìn thấy bảng hiệu Studebaker của tòa nhà. Reacher giảm tốc. Anh muốn những người theo dõi (qua GPS) rõ ràng những gì anh đang làm.

Anh dừng xe và leo ra ngoài, để mở cửa xe. Anh kiểm tra tòa nhà để đảm bảo Marty không còn bị cùm vào ống nước, sau đó lấy xăng từ cốp xe và chai nước, áo phông và đèn pin. Anh để mở cửa hành khách và đi đến khu vực để đồ ở phía sau phòng trưng bày. Anh kéo mạnh tấm ván ép. Nó bị lỏng ở một bên nên anh mở rộng và chui qua. Anh bước vào một không gian rộng lớn với những ô cửa sổ cao hình vòng cung thay cho bức tường phía trước. Kính bị vỡ và các kệ trống. Reacher từ từ quét chùm đèn pin xung quanh và thấy một đường dấu chân trên sàn nhà. Anh đi theo đến một cánh cửa ở phía xa. Nó dẫn đến các bậc thang bằng gỗ. Lớp sơn đã phai màu. Có những vết nứt trên bề mặt. Tay vịn chùng xuống khi Reacher chạm vào. Anh đã suy nghĩ kỹ về việc đi lên.

Reacher bước cẩn thận vì cân nặng của mình. Anh rón rén bước lên, nơi dẫn lên mái nhà. Anh nâng các chai nước lên và leo qua. Bề mặt phẳng. Nó đã từng được bao phủ bởi một số loại lớp phủ bạc. Để làm cho nó không thấm nước và bảo vệ tòa nhà khỏi sức nóng mặt trời. Bây giờ, bề mặt đã xỉn màu và bong tróc. Nó được bao phủ bởi lá và cành cây và các loại rác. Phần lớn nằm gần bức tường bao quanh. Nó cao 1m. Giống như thành lũy trên một lâu đài thu nhỏ, Reacher nghĩ. Anh định sử dụng nó.

Anh băng qua góc phía sau của tòa nhà và tách sáu chai nước ra. Anh đổ nước ra, sau đó xịt khí gas vào một nửa chai. Anh cắt hai trong số những chiếc áo phông thành dải và cho chúng vào chai. Sau đó, anh xếp những cái chai ở chân tường và lấy một trong những chiếc bật lửa ra khỏi túi.

Kế hoạch của Reacher chỉ thiếu một thành phần. Mục tiêu. Anh ngồi đợi và không có chiếc xe nào xuất hiện trong khoảng trống bên dưới. Anh chờ đợi. Sau đó, anh thấy một tia sáng le lói, cách đó một phần tư dặm. Anh tiếp tục quan sát, và nghe được âm thanh của một chiếc xe. Nó đến từ hướng khác. Một chiếc xe van. Nó đang nảy và lắc lư dọc theo con đường. Đang di chuyển nhanh. Có thể là một

thợ sửa ống nước, đang lo lắng về nhà sau một ngày dài. Hoặc một thợ điện. Hoặc một người say rượu.

Chiếc xe tải chậm lại một chút và ánh đèn của nó hiện ra một hình dạng quen thuộc nằm khuất dưới cây cầu. Chiếc Toyota màu xanh lam. Nó đã theo anh. Nhưng nó cách xa. Chỉ để quan sát. Để ghi lại nơi anh đã đi. Đủ gần để xem liệu anh có chuyển xe hay đi chung xe với người khác hay không. Đủ xa để không bị Reacher phát hiện. Anh tiếp tục theo dõi, sẵn sàng thay đổi địa điểm. Để tiếp cận. Năm phút nữa trôi qua. Không có chuyển động. Sau đó, điện thoại của Reacher rung. Đó là một văn bản khác. Từ Rutherford. Nó nói điều tương tự như điều đầu tiên. Vào trong. An toàn. Điều đó có nghĩa là Reacher cũng có thể quay trở lại. Anh có thể để chiếc Toyota theo sau. Những kẻ đó có thể đưa ra báo cáo. Thông báo cho sếp về mọi chi tiết trong buổi tối của Reacher. Nhưng anh không thích ý tưởng đó. Anh muốn biết ai đó đã cử sáu người theo sau anh. Sẽ là sai lầm nếu để một ngày kết thúc chỉ có hai người trong bệnh viện.

Reacher đặt chiếc bật lửa vào túi và đổ hết khí ra khỏi chai. Anh lùi xuống bậc thềm và băng qua một cánh cửa ở chính giữa bức tường phía sau. Nó dẫn đến một hành lang với một cửa khác ở phía xa, một cửa ở bên trái, và hai cửa cách đều nhau ở bên phải. Cái bên trái mở vào một văn phòng đôi. Dựa vào tuổi của tòa nhà, Reacher đoán phòng bên ngoài sẽ dành cho thư ký và phòng bên trong lớn hơn dành cho người quản lý. Cả hai đều trống rỗng. Cánh cửa đầu tiên bên phải dẫn đến một căn bếp nhỏ. Không có thiết bị hoặc đồ dùng nào.

Tiếp theo là một cặp phòng tắm. Có một cái tủ đựng quần áo nằm gọn giữa chúng. Một cây chổi đã bị bỏ lại. Và một cây lau nhà. Và một cái xô. Một cuộn khăn tắm. Một lọ thuốc tẩy. Và một số chất đánh bóng sàn. Reacher đi đến cánh cửa ở cuối hành lang. Nó dẫn đến phần cuối cùng của tòa nhà. Một không gian rộng bằng chiếc ô tô với cửa cuốn ở một bên, lỗ thoát nước trên sàn, nhưng không có thang máy.

Có một cái tủ kim loại dựa vào bức tường phía xa. Reacher mở ra và tìm thấy một bồn rửa tay, đã khô từ lâu. Một hộp sáp. Một số bột nhão. Một chai chất tẩy rửa. Và một chai nước rửa kính. Reacher lấy thuốc tẩy. Anh nghĩ đã đến lúc để tìm hiểu xem anh nhớ môn hóa học thời trung học của mình tốt như thế nào.

Reacher chui ra qua khe hở trên tấm ván ép và quay trở lại Beetle. Anh tìm thiết bị theo dõi. Lấy nó ra và đặt xuống đất ngay bên dưới chiếc xe. Anh uống ngụm cà phê cuối cùng. Đổ sạch cặn bã. Đổ thuốc tẩy vào cốc cà phê cho đến khi nó đầy một nửa. Đổ tiếp nước lau kính. Đóng cửa xe và nổ máy. Anh cầm chiếc cốc trong tay trái và bắt đầu từ từ trở lại đường. Anh lái xe không cần đèn, một cách nhẹ nhàng về hướng thị trấn.

Chiếc Toyota vẫn ở gần cầu. Reacher lái chiếc Beetle ép chặt vào phía người lái, khiến nó trở thành miếng thịt trong chiếc bánh sandwich. Người lái xe nhìn anh

chầm chầm. Cô ấy có vẻ ngạc nhiên trong giây lát. Sau đó nghi ngờ. Reacher ra hiệu cho cô ấy hạ cửa kính.

“Các bạn thế nào rồi?” Reacher cười thân thiện. “Nhiệm vụ giám sát có thể khá buồn tẻ, phải không? Đó là lý do tại sao tôi mang cho bạn một cái gì đó. Nên làm sống động mọi thứ.”

Reacher tháo nắp ra, và úp phần cốc lên khắp bảng điều khiển trung tâm của chiếc Toyota. Sau đó, anh kéo cửa kính của mình lên và ngồi một lúc, nhìn những làn khói xanh mỏng bắt đầu bốc lên và xoắn vào bên trong chiếc xe kia. Hóa học thời trung học. Anh đã nhớ khá rõ. Bốn người kia ré lên và trố mắt, rồi tìm tay nắm cửa. Cánh cửa phía đối diện đóng sầm vào thành cầu để lại một khe hở quá hẹp không thể thoát ra. Các cánh cửa ở phía Reacher được đóng chặt bởi chiếc Beetle. Reacher giữ vị trí của mình một lúc nữa rồi rút đi. Trong gương, anh nhìn thấy cặp đầu tiên chui ra. Sau đó, cặp thứ hai theo sau, loạng choạng với cánh tay duỗi ra như những thây ma trong phim kinh dị. (The Walking Dead)

Reacher cảm thấy như đang nhìn thấy tương lai khi trở lại căn hộ của Mitch. Rutherford khom người, lê đôi chân dọc theo sàn nhà khi bước đi. Đôi mắt lờ mờ và không tập trung, như thể anh ta đã già đi năm mươi tuổi.

“Bạn uống rượu?” Reacher nói.

Rutherford không trả lời.

“Sarah ở đâu?” Reacher nói.

“Phòng tắm.” Rutherford đi đến chiếc ghế dài và ngồi phịch xuống.

“Bạn đã làm thế nào?”

“Chúng tôi có một số tin tốt” Rutherford nói. “Một số ổn. Và một số hoàn toàn thảm khốc. Bạn muốn cái nào trước?”

“Bắt đầu với những điều tốt đẹp.”

Rutherford ra hiệu về phía nhà bếp. Một chiếc máy tính xách tay lớn màu xám đang đặt trên mặt bàn. “Chúng tôi đã hiểu điều đó.”

“Một chiếc máy tính?” Reacher nói.

“Laptop của tôi.”

“Và những thứ của máy chủ?”

“Đó là tin xấu. Chúng bị mang đi rồi. Chúng tôi đã tìm khắp mọi nơi. Ngay cả mảnh kính vỡ từ cửa tủ cũng không còn sót lại.”

“Nhưng chúng ta không bỏ cuộc, phải không, Rusty?” Sarah bước ra từ cánh cửa bên cạnh bếp. Tóc cô ấy được quấn trong một chiếc khăn tắm và cô ấy đang mặc một chiếc áo choàng sa tanh đen có kích thước quá lớn so với cô ấy. “Chúng

ta sẽ tìm những thứ chết tiệt đó. Bắt đầu vào ngày mai. Chúng ta sẽ tìm cả tiểu bang. Cả nước, nếu phải làm như vậy. Chúng phải ở đâu đó."

"Chúng trông thế nào?" Reacher nói. "Bạn có thể mô tả cho tôi không?"

"Tôi có thể lấy cho bạn những bức ảnh, nếu bạn thích," Rutherford nói. "Số seri."

"Bạn nên để tôi tìm chúng. Bạn và Sarah nên rời khỏi thị trấn."

"Không thể nào." Rutherford khoanh tay. "Chúng ta đã từng giải quyết vấn đề này trước đây."

"Chúng ta nên tìm máy chủ, sau đó rời đi." Sands ngồi trên chiếc ghế dài cạnh Rutherford. "Chúng có thể di chuyển được. Chúng ta có thể làm việc trên chúng ở bất cứ đâu."

"Bạn nên rời đi ngay bây giờ," Reacher nói. "Ai đó muốn những thứ này đến mức gửi sáu kẻ theo sau bạn. Sáu người đó không thành công. Bạn có nghĩ họ sẽ bỏ cuộc không? Không. Họ sẽ cử mười hai người. Mười tám. Ai biết có bao nhiêu? Và nếu họ nhúng tay vào, tôi không biết điều gì sẽ xảy ra?"

Sands chỉnh lại chiếc khăn trên đầu. Rutherford không nói gì.

"Bạn nên rời đi," Reacher nói. "Nếu tôi có thể tìm thấy các máy chủ, tôi sẽ đưa chúng cho FBI. Sau đó, khi an toàn, nếu muốn, bạn có thể quay lại."

"Không." Rutherford lắc đầu. "Tôi không quan tâm họ gửi bao nhiêu người. Tôi không muốn bị đuổi ra khỏi nhà của mình. Và tôi không chuyển giao máy chủ cho bất kỳ ai. Chưa. Nếu có cơ hội, chúng tôi có thể phát triển Cerberus thành một thứ đáng tiền. Tôi không muốn tỏ ra nông cạn hay tham lam, nhưng hãy nhìn vào nơi này. Mitch nhỏ hơn tôi mười tuổi. Anh ấy có một ý tưởng hay. Tôi đã làm việc cả đời. Tôi muốn làm cái gì đó lớn."

"Điều đó thật công bằng." Sands vén một lọn tóc xõa ra sau chiếc khăn tắm. "Bạn sẽ được lợi nếu Cerberus thành công. Nhưng bạn không thể được lợi nếu bạn đã chết. Vì vậy, đừng xem nó như bị xua đuổi. Hãy coi đó như một ngày nghỉ phép. Nếu Reacher tìm thấy các máy chủ, chúng ta có thể cung cấp một bản sao cho FBI. Yêu cầu họ ký một số loại thỏa thuận không phát triển bất kỳ sản phẩm nào ngoài những gì họ tìm thấy. Và trong thời gian chờ đợi, chúng ta có thể làm nhiều việc hơn với các mô hình. Ở chỗ của tôi. Ở đó an toàn, và hãy tưởng tượng cảm giác trở lại đây trên một chiếc Rolls-Royce hoàn toàn mới sẽ như thế nào."

Một tiếng chuông vang lên trong bếp và Rutherford đứng dậy. "Đó là máy tính của tôi. Nó đã hoàn thành cập nhật. Để xem nào." Ngay lúc đó, điện thoại của anh ấy đổ chuông. Anh ấy kiểm tra màn hình. "Đó là một số địa phương. Tôi không nhận ra nó. Tôi có nên trả lời không?"

"Đó là điện thoại của bạn," Reacher nói.

Rutherford nhấn một phím và giữ điện thoại gần tai. “Xin chào.” Anh ấy lắng nghe một lúc, rồi chuyển điện thoại cho Reacher. “Đó là sĩ quan Rule. Cô ấy muốn nói chuyện với bạn.”

“Đây là Reacher.” Anh đứng lên và đi tới cửa sổ.

“Chúng ta cần nói chuyện,” Sĩ quan Rule nói. “Tôi sẽ cho bạn một địa chỉ. Hãy đến một mình. Nhà để xe sẽ mở cửa. Lái xe vào và ở trong xe của bạn.”

Reacher đã tìm thấy địa chỉ mà sĩ quan Rule đưa cho anh. Đó là một ngôi nhà nhỏ dành cho một gia đình đơn lẻ với một mảnh sân gọn gàng nhưng đơn sơ trên một con phố gọn gàng nhưng đơn sơ cách sở cảnh sát nửa dặm.

Ngôi nhà rất dễ phát hiện vì nó có một chiếc xe cảnh sát đậu bên ngoài cùng với một chiếc Honda Civic đời cũ. Reacher đoán đó là phương tiện cá nhân của sĩ quan Rule. Anh giảm tốc độ khi đến gần, kiểm tra gương lần cuối để chắc chắn không có ai theo dõi, sau đó quay sang đường. Cửa nhà để xe ngay lập tức bắt đầu kêu và khi mở ra, Reacher chạy vào trong. Anh tắt máy và cánh cửa bắt đầu hạ xuống. Có một cái thang nhôm và một chiếc xe đạp. Có một cái kệ phủ đầy phân bón, thuốc diệt cỏ và các dụng cụ đủ loại. Reacher không biết bất kỳ thứ nào trong số chúng dùng để làm gì.

Một cánh cửa mở ra bên trái Reacher và sĩ quan Rule bước qua. Cô ấy đang mặc một chiếc quần thể thao màu xanh nước biển với một chiếc áo phông phù hợp. Tóc được giữ lại bằng một chiếc kẹp vàng. Và cô ấy đang cầm một chiếc phong bì mỏng. Reacher mở cửa và bắt đầu bước ra nhưng cô lắc đầu và ra hiệu cho anh ở yên.

“Chúng ta phải nhanh chóng. Hàng xóm của tôi sẽ về nhà bất cứ lúc nào và tôi không muốn cô ấy thấy anh rời đi.”

“Bạn nghĩ cô ấy đang theo dõi bạn?”

“Anh chưa bao giờ sống ở một thị trấn nhỏ phải không?” Một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt cô. “Tất nhiên là cô ấy đang làm gián điệp. Mọi người đều thế. Có thể không phải như cách bạn đang nghĩ. Đây.” Cô chuyển phong bì cho Reacher. “Cái này dành cho anh.”

“Cái gì vậy?” Anh nói. Không có gì được viết trên đó.

“Một tập tin. Một bản sao. Của nhà báo anh hỏi.”

“Tại sao cô lại đưa nó cho tôi?”

“Bởi vì tôi phát ốm và mệt mỏi vì nó. Những gì đã xảy ra với cô ấy thật kinh khủng và không ai trong bộ phận làm bất cứ điều gì. Anh là một cảnh sát quân sự. Anh đã thể hiện tốt với gã bạn trai cặn bã của Holly. Có lẽ, anh có thể làm một cái gì đó. Đòi công lý cho người phụ nữ này. Tên cô ấy là Toni Garza. Tôi thậm chí chưa bao giờ nghe thám tử Goodyear nói về điều đó.”

Những bức ảnh của nhà báo đã chết được giấu an toàn bên trong phong bì và phong bì được giấu an toàn bên dưới tấm lót sàn ở phía ghế hành khách trên xe của Marty. Luôn có khả năng xảy ra một vụ dừng xe ngẫu nhiên và Reacher không muốn bị một cảnh sát có đôi mắt tò mò phát hiện ra. Những hình ảnh quay trong đầu Reacher khi anh lái xe. Việc anh ấy nhìn thấy chúng không có gì khác biệt cho Toni Garza. Cô ấy vẫn chết. Tuy nhiên, nó đã tạo nên sự khác biệt cho Reacher. Anh cho kẻ đã giết Garza là kẻ đang đuổi theo Rutherford. Hoặc cùng một tổ chức. Và bây giờ anh đã thấy mức độ tàn bạo, anh không thể để Rutherford một mình.

Sands mở cửa căn hộ của Mitch khi Reacher gõ cửa. Cô ấy đã sấy tóc, tạo kiểu và thay quần tập yoga và áo sơ mi lụa màu xanh nhạt rộng rãi. "Mọi thứ ổn chứ?" Cô ấy hỏi. "Cô ta muốn gì ở bạn?"

"Cô ấy có một số thông tin cho tôi. Liên quan đến một trường hợp tôi đã hỏi cô ấy trước đó."

"Nó có hữu ích không?"

"Hữu ích không còn tùy cách tôi sử dụng. Nhưng nó bổ sung thêm quan điểm."

Rutherford đang ở trong bếp, gắn chặt vào máy tính của mình.

"Thứ đó có hoạt động không?" Reacher nói. "Tôi cần bạn tìm email mà Toni Garza đã gửi cho bạn. Nhà báo."

Rutherford gõ một số phím và sau một phút, anh ra hiệu cho Reacher lại gần.

"Đây rồi." Rutherford chỉ vào màn hình. "Như tôi đã nói, cô ấy đang hỏi về hồ sơ tài sản. Với một địa chỉ cụ thể. Không đề cập đến tên của chủ sở hữu."

"Còn tin nhắn thứ hai của cô ấy thì sao?" Reacher nói.

Rutherford lắc đầu. "Đó là một thư thoại. Tôi đã xóa nó ngay sau khi tôi nghe."

"Bạn có địa chỉ của nơi đó không?" Reacher nói. "Nếu ai đó sống ở đó, tôi muốn đến thăm vào sáng mai."

Sands nói: "Chúng tôi phải theo dõi các máy chủ vào sáng mai."

"Để xem tôi có thể tìm thấy gì," Rutherford nói. "Cho tôi hai phút." Anh ta mở bản đồ, sau đó gật đầu. "Ồ, nó thực sự nổi tiếng. Hay khét tiếng. Tôi chưa bao giờ tới đó. Tôi chỉ biết tên địa phương của nó. Ngôi nhà Gián điệp. Hai mật vụ Liên Xô sống ở đó. Trở lại những năm 1950. Bây giờ nó thuộc sở hữu của một doanh nhân. Henry Klostermann."

15

Có hai phòng ngủ trong căn hộ của Mitch. Sands và Rutherford sử dụng chúng. Reacher có thể ngủ trên chiếc ghế dài. Anh sẽ phải từ bỏ thói quen thường ngày của mình là đè quần áo của mình xuống nệm. Nhưng nó sẽ tốt hơn từ góc độ an toàn. Nếu ai đó phát hiện ra họ đã ở đâu thì anh sẽ là người đầu tiên họ gặp nếu họ qua được cửa.

Reacher tự đánh thức mình lúc 7 giờ sáng. Anh có thể nghe thấy tiếng thở chậm rãi yên bình cộng với tiếng rên rỉ và khịt mũi thường xuyên từ phía bên kia (phòng không có cửa) nên anh ấy nằm yên thêm nửa tiếng nữa và lướt qua đầu vài tiếng guitar yêu thích của mình. Sau đó, anh đứng dậy, 'dỗ' máy pha cà phê phức tạp của Mitch hoạt động, và trong khi nó kêu ục ục, anh đi tắm. Anh bước ra khỏi phòng tắm mười bốn phút sau, vẫn chưa cạo râu và tóc vẫn còn ẩm, và thấy Sands đang ngồi trên ghế đẩu ở quầy bếp. Cô mặc chiếc áo choàng giống như ngày hôm trước và đang nhấm nháp cà phê từ một chiếc cốc trắng trơn. Cô đứng lại khi nhìn thấy Reacher và rót một cốc cho anh, rồi rót một cốc khác khi Rutherford loạng choạng bước ra, dụi mắt.

Sands ủng hộ việc gọi điện trước để sắp xếp một cuộc hẹn tại Nhà Gián điệp. Cô cảm thấy đó là điều lịch sự nên làm. Và cũng là điều thiết thực. Họ có thể chắc chắn ai đó đang ở nhà. Tránh rủi ro về một hành trình lãng phí. Và nguy cơ cảnh tượng Reacher đến mà không báo trước có thể khiến gia chủ hoảng sợ gọi cảnh sát. Reacher không đồng ý. Kinh nghiệm cho anh biết điều ngạc nhiên đó là bạn của anh. Anh muốn gõ cửa lúc 4 giờ sáng, như cách mà KGB thường làm. Và nếu không có ai ở nhà, thì quay về. Lục soát một ngôi nhà dễ dàng hơn khi chủ sở hữu không có ở đó.

Ủy ban An ninh Quốc gia, viết tắt KGB, còn được gọi là Ủy ban An ninh Nhà nước, là lực lượng cảnh sát mật, và cơ quan an ninh của Liên Xô từ năm 1954 tới khi Liên Xô tan rã năm 1991.

Họ quyết định Reacher sẽ không báo trước và Sands sẽ ở lại căn hộ và tìm hiểu xem thị trấn đã làm gì với thiết bị máy tính bị vứt bỏ. Cô đã nuôi hy vọng họ có thể tìm thấy máy chủ mà Rutherford đã chuyển vào thùng rác. Reacher uống cạn một cốc cà phê rồi đứng dậy rời đi.

"Chờ đã." Rutherford trượt xuống khỏi ghế đẩu. "Tôi sẽ đi với bạn. Cho tôi hai phút để mặc quần áo."

"Bạn không muốn ở lại và giúp đỡ Sarah?" Reacher nói.

Rutherford lắc đầu. "Không ai muốn nói chuyện với tôi. Dù sao thì Sarah cũng thuyết phục hơn nhiều. Và tôi luôn muốn xem bên trong Ngôi nhà Gián điệp."

“Tại sao? Sẽ không có những điệp viên ngụy trang thực hành các mật mã bí mật. Nó chỉ là một ngôi nhà bình thường.”

“Tôi biết. Nhưng tôi vẫn muốn xem nó.”

Reacher ngồi xuống và uống một cốc cà phê khác trong khi Rutherford lục lọi trong phòng. Anh ta trở lại với chiếc quần như ngày trước và cùng một loại áo thun polo, chỉ khác màu. Reacher nhặt chìa khóa xe của Marty.

“Bạn biết gì không?” Rutherford nói. “Tại sao chúng ta không lấy xe của tôi?”

Reacher tự cười một mình. “Bây giờ tôi hiểu rồi. Bạn không muốn nhìn thấy Ngôi nhà gián điệp chút nào. Bạn chỉ muốn kiểm tra chiếc Beetle có bị gì không.”

“Bạn có thể đổ lỗi cho tôi không?” Rutherford nói. “Tôi yêu chiếc xe đó. Nó không thể thay thế được.”

Trong nhà để xe, Reacher đợi Rutherford đi vòng quanh VW Beetle và kiểm tra từng inch sơn. Sau đó, anh ta quỳ xuống và nhìn xuống bên dưới.

“Bạn đã làm gì vậy?” Rutherford nói. ‘Bạn đã lái xe qua một cái gì đó?”

“Tôi tìm thiết bị theo dõi.” Reacher nói. “Bên dưới xe. Bên trong chắn bùn. Nam châm có thể dính ở bất cứ đâu.”

“Nhưng bạn đã kiểm tra ngày hôm qua. Bạn đã tìm thấy một trình theo dõi. Bạn nói đã bỏ nó.”

“Tôi đã ở trong quân đội mười ba năm, Rusty. Chúng tôi kiểm tra. Và sau đó kiểm tra lại. Đó là những gì chúng tôi làm.”

Rutherford nhún vai và sau đó làm theo cách của mình từ phía trước ra phía sau. “Không có gì phía tôi. Bạn tìm thấy cái gì?”

Reacher nghiêng người qua mui xe và chìa tay ra. “Một trình theo dõi khác. Cùng loại. Ở cùng địa điểm. Và có cái này.” Anh cho Rutherford xem một mẩu giấy vụn. “Nó được giữ cố định bởi nam châm.”

Rutherford cầm tờ giấy và đọc thành tiếng. “Romeo Juliet. Một loạt các con số. Tám tiếng chuông. Nó có nghĩa là gì?”

“Romeo Juliet là R J trong bảng chữ cái. Tên viết tắt của tôi, phong cách quân đội. Reacher, Jack.”

“Tôi hiểu rồi,” Rutherford nói. “Và những con số? Chúng có thể là một lưới tham chiếu. Còn tám tiếng chuông thì sao?”

“Đó là buổi trưa theo giờ Hải quân.”

“Có lẽ, có người muốn bạn đến đó vào buổi trưa? Nhưng tại sao lại viết nó như thế?”

“Để nói họ biết lý lịch của tôi? Để có được sự tin tưởng của tôi? Hoặc có lẽ khiến tôi mắc mưu.”

“Nếu đó là một cái bẫy thì sao? Bạn không nên đi.”

“Bạn có mang điện thoại không? Bạn có thể tìm ra nơi này ở đâu không?”

Rutherford chạm vào màn hình, sau đó thực hiện một số thao tác. “Máy xúc? Đừng đi.”

“Tại sao?”

“Tôi biết nơi này. Đó là một nhà máy cũ. Ngay bên ngoài thị trấn. Nó đã bị bỏ hoang trong nhiều năm. Có đủ thứ tin đồn. Không ai đi vào mà thấy đi ra. Tôi không bao giờ dám đi.”

Ngôi nhà Gián điệp được giấu sau một bức tường. Bức tường được xây bằng đá, cao 2.4m, và trên cùng là lớp kính vỡ. Con đường lái xe đã bị chặn bởi một cánh cổng. Làm bằng sắt. Cũng cao 2.4m. Loại trượt sang một bên nên không có bản lề. Bạn cần một chiếc xe tăng để hạ gục nó. Các song sắt quá gần nhau, không ai có thể chui qua. Một dấu hiệu, không xâm phạm.

Rutherford chỉ vào tấm biển. “Có lẽ, Sarah đã đúng. Chúng ta nên gọi trước.” Sau đó, anh ta nhấn nút gọi trên bàn phím.

“Vâng?” Giọng một người phụ nữ trả lời sau nửa phút. Nó tĩnh lặng và lạnh lẽo như tiếng thì thầm từ lăng mộ.

“Buổi sáng tốt lành. Tên tôi là Rusty Rutherford. Ông Klostermann có nhà?”

“Bạn có hẹn?”

“Không.”

“Vậy thì bạn nên biết ông Klostermann không có mặt.”

Reacher nghiêng người. “Thực ra chúng ta không cần điều đó. Chúng ta không ở đây để phỏng vấn. Chúng ta không cần một cuộc hẹn.”

Có một khoảng dừng. “Vậy thì anh đến đây làm gì?”

“Chúng ta đang theo dõi một điều gì đó mà ông Klostermann quan tâm. Về hồ sơ tài sản của ngôi nhà mà nhà báo đã nói.”

“Vui lòng đợi.” Một tiếng nhỏ phát ra từ điện thoại chưa bị ngắt kết nối, sau đó ba phút, giọng nói của người phụ nữ trở lại. “Ông Klostermann sẽ gặp bạn. Khi cánh cổng mở ra, hãy lái xe thẳng đến phía trước nhà.”

Bên ngoài cổng, khu đất được chia cắt bởi một hàng cây lớn. Cây bách và cây sung. Khu vực bên trái chúng rất gồ ghề. Chưa xong. Không có công trình kiến trúc nào, và không có cây cỏ nào cao hơn những cọng cỏ thô, xù xì. Ngôi nhà ở bên phải. Có một nhà để xe, hai chiếc liền kề. Tòa nhà bằng gỗ. Sơn màu xanh ô liu. Có bốn cửa sổ ở tầng trệt. Bốn trên lầu một. Mỗi cái đều có cửa chớp. Tất cả đều mở, có màu xanh đậm hơn. Mái nhà lợp bằng ván màu kem. Một ống khói ở ngoài cùng bên trái.

Rutherford men theo đường lái xe về phía ga ra, sau đó tấp vào một bãi đỗ xe trước nhà và tắt máy. Reacher trèo ra ngoài. Rutherford đi theo anh và họ cùng nhau leo lên ba bậc thang và băng qua hiên nhà. Reacher gõ cửa. Một người phụ nữ trả lời. Cô ấy ở độ tuổi cuối hai mươi, mặc một chiếc váy đen dài đến đầu gối với tạp dề màu trắng. Mái tóc vàng được búi cao. Cô ấy gầy nhưng di chuyển với vẻ duyên dáng, như một diễn viên ba lê.

"Mời vào," cô ấy nói. "Tôi có thể mời các anh một chút đồ uống? Trà?"

Họ từ chối và người phụ nữ dẫn họ dọc theo một hành lang hẹp. Sàn gạch. Chân dung gia đình trên tường. Bốn cửa. Mỗi bên một cặp. Gỗ trơn, nhạt. Không có bảng điều khiển. Người phụ nữ dừng lại bên ngoài cánh cửa thứ hai bên phải, gõ, sau đó mở nó ra và đứng sang một bên để Rutherford và Reacher bước vào.

Có một người đã ở trong phòng. Một người đàn ông, mảnh khảnh, với bờm tóc trắng. Giống như Einstein nếu ông ấy làm việc trong một ngân hàng, Reacher nghĩ. Ông ta nhìn khoảng bảy mươi. Có lẽ, ra đời vào khoảng thời gian ngôi nhà được xây. Có lẽ, sinh ra ngay trong nhà. Người đàn ông đặt tờ báo xuống, kéo mình ra khỏi ghế bành và đưa tay ra.

"Anh Rutherford, tôi là Henry Klostermann. Hân hạnh được gặp. Tất nhiên, tôi biết bạn qua danh tiếng. Và tôi không ghen tị với vị trí của bạn. Tôi đã làm việc cho thị trấn trong quá khứ. Về cơ bản, bây giờ tôi đã nghỉ hưu nhưng tôi đảm bảo công ty của tôi không đấu thầu các hợp đồng với thị trấn nữa. Đây là bạn của anh?"

"Reacher." Reacher không đưa tay ra. "Jack. Tôi là huấn luyện viên thể dục của anh Rutherford."

"Thật không?" Klostermann nói. "Thật thú vị. Bây giờ, mời các quý ông ngồi xuống."

Klostermann hạ mình xuống ghế. Rutherford ngồi trên mép một chiếc ghế dài với đệm vải tuýt mỏng và khung gỗ mảnh mai. Reacher ngồi cùng anh ta, hy vọng không gãy.

"Bây giờ, anh đã ở đây, làm thế nào chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau?" Klostermann nói.

"Chà," Rutherford nói. "Như ông có thể tưởng tượng, tôi có một số thời gian. Tôi đang cố gắng sử dụng tốt, theo dõi những thứ đã xảy ra khi tôi làm việc suốt ngày đêm sau khi hệ thống máy tính bị tấn công. Một trong số đó là email. Thực ra là một email và một thư thoại. Tôi nhận được chúng từ một nhà báo. Cô ấy đang hỏi về hồ sơ tài sản liên quan đến nhà của ông."

Klostermann ngoắc ngoắc ngón tay. "Nhà báo. Tôi đoán đó là Toni Garza. Anh có nghe nói cô ấy đã bị giết? Thật là một bi kịch."

"Chúng tôi đã nghe." Rutherford dừng lại. "Nghe thật kinh khủng, chuyện gì đã xảy ra."

"Toni là một cô gái đáng yêu. Cô ấy có rất nhiều tài năng. Thật là chính trực."

"Ông biết cô ấy?"

"Tất nhiên là tôi biết. Cô ấy đang làm việc cho tôi. Trên thực tế, chính tôi là người đã gợi ý cô ấy nên liên lạc với anh. Tôi hy vọng anh có thể giúp một số nghiên cứu mà cô ấy đang thực hiện."

"Liên quan gì đến ngôi nhà của ông?" Reacher nói. "Lịch sử bất thường của nó?"

Klostermann cau mày.

"Sống trong một ổ gián điệp thời Chiến tranh Lạnh? Điều đó nghe có vẻ như một câu chuyện tuyệt vời. Nếu bạn cảm thấy mệt mỏi khi phải kể về nó, tại sao không nhờ ai đó viết một cuốn sách về nó? Một nhà báo sẽ là lựa chọn hiển nhiên. Đặc biệt là một người có tài năng và sự chính trực."

"Nó không phải là một cuốn sách. Giống như một bài viết ngắn hơn. Không có đủ tài liệu. Và nơi này hầu như không phải là một cái tổ. Chỉ có hai người trong số họ. Họ là anh em. Họ chỉ sở hữu nơi này trong mười tám tháng. Và họ thậm chí không thực hiện bất kỳ hành vi gián điệp nào khi sống ở đây. Họ đã viết một cuốn sách giáo khoa. Về toán học. Tôi ước đó là góc độ mà công chúng đã theo dõi. Hãy tưởng tượng nếu nơi này được gọi là Ngôi nhà Toán học."

"Nếu không phải nhà của ông, cô ấy đang nghiên cứu cái gì?"

"Các phần của lịch sử gia đình tôi. Cha tôi đã trốn sang Mỹ từ Đức vào những năm 1930. Ông ấy có thể thấy cách mọi thứ đang diễn ra về mặt chính trị, và bằng cách nào đó ông định cư ở đây, ở Tennessee. Ông ấy đã thành lập một doanh nghiệp. Đã làm tất cả các loại. Nhưng thông tin về những năm đầu của ông ở Hoa Kỳ là sơ sài. Tôi cảm thấy đã đến lúc phải tìm hiểu càng nhiều càng tốt và ghi lại trước khi quá muộn. Nơi ông ấy sống trước khi chuyển đến đây. Chính xác thì ông ấy đã mua căn nhà này khi nào. Tôi muốn có càng nhiều chi tiết càng tốt. Bao gồm cả khía cạnh con người, anh biết không? Có một câu chuyện kể khi ông mua ngôi nhà đầu tiên của mình, ông không có tiền và ông ấy đã dùng một bức tranh mang theo từ Đức để mua. Đây là những điều kỳ quặc rất dễ bị quên. Tôi muốn biết tất cả. Tôi muốn con trai tôi biết. Và cháu trai nếu nó ra đời."

"Điều đó nghe có vẻ giống như một dự án gia đình lành mạnh," Reacher nói. "Nhưng đó không phải là thứ mà khiến ai đó bị giết. Ông có chắc là không còn gì nữa không? Kho báu bị chôn vùi?"

Khuôn mặt của Klostermann vô hồn. "Ai đó đã bị giết vì dự án của tôi? Ai?"

"Toni Garza."

"Không. Thật điên rồ. Tại sao cái chết của cô ấy lại liên quan đến dự án của tôi? Toni là một công nhân chăm chỉ. Cô ấy không làm việc riêng cho tôi. Cô ấy đã có hàng tá dự án đang làm. Một số, được trả tiền, như của tôi. Cô ấy đang đào sâu vào tất cả những thứ không đáng có. Cô mơ ước trở thành một phóng viên điều tra cho một trong những tờ báo lớn, dù điều đó luôn viển vông. Bây giờ, chỉ còn lại rất ít trong số đó."

"Những thứ không ngon miệng là gì? Cô ấy có nói với ông không?"

"Toni đã tâm sự một số điều. Cô muốn loại bỏ tận gốc tội phạm và tham nhũng. Tôi nghĩ cô ấy xem tôi như một người cha. Cô ấy thỉnh thoảng tìm đến tôi để xin lời khuyên. Tôi đã cảnh báo cô ấy phải cẩn thận. Nhiều hơn một lần."

"Đây có vẻ như là một thị trấn tốt đẹp. Tội phạm và tham nhũng có phải là một vấn đề lớn ở đây không?"

"Không. Nhưng cô ấy sống ở Nashville. Cô ấy đã làm hầu hết công việc của mình ở đó."

"Làm thế nào ông tìm thấy cô ấy vì cô ấy không phải là người địa phương?"

"Tôi tìm thấy tên cô ấy trên mạng. Cô ấy đã được ai đó giới thiệu trên một diễn đàn về gia phả."

"Ông định thay thế cô ấy? Hay cô ấy đã hoàn thành công việc của mình?"

"Tôi đoán sẽ phải thay thế cô ấy. Toni đã hoàn thành bản phác thảo nhưng vẫn còn nhiều việc phải làm. Vấn đề lớn nhất là xác nhận ngày tháng. Đó là lý do tại sao cô ấy muốn truy cập vào hồ sơ của thị trấn. Và tại sao cô ấy liên lạc với anh, anh Rutherford."

"Tôi có thể hiểu tại sao ông muốn truy cập," Rutherford nói. "Nhưng không phải lý do Toni tìm đến tôi. Tại sao cô ấy nghĩ tôi có thể chạm tay vào những giấy tờ ông cần? Tôi là giám đốc CNTT. Không phải nhân viên lưu trữ."

"Theo như tôi hiểu, nó hoạt động như thế này," Klostermann nói. "Toni đã liên lạc với nhân viên lưu trữ. Có một dự án đang chạy để số hóa tất cả các bản ghi. Nhân viên lưu trữ nói với Toni: Bộ nhớ máy tính mà họ sử dụng quá nhỏ nên họ đã quyên góp được thêm một số tiền và có được một bộ nhớ lớn hơn. Họ đã sao chép mọi thứ, sau đó anh với tư cách là người quản lý CNTT đã sao lưu cái cũ vào chỗ khác (để trống dự liệu lưu cái mới). Vì vậy, có thể những hồ sơ tôi muốn vẫn còn trên đó."

Rutherford nghĩ một lúc. "Tôi biết thiết bị mà ông đang nói đến. Tôi đã lấy nó. Tôi nghĩ nó có thể hữu ích cho ... thứ gì đó khác."

"Anh có biết bây giờ nó ở đâu không?"

"Không chính xác. Nhưng tôi đang cố gắng tìm. Tôi cần nó cho ... một cái gì đó."

"Nếu anh tìm thấy nó, anh có cho tôi xem hồ sơ của cha tôi không?"

“Tôi không chắc liệu mình có thể làm được không,” Rutherford nói. “Đó là tài sản của thị trấn. Tôi không chắc nếu…”

Klostermann nói: “Chúng ta đang nói về những tài liệu 70 năm tuổi. Có thể lâu hơn. Về mặt lý thuyết, đó đều là những thứ thuộc phạm vi công cộng (chỉ bảo mật 50 năm). Nó nằm trong kho lưu trữ vật lý trước khi xảy ra hỏa hoạn.”

Rutherford không trả lời.

“Tôi có thể làm cho nó xứng đáng?” Klostermann nói. “Rất xứng đáng với thời gian của anh. Kiên nhẫn không phải là một đức tính của tôi. Và tôi không còn trẻ nữa.”

Rutherford nhấp nhổm trên mép ghế. “Nó không phải về …”

“Thời gian là vấn đề,” Reacher nói. “Rusty còn rất nhiều việc phải làm để chuẩn bị cho chương tiếp theo trong cuộc đời và như tôi chắc ông biết, thời gian của một nhà quản lý CNTT là rất tốn kém.”

“Đắt bao nhiêu?” Klostermann nói.

“Mười nghìn đô la. Tiền mặt.”

Klostermann cố gắng đứng dậy và đưa tay ra. “Anh là một huấn luyện viên, như anh nói, anh Reacher? Tôi bắt đầu nghĩ bản thân mình có thể cần một người như thế. Mất bao lâu để tìm thấy các bản ghi?”

“Thật khó nói. Chúng tôi đang làm việc trên nó. Tôi sẽ cho ông biết sau.”

Reacher quay lại xe trong im lặng. Anh nghĩ đã gặp Klostermann trước đây. Trong các phòng doanh trại. Phòng giam. Văn phòng. Đường phố. Tất cả các loại địa điểm. Trên toàn thế giới. Hoặc dù sao thì anh cũng đã gặp những người giống như Klostermann. Những người có điều gì đó muốn che giấu nhưng họ tưởng tượng họ đủ thông minh để suy nghĩ trên đôi chân của mình. Để che những con đường mòn của họ. Reacher không nghĩ mọi lời Klostermann đã nói đều là dối trá. Ví dụ như cuộc nhập cư của cha ông ấy. Doanh nghiệp của mình. Có quá nhiều thứ có thể dễ dàng kiểm tra và chỉ có kẻ ngốc mới không trung thực về những chi tiết có thể bị bác bỏ chỉ trong vài giây. Khía cạnh lịch sử gia đình không vượt qua được bài kiểm tra về ‘mùi’. Viết nó cho con trai mình. Thắt nó trong một chiếc nơ xinh xắn. Không. Nhiều khả năng là có một loại bộ xương nào đó trong tủ quần áo của gia đình. Một cái gì đó bất hợp pháp. Có gì đó đáng xấu hổ. Thứ Klostermann muốn chôn vùi. Một cái gì đó trị giá mười nghìn đô la chỉ để xem một ký ức. Nhưng một bao tiền là một chuyện. Nó cũng đáng để Toni Garza mất mạng chứ? Nó có xứng đáng với Rutherford không?

16

Có hai người ở quầy bếp trong căn hộ của Mitch cùng với Reacher, và cả hai đều giận anh.

"Tôi không thể tin được là anh lại đề nghị bán máy chủ." Cả hai bàn tay của Rutherford đều nắm chặt thành nắm đấm. "Bạn không có quyền. Nó không phải của bạn. Chúng tôi không biết nó ở đâu. Và mười ngàn đô? Cerberus sẽ đáng giá gấp trăm lần. Một ngàn lần."

"Tôi không thể tin, bạn thậm chí sẽ nghĩ đến việc đi." Sands ném tờ giấy lên mặt bàn. "Nó là một cái bẫy. Đó là điều hiển nhiên?"

Reacher nhấp một ngụm cà phê. "Được rồi (đừng xoắn). Trước hết, Rusty. Đừng lo lắng. Tôi không có ý định bán thứ đó của bạn. Và Sarah. Đó gần như chắc chắn là một cái bẫy. Nhưng đôi khi cách duy nhất để biết bếp có nóng hay không là chạm vào nó."

Sands trừng mắt nhìn anh.

"Ai đó thông minh đã nói với tôi điều đó một lần," anh nói.

"Bạn rõ ràng là không thông minh nếu bạn thậm chí đang cân nhắc việc đi vào một cái bẫy."

"Tôi chưa bao giờ nói mình thông minh. Bướng bỉnh, có thể. Đôi khi, thậm chí ám ảnh."

"Tại sao lại đề nghị bán nếu bạn không có ý định?" Rutherford nói. "Bạn định xé xác Klostermann? Chúng tôi không thể làm điều đó. Tôi phải sống ở đây. Danh tiếng của tôi đã đủ rách nát rồi."

Reacher nói: "Chúng ta không gạt bất cứ ai. Đó là một bài kiểm tra. Để hiểu được tầm quan trọng của những hồ sơ này đối với ông ta. Tôi đã ra giá cao và ông ta không làm ngơ. Nó cho chúng ta biết điều gì đó. Và đây là một lý do khác. Có thể ông ta đứng sau vụ giết Garza và âm mưu bắt cóc bạn. Bạn có muốn ông ấy nghĩ bạn không sẵn sàng chơi? Bằng cách này, động cơ của ông ấy là giữ cho chúng ta sống sót."

"Nếu bạn quan tâm nhiều đến việc được tự do và khỏe mạnh, tại sao bạn lại cố tình bước vào một cuộc phục kích?" Sands nói. "Bạn điên à?"

"Không hề nhẹ," Reacher nói. "Và tôi sẽ không tham gia vào bất cứ điều gì. Cách tốt nhất để đánh bại một cuộc phục kích là phải có mặt ở đó trước. Mà tôi sẽ làm. Nhưng hậu cần không phải là điều quan trọng nhất. Bạn đang tập trung sai chỗ. Nhìn vào ghi chú."

Sands nhặt những mảnh giấy vụn. Cô đọc lại nó một cách chậm rãi, và kiểm tra mặt còn lại. “Gì? Tôi không thấy gì cả.”

“Hai từ đầu tiên. Có ý nghĩa gì?”

“Romeo Juliet. R J. Reacher, Jack. Tên của bạn.”

“Chính xác. Ai đó đã biến nó thành vấn đề cá nhân. Tôi không phải là một kẻ vô danh cản đường nữa. Họ đang đặc biệt theo đuổi tôi.”

Reacher đậu xe của Marty cách nhà máy nửa dặm về phía nam và đi bộ phần còn lại. Anh di chuyển chậm rãi. Anh dừng lại thường xuyên, nhưng không bao giờ ở cùng một khoảng thời gian. Anh không bao giờ tiếp tục cho đến khi anh chắc chắn không có ai theo dõi. Và không ai đang xem. Đồng hồ trong đầu anh báo 10:45. 55 phút trước khi anh có mặt tại điểm hẹn. Nhiều thời gian hơn sẽ tốt hơn nhưng kinh nghiệm cho anh biết 75 phút là đủ.

Tòa nhà bỏ hoang xuất hiện, Reacher biết không có loại truyện ma nào có thể ngăn cản anh. Hoặc anh trai Joe. Có quá nhiều dầm sắt để leo lên. Quá nhiều ngóc ngách để ẩn nấp. Và quá nhiều vị trí đắc địa để tranh giành với những ‘đứa trẻ’ khác.

Reacher bước qua khoảng trống nơi cánh cửa gỗ cao từng đứng, anh biết bảy mươi lăm phút là không đủ. Không phải lúc này. Những kẻ phục kích đã ở đó. Anh không thể nhìn thấy chúng. Chưa. Hoặc nghe thấy chúng. Hoặc ngửi thấy. Nhưng anh biết. Đôi mắt đã đổ dồn vào anh. Anh có thể cảm thấy chúng. Anh có thể cảm thấy ớn lạnh trên cổ. Một số loại phản ứng khi bị theo dõi. Một cơ chế cảnh báo được gắn chặt vào não của anh.

Reacher tiếp tục di chuyển. Cùng một tốc độ. Cùng hướng. Anh không muốn bất cứ ai đang theo dõi nghĩ anh đã biết về sự hiện diện của họ. Mãi cho đến khi anh biết chính xác họ đang ở đâu. Và có bao nhiêu người. Anh căng tai. Không nghe thấy gì. Quét đống đổ nát và cỏ dại bao phủ mặt đất. Đã kiểm tra hàng dài các cửa sổ bị đập vỡ. Các lỗ hổng trên mái nhà. Tìm kiếm chuyển động. Bóng. Hình dạng.

Anh không thấy gì cả.

Reacher tiến thêm một bước nữa. Có gì đó phát ra âm thanh sau lưng anh. Chuyển dịch kim loại so với đá. Nhưng không phải ai đó đang tìm cách bắn anh. Họ có thể đã làm điều đó rồi. Một con mồi? Reacher quét mặt đất phía trước. Phía sau. Cả hai mặt. Anh tăng bán kính. Tìm kiếm dấu hiệu xáo trộn. Một nơi để ai đó ẩn náu. Để bật ra khi sự chú ý của anh bị thu hút. Để áp sát, nhanh chóng và vô hiệu hóa lợi thế về sức mạnh và kích thước của anh.

Anh không thấy gì cả.

“Chỉ có bạn và tôi thôi, Thiếu tá.” Đó là giọng của một người phụ nữ. Đằng sau anh. Bình tĩnh và tự tin. “Và không cần phải lo lắng. Không cần làm gì cả. Tôi chỉ muốn nói chuyện.”

Reacher quay lại. Người phụ nữ mà anh nhìn thấy lần cuối cùng lái chiếc Toyota đang đứng cạnh một tấm tôn dựa vào tường. Chắc hẳn cô ấy đã tìm cách thoát ra từ đằng sau nó. Cô ấy mặc toàn đồ đen, với một chiếc ba lô nhỏ đeo chéo qua một bên vai và tóc buộc đuôi ngựa ra phía sau. Có một khẩu súng trong tay cô ấy. Một Glock 19. Reacher thích sự lựa chọn của cô ấy. Nó nhỏ gọn. Và đáng tin cậy. Tay cô ấy có vẻ ổn định. Anh là một mục tiêu khá lớn.

Họ cách nhau 5m. Nếu anh lao vào, cô ấy sẽ có mười lăm cơ hội để bắn trúng, giả sử tạp chí nói đúng.

“Tôi chưa bao giờ là một người nói nhiều,” anh nói.

“Vậy thì cứ nghe đi. Tôi biết rất nhiều về anh. Đủ để tin tôi có thể tin tưởng anh.. Vì vậy, tôi sẽ kể cho anh một câu chuyện trong quá khứ của tôi. Cha tôi là một người Stanford. Ông ấy muốn tôi đi theo bước chân của ông nhưng tôi có ý kiến khác. Tôi muốn học ở Anh vì vậy tôi đã đăng ký vào đại học ở đó. Một trong những ngôi trường lâu đời. Nhưng vì tôi là người nước ngoài nên tôi phải nhảy thêm một vài vòng nữa. Viết một bài luận đặc biệt. Không giới hạn từ. Không giới hạn thời gian. Và không có sự lựa chọn chủ đề. Tiêu đề họ đặt cho tôi là Rủi ro là gì? Anh biết tôi đã viết gì không?”

Reacher không nói gì.

“Bốn từ. Đây là một rủi ro. Nó đã làm việc. Tôi đã vào. Và tôi không nói dối. Đó là một rủi ro. Bức ảnh lớn nhất mà tôi đã chụp tại thời điểm đó. Bây giờ, tôi sẽ lấy một cái lớn hơn. Lớn nhất mà tôi từng thực hiện.”

Cô ấy tuột chiếc ba lô ra khỏi vai và luồn nó xuống dưới cánh tay, ném thẳng vào Reacher. Nó đáp xuống chân anh.

“Hãy nhặt nó lên,” cô ấy nói. “Mở nó ra.”

Được gói bằng nylon màu đen. Không mới. Một thiết bị đã được thử và kiểm tra. Loại tốt nhất. Nó có một túi nhỏ ở phía bên tay phải. Một túi giống hệt ở bên trái. Cả hai đều trống rỗng. Và một ngăn bên trong. Reacher mở và nhìn vào bên trong. Có ba tạp chí về súng Glock. Một bộ chìa khóa xe hơi. Chắc của chiếc Toyota. Một chiếc lược chải tóc. Và một cuốn sách.

Cô ấy nói. “Lấy nó ra.”

Reacher lấy cuốn sách. Đó là một ấn bản bìa cứng của King James. Nó có mặt trước bằng bìa cứng màu đỏ sẫm. In màu vàng ở mặt trước. Nó bị trầy xước và sờn rách như thể cô ta đã mang nó đi khắp nơi.

“Dùng móng tay của anh, mở ra.”

“Tôi không cần phải làm vậy.” Reacher nhét cuốn sách trở lại gói. “Tôi đã từng thấy một cái giống như nó trước đây. Bạn đang làm việc với FBI?”

“Đặc vụ Fisher,” cô nói. “Margaret. Bạn có thể gọi tôi là Mags.”

“Cô cần giúp gì? Giống như Toni Garza? Cô cũng đã biết đủ để tin tưởng cô ấy chưa? Và liệu cô ấy có tin tưởng cô?”

“Toni Garza là ai?”

Reacher không nói gì.

“Tôi nghiêm túc”, Fisher nói. “Tôi không biết Toni Garza là ai. Tôi có một vấn đề hoàn toàn khác.”

“Toni Garza từng là một nhà báo. Cô ấy chết rồi. Bị giết bởi những người bạn ma cô đang làm việc chung. Theo một cách rất khó chịu.”

“Tôi có thể tin được điều đó,” sau một lúc, Fisher nói. “Tôi đang làm việc cho một số người rất khó chịu. Nhưng tôi không giết cô ấy. Tôi không biết gì về cô ấy. Nhưng tôi biết điều này. Nếu anh không giúp tôi, nhiều người như cô ấy sẽ bị thương. Có thể bị sát hại. Cũng theo một cách rất khó chịu.”

Reacher không nói gì.

“Tổ chức tôi đã xâm nhập, cử người đến đây để bắt một người tên là Rusty Rutherford. Nhưng tôi đoán anh biết điều đó vì anh đã ngăn cản.”

“Tôi không giúp cô bắt Rutherford. Ngay cả khi cô thuyết phục tôi về Garza.”

Fisher giơ tay. “Tôi không yêu cầu anh làm vậy. Tất cả những gì tôi cần là thông tin. Rutherford được quan tâm vì anh ta có thứ mà một thế lực nước ngoài nào đó đang khao khát nhúng tay vào. Nếu tôi có thể đến trước, đó là cách tốt nhất để giữ anh ấy khỏi nguy hiểm.”

“Chúng ta đang nói về sức mạnh nước ngoài nào?”

“Tôi không thể nói.”

“Nếu cô muốn sự giúp đỡ của tôi, cô sẽ phải lật tất cả các thẻ của mình lên.”

Fisher thở dài. “Nga.”

“OK. Và thứ họ muốn là gì?”

“Tôi không biết. Không chính xác. Tất cả những gì được thông báo là một vật phẩm. Một đối tượng. Một cái gì đó vật lý. Nó chứa dữ liệu hoặc bản ghi của một số loại nên nó có thể là một tệp giấy hoặc một bức ảnh. Nhưng tôi nghĩ rất có thể nó liên quan đến máy tính, vì công việc Rutherford vừa mất.”

“Loại hồ sơ nào?”

“Tôi không biết chính xác. Thứ gì đó tiết lộ tên hoặc danh tính. Hoặc điều đó sẽ cho phép chúng tôi suy ra một điều.”

“Của một đặc vụ?”

Fisher gật đầu.

“Của họ hay của chúng ta?”

“Của họ.”

“Một gián điệp đang hoạt động?”

“Rất tích cực. Và đó là một tình huống cần được sửa chữa.”

“Tại sao lại có một đặc vụ trong một thị trấn buồn ngủ như thế này?”

Fisher lắc đầu. “Thông tin ở đây. Anh ấy hoặc cô ấy đang ở một nơi khác.”

“Ở đâu?”

“Lặp lại lần nữa và tôi sẽ giết anh. Tôi có lẽ cũng sẽ phải tự sát. Anh đã nghe nói về Phòng thí nghiệm Quốc gia Oak Ridge chưa?”

“Gần Knoxville. Họ phát triển siêu máy tính?”

“Họ làm nhiều thứ ở đó. Siêu máy tính là một trong số đó. Một vấn đề khác là an ninh mạng. Hoa Kỳ đang phải đối mặt với rất nhiều mối đe dọa. Chúng tôi có rất nhiều chương trình phòng thủ đang chạy. Và người Nga có một đặc vụ đang cố gắng đánh cắp một bản sao của bản quan trọng nhất. Tên chính thức của nó là dự án C02WW06BHH21.”

“Tên vui ghê.”

“Chỉ có những người sành sỏi mới gọi nó như vậy. Những người khác gọi nó là The Sentinel – Lính Canh.

“Nó làm gì?”

“Nó bảo vệ tính toàn vẹn của phần mềm hệ thống bầu cử ở 48 tiểu bang.”

“Tại sao không phải tất cả năm mươi?”

“Chính trị. Tôi không có thời gian để đi sâu vào nó.”

"Và người Nga đang cố gắng ăn cắp một bản sao. Vậy thì sao? Nếu họ thành công, họ có thể làm gì với nó? Thay đổi kết quả của một cuộc bầu cử?"

"Ở một số nơi. Nhưng thay đổi kết quả không phải là mục tiêu của họ. Điều đó quá trực tiếp. Bạn phải hiểu những người này chơi như thế nào. Triết lý của họ là nếu bạn dùng vòi rồng bắn trúng một người đàn ông, anh ta sẽ gục xuống, nhưng anh ta có thể đứng dậy trở lại. Họ đang cố gắng khắc phục những khoảng cách trong xã hội quá lớn để tạo cầu nối. Tất cả đều là một phần của một chiến dịch lớn hơn. Gieo rắc sự bất hòa và chia rẽ. Nó đã chạy trong nhiều năm. Trên mạng xã hội. Các lý thuyết về âm mưu. Cố gắng phá hoại các phương tiện truyền thông chính thống."

"Tin giả? Tôi đã nghe về điều đó."

"Lần này họ đặc biệt cố gắng làm xói mòn niềm tin vào chính hệ thống bầu cử. Chúng tôi biết họ đang nghiêm túc. Họ đã thực hiện bốn năm trước, ở Kentucky. Điều đã xảy ra là vào ngày bầu cử, họ đã gửi một email lừa đảo. Bạn biết đó là gì không?"

"Không có ý kiến," Reacher nói.

"Đó là một email có vẻ hợp pháp, giống như từ một nguồn đáng tin cậy chính thức nào đó. Giống như một ngân hàng hoặc một công ty bảo hiểm."

"Các thông điệp trông chân thực và chúng thường có một chủ đề nghe có vẻ hấp dẫn theo một cách nào đó. Hoặc khẩn cấp. Như bảo hiểm xe ô tô giảm nửa giá nếu bạn đăng ký trong vòng mười hai giờ."

"Vì vậy, những người cả tin mở những email này và điều gì đó tồi tệ xảy ra?"

"Đúng. Mở thư hoặc nhấp vào liên kết hoặc tải xuống tệp đính kèm, bằng cách này hay cách khác, nó sẽ lây nhiễm vào máy tính. Một chương trình độc hại xâm nhập và giành quyền truy cập vào các tệp và mật khẩu của bạn, và nếu bạn đang ở trên một mạng nào đó, nó cũng sẽ xâm nhập vào đó. Trong trường hợp Kentucky, người Nga đã gửi email tới tất cả các quan chức bầu cử như là hỗ trợ kỹ thuật của công ty cung cấp phần mềm bầu cử. Dòng chủ đề cho biết nó chứa một bản cập nhật quan trọng đối với các hướng dẫn vận hành."

"Email đã đến tay hai trăm người. Sáu người trong số họ đã mở nó."

"Vậy là người Nga có quyền truy cập?"

"Đúng."

"Họ đã làm gì?"

"Không có gì. Lúc đó. Họ đã chứng minh khái niệm. Đặt nền móng. Đang xây dựng một cuộc tấn công quy mô lớn hơn trong năm nay. Hãy tưởng tượng cảnh vào ngày bầu cử, mọi người đến bỏ phiếu tại khu vực được thông báo nhưng thực tế là ở khu vực khác."

“Sẽ có sự hỗn loạn.”

“Rất hỗn loạn. Chỉ có The Sentinel mới có thể ngăn chặn.”

“Cô có chắc là nó hoạt động không? Đây là những người Nga mà chúng ta đang nói đến. Có thể họ đã tham gia một số cuộc bầu cử địa phương và chỉ đang giả vờ muốn ăn cắp nó để khiến cô nghĩ họ sợ hãi về nó.”

Fisher lắc đầu. “Không. Chúng tôi biết The Sentinel hoạt động. Thêm vào đó, chúng tôi có một nguồn tin đã xác nhận, người Nga không tin họ có thể đánh bại nó. Nhưng họ không quá lo lắng vì họ có một đặc vụ sẵn sàng đánh cắp nó. Sau đó, sự hoảng loạn bắt đầu vì một bản ghi nào đó xuất hiện ở đây, có thể dẫn đến việc anh ta bị lộ.”

“Tôi nghe nói kho lưu trữ của thị trấn bị thiêu rụi.”

“Họ đã làm. Người Nga đã làm điều đó. Họ cũng đứng sau cuộc tấn công bằng ransomware khiến Rutherford phải mất việc. Rõ ràng là họ muốn đóng kho lưu trữ kỹ thuật số mới trước khi nó có thể kết nối.”

“Thị trấn sẽ trả tiền để được mở khóa. Nó có bảo hiểm.”

“Nhưng kho lưu trữ đó sẽ không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng. Tôi đảm bảo với anh điều đó. Dù sao thì không phải tất cả. Không phải là phần chúng tôi cần.”

“Rutherford đã phát triển ra một số hệ thống mà anh ấy có thể nắm bắt được danh tính của bất kỳ ai thực hiện cuộc tấn công ransomware.”

“Hôm qua tôi đã nói chuyện với một người đàn ông tại sở cảnh sát. Anh ta nói là một đặc vụ của Bộ An ninh Nội địa. Bảo vệ cơ sở hạ tầng. Anh ấy giả thuyết Rutherford đã thông đồng với kẻ tấn công.”

“Đặc vụ Wallwork? Anh ấy là đối tác của tôi. Xin lỗi vì nói dối. Chúng tôi đã hy vọng Rutherford có thể đã tiết lộ món đồ đó là gì. Hoặc nó ở đâu. Sự hoảng loạn có thể vạch mặt gián điệp của họ. Đó là điều chắc chắn.”

“Trong trường hợp đó, cô biết bao nhiêu về một người tên là Henry Klostermann?”

“Người sống trong Ngôi nhà gián điệp? Đó là một sự trùng hợp nhưng dù sao chúng tôi cũng đã kiểm tra. Những người đến từ những năm năm mươi không phải là đặc vụ KGB. Chỉ là những công dân nhầm lẫn, đưa những bí mật cho những người mà họ nghĩ là bạn của họ. Họ đã gây ra một số thiệt hại nghiêm trọng khi ở Los Alamos nhưng không có gì cả khi họ ở đây. Họ tiếp tục sau hai năm và đào tẩu ngay sau đó vì họ cảm thấy thòng lọng bắt đầu đóng lại. Bây giờ cả hai đều đã chết. Họ không bao giờ kết hôn. Họ không có con ngoài giá thú. Không có anh em họ. Không có gia đình nào khác mà chúng tôi biết. Và họ không phải là thành viên của bất kỳ đảng hoặc nhóm nào có thể đang tìm cách tiếp tục công việc của họ.”

"Vậy không có mối liên hệ nào với Klostermann?"

"Không. Không ai. Tại sao?"

"Tôi đã gặp ông ấy sáng nay. Tôi nghĩ ông ấy đang tìm kiếm thứ tương tự như cô."

"Anh biết thứ đó là gì không?"

"Có khả năng. Một máy chủ. Nó có một bản sao của một phần kho lưu trữ của thị trấn."

"Chúa ơi. Tại sao anh không nói liền?"

"Tôi không biết về đặc vụ và The Sentinel trước đây. Klostermann nói ông ấy muốn nó vì một lý do khác."

"Lý do gì?"

"Dự án gia đình. Nó không hoàn toàn đúng. Tôi nghĩ ông ấy đang cố che giấu điều gì đó."

"Làm sao ông ta biết về máy chủ?"

"Ông ta nói đã thuê Toni Garza, nhà báo bị sát hại, để tìm một số hồ sơ tài sản có từ khi cha ông ta nhập cư. Cô ấy phát hiện ra điều đó khi thị trấn bắt đầu lưu trữ hồ sơ trên máy tính. Hóa ra nó quá nhỏ nên họ đã chuyển sang một cái lớn hơn và Rutherford với tư cách là giám đốc CNTT đã đưa nó trở lại kho để sử dụng trong tương lai."

"Garza bắt đầu làm việc cho Klostermann khi nào?"

"Tôi không biết chính xác."

"Trước khi kho lưu trữ bị thiêu rụi?"

"Đúng. Cô ấy bắt đầu tìm kiếm hồ sơ giấy, sau đó sẽ sử dụng kho lưu trữ trực tuyến, rồi liên hệ với Rutherford, hy vọng anh ấy vẫn còn giữ thông tin trên máy chủ."

"Điều này bắt đầu có ý nghĩa. Chắc hẳn cô ấy đã tìm thấy thứ gì đó trong hồ sơ. Nhận ra tầm quan trọng và cố gắng báo cáo nó. Hoặc chỉ đề cập nó với sai người mà không hề biết tầm quan trọng của nó."

"Hoặc người Nga đã biết. Một cái gì đó đã cảnh báo họ nếu ai đó gần tìm thấy bất cứ điều gì họ muốn giấu.

"Dù thế nào, Rutherford cũng cần phải bàn giao máy chủ đó."

"Đó là một yêu cầu hợp lý. Nhưng bất khả thi."

"Tại sao?"

"Rutherford không biết máy chủ ở đâu."

Fisher quay lại và đập lòng bàn tay vào tường. "Anh có chắc không?"

Reacher gật đầu. “Anh ấy đã cố gắng lấy lại nó.”

“Klostermann giải thích như thế nào về việc dự án của mình khiến ai đó bị giết?”

“Ông ấy khẳng định Garza không làm việc riêng cho mình. Cho biết cô ấy có một loạt các dự án đang làm. Đổ lỗi cái chết của cô ấy cho một số kẻ lưu manh từ Nashville mà cô ấy đã đánh hơi thấy.”

“Nhưng anh không tin.”

“Tôi không nói ông ta đã giết cô ấy. Tôi không nói ông ấy đang làm việc cho người Nga. Nhưng tôi biết khi ai đó đang che giấu điều gì đó.”

“Tôi sẽ yêu cầu người của tôi có cái nhìn khác về ông ấy.”

“Tôi hiểu rồi.”

‘Rutherford không biết máy chủ ở đâu? Anh có chắc anh ấy nói thật không?”

“Hóa ra anh ấy đã sử dụng máy chủ cho một số dự án khác và...”

“Trước cuộc tấn công ransomware, anh ấy đã ép thị trấn mua một hệ thống sao lưu cho tất cả các máy tính. Họ không có tiền nên anh ấy đã cố gắng tự chế tạo một chiếc từ các phụ tùng thay thế. Nó được cho là ghi lại tất cả dữ liệu trên máy chủ, nhưng điều đó đã không xảy ra. Nó đã thất bại. Anh ấy phát điên vì điều đó nên đã ném tất cả các thiết bị vào thùng rác.”

“Anh ấy phải lấy lại nó.”

“Anh ấy đang cố gắng.”

“Tại sao? Để đưa nó cho Klostermann?”

“Không. Anh ấy cho máy chủ có thể trợ giúp một công việc khác mà anh ấy đang làm. Anh ấy muốn nó cho chính mình.”

“Cô có thể giúp anh ấy tìm thấy nó không?”

“Với tất cả nguồn lực của FBI?”

“Không.” Fisher lắc đầu. “Nếu người Nga biết một loạt các đặc vụ liên bang đang tìm kiếm các đống rác địa phương, họ sẽ biết phải tìm ở đâu. Chúng ta phải giữ bí mật điều này. Chờ một vài ngày nữa.”

“Một vài ngày sẽ tạo ra sự khác biệt nào? Cuộc bầu cử còn vài tuần nữa. Rutherford có thể tự mình tìm thấy máy chủ và tìm ra cách để lấy một bản sao cho cô. Anh ấy là một chàng trai thông minh.”

“Nó không đơn giản như vậy. Cuộc bầu cử còn một thời gian nữa. Nhưng trong ba mươi ngày đó có thể xảy ra hiện tượng được gọi là hệ thống bị đóng băng. Máy tính bị treo. Đó là điều tương tự mà các công ty thẻ tín dụng và các nhà bán lẻ trực tuyến bị vào ngày Thứ Sáu Đen (Black Friday) và Giáng sinh. Vì vậy, nếu chúng tôi không thể xác nhận The Sentinel chưa bị xâm phạm trước đó thì chúng tôi gặp một vấn đề thực sự. Và khi nào chúng tôi chưa có được máy chủ của

Rutherford, chúng tôi thậm chí không biết mình đang tìm kiếm điều gì. Có thể có hàng nghìn tài liệu trên đó, và tôi rất nghi ngờ một trong số chúng sẽ được dán nhãn 'Nhận dạng gián điệp Nga'. Vì vậy, điểm mấu chốt, như tôi đã nói, là chúng ta cần tìm máy chủ."

"Tôi sẽ bảo Rutherford nhanh chóng tìm kiếm. Dù sao thì, có thể có bao nhiêu đống rác trong một thị trấn nhỏ như thế này?"

"Tìm máy chủ không phải là vấn đề duy nhất. Cần quan tâm đến việc giữ an toàn cho Rutherford."

"Và?"

"Kế hoạch ban đầu của chúng tôi là tóm gọn Rutherford. Anh ta sẽ từ bỏ vật phẩm - máy chủ, như chúng ta tin bây giờ - và sau đó, không vượt qua được nỗi xấu hổ và trầm cảm sau khi mất việc và chịu trách nhiệm cho cuộc tấn công ransomware, anh ta sẽ tự sát. Tôi là đặc vụ cao cấp nên tôi sẽ là người dàn dựng nó. Rõ ràng là tôi đã chắc chắn Rutherford sẽ bỏ đi. Chỉ trước khi điều đó xảy ra, anh đã đến và đưa nửa đội vào danh sách 'nghỉ dưỡng'. Phần còn lại của chúng tôi chuyển sang giám sát. Một anh chàng mới được đưa đến để hoàn thành công việc. Một chuyên gia, đến từ Moscow. Anh ta xếp hạng cao hơn tôi. Vì vậy, nếu anh rời đi và anh ta nhúng tay vào Rutherford, tôi có thể không thể làm gì được."

17

Reacher lái về thị trấn với sáu từ trong đầu.

Bốn mươi tám giờ. Và Cần biết.

Vấn đề thời gian đơn giản hơn. Họ có hai ngày để hoạt động với ít sự can thiệp từ việc giám sát lỏng lẻo của Fisher. Sau đó mọi thứ sẽ trở nên khó khăn hơn. Cuộc tấn công sẽ tiếp tục. Lực lượng tiếp viện sẽ đến. Một chuyên gia. Từ Moscow. Được đánh giá cao hơn Fisher. Với những khả năng chưa biết. Nhưng chắc chắn là không thiện cảm với Rutherford. Điều đó có nghĩa là nếu họ định tìm máy chủ và chuyển cho FBI thì nên làm nhanh trước khi anh chàng mới bước chân ra đường.

Vấn đề bí mật khó giải quyết hơn. Đòi hỏi phải cân nhắc thực tế. Trở lại khi Reacher điều hành Đơn vị Điều tra Đặc biệt 110 MP, anh có xu hướng cởi mở. Đôi khi cởi mở hơn cần thiết. Dù sao thì cởi mở hơn những gì mà các sĩ quan cấp trên của anh muốn. Nếu họ biết. Nhưng Reacher tin tưởng đội của mình. Anh đã tự tay chọn từng người trong số họ. Anh đã làm việc với họ. Anh có thể dự đoán mỗi

người trong số họ sẽ phản ứng như thế nào trong bất kỳ tình huống nào. Và ngoài ra, khi bạn đối mặt với những người như Frances Neagley, cố gắng giấu giếm bất cứ điều gì là một việc ngốc. Reacher thích Rutherford. Anh không muốn giữ anh ta trong bóng tối. Không chỉ vì lợi ích của nó. Nhưng anh không biết anh ta theo cùng một cách. Rutherford đã bày tỏ sự miễn cưỡng sẽ giao máy chủ cho nhà chức trách. Đôi mắt của anh ấy hướng về giải thưởng mà anh ấy nghĩ hệ thống Cerberus có thể giành được. Reacher khá chắc chắn anh ta sẽ thay đổi quyết định nếu hiểu đầy đủ hàm ý. The Sentinel. Tính toàn vẹn của cuộc bầu cử. Người Nga. Bất hòa và chia rẽ. Nhưng không có cách nào để đưa anh ta vào bức tranh mà không tiết lộ có một đặc vụ đang ẩn mình trong tổ chức của Nga. Hoặc ít nhất là ngụ ý về nó. Và nếu có điều gì đó không ổn xảy ra - Rutherford rơi vào tay người Nga thì sẽ không có cách nào tránh được việc anh ta khai ra những thông tin đó.

Khi Reacher trở lại căn hộ của Mitch, anh nhận ra không cần phải lo lắng về việc truyền cảm giác cấp bách cho hai người kia. Sự thu hút của đồng đô la toàn năng đã giải quyết vấn đề. Sands đã bắt đầu với thứ đầu tiên vào sáng hôm đó nhưng không thấy có ích gì, vì vậy Rutherford nhảy vào. Anh ta bắt đầu tra cứu các tập tin trên máy tính xách tay của mình vào lúc Reacher rời nhà máy. Anh ta tìm thấy biên bản của một cuộc họp Trưởng bộ phận mà anh ta chắc hẳn đã ngủ gật trong tháng trước. Một trong những mục trong chương trình họp là hợp đồng của thị trấn và một ghi chú tiếp theo xác nhận hợp đồng đã được gia hạn thêm một năm với một công ty địa phương.

Công ty xử lý rác Warhurst. Anh ấy đã tìm kiếm thông tin liên hệ của họ trên Google và Sands đã gọi đến văn phòng của họ. Cô ấy nói đang viết một câu chuyện về quản lý rác thải có trách nhiệm cho The Tennessean. Cô phải thử bốn người khác nhau trước khi tìm được người tin mình. Nhưng cuối cùng cô ấy cũng xoay xở để nắm bắt thông tin họ cần một cách khéo léo. Thiết bị điện tử thừa hoặc lỗi thời của thị trấn được tách ra khỏi thùng rác thông thường. Đó là khu tái chế, nằm cách phía tây thị trấn 17km. Cô và Rutherford đang chuẩn bị rời đi để điều tra nơi này thì Reacher về đến.

Reacher không thích âm thanh của một nhà máy tái chế. Nó gợi lên hình ảnh thiết bị đang được tháo dỡ để lấy các bộ phận. Hoặc tan chảy. Hoặc nghiền nát. Anh cảm nhận được viễn cảnh có thể lấy lại máy chủ trong tình trạng bình thường đã lùi xa, điều này khiến quyết định thứ hai của anh dễ dàng hơn.

“Có bụi bẩn trên giày của bạn,” Sands nói khi Reacher cùng cô và Rutherford vào thang máy. “Và trên chân quần của bạn. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Không có gì xảy ra,” Reacher nói. “Tôi đến đó sớm, đúng như kế hoạch. Nhưng chỉ có một trong số họ xuất hiện. Và cô ấy không ở lại lâu lắm.”

“Tại sao chỉ có một trong số họ?” Sands nói. “Và tại sao cô ấy không đợi? Ít nhất là cho đến thời gian đã định, để xem liệu bạn có cắn câu hay không.”

“Có lẽ, cô ấy nhận được một tin nhắn gọi cô ấy đi,” Rutherford nói. “Như ngày hôm qua. Có thể người gác cửa nghĩ anh ta nhìn thấy tôi bỏ đi và nhắn tin báo nhầm.”

“Nghe có vẻ hợp lý,” Reacher nói.

Cơ sở tái chế được bao quanh bởi một hàng rào cao 3m bằng kim loại. Bên trong có sáu thùng rác, cực lớn, không có nắp đậy. Chúng được sắp xếp như những nan hoa của bánh xe. Mỗi cái đựng riêng cho một vật liệu khác nhau. Giấy và bìa cứng đầu tiên. Sau đó kính. Kim loại đen. Kim loại màu. Chất dẻo. Và cuối cùng là loại rác nào đó được đưa đến do nhầm lẫn. Reacher giả định các xe tải tái chế sẽ lái lên, xoay vòng đến thùng rác thích hợp và đổ xuống. Chiều cao, chiều rộng và độ nghiêng, bán kính quay vòng có lẽ đã được tính toán. Chỉ có một vấn đề. Không có cái nào đựng thiết bị điện tử.

Sands dừng chiếc xe tải nhỏ giữa thùng rác thứ ba và thứ tư, Reacher leo ra ngoài để điều tra. Anh đang tự hỏi liệu máy tính có thể được phân loại là nhựa do vỏ ngoài của chúng hay kim loại do cấu trúc bên trong, thì anh nghe thấy một giọng nói. Của một người đàn ông. Chửi anh.

“Này!” Ông ta nói. “Anh đang làm cái quái gì vậy? Anh không thể ở đây. Giấy phép của anh đâu?”

Trông ông ta đã ngoài sáu mươi. Mặt bị bỏng và nhăn nheo như quả óc chó. Hai bàn tay teo tóp, gân guốc nổi rõ như sợi dây dưới da. Tóc mỏng và bạc, rối và xõa dài qua vai. Đang mặc một chiếc quần màu xanh nhạt với một số loại biểu tượng của công ty ở ngực, nhưng do ông ta quá gầy và chất liệu quá cứng khi giặt, trông như bộ quần áo đã nuốt chửng ông ta.

“Máy tính ở trong thùng rác nào?”

“Lên xe đi,” ông ta nói. “Rời khỏi. Ngay bây giờ. Hoặc tôi gọi 911.”

“Gọi 911 thì không ổn chút nào. Điện thoại của sở cảnh sát bị ngắt. Ông chưa biết à? Và không cần thiết. Chúng tôi sẽ rất vui khi rời đi. Ngay sau khi chúng tôi nhặt được thứ gì đó đã được gửi nhầm đến đây. Thứ gì đó thuộc về chúng tôi.”

“Nếu nó ở đây, nó thuộc về chúng tôi. Ghi như vậy trong hợp đồng với thị trấn. Anh lấy một cái gì đó, nghĩa là đang ăn cắp. Không thể có chuyện đó.” Ông ta chui trở lại cabin và xuất hiện lại một lúc sau, cầm một khẩu súng ngắn. Một khẩu Benelli MI. Một vũ khí tốt. Từ Ý. Có khả năng chứa 12 viên. Nó trông mới tinh. “Đó là lý do tại sao công ty cung cấp cho chúng tôi những thứ này. Và đào tạo chúng tôi cách sử dụng chúng.”

Reacher không hoàn toàn bị thuyết phục, một công ty tái chế sẽ giao vũ khí quân sự cao cấp cho nhân viên của mình. Và anh chắc chắn nhân viên đặc biệt này đã không trải qua bất kỳ hình thức đào tạo nào. Dù sao thì không phải trong ba mươi năm qua. Với tình trạng hiện tại, nếu ông ta bóp cò, độ giật sẽ khiến ông ta ngã ngửa. Chắc chắn là gãy xương đòn. Có thể là cả vai. Nếu ông ta bóp cò từ phạm vi đó, bất kỳ thiệt hại nào ông ta gây ra cho bản thân sẽ là nỗi lo nhỏ nhất của Reacher. Anh ý thức được khẩu Beretta dắt trong dây thắt lưng của mình. Cho đến thời điểm đó, chuyển động của ông già khá chậm chạp. Khiến ông ta 'ngã lưng' trước khi có thể bóp cò sẽ khá đơn giản. Nhưng có thể hơi sớm. Ngoại giao trước đã.

Reacher bắt đầu rời xa chiếc xe tải nhỏ. Rất chậm. Đề phòng trường hợp đàm phán thất bại.

"Khoan đã," ông ta nói. Nâng khẩu súng lên. "Tôi đã bảo lên xe. Chứ không phải bước xa nó."

Cửa tài xế mở ra và Sands trèo ra ngoài. Trên tay cô có một chiếc ví da màu đen. Cô đưa nó ra trước mặt, cao ngang vai, giống như một chiếc khiên nhỏ. "Đặc vụ liên bang," cô ấy nói. "Bỏ súng xuống."

Reacher nghĩ biết vậy thì …

Ông già hạ súng xuống, nhưng không buông nó.

"Tên ông là gì?" Sands nói.

Ông ta do dự một lúc. "Cô có thể gọi tôi là Polk."

"Được rồi, thưa 'Đại tướng'. Đây là những gì chúng tôi sẽ làm. Trước tiên, ông sẽ trả lời một câu hỏi. Các thiết bị điện tử được mang đến đây từ thị trấn. Điều gì đã xảy ra với chúng?"

"Nó được lưu kho. Sau đó, đã bị lấy đi."

"Ai?"

Ông ta nhún vai. “Người mua, tôi đoán vậy. Năm trước là một chàng trai. Năm sau, một người khác.”

“Họ lấy khi nào?”

“Mỗi tháng một lần. Thứ Hai đầu tiên, thường thế. Trừ khi họ đến muộn.”

“Vậy là mọi thứ đến trong ba tuần qua vẫn ở đây?”

“Đúng.”

“Ở đâu?”

Ông ta ra hiệu qua vai, về phía cabin.

“Cho tôi xem.” Sands bắt đầu xuống dốc.

“Khoan đã,” ông ta nói. “Cô có trát của tòa? Cô không thể xem mà không có nó. Tôi biết quyền của mình. Chúng tôi đã được đào tạo.”

Sands đứng ngay trước mặt ông ta. Reacher theo dõi chuyển động của cô, cách 2m bên phải.

“Ông muốn thủ tục giấy tờ hả?” Sands nghiêng đầu sang một bên. “Tôi ngạc nhiên. Trông ông không giống một người làm văn phòng cho lắm. Nhưng đó không phải là vấn đề. Không phải cho tôi. Có một máy fax trong đó? Tôi có thể nhận được trát. Trát hầu tòa. Tôi muốn gì cũng được. Giả sử đó là con đường ông muốn đi?”

Ông ta không trả lời.

Ông ta quay trở lại cabin và bỏ khẩu Benelli vào giá đỡ, sau đó dẫn đường đến phần cuối của cấu trúc. Ông ta mở một cặp cửa. Nhấn vào một công tắc, làm cho bốn cặp ống huỳnh quang nhấp nháy trở nên sống động. Sau đó đứng sang một bên.

“Hãy tự mình khám phá. Tất cả đều ở đó.”

Không gian chiếm một nửa diện tích của cabin. Có những giá kim loại màu xám, cao từ sàn đến trần, xếp xung quanh cả ba bức tường. Một số vật dụng nhỏ hơn nằm rải rác trên các kệ gần cửa ra vào. Reacher có thể nhìn thấy điện thoại di động và máy ảnh, đầu đĩa DVD và một vài máy tính xách tay. Nhưng phần chính là trên sàn ở giữa căn phòng. Có hàng chục máy tính và bàn phím, màn hình và máy in và TV màn hình phẳng cùng với một loạt thiết bị khác mà Reacher không nhận ra. Tất cả chất đống lại với nhau. Tất cả trong một mớ hỗn độn.

“Đó là những cái nào?” Reacher hỏi.

“Tôi không biết,” Sands nói. “Tốt hơn là đưa Rusty xuống đây. Tôi sẽ cần trợ giúp để tìm chúng trong đống rác rưởi này.”

“Tôi ở đây.” Rutherford xuất hiện từ góc cabin. Anh ta nhìn vào phòng và gật đầu. “Được rồi. Chúng phải ở giữa tất cả những cái này. Làm thôi.”

Bên trong rất nóng. Mái nhà được làm bằng kim loại. Các bức tường cũng vậy. Có máy lạnh nhưng nó chỉ làm mát khu văn phòng. Không phải bên lưu trữ. Cứ như thể giải thưởng của họ được giấu trong lò nướng. Reacher ở lại bên ngoài. Dưới ánh nắng trực tiếp, không mát hơn nhiều. Nhưng anh muốn để mắt đến ông già. Anh biết người đàn ông giật dây Marty đã ra lệnh theo dõi Rutherford. Người đàn ông có sở thích về vali và cưa xương. Không có lý do gì để bác bỏ ông già cũng tham gia.

Rutherford và Sands tiếp tục sàng lọc đống thiết bị bỏ đi. Ông già dựa một vai vào vách cabin và quan sát họ. Ông ta không dùng điện thoại. Mặt trời vẫn tiếp tục thiêu đốt. Reacher tiếp tục quan sát cả ba người. Cho đến khi Rutherford và Sands cuối cùng ra ngoài. Quần áo của họ dính đầy mồ hôi. Lấm lem vì bụi. Và hai bàn tay trống không.

Rutherford đến gần ông già. “Mọi thứ khác ở đâu?”

Ông ta đứng thẳng dậy. “Đó là tất cả.”

“Không thể. Còn thiếu. Ít nhất là tám phần. Từ bộ phận CNTT của thị trấn.”

Ông ta nhún vai.

“Chúng có thể ở đâu?”

“Anh đang buộc tội tôi về điều đó?”

“Không. Chúng có thể được vận chuyển đến chỗ khác?”

“Không. Mọi thứ đều đến đây.”

“Còn ai khác làm việc ở đây?” Reacher nói.

“Không một ai. Chỉ mình tôi.”

“Nếu ông bị ốm thì sao? Hay đi nghỉ?”

“Sếp của tôi sẽ cử một người nào đó.”

“Lần cuối chuyện đó xảy ra là khi nào?”

“Để xem nào. Lần cuối cùng tôi bị ốm là năm 1986. Vào mùa hè. Tôi đã mổ ruột thừa. Tại Vanderbilt. Địa điểm đẹp. Và kỳ nghỉ cuối cùng của tôi? Đó là vào thiên niên kỷ (2000). Tôi đến Canada để gặp anh trai. Nhưng bây giờ anh ấy chết rồi.”

“Tôi không hiểu,” Rutherford nói. “Những thứ này. Điều gì có thể xảy ra với chúng? Chúng không thể biến mất trong không khí.”

Ông ta lại nhún vai. “Nếu chúng không có ở đây, thì nghĩa là chúng đã không đến. Hoặc chúng đã bị lấy đi.”

“Còn nhật ký thì sao?” Sands đi ngang qua và đứng cạnh Rutherford. “Ông phải ghi lại những gì vào và ra?”

Ông ta nói. “Chắc chắn rồi.”

“Cho tôi xem.”

Ông ta thở dài, sau đó đi vào văn phòng. Ông ta bảo mọi người nên ở bên ngoài và chui qua cửa, một lúc sau xuất hiện trở lại với mỗi tay một đống giấy. Chuyển cho Sands. Reacher đọc nó qua vai cô. Có tám mục cho tháng hiện tại. Nhưng chỉ có một về thiết bị điện tử. Nó được ghi ngày thứ hai. Trước cuộc tấn công ransomware. Trước khi Rutherford chuyển máy chủ vào thùng rác.

Hồ sơ thứ hai liệt kê các lần giao hàng. Cho đến nay đã có ba mươi hai. Các loại phổ biến nhất là thủy tinh và kim loại màu. Reacher đoán là chai và lon từ các quán bar và nhà hàng địa phương. Sau đó, giấy. Có lẽ là sự đột biến do các máy tính của thành phố bị hỏng. Điện tử ở dưới cùng. Chỉ có hai chuyến hàng. Cả hai đều đến từ bộ phận CNTT của thị trấn. Và cả hai đều đến sau khi Rutherford phát hiện ra bản sao lưu của mình đã bị lỗi.

Sands nói: “Các thiết bị điện tử được giao, ở đây và ở đây,” chỉ vào các mục nhập. “Hãy cho tôi bảng liệt kê những thứ đó.”

Ông ta ngơ ngác nhìn cô một lúc. “Gì? Chúng tôi không liệt kê tất cả những thứ có trong đó. Làm thế nào chúng tôi có thể? Có quá nhiều. Và vấn đề sẽ là gì? Chuột máy tính, màu be, không hoạt động. Chuột máy tính, màu be, không hoạt động. Chuột máy tính, màu be, không hoạt động.”

Sands chỉ vào một mục khác trên tờ giấy, bên cạnh cột dành cho biển số xe giao hàng. “ID tài xế. Cả hai lần đều giống nhau. #083. Đó là số của ai?”

Ông ta nhìn chữ ký. “Dave. Dave Thomassino.”

“Chúng tôi có thể tìm thấy anh ấy ở đâu?” Sands nói.

“Sao tôi biết được? Anh ấy là một người giao hàng. Anh ta lái xe đến, bỏ một đống đồ đạc và lái xe đi.”

“Lộ trình hôm nay của anh ấy?”

“Sao tôi biết được? Tôi không phải là sếp của anh ấy.”

“Lần giao hàng tiếp theo của anh ấy được lên lịch khi nào?”

“Không biết. Những người này chỉ xuất hiện khi xe tải của họ đầy và họ cần dỡ hàng.”

“Anh ta sống ở đâu?”

“Không biết. Chúng tôi không phải bạn.”

“Còn chiếc xe tải của anh ấy thì sao?” Reacher nói. “Anh ấy có đưa nó về nhà vào buổi tối không?”

“Không.” Ông ta lắc đầu. “Họ không được phép. Họ để xe tải tại kho. Lái xe về nhà bằng xe riêng.”

“Họ tự làm việc?” Reacher nói. “Hay theo cặp? Hay các đội?”

“Đối với những thứ lớn hơn, có hai người trên một chiếc xe tải. Thomassino làm việc một mình. Không cần phải có hai người để ném một loạt iPhone hoặc bất cứ điều gì khác.”

“Tổng kho ở đâu?” Sands nói.

“Bên cạnh văn phòng.”

‘Văn phòng ở đâu? Và đừng nói bên cạnh kho hàng.”

“Tôi sẽ viết địa chỉ cho cô.”

“Viết cả số điện thoại của Thomassino.”

“Tôi không thể. Tôi không biết.”

Sands nói. “Nếu Thomassino không có mặt ở kho hàng vì bất kỳ lý do gì, tôi sẽ quay lại. Và ông sẽ dành thời gian còn lại trong một nhà tù liên bang.”

18

Reacher, Rutherford và Sands lê bước trở lại. Họ leo lên chiếc xe tải nhỏ. Sands nổ máy. Cô lái từ từ. Không ai nói. Reacher ngã lưng ra phía sau. Anh đang nghĩ về các máy chủ. Về những gì có thể đã xảy ra. Anh có hai lý thuyết hợp lý. Lựa chọn A là chúng đã được chuyển vào thùng rác. Anh hình dung Thomassino sẽ thu thập chúng. Thomassino đã làm việc một mình. Điều đó có lẽ ổn khi anh ấy chuyên nhặt những thứ nhỏ nhặt như điện thoại di động. Nhưng có tám máy chủ. Chúng được đặt trong một chiếc tủ. Nó cao sáu feet. Nặng. Khó di chuyển. Bị mắc kẹt. Và cửa đã bị vỡ. Các mảnh thủy tinh sẽ dính ra ngoài. Gây nguy hiểm và khó xử lý. Nhật ký cho thấy Thomassino đến trung tâm tái chế sau 5 giờ chiều. Liệu anh ấy có thấy phiền khi phải tự mình vật lộn với cái tủ, đến gần cuối ca làm việc của mình? Hay anh ta sẽ để vài chàng trai tuổi đôi mươi lanh lợi giải quyết vấn đề cho mình?

Phương án B, Thomassino sẽ cố gắng tháo chiếc tủ ra. Hoặc ít nhất lấy các thứ bên trong. Đó chỉ là phần mềm thử nghiệm của Rutherford đã thất bại. Bản thân các máy chủ đã hoạt động theo thứ tự. Có lẽ, Thomassino để mắt đến những thứ như vậy. Có thể, anh ấy đã có một người mua thường xuyên ở chế độ chờ. Reacher không biết thiết bị máy tính cũ có giá thế nào. Có lẽ, rất nhiều. Có lẽ, không nhiều lắm. Phần thưởng có thể không cao. Nhưng rủi ro hầu như không tồn tại. Làm thế nào mà hành vi trộm cắp sẽ được đưa ra ánh sáng, trong những

trường hợp như thế? Những người trong thị trấn sẽ rất vui vì những món đồ không mong muốn của họ đã được loại bỏ. Những người tái chế cũng chẳng quan tâm.

Không thể chọn nếu không biết thêm về Thomassino. Và rất có thể không liên quan đến anh ta. Các máy chủ có thể đã bị nghiền nát hoặc thiêu hủy hoặc gửi đến bãi rác. Chúng có thể đã được xóa và khôi phục về cài đặt gốc và bán. Dù bằng cách nào thì dữ liệu cũng sẽ bị mất. Danh tính của điệp viên Nga sẽ vẫn là một bí mật. Và Rutherford sẽ vẫn gặp nguy hiểm. Reacher sẽ phải quyết định xem phải làm gì với điều đó. Ở lại thị trấn để trông trẻ vô thời hạn là điều không thể tránh khỏi. Lựa chọn tốt nhất là thuyết phục anh ta rời khỏi thị trấn, nhưng Reacher đã thử điều đó. Anh ta thấy rất ít hy vọng khiến Rutherford thay đổi ý định. Có lẽ, Sands có thể giúp, anh nghĩ. Cô ấy là cựu Cục trưởng. Anh có thể nói chuyện với cô ấy. Gợi ý về nguồn gốc của vấn đề. Đủ rõ ràng để tránh làm ảnh hưởng đến Fisher. Đủ trực tiếp để nhấn mạnh tính cấp bách. Điều đó có thể hoạt động.

Trừ khi có một phép lạ. Có thể các máy chủ đã được đặt an toàn tại nhà anh ta, không bị đụng chạm, còn nguyên vẹn.

Hi vọng điều tốt nhất.

Nếu được rảnh tay Reacher sẽ đi thẳng đến kho hàng. Nhật ký cho thấy Thomassino làm việc lúc 5:00 chiều. vào những ngày anh ta giao đồ điện tử cho cơ sở tái chế nhưng không có gì đảm bảo đó là giờ làm việc bình thường của anh ta. Cách an toàn nhất là xác định vị trí phương tiện cá nhân của anh ta càng nhanh càng tốt và chờ đợi. Một giờ. Hai giờ. Miễn là cần thiết. Tất cả đều quen thuộc với Reacher. Anh có thể đợi cả ngày. Nhưng anh có thể thấy điều đó không hợp với Sands và Rutherford. Họ cáu kỉnh sau khi không tìm thấy thiết bị của mình. Có lẽ, họ đang lo lắng về khả năng không bao giờ khôi phục được nó. Và chắc chắn là khó chịu sau khi ở bên trong cabin nóng. Có thể anh phải tự mình đi tìm Thomassino. Đó là một khả năng. Rủi ro ở mức tối thiểu.

Nhưng Reacher quyết định họ nên ở gần nhau. Có một yếu tố khác cần tính đến. Giả sử vận may của họ thay đổi và Thomassino thừa nhận đã ăn cắp tất cả các thiết bị có thể sử dụng được mà anh ta bắt gặp và đưa Reacher về kho của mình. Reacher không biết máy chủ trông thế nào. Anh cần Rutherford bên cạnh để xác định. Và Sands đã chứng tỏ bản thân có giá trị hơn cả, khi tìm ra vị trí của nhà máy tái chế và sau đó hạ gục gã già. Reacher nghĩ một chút thời gian chết sẽ không sao. Miễn là họ có mặt tại kho trước 4 giờ chiều.

Sands nghiêng người và nhấn một số nút trên màn hình GPS của xe tải nhỏ, khiến nó hiển thị vị trí của năm trạm xăng gần nhất. Gần nhất là trạm dừng xe tải mà Reacher đã đến hai lần trước đó. Họ tiếp tục trong im lặng, và Sands đến chiếc vòi bơm mà Reacher đã sử dụng vào đêm hôm trước. Rutherford ở trong xe. Sands trèo ra ngoài và bơm xăng. Cô đã sử dụng thẻ tín dụng để tránh phải vào

bên trong tòa nhà chính. Reacher vẫn đi vào. Anh đã đói. Anh lấy bốn chiếc xúc xích, thêm pho mát và hành tây, sau đó lấy một xấp báo. Dao cạo râu dùng một lần. Một lon kem cạo râu. Và vài chai nước.

Sands thả Reacher và Rutherford cách tòa nhà chung cư hai dãy nhà và tìm một điểm ngẫu nhiên để đỗ chiếc xe tải nhỏ. Cô quay lại chỗ của Mitch sau mười phút, khởi động máy pha cà phê, sau đó đi tắm. Rutherford ở trong bếp, chăm chú vào máy tính. Reacher nằm dài trên chiếc ghế và bắt đầu đọc báo. Cả hai đều không di chuyển trong nửa giờ. Không nói lời nào. Sau đó Sands bước ra khỏi phòng tắm và Rutherford đi vào. Cô ấy rót hai cốc cà phê, mang chúng vào phòng khách và ngồi đối diện với Reacher.

“Tôi có thể hỏi bạn một điều được không?” Sands nói. ‘Bạn đã ở trong quân đội. Bạn đã là một sĩ quan. Bạn đã điều tra mọi thứ. Và mọi người. Đúng?”

“Đó là ý tưởng chung,” Reacher nói.

“Bạn phải có tài nguyên. Hồ sơ. Cơ sở dữ liệu. Xác minh thông tin. Tìm hiểu xem mọi người đã nói sự thật chưa?”

“Tất cả những điều trên.”

“Nhìn chung, cuộc sống trong quân đội khá tốt,” Reacher nói. “Tôi đã làm việc với một số người xuất sắc. Ngoài ra, tôi đã lãng phí thời gian khi phải đối phó với những điều nhảm nhí từ các sĩ quan cấp cao. Tôi ra đi với rất ít hối tiếc.”

“Không,” Sands nói. “Ý tôi là sự hỗ trợ mà bạn đã có. Khả năng kiểm tra dữ kiện. Ví dụ, nếu bạn thấy mình đang ở trong một tình huống cụ thể, và bạn đã được biết lý do chính đáng. Sau đó, bạn nhận ra có thể có một lời giải thích thay thế. Một điều ít thuận lợi hơn nhiều. Bạn sẽ làm gì?”

“Tôi muốn cảm nhận linh cảm của mình. Nếu tôi có bất kỳ nghi ngờ nào, tôi sẽ bỏ đi.”

“Ngay cả khi điều đó có nghĩa là để một người bạn gặp nguy hiểm?”

‘Được rồi, Sarah. Đi loanh quanh đủ rồi. Câu hỏi thực sự của bạn là gì?”

“Chà, lúc nãy tôi đang tắm, tôi bắt đầu nghĩ, nếu tôi muốn lấy thứ gì đó từ Rusty thì sao? Một cái gì đó cực kỳ quan trọng. Và tôi muốn làm điều đó mà không ai nhận ra. Tôi sẽ không ăn cắp nó, vì anh ta sẽ biết và báo nó bị mất tích. Tôi sẽ không cố gắng mua nó từ anh ta hoặc lừa anh ta giao nó, vì anh ấy có thể nhìn thấu tôi. Anh ấy có thể chơi cùng và sau đó bỏ chạy. Tất nhiên, tôi có thể bắt cóc anh ta, và buộc phải đưa nó cho tôi. Nhưng sau đó tôi phải giết anh ấy để bảo toàn bí mật. Vì vậy, có lẽ tôi sẽ làm điều này thay thế. Tôi đang chuẩn bị một vụ bắt cóc. Làm cho nó trông rất chuyên nghiệp. Rất thuyết phục. Loại chắc chắn sẽ thành công nếu ai đó không can thiệp. Một người có tất cả các kỹ năng và kinh nghiệm phù hợp vừa tình cờ đi ngang qua. Một người nào đó có sự tin tưởng của Rusty và giúp đỡ anh ấy.”

"Ai đó là tôi?" Reacher nói.

"Đó hoàn toàn là một khả năng. Đây không phải là lần đầu tiên chuyện như vậy xảy ra."

"Điều đó có làm cho tôi cảm thấy tốt hơn không? Bởi vì đó không chỉ là một âm mưu bắt cóc. Mỗi khi bạn tiếp xúc với bất kỳ ai mà chúng ta chống lại thì bạn đều tự mình làm chủ. Một loạt các sự trùng hợp? Hay những cuộc họp bí mật?"

Reacher mỉm cười và nhìn đi chỗ khác.

"Cái gì?" Sands nói. "Điều này có buồn cười với bạn không?"

"Không. Đầu tiên tôi bị nhầm với một anh chàng bảo hiểm. Và bây giờ bạn nghĩ, tôi làm việc với những kẻ bắt cóc, tôi là loại lính đánh thuê. Lý thuyết của bạn là gì? Toàn bộ là sự giả tạo?"

"Điều đó có ít khả năng hơn là một thiếu tá về hưu, trở thành người vô gia cư?"

"Tôi không vô gia cư."

"Bạn đã nói thế."

"Khi nào?"

"Bạn đã nói với Rusty, bạn không sở hữu một ngôi nhà. Bạn chỉ trôi đi xung quanh. Một đêm ở đây. Hai đêm ở đó. Không có chỗ ở cố định."

"Đúng."

"Nghĩa là vô gia cư."

"Không. Hoàn cảnh của tôi không giống thế."

"Được rồi. Giả sử bạn đã kiếm được một tài sản như một lính đánh thuê. Bạn có thể đã cất giữ tất cả trong một ngân hàng ở Quần đảo Cayman (thiên đường thuế). Hoặc giấu nó bên trong một cái cây rỗng."

"Có thể. Nhưng không phải tôi."

"Bạn có thể chứng minh?"

"Tôi không thể chứng minh điều phủ định. Không ai có thể."

Sands ngồi phịch xuống chiếc ghế dài.

"Hãy thử cái này," Reacher nói. "Lật nó lại. Tôi có phương tiện và cơ hội, chắc chắn. Nhưng động cơ của tôi là gì?"

"Tiền," Sands nói.

"Tôi không quan tâm đến tiền. Tôi có đủ rồi. Tại sao tôi muốn nhiều hơn?"

"Bạn không phải con người?"

"Bạn đang đi sai hướng, Sarah. Vấn đề là, tôi có một động cơ. Để giữ cho Rusty khỏi nguy hiểm. Bạn cũng có khả năng đó. Vậy tại sao bạn không tiếp quản?

Nếu bạn đưa anh ta đến một nơi an toàn, tôi sẽ bỏ đi. Tôi sẽ không bao giờ đến gần anh ấy nữa."

"Hoặc bạn sẽ đi thẳng đến kho hàng và tìm Thomassino."

"Nếu bạn thực sự không tin tưởng tôi, hãy nói chuyện với bạn bè của bạn ở Cục. Yêu cầu họ tìm hiểu tôi."

"Tôi đã làm rồi. Năm phút sau khi tôi gặp bạn. Họ không tìm thấy bất cứ điều gì. Nhưng điều đó có nghĩa gì? Bạn đang nói sự thật? Hay bạn giỏi che dấu?"

Reacher nói: "Tôi đoán là nó đã bắt đầu từ chuyện này. Tôi có thể giúp Rusty. Tôi có thể sắp đặt anh ta. Chỉ có thời gian mới trả lời được. Vì vậy, ngay bây giờ nó chỉ phụ thuộc vào những gì bạn tin tưởng. Và bạn rõ ràng tin tôi đang liên minh với ma quỷ."

"Điều gì làm cho bạn chắc chắn như vậy?"

"Bạn là một người phụ nữ thông minh. Rõ ràng. Vì vậy, nếu bạn thực sự nghĩ tôi là một kẻ giết thuê, bạn sẽ không nói như vậy vào mặt tôi. Bạn sẽ uống cà phê của tôi và bỏ đi trong khi bạn có cơ hội. Hoặc bắn tôi trước khi tôi có thể làm bạn của bạn bị thương."

"Đó là một lý thuyết thú vị. Điều đó đặt ra một câu hỏi khác. Ai vừa pha cà phê cho bạn?"

Reacher nhấc cốc của mình lên. Đó là một lượng khá. Có thể là 8 ounce (230ml) chất lỏng. Bây giờ chỉ còn một phần tư. 170ml có đủ cho một liều thuốc an thần? Đối với một người đàn ông kích thước cỡ Reacher? Anh không cảm thấy chóng mặt. Hay buồn nôn. Hay mệt mỏi. Anh đánh hơi chất lỏng còn sót lại. Không có mùi bất thường. Nó ngon. Nhưng anh không phải là người sành sỏi nhất thế giới khi nói đến hương vị. Anh chủ yếu là người hâm mộ sức mạnh.

"Đây," Sands nói. "Chuyển nó cho tôi."

Reacher đặt chiếc cốc lại trên bàn và trượt nó qua. Sands nhặt nó lên và uống một ngụm.

"Tôi đã nói đùa về cà phê," cô ấy nói, sau đó tiết lộ lý do tại sao áo choàng của cô ấy bị hở một chút vào ngày hôm đó. Có một cái gì đó trong túi. Một cái gì đó nặng nề. Sands thò tay vào trong và kéo nó ra. Đó là một khẩu súng. Colt .380. Nhỏ. Đáng tin cậy. Cô ấy dùng ngón tay cái bên phải của mình kéo khóa an toàn xuống. "Tôi không nói đùa về điều này. Và hãy nhớ, bạn có thể to hơn. Nhưng tôi nhanh hơn. Vì vậy, hãy nhìn vào mắt tôi."

"Để chi?"

Sands đặt khẩu Colt trên đùi. Các đầu ngón tay cô đang chạm vào chuôi của nó.

"Vì vậy," Reacher nói sau một phút dài trôi qua. "Bạn định làm gì?"

"Tôi còn sự lựa chọn nào? Làm những gì bạn đã nói. Cảm nhận linh cảm." Sands bật khóa an toàn lên và nhét khẩu súng vào trong. "Cầu cho bạn không khiến tôi hối tiếc."

19

Rutherford bước ra từ phòng tắm với chiếc khăn tắm quấn ngang hông và chạy vào phòng ngủ. Sands đứng dậy và đi vào. Reacher ở lại trên đi văng. Anh có thể nghe thấy tiếng những người khác sột soạt, cọ xát và cựa quậy, sau đó hai máy sấy tóc khởi động gần như đồng thời. Chúng đã chạy gần như cùng một khoảng thời gian. Có nhiều tiếng sột soạt hơn. Sau đó Sands xuất hiện trở lại. Cô ấy đang mặc một chiếc quần vải lanh rộng và một chiếc áo phông màu xanh nhạt. Rutherford bước ra. Anh ấy mặc một chiếc quần chinos mới và một chiếc áo sơ mi polo sạch sẽ. Một màu sắc khác.

Sands rời khỏi căn hộ trước, một mình, để tránh bị nhìn thấy với những người khác. Cô lấy chiếc xe tải nhỏ, gặp Rutherford và Reacher trong con hẻm và nhập địa chỉ của công ty rác vào GPS. Sẽ mất khoảng thời gian 10 phút lái xe. Nó dẫn họ đến một khu nhà ở cuối con đường dài thẳng tắp với hai bên là những nhà kho tồi tàn. Địa điểm được bao quanh bởi một hàng rào liên kết bằng thép chịu lực. Cao 2.4m. Lối vào duy nhất mà họ có thể nhìn thấy đã bị chặn bởi một hàng rào sọc trắng và đỏ. Sands lái xe đến gần và dừng lại bên cạnh một cột kim loại cao. Có hai bàn phím được gắn vào nó. Một cao, dành cho xe tải. Một thấp, dành cho ô tô. Sands hạ cửa kính và nhấn vào nút liên lạc nội bộ ở bên dưới. Không có phản hồi. Cô ấy nhấn một lần nữa. Hộp không phát ra âm thanh. Cô vươn người để thử lần nữa. Có chuyển động từ bên trong khu nhà. Một chiếc xe bán tải màu đen bóng đang đến gần. Nó trông giống như một chiếc Ford thông thường. Không có logo công ty trên cửa xe.

Chiếc Ford giảm tốc độ khi nó tiến gần hơn, gần bằng tốc độ đi bộ. Thanh chắn giật giật như thể nó vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ say, rồi giật lên chín mươi độ. Chiếc bán tải tăng tốc và phóng đi. Người lái xe không liếc nhìn họ lần thứ hai. Sands liếc nhìn xung quanh. Không có ai khác đang theo dõi nên cô nhấn ga và họ đã vào bên trong khu nhà rất lâu trước khi cánh cửa đóng lại.

Có hai tòa nhà. Reacher nhìn tòa văn phòng, trên một tầng duy nhất, được xây bằng gạch thô, với mái bằng, sáu cửa sổ vuông và một tấm bê tông thô nhô ra để che ô cửa. Nó có chỗ đậu cho ba mươi chiếc xe hơi. Một nửa không gian đã bị chiếm dụng. Có hai chiếc sedan màu bạc của Đức đang đậu ở hàng ghế gần

cửa ra vào tòa nhà. Phần còn lại là các mẫu xe có thông số kỹ thuật trung bình, cỡ trung bình trong nước với nhiều màu sắc nhạt khác nhau, nằm rải rác ngẫu nhiên trong toàn bộ lô còn lại. Thuộc về dân văn phòng, rất có thể.

Không phải chiếc xe họ đang tìm kiếm.

Tòa nhà còn lại chắc hẳn là cái mà gã già gọi là kho chứa. Nó có hình chữ nhật đơn giản, sơn màu trắng, với một mái bằng kim loại. Tất cả đều đủ cao để một chiếc xe chở rác cỡ lớn có thể chui lọt. Tất cả đều đủ rộng. Tất cả đều đã đóng cửa. Có một dãy điểm đỗ xe bên ngoài bên trái, gần cửa nhân viên. Bốn chiếc đang đậu. Tất cả là xe bán tải. Ba Ford và một Dodge Ram. Không mới nhưng sạch sẽ và được bảo trì tốt.

Không phải chiếc xe họ đang tìm kiếm.

Có một khu vực trống ở bên phải nhà kho. Nó kéo dài đến hàng rào. Nơi những chiếc xe tải đậu vào ban đêm. Có chỗ cho ít nhất nửa tá. Và xa hơn nữa, nơi hàng rào quay lưng về phía cửa ra vào và không gian bị thu hẹp lại, có một dòng phương tiện khác. Bảy chiếc. Một chiếc xe Jeep cũ, mui trần, gần hết nước sơn. Một chiếc sedan Chrysler 300 màu đen với bánh xe mạ crôm và những mảng màu đậm trên cửa sổ. Một chiếc Porsche 911, màu xanh lam đậm và lấp lánh trong nắng chiều. Một chiếc Cadillac những năm 1980, ban đầu là màu đỏ tía, giờ xỉn màu. Chiếc Volvo màu mù tạt. Một chiếc Fiat nhỏ xíu màu xanh da trời. Và một chiếc SUV màu trắng Hyundai.

Có thể là những chiếc xe họ đang tìm kiếm.

Sands xoay chiếc xe tải nhỏ lại và lùi ngay tới bên hông chiếc Hyundai. Cô vẫn để động cơ hoạt động. Bên ngoài sức nóng tỏa ra những tấm bê tông nứt nẻ. Sands thắt dây an toàn và ngả người ra sau, thư thái nhưng tỉnh táo. Rutherford ở bên cạnh cô trên ghế phụ, lo lắng và bồn chồn. Reacher nằm dài ra phía sau họ, và anh có thể ngủ.

Ba mươi phút trôi qua. Không có xe tải nào xuất hiện. Mười lăm phút nữa trôi qua mà không có người đến. Sau đó năm phút nữa, họ nghe thấy tiếng động cơ. Một động cơ diesel lớn. Sands và Reacher đồng thời đứng thẳng dậy. Một chiếc xe tải chở rác xuất hiện ở phía cuối con đường. Nó có kích thước lớn. Không phải Thomassino. Họ quan sát nó dọc theo con đường, băng qua khu vực đậu xe, sau đó dừng lại với một tiếng rít dài của hệ thống phanh hơi. Hai người đàn ông nhảy xuống. Họ mặc quần màu xanh như ông già ở nhà máy tái chế. Họ tiến đến dòng xe. Anh chàng đầu tiên leo lên xe Jeep. Người thứ hai, Chrysler. Họ cùng nhau khởi hành, lái xe cạnh nhau cho đến khi gần đến cổng. Sau đó, xe Jeep đi trước, chúng tăng tốc và nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn.

Bảy phút sau, một chiếc xe tải khác xuất hiện. Kích thước lớn. Không phải Thomassino.

Chiếc xe tải tiếp theo nhỏ hơn. Họ phải đợi cho đến khi nó đi qua để đọc biển số phía sau. Nó khớp. Nó đậu bên cạnh hai chiếc xe tải lớn hơn, nhưng lùi xa hơn, biến mất khỏi tầm mắt. Một người đàn ông xuất hiện sau ba mươi giây. Anh ta khoảng năm mươi. Tóc vàng hoe, ngắn. Ủng đen bóng. Và chiếc quần màu xanh tương tự. Anh ta đi về phía họ. Hướng tới chiếc Porsche. Sands với lấy tay nắm cửa, rồi dừng lại. Anh ta đi đến cửa hành khách của chiếc Porsche. Tựa vào. Khẽ đưa tay che nắng. Nhìn chằm chằm vào bên trong trong mười giây. Sau đó đứng thẳng dậy, lắc đầu, tiếp tục đi qua chiếc Fiat, và đi giữa chiếc Hyundai và chiếc xe tải nhỏ. Sands nhảy ra ngoài và vội vã chạy xung quanh.

"David Thomassino?" Cô ấy nói.

"Đó là tôi." Anh ta dừng lại. "Ai đang hỏi?"

"Đặc vụ liên bang. Chúng ta cần nói chuyện."

"Về cái gì?"

"Lên xe. Tôi sẽ giải thích mọi thứ."

Rutherford xoay người trên ghế và nhấn một nút khiến cửa hông mở ra, để lộ Reacher bị nhét bên trong như một con khỉ đột trong lồng.

"Tôi không nghĩ vậy." Thomassino lùi lại. "Tôi sẽ không vào đó với anh ta (khỉ đột). Tôi sẽ nói với cô. Nhưng tại đồn cảnh sát. Tôi sẽ lái. Cô có thể đi theo tôi."

"Để tôi nói theo cách khác." Reacher cúi người ra, nắm lấy phần trước áo của Thomassino, và kéo anh ta vào trong. Sands leo lên sau Thomassino và hướng dẫn anh ta qua ghế băng phía sau. Cô đối mặt với anh ta, sau đó nhấn nút để đóng cửa. Reacher cũng xoay chỗ ngồi của mình. Rutherford nhìn qua khoảng trống giữa hai hàng ghế trước.

"Trước khi chúng ta bắt đầu, điều rất quan trọng là anh phải hiểu điều gì đó," Sands nói. "Chúng tôi không ở đây vì anh. Chúng tôi không tìm cách làm phiền hoặc gây rắc rối cho anh dưới bất kỳ hình thức nào. Chúng tôi không quan tâm đến anh chút nào. Tất cả những gì chúng tôi muốn là một thông tin. Hãy giao nó cho chúng tôi và anh có thể tiếp tục công việc kinh doanh của mình. Anh sẽ không bao giờ gặp lại chúng tôi. Và sẽ không ai biết anh đã giúp chúng tôi. Đã rõ ràng chưa?"

Thomassino nuốt khan, rồi gật đầu.

"Tốt," Sands nói. "Bây giờ, công việc của anh là thu thập các thiết bị điện tử bỏ đi và đưa nó đến cơ sở tái chế bên ngoài thị trấn, đúng không?"

"Nó chỉ là cơ sở phân loại. Việc tái chế thực tế được thực hiện ở một nơi khác."

"Nhưng anh lấy những thiết bị điện tử ở đó?"

"Đúng."

"Tháng này, anh đã lấy hai lần từ bộ phận CNTT của thị trấn."

"Nếu cô nói vậy."

"Đó là những gì nhật ký nói."

"Vậy thì tôi chắc chắn là đúng."

"Anh đã lấy được tám máy chủ."

"Tôi không biết chúng là gì."

Rutherford nói: "Những chiếc hộp đen trông thật nhàm chán. Nhưng chúng ở trong một chiếc tủ. Trong phòng thiết bị. Ngay ở giữa. Với một cửa kính vỡ."

"Cậu có biết tôi dọn bao nhiêu thứ trong một tuần không?" Thomassino nói. "Tôi không thể nhớ tất cả."

"Tôi thấy anh đang đeo một chiếc nhẫn cưới, Dave," Reacher nói. "Anh có con?"

"Một đứa."

"Trai hay gái?"

"Một gái. Sao?"

"Bởi vì tôi có thể hình dung ra cảnh đó," Reacher nói. "Ngày đầu tiên đi học mẫu giáo của cô bé. Vợ anh đưa con về nhà và nó nói: "Mẹ ơi, sao con không có bố? Tất cả những gì những đứa trẻ khác đều có." Và vợ anh nói, "Con có một người bố, con yêu. Ông ấy đang ở trong nhà tù liên bang."

"Được rồi." Thomassino nhắm mắt lại một lúc. "Tôi đã lấy chúng. Trong chuyến thứ hai. Chúng ở đó lần đầu tiên nhưng tôi giả vờ như không nhìn thấy. Chúng rất khó di chuyển nên tôi hy vọng một trong những đội khác sẽ đưa chúng đi."

"Anh đã làm gì với chúng?" Sands nói.

"Đưa chúng vào xe tải. Tôi đưa chúng đến nhà máy phân loại."

"Nói lại lần nữa."

"Gì? Đó là sự thật."

"Tôi tin anh đã đưa chúng vào xe tải. Nhưng chúng không bao giờ đến được nhà máy phân loại. Chuyện gì đã xảy ra với chúng vậy?"

"Tôi không ăn cắp, nếu đó là những gì cậu đang ám chỉ," Thomassino nói. "Tôi không bán chúng. Tất cả mọi thứ trong xe tải, tôi đều bỏ ở nhà máy."

"Nhưng chúng không có ở nhà máy," Sands nói. "Chúng tôi đã kiểm tra. Vậy điều gì đã xảy ra với chúng?"

"Tôi không có ý kiến. Hãy lục soát nhà tôi nếu không tin. Nói chuyện với vợ tôi. Những người bạn của tôi. Kiểm tra tài khoản ngân hàng. Tôi sẽ làm bài kiểm tra phát hiện nói dối. Nhưng tôi không ăn cắp. Tôi không bán chúng. Và tôi không biết chúng ở đâu."

Reacher nhìn Sands. Cô ấy khẽ nhún vai đáp lại. Đó không phải là câu trả lời họ muốn. Nó không giúp được gì cho họ. Nhưng Reacher có khuynh hướng tin vào điều đó. Anh đã thẩm vấn rất nhiều nghi phạm trong nhiều năm. Anh có cảm giác tốt khi ai đó đang nói dối và Thomassino có vẻ chân thành.

“Vậy thì được rồi.” Sands lấy một tờ giấy và một cây bút từ trong ví. “Tôi sẽ cho bạn một số, và nếu bạn...”

“Tôi có một câu hỏi,” Rutherford nói. “Sarah, ở nơi tái chế, có điều gì khiến bạn thấy lạ lùng không?”

“Không. Nó chỉ là một đống rác.”

“Chính xác. Và một ông già kỳ lạ? Khi bạn hỏi ông ấy về việc chia thành từng khoản mục, ông ấy nói gì? Chuột máy tính, màu be, không hoạt động.”

“Đúng. Sao?”

“Tỷ lệ thiết bị điện tử mà người dân trong thị trấn vứt bỏ sẽ bị hỏng là bao nhiêu? Chắc chắn một số thứ sẽ vẫn hoạt động, ngay cả khi chúng đã cũ và chậm. Giống như các máy chủ.”

Thomassino nhìn xuống sàn nhà.

“Dave?” Reacher nói. “Có gì nói thêm không?”

Thomassino không trả lời.

“Tôi tự hỏi liệu con gái ông có kết hôn không, Dave. Tôi cá là cô ấy sẽ làm. Cuối cùng thì hầu hết mọi người đều vậy. Câu hỏi đặt ra là ai sẽ dắt cô ấy xuống lối đi? Ai sẽ ở đó khi cô ấy có một đứa con của riêng mình?”

Thomassino nghiêng người về phía trước và ôm đầu trong tay. “Nó bắt đầu vào tuần thứ hai của tôi. Sếp mời tôi đi ăn trưa. Anh ấy nói có một số điều cần tôi giúp. Vì vậy, tôi đã đến gặp. Tại một quán ăn.”

“Tôi biết nơi này,” Rutherford nói. “Nó có sữa lắc ngon nhất trong thị trấn.”

“Tôi đến đó trước,” Thomassino tiếp tục. “Vì vậy, tôi ngồi xuống và chờ đợi. Tôi nhận được một tin nhắn từ sếp. Anh ấy nói sẽ đến muộn, tôi nên đi trước và gọi món. Tôi đã làm, và sau khi thức ăn của tôi đến, tôi nhận được một tin nhắn khác. Anh ấy nói sau cùng thì anh ấy không thể đến. Tôi ăn xong và yêu cầu tính tiền và cô phục vụ nói tôi nên chờ. Ai đó sẽ đến và giải thích. Sau đó một anh chàng to béo xuất hiện và ngồi đối diện với tôi. Tôi nghĩ anh ấy là chủ sở hữu. Tôi cảm ơn và anh ấy nói không có vấn đề gì. Anh ấy nói tôi luôn có thể ăn ở đó miễn phí. Tôi chỉ phải làm một điều để đáp lại. Luôn dừng lại trên đường đến nhà máy phân loại. Và hãy đảm bảo xe tải của tôi không bị khóa.”

“Anh đã làm gì?” Sands nói.

“Cho biết các tuyến đường của tôi rất đa dạng, không phải lúc nào cũng thực tế, đôi khi tôi chạy muộn, đại loại như vậy.”

“Anh ấy đưa cho tôi một bức ảnh. Vợ tôi. Chụp qua kính chắn gió. Cô ấy đang băng qua đường. Chiếc xe đến gần cô ấy. Chỉ cách một vài bước chân. Cô ấy đã quay về phía nó. Tôi sẽ không bao giờ quên vẻ mặt của cô ấy. Khủng bố tinh thần. Giống như cô ấy chắc chắn sẽ bị tông.”

“Anh ấy có nói gì nữa không?”

“Anh ấy không cần phải làm vậy. Thông điệp đã rõ ràng.”

“Vì vậy, Anh luôn dừng lại ở đó trên đường đến nhà máy,” Reacher nói. “Anh chỉ cần xuất hiện tại đó hay phải gọi điện trước?”

“Chỉ cần xuất hiện, ở lại ít nhất 30 phút. Và luôn để xe tải ở một vị trí cụ thể.”

“Chỗ nào?”

“Phía bên cạnh bãi đậu xe của nhân viên, có một căn nhà bằng gạch. Có một khu đất được đánh dấu bằng màu vàng. Tôi phải để xe tải ở đó.”

“Nhà có bao nhiêu cửa?”

“Một. Ngay tại nơi tôi phải đậu xe.”

“Có cửa sổ nào không?”

“Không.”

“Cửa bị khóa à?”

Thomassino nghĩ một lúc. “Tôi đoán. Nó có một ổ khóa. Một cái lớn.”

“Vì vậy, trong khi anh thưởng thức thức ăn miễn phí, ai đó tới xe tải, lấy mọi thứ có vẻ có giá trị và khóa chúng trong căn nhà này?”

Thomassino nhún vai.

Reacher nói. “Còn chuyện gì nữa không?”

“Tôi thực sự không biết. Tôi đang ở trong một tình huống tồi tệ. Vợ tôi đang gặp nguy hiểm vì một số thiết bị điện tử cũ nát? Những thứ mà mọi người đã ném vào thùng rác? Tôi phải làm theo. Tôi chỉ đi vào. Tôi ăn. Tôi đi ra ngoài. Tôi đậu ở đó. Tôi không biết gì thêm.”

“Sự phủ nhận hợp lý” Rutherford nói. “Tôi hiểu rồi.”

“Bán hợp lý,” Sands nói.

“Có lý hay không, anh đã đến quán ăn vào ngày nhận máy chủ?” Reacher nói.

Thomassino gật đầu.

“Và các máy chủ đã biến mất khi đến nhà máy?”

“Tôi đoán vậy,” Thomassino nói. “Tôi nhớ cái tủ. Thật là đau cái mông khi đưa nó vào xe tải.”

“Được rồi,” Reacher nói. “Một câu hỏi nữa. Anh chàng ở quán ăn. Chủ sở hữu. Tên anh ta là gì?”

“Tôi nghe thấy ai đó gọi anh ấy là Bud,” Thomassino nói. “Nhưng tôi nghĩ tên thật là Budnick. Bill Budnick.

“Tốt,” Reacher nói. “Anh chàng Budnick này có bao giờ nói với anh về việc phải làm gì nếu có ai đó đặt câu hỏi về anh ta không?”

“Không. Tôi chỉ nói chuyện với anh ta một lần duy nhất.”

“Nếu chúng tôi tình cờ ghé thăm Fat Freddie’s để kiểm tra danh tiếng của họ về sữa lắc, Budnick sẽ không mong đợi chúng tôi?”

“Ý cậu là tôi sẽ báo cho anh ta? Hắn đe dọa vợ tôi. Tôi rất muốn cậu đến thăm hắn. Tôi rất muốn cậu bắt và tống hắn vào tù.”

“Làm thế nào chúng tôi có thể gặp hắn?” Reacher nói. “Chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau.”

Sands mở cửa, trèo ra ngoài và ra hiệu cho Thomassino đi theo.

“Còn một điều nữa,” anh ta nói. “Vài điều tôi muốn cậu biết. Đồ tôi ăn ở Fat Freddie’s. Tôi luôn trả tiền. Ngoài lần đầu tiên khi họ làm tôi ngạc nhiên. Tôi làm để giữ vợ mình an toàn. Không phải để có được một cái gì đó. Theo như tôi biết, họ có thể cướp xe tải của tôi. Có thể không. Nhưng tôi không phải là một trong số họ.”

20

Thomassino chỉ là một con tốt. Trong trường hợp đó, các máy chủ sẽ nằm trong tay họ.

GPS dự đoán cách Fat Freddie’s hai mươi hai phút lái xe, nhưng điều đó đã chuyển thành bốn mươi sáu phút vì Reacher yêu cầu Sands đi đường vòng qua trạm dừng xe tải. Anh muốn nhúng tay vào hai việc nữa. Một máy bắt bu lông. Lớn nhất mà họ có. Và một ổ khóa. Loại lớn nhất mà anh có thể tìm thấy. Sands đã tận dụng cơ hội để đổ xăng trong khi Reacher ở bên trong và cô ấy đang đợi khi anh quay lại với động cơ đang chạy và chặng tiếp theo của tuyến đường được đánh dấu trên màn hình. Cô ấy đã lái xe nhanh hơn trước. Rung động với triển vọng tìm thấy các máy chủ.

Đó là một tòa nhà hình chữ nhật. Có mái nhà bằng kim loại màu xanh lá cây và một mái hiên rộng và một bảng hiệu đèn neon được gắn ở trung tâm của bức

tường phía trước. Nó đề chữ Fat Freddie's với những chữ cái màu đỏ nhấp nháy và bên dưới là một anh chàng cao bồi hoạt hình liên tục nâng một chiếc bánh mì kẹp pho mát khổng lồ từ đĩa lên miệng.

Bãi đậu xe ở phía trước quán ăn. Nó đã đầy. Bữa tối vẫn đang diễn ra sôi nổi. Sands vòng ra phía sau tòa nhà. Sands đậu xe. Reacher trèo ra ngoài. Anh đang giữ chiếc máy cắt bu lông ở vị trí thấp, gần chân. Anh kiểm tra, không có ai đang theo dõi. Nâng chiếc máy lên. Đóng các hàm của nó trên đầu ổ khóa. Và cắt. Cứng. Vòng kim loại bị đứt. Anh cầm phần thân của ổ khóa, kéo nó ra và cất phần còn lại vào túi. Sands nhảy xuống và tham gia cùng. Rutherford chạy loanh quanh từ phía xa của chiếc xe tải.

"Sẵn sàng chưa?" Reacher nói.

Sands và Rutherford nhìn nhau và gật đầu.

Reacher kéo cửa. Bản lề của nó kêu lên. Bên trong, sàn nhà được bao phủ bởi hàng đống thiết bị. Một hỗn hợp tương tự như rác ở nhà máy tái chế. Ở đây nó đã được sắp xếp gọn gàng thành các loại. Máy tính trong một khu. Màn hình bên cạnh. Sau đó, bàn phím. Và chuột. Và máy in. Và TV. Và đầu đĩa DVD. Có lẽ mọi thứ đều có thể sử dụng được, dù Reacher không biết làm thế nào để biết chắc chắn. Mọi thứ đã được sắp xếp. Chỉ có một thứ không phải là điện tử. Một cái tủ. Nó cao 1.8m, đứng sừng sững ở phía sau, một nửa khuất trong bóng tối. Mặt phải vững chắc của nó hướng về phía họ, và phần còn lại của cửa kính đang mở tung.

"Đây rồi!" Rutherford vượt qua Reacher và lao về phía trước, rút điện thoại ra khi anh ta đi tới. Anh bật đèn flash. Lùi lại phía trước tủ. Nhìn vào bên trong. Sau đó nghiêng người sang một bên.

"Có chuyện gì vậy?" Sands nói.

Rutherford không thể nói. Anh chỉ ra hiệu mơ hồ bằng tay trái.

Sands băng qua phòng, nhìn vào tủ và quay lại Reacher. Anh biết cô sẽ nói gì trước khi cô mở miệng. "Nó trống rỗng."

Reacher ngày càng xa các máy chủ. Anh chàng mới đến từ Moscow đang đi theo hướng ngược lại. Đang tiến gần hơn.

"Có cơ hội nào trong những đống này không?" Reacher nói.

Rutherford cố gắng đứng thẳng và lắc đầu. "Không. Chỉ có một máy tính duy nhất và chúng là máy tính để bàn. Máy chủ không có ở đây. Chúng ta đã đến quá muộn."

"Đó là cách nhìn sai lầm," Reacher nói. "Chúng ta không đến muộn. Chúng ta đang tiến gần hơn một bước. Chúng tôi biết chắc chắn họ đã ở đây. Điều đó có nghĩa là chúng ta đang đi đúng hướng."

“Đó là sự thật,” Sands nói. Cô nắm tay Rutherford và dẫn anh ra cửa. “Nào. Chúng ta sẽ không bỏ cuộc.”

“Chúng ta có thể làm gì?” Rutherford nói. “Đó là một ngõ cụt.”

“Không, không phải vậy,” Sands nói. “Các máy chủ đã ở đây. Ai đó biết điều gì đã xảy ra với chúng.”

Rutherford nói. “Nhưng ai?”

“Chúng ta đã biết ai,” Sands nói. “Bill Budnick. Người đã đe dọa Thomassino. Ai sở hữu nơi này. Chúng ta sẽ nói chuyện với anh ta. Bắt anh ta cho chúng tôi biết đã bán chúng cho ai.”

“Anh ta vẫn ở đây?” Rutherford nói. “Nếu anh ta không làm việc vào buổi tối thì sao?”

“Chúng ta sẽ vào trong,” Sands nói. “Sẽ dễ dàng nhận ra nếu anh ta ở xung quanh. Và nếu không, ai đó sẽ biết cách liên hệ với anh ta.”

“Không cần phải đi tìm anh ta,” Reacher nói. “Chờ năm phút. Có thể ít hơn. Anh ta sẽ đến.”

Reacher dựa vào chiếc xe tải và trượt chiếc máy cắt bu lông xuống dưới chỗ ngồi của mình, sau đó quay lại và đóng cửa nhà.

“Đúng vậy,” Sands nói. “Nửa giờ.”

“Tôi không theo dõi,” Rutherford nói.

“Thomassino nói anh ta có thể xuất hiện ở đây bất cứ lúc nào nơi này mở cửa.” Reacher trượt ổ khóa mới vào vị trí và khóa nó. “Không cần gọi trước. Anh ta chỉ phải ở lại nửa giờ.”

“Có nghĩa là bất cứ ai muốn lục xe tải của anh ấy luôn ở đây,” Sands nói. “Anh ta cần thời gian để xem qua tất cả mọi thứ. Tìm ra những gì có giá trị. Di chuyển nó đến nhà ngoài. Và làm xong trước khi Thomassino quay lại. Ba mươi phút hoặc hơn.”

“Có thể,” Rutherford nói. “Nhưng Budnick không tự mình làm điều đó.”

“Đúng.” Reacher dựa vào tường. “Tội phạm chuyên nghiệp nói chung muốn hai điều. Phần thưởng càng nhiều càng tốt. Và càng ít rủi ro càng tốt. Nếu Budnick không tự xử lý xe tải, anh ta phải nhờ người khác làm việc đó. Ít nhất một người. Có thể là hai, để làm tất cả các ca trong tuần. Những người này sẽ cần được trả tiền. Điều này làm giảm lợi nhuận và tăng rủi ro.” Anh chỉ vào một cánh cửa chống cháy ở phía sau tòa nhà chính. “Người tiếp theo bước ra khỏi đó là Budnick. Trong lúc đó, Rusty, tốt hơn hết bạn nên quay lại xe. Cúi đầu xuống. Bạn là người địa phương. Bạn đã ở trên báo. Anh ta có thể nhận ra.”

Cánh cửa chống cháy mở ra sau ba phút và một người đàn ông bước ra. Anh ta mặc một bộ vest màu xám nhạt với áo sơ mi trắng và cà vạt hoa. Tóc được búi

gọn gàng. Và anh ta rất to con. Reacher nghĩ, chắc do bị vây quanh bởi thức ăn miễn phí cả ngày. Anh chàng đứng lặng một lúc, đầu hơi nghiêng sang một bên. Đánh giá tình hình.

Anh chàng đưa ra kết luận và bắt đầu đi về phía nhà ngoài. Di chuyển nhanh. Reacher đã cập nhật đánh giá của mình. Anh ta không phải là một kẻ lười biếng, sau tất cả. Có thể là một cựu đô vật. Không loại trừ anh ta bị đau tim trước khi cho Reacher thứ anh muốn. (bệnh tim mạch)

"Tôi xin lỗi, các bạn" anh chàng nói. "Bạn không thể đỗ xe ở đó. Tôi sẽ phải yêu cầu bạn di chuyển."

"Điều đó không đúng, phải không, anh Budnick?" Reacher nói. "Chúng tôi có thể đậu xe ở đây. Và bạn không cần yêu cầu chúng tôi di chuyển."

"Bạn là ai vậy?" Budnick nói. "Và làm thế nào bạn biết tên tôi?"

"Tôi biết rất nhiều về bạn," Reacher nói. "Tôi biết bạn sở hữu nhà hàng này. Và tôi biết sở hữu một nhà hàng là không đủ đối với bạn. Vì vậy, tôi ở đây để trao cho bạn một đề nghị. Một cái gì đó rất đơn giản. Cả hai chúng ta đều đạt được những gì mình muốn."

"Thứ nhất, tôi không biết bạn đang nói gì. Tôi điều hành quán ăn của mình. Tôi không làm gì khác. Và thứ hai, ngay cả khi tôi đã làm vậy, bạn có những gì mà tôi có thể muốn?"

"Không có gì. Tôi không bán. Tôi đang mua. Hay chính xác hơn là đổi hàng. Bạn sẽ cho tôi một cái gì đó. Và đổi lại tôi sẽ làm điều gì đó cho bạn."

"Bạn rất chắc chắn về bản thân."

Reacher không nói gì.

"Được rồi," Budnick nói. "Bạn muốn gì?"

"Một thông tin."

"Như là?"

"Một số thiết bị điện tử đã được đưa đến đây. Bây giờ, nó đã biến mất. Vấn đề là, nó thuộc về chúng tôi. Và chúng tôi muốn nó trở lại. Vì vậy, bạn sẽ cho tôi biết đã bán nó cho ai."

Budnick không trả lời.

"Và đổi lại, tôi sẽ không làm gãy chân bạn," Reacher nói.

Budnick lùi lại một bước, rút một chiếc điện thoại ra khỏi túi áo khoác và bắt đầu nhìn vào màn hình.

Reacher lấy nó từ anh ta và ném nó cho Sands.

"Rõ ràng là bạn đã không quay số 911 vì chúng ta đang nói về hàng hóa bị đánh cắp," Reacher nói. "Có nghĩa là bạn sẽ gọi cho bất cứ ai bạn trả tiền để được bảo

vệ. Để làm gì? Gửi hơn ba hoặc bốn người? Thông thường tôi ủng hộ điều đó. Tôi đã dành cả ngày hôm nay để ngồi trên mông, chờ đợi và nói chuyện. Một bài tập nhẹ sẽ được hoan nghênh. Nhưng tiếc là tôi thiếu thời gian. Có nghĩa là bạn cho tôi biết những gì tôi muốn biết, hoặc tôi trút bỏ sự thất vọng của mình lên người bạn."

Budnick nâng cằm lên. "Thử xem nó hoạt động thế nào."

Một đô vật, Reacher nghĩ. Điều đó có nghĩa là anh có thể sẽ thử một số kiểu vật lộn. Anh ta sẽ lao tới, hy vọng có thể hạ gục Reacher. Anh ta sẽ làm điều gì đó như vậy. Có rất ít cơ hội để anh ta hạ được với một cú đấm. Hoặc một cú đá. Reacher tự tin về điều đó. Budnick lùn hơn. Và Reacher có cánh tay dài bất thường. Điều đơn giản nhất là đợi Budnick ra tay sau đó đấm vào mặt ngay khi anh ta ở trong tầm. Nhưng không quá khó. Reacher không muốn hạ gục. Không cho đến khi anh ta nói một cái tên.

Budnick tránh sang một bên, di chuyển theo chiều kim đồng hồ, đến gần nhà hơn. Muốn phóng thẳng về phía bãi đậu xe. Không vật lộn. Anh ta là một người to con. Vận chuyển một cơ thể có kích thước lớn sẽ tốn rất nhiều năng lượng. Reacher đã thay đổi kế hoạch. Anh có khoảng trống bên trái và bên phải. Anh có thể né Budnick. Chạy xung quanh. Hãy để anh ta tự đánh mình.

Budnick di chuyển thêm một đoạn. Chuẩn bị tinh thần. Sau đó, Sands bước lên. Cô thúc mạnh một bên bàn chân của mình vào đầu gối của anh ta và anh ta ngã xuống như cái cây bị đốn, kêu lên, sau đó lăn và ôm chặt lấy cái chân bị thương.

Sands quay sang Reacher. "Tại sao tôi phải để các bạn vui vẻ?"

Budnick loạng choạng ngồi dậy, cái chân bị thương vẫn cong.

"Cú đá đó?" Sands bước tới trước mặt anh ta. "Một nửa sức mạnh. Cú đá tiếp theo? Toàn bộ. Và quên đôi chân của bạn."

Budnick thút thít và cố gắng nhảy lùi về phía sau.

"Trừ khi bạn cho chúng tôi biết tên," Sands nói. "Bạn đã bán cho ai. Ngay bây giờ."

"Tôi không thể," Budnick nói. "Tôi không bán nó."

"Hãy tiếp tục," Reacher nói. "Đá anh ta đi."

"Không," Budnick nói. "Xin đừng. Bạn không hiểu. Tôi không bán những thứ này. Đó không phải là hoạt động của tôi. Tôi chỉ cho thuê chỗ để nó được cất giữ."

"Bạn cho ai thuê?" Reacher nói.

"Người mà tôi trả tiền để được bảo vệ."

"Tên của anh ta là gì? Chúng tôi tìm anh ta ở đâu?"

“Không. Tôi không thể. Nghe này, anh ta thậm chí còn không trả tiền cho tôi. Anh ta coi đó như một ân huệ.”

Reacher và Sands nhìn nhau.

“Đó là sự thật.” Budnick giơ tay. “Tôi thề. Đây là kinh doanh. Tôi biết cần bảo vệ. Tôi thậm chí còn đưa nó vào ngân sách. Tôi đã để sẵn tiền mặt. Anh chàng đã xuất hiện vào đêm tôi mở lại. Nói cho tôi biết phải trả bao nhiêu. Đó là rất nhiều, nhưng tôi có thể làm gì? Tôi đã đồng ý. Sau đó, anh ấy nói với tôi về điều này điều khác, với các thiết bị điện tử. Một chuyện bên lề. Rõ ràng là nó đã diễn ra trong nhiều năm. Anh ấy đề nghị tôi có thể muốn tiếp tục. Vì sức khỏe của tôi. Tôi sẽ nói gì? Tôi không ngu ngốc.”

“Có lẽ bạn thật ngu ngốc,” Reacher nói. “Có thể không. Ai đã nói với bạn, và khi nào? Những gì bạn được trả, và những gì bạn cho đi? Tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn nghe hai điều từ bạn. Tên của anh chàng này. Và chúng tôi có thể tìm anh ta ở đâu.”

“Tôi không thể nói với bạn. Anh ta sẽ giết tôi.”

‘Và nếu bạn không nói với tôi, bạn của tôi sẽ đá vào chỗ … ý. Tôi không thể tưởng tượng sẽ thế nào. Bạn phải đưa ra quyết định nhanh chóng, vì tôi sắp hết kiên nhẫn.”

Budnick im lặng trong một phút. Vậy điều gì sẽ xảy ra nếu tôi có thể giúp bạn lấy lại đồ của mình, nhưng không đụng đến anh ta?”

“Được rồi,” Reacher nói. “Tôi sẽ quên anh chàng của bạn. Tôi chỉ quan tâm đến việc lấy lại đồ của mình.”

“Tôi biết anh ấy giữ nó ở đâu,” Budnick nói.

Reacher gật đầu.

“Bạn có thể đến đó. Làm cho nó giống như một vụ trộm ngẫu nhiên.”

Reacher nhìn Sands. Cô ấy gật đầu.

“Được,” Reacher nói. “Chỗ đó ở đâu?”

“Nó được gọi là khu Norm. Anh ta ở A4. Bạn có thể Google địa chỉ. Tôi có thể cho bạn biết mã vào cổng. Tôi biết điều đó bởi vì tôi đã bắt đầu thuê một căn hộ cho chính mình trong quá trình cải tạo. Đó là A6 - và bảy số cuối cùng trong số điện thoại của tôi.” Đó là mật mã vào cổng.

“Tốt,” Reacher nói. “Nhưng bạn biết đấy, trước khi chúng tôi chạy đua xuyên thị trấn, có lẽ chúng ta nên chắc chắn đồ đạc của chúng tôi không có ở đây? Cánh cửa khóa và khó có thể nhìn rõ qua vết nứt. Bạn có thể mở cho chúng tôi không?”

“Bạn không cần kiểm tra bên trong?”

Budnick nhún vai sau đó lấy chìa khóa ra khỏi túi. Anh ta đưa nó cho Reacher. “Đây. Mở nó.”

Reacher chuyển chìa khóa (vì đã đổi ổ khóa mới) trong khi quay lưng lại. Và mở cửa.

“Tại sao chúng ta không nghĩ đến điều này trước đây?” Reacher giả vờ tự đánh mình vào trán bằng lòng bàn tay. “Nó đã ở bên trong suốt. Budnick, lại đây. Tôi cần bạn giúp để di chuyển nó.”

Budnick khập khiễng về phía trước. “Thứ nào là của bạn?”

Reacher nói. ‘Nhìn thấy cái tủ cao với cánh cửa bị hỏng? Đó là nó.”

“Không thể nào.” Budnick lắc đầu. “Tôi nhớ mình đã kéo thứ đó vào. Nó nặng cả tấn. Hãy lấy nó nếu bạn muốn.”

“Được,” Reacher nói. “Lựa chọn của bạn.” Anh chống một chân vào thành bên của chiếc xe tải nhỏ và đập mạnh vào lưng Budnick, ngay giữa hai xương bả vai.

Budnick loạng choạng bước qua ngưỡng cửa. Hai cánh tay vỗ như cánh chim. Anh ta loạng choạng về phía trước. Đi quanh một đống thiết bị. Sau đó, anh ta bước vào đống chuột máy tính. Chân vướng vào dây điện và lao về phía trước, hạ cánh bên cạnh TV màn hình phẳng.

Reacher ném chiếc chìa khóa theo sau anh ta. “Đừng lo lắng. Ai đó sẽ đến và cho bạn ra ngoài. Trừ khi bạn đang nói dối. Hoặc đó là một cái bẫy. Trong trường hợp đó, không phải là người bảo vệ bị mắc kẹt. Đó sẽ là bạn.”

Sands ra hiệu cho Reacher giữ vị trí của mình, sau đó sang phía bên kia chiếc xe tải nhỏ. Một lúc sau cô quay lại với hai chai nước. Đặt chúng xuống. Chờ anh đóng cửa. Rồi cô nắm lấy cánh tay anh. “Bạn sẽ quay lại và để Budnick ra ngoài, phải không?”

“Nếu chúng ta cần có một cuộc trò chuyện khác,” Reacher nói.

‘Và nếu bạn không cần? Nếu chúng ta nhận được các máy chủ? Bạn không thể cứ để anh ấy bị nhốt trong đó.”

“Tôi sẽ không bỏ anh ấy. Không lâu đâu. Tôi sẽ gọi sĩ quan Rule. Nói cho cô ấy biết nơi để tìm. Hãy để cô ấy ghi điểm.”

“Đây không phải là hoạt động của anh ta. Budnick không thu lợi từ nó. Cũng giống như Thomassino, đó là lý do tại sao chúng ta tha cho anh ta. Thay vào đó, chúng ta không nên để cảnh sát biết về người bảo vệ? Anh ta là người đã khiến Budnick làm điều đó.”

“Anh chàng kia khiến Budnick cho anh ta sử dụng nhà ngoài. Chính Budnick đã chọn cách đe dọa gia đình của Thomassino. Anh ta đã tự mình thực hiện từng bước đó. Và đó là ranh giới mà anh ta không nên vượt qua.”

21

Hệ thống định vị toàn cầu GPS hướng họ quay lại phía kho chứa của công ty xử lý rác. Phải mất thêm hai mươi bốn phút nữa. Và đưa họ đến một khu đất khác ở cuối một con đường dài thẳng tắp với hàng rào ở hai bên. Khu Norm không giống như các nơi khác. Nó không có hàng rào thông thường. Toàn bộ bên ngoài được thiết kế để trông giống như một pháo đài cổ. Nó có những hàng rào bằng gỗ. Tháp canh. Một đại bác. Một lá cờ. Và một số biểu ngữ sặc sỡ kỳ lạ được bao phủ bởi hình ảnh của súng hỏa mai, kiếm và khiên. Có thể là thiết kế của riêng Norm, Reacher nghĩ. Có lẽ, Norm là một người yêu thích lịch sử. Hoặc có thể anh ta nghĩ nó sẽ mang lại cho cảm giác an toàn.

Sands dừng lại trước cổng. Có một cột gỗ bên cạnh đường lái xe, nhưng không có dấu hiệu của hệ thống liên lạc nội bộ hoặc bàn phím hoặc đầu đọc thẻ. Thứ duy nhất gắn liền với nó là một hộp thư Pony Express. Sands liếc nhìn những người khác rồi xuống xe và thúc nó. Mặt trước mở tung. Bên trong là một màn hình kỹ thuật số. Nó trống rỗng. Sands chạm vào và một loạt các chữ cái và số xuất hiện. Cô hít một hơi thật sâu và nhập mã Budnick đã đưa.

Không có chuyện gì xảy ra.

“Tôi có bị nguyền rủa?” Cô nói. “Hay tất cả hệ thống an ninh đều ghét tôi?”

Cô thử lại mã.

Không có chuyện gì xảy ra.

“Có lẽ, họ đã thay đổi hệ thống?” Rutherford nói.

“Hoặc Budnick nói dối,” Reacher nói.

“Có lẽ, anh ấy nhớ sai,” Sands nói. “Hãy kiểm tra, trước khi chúng ta đi đến kết luận.” Cô lấy ví, lục lọi bên trong một lúc và rút điện thoại của Budnick ra. “Anh ấy nói là bảy chữ số cuối cùng trong số di động của anh ấy.”

Sands chạm vào màn hình bốn lần và chiếc điện thoại trở nên sống động.

“Chờ một chút,” Rutherford nói. “Bạn đã làm thế nào vậy? Bạn có một số loại mật mã của FBI?”

“Tất nhiên là Cục có mật mã. Họ có thể xâm nhập vào bất kỳ điện thoại nào, bất kỳ lúc nào. Từ xa. Qua vệ tinh. Bạn không biết?”

“Có thật không?”

“Dĩ nhiên là không. Tôi nhìn qua vai Budnick khi anh ta cố gắng gọi người bảo vệ. Bây giờ chúng ta hãy xem. Đây là số của anh ấy. Nó phù hợp với những gì anh ấy nói với chúng ta.”

“Tôi cá là họ đã thay đổi hệ thống,” Rutherford nói.

“Tôi cá là Budnick đã nói dối,” Reacher nói.

“Cố lên,” Sands nói. “Số điện thoại chỉ là một phần. Có lẽ, anh ta đã nhầm số đơn vị. Anh ấy đã phải chịu rất nhiều căng thẳng.”

“Làm thế nào chúng ta có thể kiểm tra điều đó?” Rutherford nói. “Chúng ta sẽ phải quay lại và hỏi anh ấy.”

Reacher nói: “Có một thứ khác mà chúng ta có thể thử. Anh chỉ vào một số đường dây trợ giúp 24 giờ được đăng phía trên màn hình. Đưa tôi điện thoại của Budnick.”

Sands nhập các chữ số, nhấn cuộc gọi, sau đó đưa điện thoại cho Reacher.

Một người đàn ông trả lời sau bảy hồi chuông. Anh ấy nói tên là Steve. Anh ta có vẻ buồn ngủ.

“Steve, đây là Bill Budnick,” Reacher nói. “Nghe này, tôi hơi xấu hổ, nhưng tôi đang ở cổng nơi cất giữ và tôi không thể mở được. Tôi đã không đến đây một thời gian và có lẽ tôi nhập sai số đơn vị của mình. Bạn có thể xác nhận cho tôi?”

“Xin lỗi, Budnick. Không thể làm điều đó. Nó trái với các quy tắc.”

“Ồ, thôi nào. Giúp tôi với. Tôi quá bận rộn ở Fat Freddie’s nên hay quên. Tôi là chủ sở hữu ở đó.”

“Tôi biết. Hình ảnh của bạn đã được in trên báo.”

“Khi tôi mua địa điểm. Còn cái này thì sao? Bạn xác nhận số đơn vị của tôi, chỉ một lần này, và tôi sẽ ghi chú lại. Tôi sẽ viết nó ra ngay bây giờ, điều này sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Và sau đó, bất cứ lúc nào bạn muốn, bạn có thể đến quán ăn và có bất cứ thứ gì trong thực đơn miễn phí?”

“Tôi không biết. Tôi không nên.”

“Bữa tối cho cả hai. Mang theo người quan trọng của bạn. Hoặc đến hai lần một mình. Bạn sẽ không hối tiếc.”

“Tôi không nên.”

“Chúng tôi có những ly sữa lắc ngon nhất trong thị trấn, Steve. Mọi thứ tốt nhất, Tôi có thể thiên vị, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sai.”

“Tôi không biết. Ít nhất bạn có thể cho tôi biết bạn ở khối nào không?”

Budnick đã nói A6. “Chắc chắn rồi. Khối A.”

“Chờ một chút.”

Reacher nghe thấy tiếng giấy tờ sột soạt, sau đó Steve quay lại. “Bất cứ thứ gì tôi muốn trên thực đơn, phải không? Và tôi có thể đến hai lần?”

“Chắc chắn.” (nhớ mang theo tiền)

"Bạn ở A4, anh Budnick. Đừng để ai biết tôi đã nói với bạn."

Sands quay lại. Cô ấy nhấn A và 4 trên màn hình, sau đó là bảy chữ số cuối cùng trong số điện thoại của Budnick.

Không có chuyện gì xảy ra. Trong một thời gian dài. Sau đó cánh cổng mở ra.

Chỉ có sáu cấu trúc chắc chắn, tiện dụng. Phòng nhỏ nhất là văn phòng, nằm ngay bên trong cổng. Bảng hiệu đèn neon của nó đã tắt và không có đèn bên trong. Năm tòa nhà khác được lùi xa hơn, xếp cạnh nhau. Chúng được hoàn thiện bằng tôn, sơn màu xám. Mỗi nhà rộng 12m. Dài 30m.

Các cạnh ngắn hơn đối diện với cổng. Mỗi nhà đều có máy điều hòa không khí. Và mỗi cái có một chữ cái màu đỏ được khắc trên bức tường cuối cao ở góc của mái nhà. A ngang bằng với văn phòng. E đi hết đường sang trái.

Reacher yêu cầu Sands kiểm tra khối của Budnick trước. Anh đoán người trực điện thoại, Steve, có thể đang theo dõi từ một vị trí từ xa nào đó. Sẽ thật đáng ngờ nếu họ ngay lập tức rẽ nhầm đường. Và anh muốn hiểu về các biện pháp an ninh mà họ đang chống lại. Anh đã lo lắng về việc các lính canh có mặt. Tuần tra lưu động. Chó. Những người được anh chàng bảo vệ đưa vào để để mắt đến sở thích của anh ta.

Chỉ có hai loại cần đề phòng khi chơi. Ổ khóa. Và camera. Các khóa khác nhau giữa các khối và từng nhà. Camera là chuyện khác. Có những cái giống hệt nhau được gắn ở các góc của mỗi khối. Cách mặt đất 4.5m, nơi không dễ bị phá hoại. Chúng chỉa dọc theo mặt trước của các tòa nhà, nghĩa là cửa vào mỗi nhà ở các dãy ngoài đều được theo dõi bởi hai camera riêng biệt.

Có mười căn ở mỗi bên của mỗi khối. Các số lẻ ở bên phải. Các số chẵn ở bên trái. Căn của anh chàng bảo vệ là E4. Vì vậy, nó ở bên trái. Ở hàng ngoài cùng. Chỉ được che bởi hai camera. Sands rời khỏi khối của Budnick và lái xe đến gần khu nhà E. Cô quay đi quay lại, song song với bức tường, ở gần tòa nhà nhất có thể. Cô ấy tiếp tục cho đến khi mặt sau của chiếc xe tải nhỏ nằm ngay dưới camera bên ngoài. Reacher cắt một đoạn băng keo dài 20cm. Anh leo lên nóc xe. Tiến một bước về phía sau. Reacher chống một tay vào tường. Dùng băng dính che ống kính lại.

Sands đi vòng quanh chu vi của địa điểm và họ lặp lại quy trình với camera ở đầu xa của khu nhà E. Điều đó có nghĩa là họ có thể đã được ghi lại đang tiếp cận căn của Budnick. Không ai nghi ngờ.

Sands lái đến đơn vị của anh chàng bảo vệ. Cô quay ngược lại với nó và ở lại trong chiếc xe với động cơ đang hoạt động. Reacher ra ngoài, mang theo máy cắt bu lông. Rutherford tham gia cùng anh. Họ kiểm tra số được khắc trên cả hai mặt của khung cửa, sau đó Reacher đóng các hàm của máy cắt xung quanh ổ khóa. Nó mỏng một cách đáng ngạc nhiên. Reacher đã phá vỡ nó mà không cần

nỗ lực nào. Anh đã gỡ bỏ nó. Cửa mở. Một bàn ăn. Tám chiếc ghế ăn phù hợp. Một chiếc ghế dài. Hai ghế bành. Một cái tủ. Một tủ đồ uống. Một văn phòng. Và một chiếc đèn. Không có thiết bị điện tử. Reacher đoán người thân của ai đó đã chết. Cha mẹ hoặc ông bà. Để lại ngôi nhà. Mọi thứ khác được bán hoặc cho đi. Những phần còn lại không hợp thời để được sử dụng. Nhưng có giá trị kỷ niệm để bị loại bỏ. Vì vậy, chúng được để ở đây. Một giải pháp thiết thực cho một ai đó. Nhưng hoàn toàn không giúp được gì cho họ.

Sands đọc ngôn ngữ cơ thể của họ và leo ra ngoài để tham gia cùng.

“Budnick là một thằng khốn nạn,” Rutherford nói. “Reacher đã đúng. Anh ta đã nói dối.”

“Không hoàn toàn,” Sands nói. “Anh ta đã nhớ sai mật mã. Có lẽ, anh ta cũng nhầm cái này. Chúng ta nên bắt đầu thử những cái khác.”

“Có thời gian không?” Rutherford nói. “Có một trăm căn. Ai đó có thể đến và xem chúng ta đang làm gì. Và camera? Chúng ta không thể vô hiệu hóa tất cả. Nếu ai đó đang theo dõi. Họ nhất định phải điều tra nếu nhận thấy cả một dãy tối om.” (không có tín hiệu camera)

“Chúng ta sẽ không phải kiểm tra tất cả,” Reacher nói. “Câu chuyện của Budnick có thể là nhảm nhí. Nhưng nếu không và anh chàng bảo vệ vẫn giữ hàng lậu của mình ở đây, anh ta sẽ sử dụng một trong những hàng cuối. Chúng là những căn duy nhất bạn không thể nhìn thấy từ phía đối diện. Và có nhiều khả năng là khu này hơn là khu A vì nó nằm xa lối vào hơn. Ít người nhìn thấy xe tải của anh ta đến và đi.”

Sands nói: “Còn chín căn để thử. Mười chín, trường hợp xấu nhất.”

“Có lẽ chỉ một nữa thôi,” Reacher nói. “Budnick cho chúng ta biết căn của anh ta là A6 và anh chàng bảo vệ là E4. Của anh ấy thực sự là A4. Vì vậy, có lẽ anh ta đã chuyển đổi các chữ số. Có lẽ anh chàng bảo vệ là E6.”

Reacher di chuyển tới căn bên trái. Khóa của nó cũng thanh mảnh và không phô trương nhưng chắc chắn nó phải được làm bằng một loại thép cứng đặc biệt nào đó. Reacher đã phải thực hiện một số nỗ lực nghiêm túc để phá vỡ nó. Anh vật lộn với chiếc máy cắt trong nửa phút trước khi ổ khóa gãy đôi. Anh định mở cửa. Và đóng băng. Một âm thanh truyền đến. Họ ở quá xa cánh cổng để có thể nghe thấy tiếng mở nhưng không thể nhầm lẫn tiếng kêu của một động cơ lớn. Tiếng lốp xe trên nền bê tông. Đó là một phương tiện. Đang đến.

Reacher gật đầu về phía chiếc xe tải nhỏ. Sands và Rutherford nhảy vào trong. Reacher đóng cửa và đi theo họ. Một chiếc xe bán tải xuất hiện từ góc tòa nhà. Một chiếc Toyota. Màu đồng. Rất bóng. Không có logo của công ty bảo vệ. Chỉ có người lái xe. Trông anh ta ở độ tuổi năm mươi. Và anh ta không vội vàng. Anh ta đi ngang qua, vẫy tay chào thân thiện và tiếp tục đi về phía xa của dãy nhà.

Dừng lại ở căn E8. Trèo ra ngoài, mở khóa, lấy một chiếc hộp và mang nó vào trong. Anh ấy đã trở lại xe tải của mình trong vòng một phút. Anh lại vẫy tay chào. Sau đó nổ máy và tiếp tục vòng qua góc xa. (Tiki giao hàng)

"Nào," Sands nói. "Tôi có cảm giác xấu về việc này. Hãy hoàn thành nó trước khi bất kỳ ai khác xuất hiện."

Họ cùng nhau trèo ra ngoài và Reacher kéo cửa căn E6. Chỉ có điều nó không mở ra một không gian có kích thước như họ đã thấy trước đây.

Rutherford chạm vào một công tắc trên tường khiến hàng chục bóng đèn sáng lên. "Mẹ ơi."

Các giá đỡ được lắp đặt khắp các hàng cách nhau khoảng 60cm. Có khá nhiều thiết bị điện tử mà Reacher từng thấy. Nhưng liệu có máy chủ hay không, anh không biết.

"Tôi có thể sống ở đây đến hết đời." Rutherford bước vào trong và chậm rãi dọc theo kệ đầu tiên, quét từng món đồ và lẩm bẩm một mình. Sau đó, một cái gì đó đập vào mắt anh xa hơn một chút về phía trước. Anh ta phóng nhanh về phía trước, khuỵu gối. "Tôi không tin được. Chúng ở đây. Chúng ta đã tìm thấy."

"Chúng có hoạt động không?" Reacher nói. "Chúng đã bị xóa chưa? Chúng ta có thể kiểm tra chúng không?"

"Không phải ở đây," Rutherford nói. "Chúng không giống như máy tính xách tay. Bạn không thể chỉ bật chúng lên và xem. Bạn phải kết nối chúng với một mạng. Sau đó, bạn có thể sử dụng máy tính để kiểm tra nội dung trên chúng. Hãy coi chúng như những ổ cứng gắn ngoài khổng lồ."

Sands nói: "Chúng tôi sẽ chỉ cho bạn cách thực hiện sau. Kết nối chúng thật dễ dàng. Ngay bây giờ, cần đưa chúng vào xe. Đưa đến một nơi an toàn. Làm việc với chúng ở đó."

Rutherford và Sands mỗi người mang hai máy chủ. Reacher bốn chiếc. Họ chất chúng vào khu vực hàng hóa hẹp phía sau băng ghế. Sands mất thêm một phút để đảm bảo chúng đã được an toàn. Sau đó, cô đến chỗ ngồi của lái xe.

"Chờ đã," Reacher nói. "Nếu bạn muốn sao chép những gì trên máy chủ, bạn cần những gì? Một máy chủ khác?"

Rutherford gật đầu. "Một mạng và một số phần mềm. Nhưng về cơ bản ..."

"Có máy chủ nào khác ở đây không? Đó sẽ là loại phù hợp?"

"Chắc chắn rồi. Có cả đống."

"Bạn đã sử dụng tám máy chủ. Nhưng chỉ một từ dự án lưu trữ?"

"Chính xác. Phần còn lại tôi đã lấy từ những nơi khác."

"Hãy lấy một vài cái. Bốn cái."

“Sao lắm thế? Chúng ta sẽ sao chép những gì?”

“Tôi sẽ giải thích khi chúng ta rời khỏi đây.”

22

Có năm từ trong đầu Reacher khi họ quay trở lại thị trấn.

Cần phải biết. Và bốn mươi giờ.

Năm từ thay vì sáu. Bởi vì tám giờ đã không còn nữa. Nhưng hai khái niệm giống nhau vẫn còn. Cùng với một câu hỏi duy nhất. Máy chủ đã bị xóa chưa? Dù thế nào thì Reacher cũng có hai việc phải làm. Nếu dữ liệu còn nguyên vẹn, anh sẽ phải thuyết phục Rutherford sao chép nó và gửi một bản sao cho FBI. Nếu dữ liệu không còn nữa, anh sẽ phải báo tin cho Đặc vụ Fisher và thuyết phục Rutherford rời khỏi thị trấn. Anh biết cái nào cần hơn. Nhưng anh không biết cái nào sẽ dễ dàng hơn.

Reacher nhìn Sands và Rutherford trên ghế trước. Sự mệt mỏi của họ không còn nữa. Bây giờ anh có thể cảm nhận được sự phấn khích của họ. Sự nhiệt tình. Họ đang tin việc các máy chủ được khôi phục thành công, mọi thứ khác chắc chắn sẽ ổn. Bản thân Reacher cảm thấy thiếu tự tin. Anh là người duy nhất biết điều gì đang bị đe dọa. Và anh là người duy nhất không có kinh nghiệm về máy tính. Anh không biết làm thế nào để khai thác bí mật của chúng. Anh thích giao dịch với con người, bất kỳ ngày nào trong tuần.

Nơi ghé thăm đầu tiên của họ là tòa nhà chung cư để Rutherford và Sands có thể lấy một số quần áo và đồ vệ sinh cá nhân, lấy máy tính xách tay và tất cả các loại cáp và đầu nối mà họ cần để kết nối các máy chủ với nhau. Tiếp theo, họ lấy ô tô của Marty mà Reacher đã lái. Sau đó, họ lại đi về phía bắc, quay trở lại trạm dừng xe tải. Không phải cho nhiên liệu hoặc thực phẩm. Nhà nghỉ của nó. Đặc biệt đã lọt vào mắt xanh Reacher. Anh cho đó là phần lâu đời nhất của toàn bộ khu phức hợp. Thiết kế rất truyền thống. Anh đã thấy những nơi tương tự trên khắp đất nước. Nó có một biển hiệu neon màu xanh và đỏ. Tòa nhà một tầng. Nó được ốp bằng những dải gỗ sẫm màu. Bắt đầu ở góc tây nam với một văn phòng, lối vào có mái che và phục vụ giải khát. Có một chỗ đậu xe bên ngoài. Giúp dễ dàng mang theo hành lý vào bên trong.

Bố cục rất phù hợp với Reacher. Trong số ba mươi sáu chỗ đậu xe chỉ có bốn chỗ đã có chủ. Ba chiếc sedan cổ, lớp sơn bị tẩy trắng và phồng rộp sau nhiều năm. Chiếc còn lại là Toyota SUV màu vàng tươi. Hai trong số những chiếc sedan nằm

ở phía văn phòng. Chiếc sedan thứ ba và Toyota ở phía đối diện. Để trống một phần hoàn toàn.

Sands đứng cạnh máy bán hàng tự động, trèo ra ngoài và đi vào văn phòng. Reacher đậu bên cạnh chiếc xe tải nhỏ và đi vào trong cùng cô ấy. Không gian dài và hẹp. Quầy lễ tân nằm ngay bên phải, tiếp đến là tủ đông cao với cửa kính đôi và bàn có lò vi sóng cùng máy pha cà phê. Ba chiếc bàn nhựa trắng được xếp dọc theo bức tường bên trái. Mỗi chiếc có bốn chiếc ghế nhựa màu trắng. Và một bình hoa bằng nhựa màu đỏ.

Reacher gõ vào quầy và một lúc sau, cánh cửa mở ra và một chàng trai bước vào. Anh ta trông khoảng hai mươi. Tóc dài ngang vai, đeo kính tròn, mặc một chiếc áo phông trắng và một chiếc quần jean rộng thùng thình. Anh ta thả mình xuống ghế lễ tân và nhìn Reacher.

“Chúng tôi cần biết giá phòng,” Reacher nói.

Anh chàng chỉ vào một tấm biển trên tường sau lưng: Phòng $95+/đêm.

“Tôi đoán đó là giá chuẩn. Tôi không quan tâm đến những thứ đó.”

“Không giảm giá,” anh chàng nói. “Chín mươi lăm cộng thuế.”

“Tôi không cần giảm giá. Tôi cần một thứ khác. Một sự sắp xếp đặc biệt.”

“Không có sự sắp xếp đặc biệt nào. Dù chúng là gì.”

“Đừng vội vàng. Cậu có muốn bỏ lỡ một cơ hội tốt không?”

“Tiếp đi.”

“Hai phòng,” Reacher nói. “Thuê một tuần. Một phòng 95 đô một đêm, trên thẻ tín dụng, như bình thường. Phòng còn lại 50 đô một đêm, bằng tiền mặt, trực tiếp vào túi của cậu.”

“Tiếp tục đi,” anh chàng nói.

“Ba điều kiện. Đầu tiên, các phòng phải ở gần nhau, ở trung tâm của dãy nhà hướng ra sân trong và phải có cửa thông nhau.”

“Có thể được.”

“Thứ hai, chúng tôi đăng ký một trong các phòng như bình thường. Phòng còn lại cậu nhập vào hệ thống là không có sẵn để sử dụng.”

“Tôi không biết đó là gì. Tôi không nghĩ chúng tôi có nó ở đây.”

“Chắc chắn, cậu có. Tất cả các khách sạn đều có. Hoặc một số phiên bản của nó. Khi khách hàng qua đời và cậu phải đợi nhân viên điều tra ký tên. Hoặc ai đó bị bắt vì ma túy và cậu phải đợi cảnh sát đến giải tỏa hiện trường. Hoặc ngay cả khi đường ống dẫn nước bị hỏng và phải đợi để sửa. Tìm trong sổ tay nhân viên. Nó sẽ ở đó.”

“Sổ tay? Anh đến từ thế kỷ nào?” Anh chàng gõ máy tính. “OK. Chúng tôi có nó. Không vấn đề gì. Còn gì nữa?”

“Sự sắp xếp này là hoàn toàn bí mật. Cậu không đề cập với bất kỳ ai. Không phải sếp của cậu. Không phải đồng nghiệp. Không phải những người dọn phòng. Không phải bạn bè. Không phải bố mẹ. Thậm chí không phải là con mèo hay con chó của cậu.”

“Tôi không có mèo hay chó. Nhưng tôi hiểu ý anh. Có thể làm được. Và chỉ để làm rõ, anh nói một tuần cho cả hai phòng? Bảy đêm?”

“Bảy đêm. Một nghìn năm mươi đô la.”

“Được rồi. Chúng ta có một thỏa thuận.”

“Bạn của tôi sẽ lo về thẻ tín dụng và các biểu mẫu. Tôi sẽ lo tiền mặt. Một nửa bây giờ. Một nửa khi chúng tôi rời đi. Giả sử cậu đã giữ miệng của mình.”

Reacher và Sands bước ra khỏi văn phòng với chìa khóa của các phòng mười tám và mười chín. Mười tám trên hệ thống. Mười chín ... Vô hình đối với bất kỳ ai.

Reacher đậu xe của Marty bên ngoài phòng số mười tám. Sands lùi chiếc xe tải nhỏ đến gần cửa phòng số mười chín. Họ mang các máy chủ vào bên trong. Sau đó là những chiếc vali. Sau đó, máy cắt bu lông, băng keo và những vật dụng còn lại mà Reacher đã mua. 4 phút. Một rủi ro có thể chấp nhận được. Sau đó, Reacher lấy chiếc xe tải nhỏ và để nó ở phía xa. Sands có thể trả lại nó cho văn phòng cho thuê tại sân bay sau khi mọi việc được giải quyết. Nhưng trong thời điểm hiện tại nó dễ bị lộ. Thomassino đã nhìn thấy nó. Budnick đã nhìn thấy nó. Một khách hàng ngẫu nhiên tại khu Norm đã nhìn thấy. Và rất có thể nó đã được ghi lại bởi nửa tá camera an ninh của khu Norm.

Reacher chọn ba chiếc pizza và ba chiếc bánh Cokes tại nhà hàng đầu tiên anh đi qua và mang trở lại nhà nghỉ. Anh vào phòng số mười tám và bật đèn. Đó là kiểu xa xỉ một thời. Bây giờ, mọi người sẽ gọi nó là đầy đủ. Hoặc tiết kiệm. Có một cặp giường cỡ với lớp phủ hoa và một lớp đệm. Một chiếc ghế bành. Một chiếc TV. Tủ lạnh. Bàn. Phòng tắm. Và một tủ quần áo. Sàn nhà được làm giả gỗ. Các bức tường được sơn với tông màu nhạt, trung tính. Reacher nhận định được lựa chọn vì độ bền hơn là sự thoải mái. Ngay cả công suất của bóng đèn cũng được thiết kế để tiết kiệm tiền điện hơn là để tạo ra một bầu không khí ấm cúng. Nhưng không điều gì trong số đó khiến anh bận tâm. Có một cái giường. Một nơi để rửa. Và tiếp cận với cà phê.

Reacher mở một nửa cánh cửa kết nối và gõ. Sands mở cửa bên kia và anh bước qua phòng số mười chín. Đó là một hình ảnh phản chiếu của tuổi mười tám. Giống hệt nhau, ngoại trừ những sửa đổi mà Sands và Rutherford đã thực hiện. Họ đã lấy chăn từ một trong những chiếc giường và dán nó lên cửa sổ để ngăn ánh sáng tràn ra ngoài. Họ đã dán tất cả xung quanh khung cửa, vì lý do tương tự.

Họ đã thiết lập một trong tám máy chủ ban đầu trên mọi bề mặt phẳng mà họ có thể tìm thấy. Và họ đã tạo ra một tổ chuột gồm dây cáp điện và dây màu vàng để kết nối mọi thứ với nhau. Ngoại trừ máy tính xách tay của Rutherford. Nó nằm trên mép của chiếc giường, được buộc vào các thiết bị khác bằng một sợi dây dày màu xanh lam. Rutherford đang ngồi trước mặt nó, bắt chéo chân, tập trung cao độ vào màn hình đến mức không nhận thấy Reacher.

“Trông thế nào?” Reacher đưa một chiếc bánh pizza và đồ uống cho Sands, rồi thả một chiếc khác xuống giường bên cạnh Rutherford.

“Tốt, tôi nghĩ vậy,” Sands nói.

Rutherford nói. “Oh. Cảm ơn.”

“Nó trông thế nào?” Reacher nói. “Với các máy chủ. Dữ liệu. Nó vẫn ở đó chứ?”

“Oh. Đúng. Có vẻ như thế. Tuy nhiên, Cerberus khá lộn xộn. Có vẻ như ransomware đã cố gắng viết lại các phần của nó. Có thể mất một lúc để tìm ra cái gì và như thế nào. Và tại sao. Và làm thế nào để xây dựng một số bảo vệ cho sản phẩm cuối cùng của chúng tôi. Nhưng tôi phải nói, điều này tốt hơn tôi hy vọng. Cerberus bị hư, nhưng không bị hỏng.”

“Điều đó tốt,” Reacher nói. “Hồ sơ từ dự án lưu trữ. Chúng vẫn ở đó?”

“Không có gì có vẻ bị hỏng. Tôi đoán vậy.”

“Bạn có thể tìm hiểu chắc chắn không?”

“Tôi có thể, nhưng …”

“Vậy thì làm ngay đi.”

“Nhưng tôi cần phải tìm ra cách Cerberus …”

“Rusty, điều này quan trọng. Kiểm tra ngay.”

Rutherford thở dài sau đó dành vài phút để gõ trên bàn phím và nhấn vào bàn di chuột của mình. “Nhìn. Tôi chưa mở từng bức ảnh trong số hàng nghìn hàng nghìn hình ảnh được quét - về cơ bản là ảnh tài liệu - nhưng theo niềm tin của tôi, các bản ghi lưu trữ đều nguyên vẹn và không bị hư hại.”

“Trong trường hợp đó, tôi cần bạn tạo một bản sao," Reacher nói. “Không. Hai bản sao.”

“Không đời nào. Quên đi. Tôi đã nói với bạn rồi, tôi không cho phép bất kỳ ai có bản sao của bất kỳ thứ gì. Không cho đến khi Cerberus được hoàn thiện. Tương lai của tôi phụ thuộc vào nó. Sarah cũng vậy.”

“Tôi hiểu. Khi tôi trở lại căn hộ của Mitch sáng nay, tôi đã nói với bạn sự thật về những gì đã xảy ra với tôi. Nhưng tôi đã không nói cho bạn biết toàn bộ sự thật.”

23

“Các bạn biết gì về thứ gọi là The Sentinel?” Reacher nói.

Rutherford nói. “Chưa bao giờ nghe về nó.”

“Tôi đã nghe một chút về nó,” Sands nói. “Chủ yếu là những câu chuyện phiếm. Từ một số người ở Văn phòng. Khoảng bốn năm trước, đã có một cuộc chảy máu chất xám lớn do tội phạm mạng. Lúc đầu, mọi người nghĩ một trong những tập đoàn lớn ở Thung lũng Silicon đang trên đà tuyển dụng. Sau đó, có một giả thuyết cho một số công ty khởi nghiệp đã vung tiền điên cuồng. Nhưng cuối cùng có người phát hiện ra chính phủ đứng đằng sau. Một phản ứng khẩn cấp. Khi người Nga có một vũ khí mới có thể phá hủy hoàn toàn hệ thống bầu cử của chúng ta. Mọi nơi trên đất nước đều dễ bị tổn thương. Không có kết quả nào có thể tin cậy. Những người ở Quantico đã làm một số mô hình. Họ cho hậu quả từ một cuộc tổng tuyển cử bị tổn hại có thể dẫn đến sự bất tuân dân sự, bạo loạn toàn diện cho đến khả năng nổi dậy.”

Cục Điều tra Liên bang (Federal Bureau of Investigation, viết tắt FBI) là một cơ quan trực thuộc Bộ Tư pháp Hoa Kỳ, có nhiệm vụ thực hiện điều tra tội phạm ở cấp độ liên bang và tình báo nội địa. FBI có quyền hạn điều tra về các vi phạm trong hơn 200 danh mục về tội ác liên bang. Khẩu hiệu của Cục là Trung thành, Quả cảm, Liêm chính.

Trụ sở của Cục là Tòa nhà J. Edgar Hoover tọa lạc tại thủ đô Washington, D.C. Còn 56 văn phòng đại diện nằm rải rác và hơn 400 cơ quan địa phương ở các thành phố nhỏ và thị trấn trên khắp các thành phố lớn của Hoa Kỳ. Ngoài ra, Cục còn có hơn 50 văn phòng được gọi là ‘tùy viên pháp lý’ bên trong các lãnh sự Hoa Kỳ trên khắp thế giới.

Khởi điểm

Năm 1886, Tòa án Tối cao nhận thấy liên bang không hề có đủ thẩm quyền điều chỉnh một số vấn đề xảy ra ở cùng lúc nhiều tiểu bang, dẫn đến Đạo luật Thương mại Liên bang ra đời năm 1887 nhằm tạo ra một cơ quan thực thi pháp luật có đủ thẩm quyền trong việc giải quyết các vụ việc mang tính chất cấp Liên bang. Tuy nhiên, Bộ Tư pháp lại tỏ ra chậm chạp trong việc phân phối nguồn nhân lực cho Cục, dẫn đến Tổng Chưởng lý Charles Joseph Bonaparte phải nhờ đến các cơ quan khác, có cả Cơ quan Mật vụ để hỗ trợ điều tra. Tuy nhiên, Quốc hội đã thông qua bộ luật nghiêm cấm Bộ Tư pháp sử dụng nhân lực từ Bộ Ngân khố, do đó Tổng Chưởng lý phải tổ chức và thành lập Cục Điều tra một cách hoàn chỉnh với nhân sự là các đặc vụ riêng của Cục. Cơ quan Mật vụ đã hỗ trợ Bộ Tư pháp 12 đặc vụ và những đặc vụ này đã trở thành những đặc vụ đầu tiên của Cục Điều tra mới thành lập. Những đặc vụ đầu tiên của FBI hóa ra lại là những đặc vụ của Cơ quan Mật vụ, từ đó Cục chính thức có đầy đủ thẩm quyền theo Đạo luật Thương mại Liên bang năm 1887. FBI phát triển rất mạnh với đội ngũ đặc vụ dày đặc vào tháng 7 năm 1908 trong thời kì của Tổng thống Theodore Roosevelt, nhiệm vụ chính thức đầu tiên của Cục là thâm nhập và khảo sát về các nhà chứa để chuẩn bị thực thi pháp luật theo Đạo luật 'Buôn bán nô lệ da trắng' hay còn gọi là 'Đạo luật Mann' được ban hành vào 25 tháng 6 năm 1910. Năm 1932, Cục đổi tên là Cục Điều tra Hoa Kỳ. Năm sau đó, Cục kết hợp với Cục Kiểm soát Rượu và Chất có cồn và được đặt tên lại là Đơn vị Điều tra trước khi tách ra và trở thành một Cục hoàn chỉnh trực thuộc Bộ Tư pháp vào năm 1935. Trong cùng năm đó, Cục chính thức đổi tên Đơn vị Điều tra thành Cục Điều tra Liên bang và được sử dụng cho đến ngày nay, viết tắt là FBI.

FBI và An ninh Quốc gia

Bắt đầu vào thập niên 1940 và tiếp tục vào thập niên 1970, Cục tiến hành điều tra các hoạt động gián điệp chống lại nước Mỹ và đồng minh. Cục đã bắt được 8 điệp viên theo Phát xít đang lên kế hoạch phá hoại nước Mỹ và xử tử 6 trong số 8 tên. Trong thời gian này, một liên minh giữa Hoa Kỳ và Anh quốc nỗ lực phá mã 'Venona' (mã liên lạc tình báo và ngoại giao của Liên Xô) – FBI là cơ quan chủ đạo – đã hỗ trợ nhà cầm quyền đọc được thông tin liên lạc của Liên Xô. Nhờ những nỗ lực trên họ có thể xác định được những người Mỹ làm việc cho tình báo Liên Xô. Hoover là người chỉ đạo trực tiếp chiến dịch này nhưng đã không thông báo cho Cơ quan Tình báo Trung ương (CIA) mãi cho đến năm 1952. Điểm nổi bật trong sự việc là vụ bắt giữ Rudolf Abel năm 1957. Việc phát hiện ra điệp viên Xô Viết tại Hoa Kỳ đã thôi thúc nỗi ám ảnh từ lâu của Hoover về mối hiểm họa tiềm tàng ông nhận thấy được từ những Người Mỹ bị bỏ rơi, xuất xứ từ công đoàn của Đảng Cộng sản Hoa Kỳ cho đến những người thuộc phe Tự do.

FBI và vụ ám sát Kennedy

Khi Tổng thống John F. Kennedy bị bắn chết, quyền điều tra được trao cho các phòng cảnh sát địa phương cho đến khi Tổng thống Lyndon B. Johnson chỉ định FBI trực tiếp vào việc. Việc làm này để đảm bảo trật tự trong thứ bậc giải quyết án mạng ở cấp độ liên bang, Quốc hội đã tán thành khi thông qua dự luật giao quyền cho FBI tiếp quản điều tra về cái chết của các quan chức cấp liên bang.

Vụ khủng bố 11 tháng 9

Tân Giám đốc FBI Robert Mueller, người nhận nhiệm sở chỉ một tuần trước vụ khủng bố, đã kêu gọi tái cấu trúc và hoạt động của FBI. Ông đã đặt tất cả các tội liên bang lên hàng ưu tiên, bao gồm chống khủng bố, ngăn chặn tình báo nước ngoài, chú tâm vào các mối đe dọa an ninh mạng, tội phạm công nghệ cao, bảo vệ dân quyền, tuyên chiến với tham nhũng công, tội phạm có tổ chức, tội phạm 'cổ trắng' và các trọng tội liên quan đến bạo lực khác.

18.02.2001 Robert Hanssen bị bắt giữ khi đang bán tài liệu mật cho chính phủ Nga. Thông tin sau đó cho biết Hanssen là nhân viên cao cấp của FBI bán thông tin tình báo từ đầu 1979. Ông ta bị kết tội phản bội và bị kết án tù chung thân vào năm 2002, vụ việc cho thấy vẫn còn nhiều kẽ hở bên trong nhân sự của FBI. Có tin đồn cho biết Hanssen đã cung cấp thông tin dẫn đến vụ khủng bố 11/09.

Ủy ban 11 tháng 9 đã ra thông cáo vào ngày 22 tháng 7 năm 2004 tuyên bố FBI và Cơ quan Tình báo Trung ương (CIA) đã không tham khảo thông tin tình báo về sự kiện có thể dẫn đến vụ khủng bố 11 tháng 9 năm 2001. Bản báo cáo cũng chỉ trích rất nhiều khi Cục đã không hoàn thành đúng nhiệm vụ được giao và yêu cầu phải có sự thay đổi bên trong FBI. Trong khi FBI đã tán thành với hầu hết các ý kiến đề nghị, bao gồm cả việc Giám đốc Tình báo Quốc gia sẽ giám sát Cục, thì một số thành viên của Ủy ban 11/09 vẫn công khai chỉ trích FBI vào tháng 10 năm 2005 khi Cục chỉ thay đổi cho có.

Tháng 7 năm 2007, tờ 'Washington Post' xuất bản đoạn trích từ sách của Giáo sư Amy Zegart thuộc Đại học Los Angeles - California mang tựa đề Spying Blind: The CIA, the FBI, and the Origins of 9/11. Tựa báo nêu tin các tài liệu cho thấy CIA và FBI đã làm lỡ mất 23 cơ hội để phá vỡ âm mưu khủng bố 11 tháng 9. Lý do chủ yếu bao gồm: văn hóa bảo thủ - chống sự thay đổi trong Cục, việc đề bạt không thích hợp và thiếu hợp tác giữa hai cơ quan CIA và FBI với các cơ quan khác trong Cộng đồng Tình báo Hoa Kỳ. Bài báo cũng chỉ trích tính tập trung hóa của FBI dẫn đến sự thiếu hiệu quả trong liên lạc và hợp tác giữa các văn phòng FBI khác nhau. FBI đã không phát triển hiệu quả các cơ quan chống khủng bố và gián điệp nước ngoài do sự cổ hữu trong việc cách tân FBI. Ví dụ, FBI luôn đối xử bất công giữa các đặc vụ với các nhân viên còn lại, phân biệt hóa giữa các chuyên viên phân tích với nhân viên thợ máy và lao công.

***

Trụ sở chính của FBI là tòa nhà J. Edgar Hoover tại thủ đô Washington, D.C, cùng với 56 văn phòng đại diện tại các thành phố chính trên khắp lãnh thổ Mỹ. Bên cạnh đó, Cục cũng duy trì các cơ quan đại diện tại địa phương cùng với hơn 50 tùy viên pháp lý tại các tòa đại sứ và lãnh sự Hoa Kỳ trên thế giới. Nhiều cơ quan chuyên môn của FBI tọa lạc tại khu tiện nghi ở Quantico, Virginia, trung tâm dữ liệu với 96 triệu mẫu vân tay trên khắp Hoa Kỳ và tù nhân được nhà chức trách Hoa Kỳ lấy mẫu ở Ả Rập Xê Út, Yemen, Iraq và Afghanistan.

Theo tuần báo Washington Post, FBI xây dựng kho chứa tuyệt mật tại tầng 4 tòa nhà J. Edgar Hoover ở Washington, D.C. Kho này chứa dữ liệu về hàng chục ngàn công dân Hoa Kỳ và người cư trú hợp pháp chưa từng bị truy tố bất kỳ tội gì. Bất cứ người nào cũng có thể bị nghi ngờ, cảnh sát trưởng thị trấn, cảnh sát giao thông cho đến người hàng xóm.

Phòng Thí nghiệm FBI được thiết lập từ khi còn Cục Điều tra, và chuyển về tòa nhà J. Edgar Hoover khi nó hoàn thành vào năm 1974. Phòng thí nghiệm chủ yếu tập trung vào các công việc phân tích DNA, sinh vật học và hóa học. Các dịch vụ trong phòng thí nghiệm bao gồm Hóa học, Hệ thống Chỉ số Kết hợp AND (CODIS), Phân tích và Phản ứng Máy tính, Phân tích DNA, Phản ứng Vật chứng, Chất nổ, Súng đạn và nhận diện vũ khí, Âm thanh Pháp lý, Hình ảnh Pháp lý, Phân tích Ảnh, Nghiên cứu Khoa học Pháp lý', Huấn luyện Khoa học Pháp lý, Phản ứng Vật chất nguy hiểm, Đồ họa Điều tra và Dự đoán, In Chìm, Phân tích Vật liệu, Tài liệu Chất vấn, Hồ sơ Băng Đảng, Phân tích Ảnh Đặc biệt, Đồ án Cấu trúc và Dấu vết Chứng cứ. Có rất nhiều cơ quan địa phương, liên bang và quốc tế sử dụng dịch vụ của Phòng Thí nghiệm FBI, Phòng còn có một phòng thí nghiệm khác ở Học viện FBI.

Học viện FBI tọa lạc tại Quantico, Virginia. Đây cũng là nơi các đặc vụ mới được cử đi học trước khi nhận nhiệm sở, họ phải trải qua khóa huấn luyện 21 tuần. Năm 1972, học viện chính thức được sử dụng, ngoài nhiệm vụ huấn luyện cho các đặc vụ của riêng mình, học viện còn mở lớp cho các nhân viên của cơ quan thực thi pháp luật địa phương và cấp bang được mời dự tại trung tâm huấn luyện. Các đơn vị FBI ở Quantico gồm Đơn vị Huấn luyện Cảnh sát và Cơ động, Đơn vị Huấn luyện Bắn, Trung tâm Huấn luyện và Nghiên cứu Khoa học Pháp lý, Đơn vị Dịch vụ Công nghệ (TSU), Đơn vị Huấn luyện Điều tra, Đơn vị Liên lạc Thực thi Pháp luật, Đơn vị Khoa học Quản lý và Lãnh đạo (LSMU), Đơn vị Huấn luyện Thể chất, Đơn vị Huấn luyện Tân binh (NATU), Đơn vị Áp dụng Thực tiễn (PAU), Đơn vị Huấn luyện Điều tra Máy tính và Đại học Nghiên cứu Phân tích.

Học viện FBI tọa lạc tại Quantico, Virginia

Reacher nói: “The Sentinel là thứ duy nhất có thể ngăn chặn. Người Nga không thể đánh bại nó. Vì vậy, họ đang cố gắng ăn cắp nó.”

“Làm thế nào?” Rutherford nói.

“Họ có một điệp viên bên trong Phòng thí nghiệm Oak Ridge. Nơi The Sentinel được thiết kế. Tại sao họ không bắt anh ta?”

“Bởi vì họ không biết đó là ai. Họ cho kẻ đó có một số kết nối với thị trấn. Một tài liệu trong kho lưu trữ của thị trấn có thể tiết lộ danh tính của điệp viên.”

“Kho lưu trữ đã bị thiêu rụi.”

“Không phải ngẫu nhiên.”

“Kho lưu trữ trực tuyến có các tài liệu tương tự. Nó đã bị khóa bởi cuộc tấn công ransomware.”

“Và máy chủ của tôi có một số tài liệu đó. Bởi vì Cerberus đã bảo vệ chúng.”

“Đó là lý do tại sao bạn suýt bị bắt cóc. Người Nga muốn những thứ đó. Để tiêu diệt bất kỳ kẻ nào có thể buộc tội người của họ.”

“Làm sao bạn biết được tất cả những điều này, Reacher?” Sands nói.

“Bạn nghĩ điểm hẹn ở nhà máy cũ là một sự sắp đặt. Đúng thế. Chỉ không theo cách bạn mong đợi. Người phụ nữ đã xuất hiện? Cô ấy là một đặc vụ FBI. Bí mật. Cô ấy đã xâm nhập vào tổ chức của Nga có nhiệm vụ khôi phục máy chủ. Cô ấy có hai công việc. Có được một bản sao của máy chủ cho Cục để họ có thể xác định tên gián điệp. Và bảo vệ Rusty. Cô ấy đã dụ tôi đến đó để yêu cầu sự giúp đỡ của chúng ta.”

“Sao bây giờ bạn mới nói?”

Reacher nhún vai. “Không có ích gì khi nói với bạn trước khi chúng ta có máy chủ. Điều gì sẽ xảy ra nếu nó đã bị phá hủy? Tôi sẽ tiết lộ sự tồn tại của một đặc vụ mà không ích gì. Và càng ít người biết về cô ấy càng tốt.”

“Đúng,” Sands nói.

“Một điều khác,” Reacher nói. “Bởi vì tôi đã làm xáo trộn nỗ lực của họ để tóm lấy Rusty vào thứ Hai, người Nga đang mang tới một chàng trai mới. Từ Moscow. Để thử lại. Vì vậy, điểm mấu chốt là đây. Nếu chúng ta muốn tránh tất cả những điều tồi tệ xảy ra sau một cuộc bầu cử bị can thiệp, và nếu chúng ta muốn ngăn chặn người Nga mới này theo đuổi Rusty, chúng ta có một lựa chọn. Đưa một bản sao của máy chủ cho FBI.”

Rutherford nhảy khỏi giường và nhặt một cặp máy chủ bổ sung mà họ đã mang theo từ căn nhà tại khu Norm. “Sarah, bạn còn chờ gì nữa? Giúp tôi. Chúng ta cần thêm hai ổ cắm điện ở đây.”

Rutherford đã mất mười phút để sửa các máy chủ bổ sung theo cách anh muốn. Reacher đã sử dụng thời gian để gọi đến số mà Đặc vụ Fisher đã cho anh, số của Wallwork trong trường hợp khẩn cấp hoặc có đột phá. Wallwork trả lời và Reacher vào thẳng vấn đề: máy chủ đã được tìm thấy, dữ liệu còn nguyên vẹn. Không có lời chúc mừng nào. Chỉ là một cặp câu hỏi chớp nhoáng: bạn đang ở đâu và chúng ta có thể gặp nhau trong bao lâu. Reacher nói với Wallwork là sẽ ở gần trạm dừng xe tải sau một giờ nữa và anh sẽ gọi lại trong thời gian ngắn với một địa điểm chính xác.

Reacher vội vã đến văn phòng. Anh đến quầy. Cậu tóc dài xuất hiện.

“Hãy nói về giá phòng một lần nữa,” Reacher nói. “Tiêu chuẩn của cậu là chín mươi lăm đô la một đêm. Khoảng bốn đô la một giờ. Nếu tôi muốn có một căn phòng khác trong hai giờ, không có câu hỏi, không lưu hồ sơ, tôi sẽ phải trả bao nhiêu?”

“Năm mươi đô la. Tiền mặt. Đưa trước.”

“Tên cậu là gì?”

“Carmichael.”

“Bốn mươi đô la.”

“Tôi sẽ không làm rối tung lên. Tôi thậm chí không ngồi trên giường.”

“Vậy anh thuê căn phòng để làm gì?”

Reacher không nói gì.

“Ba mươi đô la.” Carmichael đề nghị.

Reacher không nói gì.

“Hai mươi.”

Reacher lấy trong túi ra hai mươi đô. “Đưa cho tôi một chiếc chìa khóa. Và đảm bảo nó nằm gần hai phòng kia. Gần. Nhưng không liền kề.”

Reacher bước ra ngoài và gọi Wallwork. Anh cho tên và địa chỉ của nhà nghỉ và chỉ định phòng mười bốn cho cuộc gặp gỡ. Sau đó, anh trở lại phòng mười tám. Sands đang ngồi trên ghế bành. Reacher mỉm cười với cô và nằm xuống một trong những chiếc giường.

“Pizza của bạn đã nguội,” Sands nói sau một lúc im lặng. “Muốn tôi làm nóng nó không?”

“Không, cảm ơn.” Reacher nói. “Pizza nguội không làm phiền tôi. Trừ khi bạn muốn làm nóng cái của bạn?”

“Pizza nguội cũng không làm phiền tôi. Và dù sao đi nữa, tôi đã ăn trong khi bạn đi vắng.” Reacher cắn một miếng. Sands mỉm cười.

“Pizza nguội,” cô ấy nói. “Nhà nghỉ giá rẻ. Nó giống như tôi đã trở lại Văn phòng.”

“Bạn có nhớ nó?”

“Tôi không nhớ đến cơn đau lưng vì tất cả những tấm nệm tồi tàn tôi phải ngủ khi làm nhiệm vụ. Chắc chắn rồi. Nhưng nghe bạn kể về người đại diện mà bạn đã gặp. Cô ấy đang làm gì. Bảo vệ cuộc bầu cử của chúng ta. Ngăn chặn sự phá hoại của người Nga. Những lời như vậy, chúng khiến bạn phải suy nghĩ.”

“Bạn có làm việc bí mật nhiều không?”

“Không. Một vài hành động khi họ cần một người có thể nói chuyện. Chỉ khác là tôi đã quá chuyên biệt. Bất cứ nơi nào họ gặp vấn đề về tội phạm mạng. Họ sẽ gọi tôi.”

“Đó là lý do tại sao bạn rời đi?”

“Không. Đó không phải do công việc. Tôi thực sự thích điều đó. Nhưng khi nhiều năm trôi qua, tôi nhận ra, dù tôi thích nó bao nhiêu, FBI sẽ không bao giờ cho tôi những gì tôi muốn trong cuộc sống.”

“Đó là gì? Công ty của riêng bạn?”

Cô ta lắc đầu. “Không. Đó chỉ là một phương tiện để kết thúc. Một cách để tạo ra nhiều tiền mặt hơn. Đó là lý do tại sao Cerberus rất quan trọng.”

“Bạn cần tiền mặt để làm gì?”

“Tôi không thể nói với bạn. Bạn sẽ cười tôi.”

“Thử đi.”

Sands nhắm mắt và hít thở sâu. “Tôi muốn một khoản trong ngân hàng. Tôi có thể nghỉ làm. Bán nhà. Và hầu hết những thứ của tôi. Và mua một chiếc thuyền.” Cô ấy mở mắt. “Bạn nghĩ tôi điên, phải không?”

“Điều đó còn tùy,” Reacher nói. “Nhà thuyền. Bạn có neo nó ở một nơi không?”

“Dĩ nhiên là không. Tôi sẽ đến nơi tôi muốn. Khi tôi muốn.”

“Tôi muốn tự do.”

Reacher chuẩn bị nói thêm anh không mấy hào hứng với ý tưởng đổi một ngôi nhà trên cạn lấy một ngôi nhà nổi trên mặt nước. Anh chưa bao giờ ở lâu trên một chiếc thuyền, nhưng nó khiến anh ngạc nhiên, việc sở hữu một chiếc có thể còn khó khăn hơn một ngôi nhà thông thường. Ngoài khả năng di chuyển, nó sẽ có các nhược điểm. Sửa chữa. Lịch trình bảo trì. Các loại chi phí khác. Và trên hết, nó có thể bị chìm. Nó có thể bị một chiếc thuyền lớn hơn tông vào. Nhưng trước khi anh có thể nói, cánh cửa mở ra và Rutherford xuất hiện.

“Được rồi,” Rutherford nói. “Tất cả đã xong. Hai bản sao, theo yêu cầu.”

Rutherford đặt cặp máy chủ bổ sung trên giường, bên cạnh máy tính xách tay của mình. Reacher nhặt chúng lên và mang trở lại phòng số mười tám. Anh cất một cái vào tủ. Và lấy chiếc còn lại ra bên ngoài. Anh dùng tay phải ôm nó vào ngực, giữ cánh tay trái hơi hướng về phía trước và nghiêng người ra khỏi phòng. Nó sẽ không đánh lừa bất kỳ ai đến gần, nhưng không ai ở phía sau hoặc khoảng cách xa có thể nhận ra anh đang mang theo bất cứ thứ gì. Anh còn nhiều thời gian trước khi Wallwork đến nhưng anh muốn chuẩn bị sẵn trong phòng số mười bốn khi người đặc vụ đến đó. Anh muốn tạo ấn tượng đã lái xe đến nhà nghỉ từ một địa điểm xa không được tiết lộ. Không phải anh ở cách đó bốn phòng. Anh không có bất kỳ lý do gì để không tin tưởng Wallwork. Nhưng nhiều năm trước anh đã học được, thận trọng là chìa khóa để có một cuộc sống lâu dài và khỏe mạnh.

Reacher đặt máy chủ xuống bàn và ngồi vào ghế bành. Anh mở màn và tắt đèn. Anh đợi, và quan sát sân trong. Mười phút trôi qua. Không có phương tiện nào đến. Không ai di chuyển giữa các phòng. Năm phút nữa trôi qua. Sau đó, khoảng sân ngập tràn ánh sáng. Một chiếc xe hơi lao tới. Nó chạy chậm lại như thể người

lái xe đang nắm bắt cách bố trí. Sau đó, nó tăng tốc và đi thẳng đến phòng số mười bốn và dừng lại cách bức tường ba bước chân.

Reacher mở cửa trước khi Wallwork có cơ hội gõ cửa. Anh đứng sang một bên để người đặc vụ bước vào, sau đó kéo rèm và bật đèn.

“Có phải nó không?” Wallwork bước tới bàn và cúi xuống nhìn máy chủ.

Reacher gật đầu.

“Cảm ơn thiếu tá,” Wallwork nói. “Bạn đã giúp và chúng tôi đánh giá cao điều đó. Bạn có số của tôi. Nếu có cách nào đó tôi có thể trả ơn, đừng ngần ngại. Ngoài ra, xin lỗi cho ngày hôm qua. Ẩn danh tính. Tôi không muốn đánh lừa bạn. Nhưng trong hoàn cảnh đó, tôi không có lựa chọn nào khác. Tôi hy vọng bạn hiểu.”

“Không cần xin lỗi,” Reacher nói. “Đối tác của bạn đang ở trong. Bảo vệ cô ấy là cần thiết. Nhưng lời cảm ơn của bạn nên đến với Rusty Rutherford. Nhờ anh ta mà các bản ghi vẫn tồn tại.”

“Thật tốt khi biết điều đó.” Wallwork lấy máy chủ và bắt đầu di chuyển. “Xin hãy nói lại lòng biết ơn của chúng tôi nếu bạn gặp anh ấy. Tôi cần trở lại đường. Thời gian không đứng về phía chúng tôi với thứ này.”

Reacher bước vào giữa Wallwork và cánh cửa. “Hai câu hỏi trước khi bạn đi.”

“OK. Nhanh lên nhé.”

“Klostermann. Người tôi đã gặp ở Nhà Gián điệp sáng nay. Đặc vụ Fisher nói cô ấy sẽ yêu cầu anh kiểm tra lại. Có lời nào về điều đó không?”

“Cô ấy đã kể tôi nghe. Chúng tôi đang tìm hiểu. Chưa có gì. Còn gì nữa?”

“Máy chủ. Tôi đoán bạn sẽ mang nó đến một văn phòng thực địa. Có lẽ là Nashville. Nơi sẽ tìm kiếm bất kỳ bí mật nào mà nó nắm giữ.”

“Bạn đoán đúng.”

“Làm việc đó mất bao lâu?”

“Để đến Nashville?”

“Để tìm ra bí mật.”

“Không thể nói được. Có thể có hàng ngàn tài liệu để tìm kiếm. Nó sẽ giống như mò kim đáy bể. Chỉ không phải là một cây kim. Tìm kiếm một cái gì đó, nhưng không biết cái gì. Chỉ hy vọng chúng tôi nhận ra nó khi nhìn thấy nó.”

“Bạn không có khả năng hoàn thành công việc, chẳng hạn như trong ba mươi bảy giờ hay lâu hơn?”

“Tôi không biết. Có thể mất hai giây. Có thể mất hai tháng. Chúng tôi sẽ không biết cho đến khi chúng tôi cố gắng. Đó không phải là vấn đề của bạn, Thiếu tá. Nhưng đó là lý do tại sao tôi phải đi.”

"Không phải là Thiếu tá. Chỉ là Reacher. Và nó là vấn đề của tôi. Một chút. Nhưng chủ yếu đó là vấn đề của Rutherford."

"Là sao?"

"Đặc vụ Fisher nói với tôi người Nga sẽ hạn chế giám sát cho đến khoảng giờ ăn trưa ngày mốt. Sau đó, họ sẽ có quân tiếp viện. Một kẻ từ Moscow. Bây giờ, nếu bạn chưa biết đặc vụ của họ bên trong Oak Ridge là ai, thì bạn sẽ không thể bắt anh ta. Người Nga cũng sẽ không biết bạn có máy chủ, họ sẽ nghĩ vẫn còn cơ hội để có được nó và bảo vệ người của họ. Vì vậy, họ sẽ đến tìm Rutherford một lần nữa. Và Fisher có thể không thể giữ anh ta an toàn vì người mới đến."

Wallwork nhún vai. "Tất cả đều đúng, tôi đoán vậy. Rutherford có một kỳ nghỉ khó khăn. Đặc biệt là sau khi anh ấy giúp chúng tôi. Có cơ hội nào bạn có thể thuyết phục anh ấy rời khỏi thị trấn không?"

"Tôi nghi ngờ điều đó. Tôi đã thử. Anh ấy từ chối. Và tôi không thể trách anh ấy. Anh ấy không làm gì sai cả. Trên thực tế, anh ấy đã làm mọi thứ đúng. Anh ấy không nên bị đuổi ra khỏi nhà của mình."

"Tôi đồng ý. Nhưng chúng tôi có các tùy chọn hạn chế ở đây. Bạn có thể ở lại một lúc không? Để mắt đến anh ấy?"

"Trong một thời gian. Không phải mãi mãi."

"Chúng tôi không biết mất bao lâu để tìm ra gián điệp là ai."

"Bạn nói có thể mất hai tháng. Tôi hiếm khi ở một nơi quá hai ngày."

"Tôi xin lỗi, Reacher. Chúng tôi đang giải quyết những điều chưa biết. Thực tế là không thể biết được. Tôi muốn giúp Rutherford. Tôi thực sự muốn. Nhưng tôi phải nghĩ về bức tranh lớn hơn. Tôi không biết chúng tôi có thể làm gì khác."

"Tôi biết mình có thể làm gì."

"Gì?"

"Klostermann đề nghị tôi 10 ngàn đô la cho máy chủ. Tôi sẽ chấp nhận."

"Tuyệt đối không. Tôi không thể cho phép …"

"Tôi không xin phép, Wallwork. Tôi thông báo cho bạn. Như phép lịch sự. Có điều gì đó khác thường về Klostermann. Tôi có thể cảm nhận được điều đó khi tôi gặp ông ta. Người Nga hiện diện thường xuyên ở đây. Tôi sẽ tìm hiểu xem."

"Không."

"Không có gì nguy hiểm. Một người bình thường vẫn có thể xem một số tệp tin từng được công khai. Nếu tôi đúng (Klostermann liên quan đến người Nga), người Nga sẽ nghĩ nhiệm vụ đã hoàn thành. Họ sẽ nghĩ đặc vụ của họ bên trong Oak Ridge an toàn, họ sẽ không can thiệp nữa - cho bạn thời gian để tìm ra danh tính của anh ta. Họ sẽ kéo đội của Fisher ra. Và Rutherford cũng sẽ an toàn."

“Nghe này. Bạn sẽ không biết về máy chủ nếu không có tôi. Bạn sẽ không có bản sao của máy chủ nếu không có tôi. Vì vậy, bạn không thể giúp tôi sao?”

Wallwork không phản hồi.

“Nếu nó hoạt động, bạn sẽ được ghi công. Không ai nghe thấy bất kỳ điều gì khác ngoài tôi.”

Wallwork im lặng thêm một phút. Sau đó, anh ta đi vòng qua Reacher, tới cửa. “Tôi phải mang thứ này đến Nashville. Mọi người đang chờ đợi. Và tôi phải nói với bạn. Về thủ tục, tôi không thể đồng ý với những gì bạn đang đề xuất.”

“Và …”

“Hãy gọi cho tôi khi nó hoàn tất. Nhưng điều này chỉ giữa bạn và tôi.”

24

Reacher tự đánh thức mình lúc bảy giờ rưỡi sáng hôm sau. Anh tắm rửa và mặc quần áo, lấy cà phê và chả quế từ văn phòng trong khi Sands chuẩn bị sẵn sàng. Rutherford đang ở trong căn phòng số mười chín, vẫn đang còng lưng với chiếc máy tính xách tay, quá tập trung vào công việc để trò chuyện, nên Reacher để lại bữa sáng cho anh ấy và quay trở lại qua cửa thông. Sands ngồi vào chiếc ghế bành. Anh nằm dài. Cô ấy ngồi. Họ đã ăn, và Reacher bàn với cô ấy về cuộc họp với Wallwork.

“Vậy mọi chuyện có thể kết thúc vào tối nay?” Cô nói. “Nếu bạn nói đúng về Klostermann. Nếu ông ấy đang làm việc cho người Nga và lấy lại máy chủ, họ sẽ không cần phải theo dõi Rusty nữa.”

“Nếu tôi đúng về Klostermann,” Reacher nói.

Sands cau mày. “Tôi nghĩ bạn đang thiếu một cái gì đó. Nếu bạn nói đúng về Klostermann, ông ta chắc chắn đã giết nhà báo. Điều gì sẽ xảy ra nếu ông ta lấy được máy chủ và quyết định giết cả hai người?”

“Hoàn cảnh của nhà báo khác. Cô ấy biết điều gì đó. Từ công việc của cô ấy tại kho lưu trữ. Cô ấy đã tìm ra thứ có thể xác định gián điệp Nga. Đó là lý do tại sao cô ấy bị giết. Mặt khác, chúng tôi chỉ là những kẻ ngu ngốc tham lam theo như Klostermann lo ngại. Ông ta nghĩ chúng tôi có thứ liên quan việc nghiên cứu lịch sử gia đình ông ta. Nghĩ chúng tôi rất vui khi bán máy chủ - chứng minh chúng tôi không nhận ra có gì trên đó. Giết chúng tôi là không cần thiết. Và hơn thế

nữa. Nó sẽ rất nguy hiểm. Bởi vì, sẽ có nguy cơ thu hút sự chú ý không mong muốn."

"Rusty để lại một bản sao của máy chủ thì sao? Anh ấy có thể tình cờ tìm ra bí mật của họ bất cứ lúc nào, giống như nhà báo đã làm? Klostermann sẽ không gọi đó là một rủi ro không cần thiết?"

"Có thể. Nếu ông ấy biết Rusty có một bản sao."

"Ông ấy sẽ không nghi ngờ bạn đang nói dối?"

"Tôi sẽ không nói dối. Tôi sẽ để ông ấy tự đưa ra kết luận đó."

"Bằng cách nào?"

"Bạn có thể lấy số của ông ấy cho tôi không?"

Sands nhấc điện thoại của cô ấy lên, nhấp và vuốt trong vài giây.

"Nó đây," cô ấy nói. "Muốn tôi gọi cho bạn không?"

"Không, cảm ơn." Reacher nói. Anh lấy chiếc điện thoại mà Rutherford đã mua cho. "Hãy đọc cho tôi nghe."

"Tại sao không sử dụng cái của tôi? Nó đã hiển thị trên màn hình."

"Klostermann sẽ biết số của bạn. Có thể theo dõi điện thoại."

"Nếu ông ta không phải là mối nguy hiểm đối với bạn hoặc Rusty, thì làm sao có thể là mối đe dọa đối với tôi?"

"Cẩn thận vẫn hơn."

Người quản gia băng giá của Klostermann đã trả lời ở hồi chuông đầu tiên. Cô nói ông chủ không có mặt, nhưng Reacher đã gợi ý về một món đồ có giá trị, gần đây đã được phục hồi và hai phút sau Klostermann có mặt.

"Đây là một tin tuyệt vời," Klostermann nói. "Cậu đã làm việc nhanh chóng. Cậu tìm thấy nó khi nào?"

"Khoảng năm phút trước," Reacher nói. "Chúng tôi bắt đầu tìm kiếm khi rời khỏi nhà ông. Tìm suốt đêm."

"Nó ở đâu?"

"Một chỗ lưu trữ. Đang chờ được bán."

"Nó còn nguyên vẹn?"

"Có vẻ. Tôi không phải là chuyên gia, nhưng Rutherford thì có và anh ấy tự tin nó đang hoạt động hoàn toàn ổn."

"Tuyệt. Tôi nên đến lấy nó ở đâu?"

"Tôi sẽ mang đến cho ông."

"Khi nào? Cậu có thể đến đây sớm?"

"Đưa tiền luôn chứ?"

"Nó đã ở đây rồi. Tôi có nó trong két an toàn của mình."

"Vậy tôi sẽ nói ngày mai? Hoặc có thể là thứ Bảy. Chậm nhất là Chủ nhật."

"Hôm nay, không được? Sáng nay? Ngay bây giờ?"

"Không thể trong hôm nay. Còn quá sớm. Chúng tôi vẫn cần tìm ra cách tạo một bản sao. Cần thiết bị đặc biệt. Ông biết đấy, máy chủ không giống như máy tính xách tay. Không thể chỉ bật chúng lên. Chúng giống ổ cứng gắn ngoài khổng lồ hơn. Cần máy tính, mạng và phần mềm. Và bây giờ Rutherford không còn làm việc cho thị trấn, không có quyền sử dụng các cơ sở tương tự. Anh ấy sẽ phải cầu xin một đặc ân từ một người bạn. Có ai đó ở Nashville có thể làm được. Nếu không, chúng tôi sẽ phải đến Knoxville."

"Tại sao cậu cần tạo một bản sao?"

"Ông đã biết có một số hồ sơ của thị trấn trên đó. Chúng có thể thú vị. Và nếu có bất kỳ vấn đề nào trong việc đưa kho lưu trữ kỹ thuật số trở lại trực tuyến sau khi vấn đề ransomware được giải quyết, Rutherford nghĩ mình có thể quyên góp nó cho thị trấn. Để cứu danh tiếng của mình."

"Anh ấy rất hào phóng. Nhưng đây là vấn đề, cậu Reacher. Như tôi đã nói với cậu ngày hôm qua, tôi không phải là một người đàn ông kiên nhẫn. Tôi ghét phải chờ đợi bất cứ điều gì. Mang máy chủ đến ngay cho tôi. Hay để tôi đến lấy. Tôi không bận tâm về điều đó. Và nếu có bất kỳ vấn đề gì với kho lưu trữ kỹ thuật số, tôi sẽ tặng thứ này cho thị trấn mang tên Rutherford. Cậu nghĩ sao?"

"Tôi không biết. Rutherford rất mong được xem những gì có trên đó. Tìm hiểu thêm về lịch sử của thị trấn. Bây giờ, anh ấy có nhiều thời gian."

"Cậu đã bao giờ thấy những loại hồ sơ này chưa?"

"Chưa."

"Chúng buồn tẻ như nước mương. Tin tôi đi. Trừ khi cậu có một lợi ích nhất định, như tôi làm vì cha tôi, chúng rất nhàm chán. Vì vậy, Rutherford sẽ thực sự không bỏ lỡ bất cứ điều gì nếu cậu nói thẳng. Và tôi rất biết ơn."

"Biết ơn như thế nào?"

"Thêm một nghìn đô la?"

Reacher không nói gì.

"Hai nghìn?" Klostermann nói.

"Năm nghìn," Reacher nói, "và nó sẽ là của ông trong vòng ba mươi phút."

Reacher lôi máy chủ bổ sung thứ hai ra khỏi tủ, chất nó vào thùng xe của Marty và tự mình lên đường đến nhà Klostermann.

Reacher đến cửa. Anh nhấn nút liên lạc nội bộ, thông báo về bản thân, đợi cánh cổng chạy sang một bên, sau đó lái xe qua và đỗ xe ở vị trí anh đã sử dụng ngày hôm trước. Anh leo lên các bậc thang và băng qua hiên nhà. Người quản gia đã đợi anh ở cửa trước. Cô mặc cùng một kiểu váy đen. Tạp dề giống nhau. Tóc được búi lên cùng một kiểu. Cô chào anh bằng giọng nói trầm lặng, lạnh lùng và dẫn đường xuống hành lang, lướt nhẹ nhàng qua những bức chân dung, đến cánh cửa ở cuối bên phải. Cô gõ, mở nó và đứng sang một bên để Reacher bước vào. Klostermann đã ở trong, trên chiếc ghế bành. Ông ta mặc một bộ vest đen với áo sơ mi trắng và cà vạt đen. Trông như đã sẵn sàng cho một đám tang.

Klostermann đặt tờ báo xuống và đứng dậy. “Nó?” Ông ta hướng đầu về phía chiếc hộp đen dưới cánh tay Reacher.

“Như đã hứa,” Reacher nói.

“Thông minh. Đặt nó trên bàn.”

Reacher đặt máy chủ xuống bên cạnh một bình hoa nhỏ màu trắng.

Klostermann lấy một gói hàng từ thành ghế của mình. Nó được làm bằng giấy nâu và phần trên được gấp lại giống như một chiếc túi xách tay từ một nhà hàng. Đưa nó cho Reacher. “Phí của cậu. Tất cả đều ở đó. Bao gồm cả tiền thưởng.”

Reacher nhìn vào bên trong. Túi đựng ba xấp tiền giấy. Mỗi xấp dày khoảng một inch. Mỗi xấp trị giá năm nghìn đô la. Và trọng lượng tương đương với một chiếc bánh mì kẹp thịt. Reacher lấy tiền mặt ra, cho mỗi gói vào một túi khác nhau và đưa chiếc túi lại cho Klostermann.

“Hãy nhớ lời hứa của ông,” Reacher nói. “Nếu có vấn đề nào với dữ liệu lưu trữ, ông sẽ tặng máy chủ cho thị trấn. Nhân danh Rutherford.”

“Cậu có lời hứa của tôi,” Klostermann nói. “Bây giờ, thứ lỗi, tôi có một cuộc họp quan trọng cần chuẩn bị.” Ông ta lấy một chiếc hộp nhỏ màu xám từ trong túi của mình. Nó trông giống như một dụng cụ mở cửa nhà để xe. Ông ta nhấn nút. Đợi. Không có gì xảy ra.

Klostermann tỏ vẻ khó chịu. Lại nhấn nút. Đợi. Không có chuyện gì xảy ra.

“Tôi xin lỗi,” Klostermann nói. “Anya bận gì rồi. Xin vui lòng. Cho phép tôi.”

Klostermann băng qua cửa và dẫn đường trở lại dọc theo hành lang. Khi họ đến gần cuối, Reacher nghe thấy người quản gia nói chuyện. Anh đoán cô đang nghe điện thoại. Giọng cô ấy lớn hơn trước, và giọng điệu cũng lạnh hơn.

“Không,” cô ấy nói. “Bạn không thể. Bạn đến sớm một giờ. Bạn phải rời đi và quay lại vào đúng thời điểm. Tôi không quan tâm. Tôi không có hứng. Đó không phải là vấn đề của ông Klostermann. Nếu bạn không thể làm theo các hướng dẫn đơn giản, có lẽ ông ấy hoàn toàn không cần dịch vụ của bạn.”

Klostermann tiếp tục, dường như không để ý đến cuộc trò chuyện một chiều, cho đến khi đến cửa trước. Ông mở nó ra, đợi Reacher bước qua và đóng nó lại mà không nói thêm lời nào.

Reacher biết phải ra khỏi nhà để tiếp tục kế hoạch, nhưng anh vẫn muốn biết Klostermann đang làm gì. Giao tiếp, anh hy vọng. Đang gửi một thông báo về chuỗi lệnh của ông ấy: Máy chủ đã khôi phục. Đang xác minh. Tiếp theo là một mệnh lệnh cho nhóm hiện trường: Nhiệm vụ đã hoàn thành. Đứng yên. Và một chỉ dẫn cuối cùng cho chuyên gia đến từ Matxcova: Không cần có mặt nữa. Trở về căn cứ.

Reacher lái xe đến cổng và trong khi chờ nó mở, anh rút điện thoại ra. Anh gọi số của Wallwork. Nói với anh ta máy chủ đã được giao và yêu cầu cập nhật Klostermann. Wallwork không có thông tin mới. Anh ta hứa sẽ cho Reacher biết khi anh ta nghe thấy bất cứ điều gì. Hoặc, quan trọng hơn, nhận được tin từ Fisher, nhóm của cô ấy đã được rút ra. Reacher tiếp tục lái xe. Anh đã thực hiện cú đánh của mình. Đã liên hệ tốt. Bây giờ, không thể làm gì khác ngoài việc chờ.

Hoặc có thể có một điều anh có thể làm. Klostermann đã đề cập đến một cuộc họp. Ông ta không nói nó diễn ra ở nơi khác. Ông ấy đã nói chuẩn bị. Ai đó đã đến sớm một giờ để làm việc gì đó. Tuy nhiên, không phải máy chủ, Reacher nhận ra. Người đến sớm không thể thiếu. Người quản gia đã nói rõ điều đó. Và người Nga sẽ chỉ cho phép các thành viên trong vòng tròn đáng tin cậy của họ tham gia vào một thứ gì đó có giá trị. Nhưng dù chủ đề là gì đi nữa, Reacher nghĩ sẽ đáng giá một giờ đồng hồ để xem có ai xuất hiện hay không. Và nếu vậy, ai. Wallwork đang tìm thông tin về Klostermann. Có lẽ đã đến lúc Reacher phải thu thập những thứ của riêng mình.

Không có chỗ nào để Reacher có thể che giấu bản thân và chiếc xe một cách hợp lý, vì vậy anh tấp vào lề đường và bật đèn nháy. Anh đã đánh giá vị trí một cách cẩn thận. Reacher không muốn ở gần nhà Klostermann để gây nghi ngờ như anh đang đợi bên ngoài. Nhưng anh cũng không muốn ở quá xa. Sẽ chẳng ích gì nếu anh không thể nhìn rõ những vị khách của Klostermann.

Nếu có người tới.

Reacher gọi cho Sands để cho cô biết chuyện gì đang xảy ra. Rồi anh dựa đầu vào ghế.

Không có gì khuấy động trong nửa giờ. Sau đó, một chiếc xe tải chở thư chạy qua. Một phút sau, một người phụ nữ đi qua trên một chiếc SUV màu bạc. Cả hai người lái xe đều không để ý đến Reacher. Không có gì khác di chuyển. Còn 5 phút nữa sẽ bắt đầu cuộc họp của Klostermann. Nếu nó xảy ra. Anh ra ngoài, giả vờ kiểm tra động cơ. Khuôn mặt và đầu của anh được giấu đi. Và anh đã nhìn rõ đường vào nhà Klostermann.

Không có gì di chuyển trong bảy phút. Sau đó, một chiếc Mercedes lăn bánh. Một chiếc sedan. Nó dài và đen bóng. Reacher ghi lại biển số xe và quan sát nó tiến đến nhà Klostermann. Nó dừng lại ở cổng. Một cánh tay vươn ra khỏi cửa kính xe. Nhắm đến hệ thống liên lạc nội bộ, Reacher nghĩ. Nhưng anh chàng bấm bốn phím, không phải một. Anh ta đang nhập mã. Cánh cổng trượt sang một bên và chiếc xe tiến lên và hướng đến khu vực đậu xe trước nhà. Phương tiện tiếp theo đến là một chiếc Dodge Ram. Nó có màu đỏ như máu, và thậm chí còn sáng hơn. Tài xế sử dụng hệ thống liên lạc nội bộ, đợi cổng rồi lái xe vào trong. Sau đó, một F150 xuất hiện. Sau đó, một chiếc xe van. Cả hai tài xế đều sử dụng hệ thống liên lạc nội bộ. Cuối cùng, một chiếc xe máy lao vào tầm mắt. Anh chàng ngồi trên đó có đôi ủng màu đen. Quần da đen. Một chiếc áo khoác da đen với hình một con nhện khổng lồ được in ở phía sau. Một cặp kính râm tráng gương tròn. Anh ta tấp vào cổng và lấy một chiếc điện thoại trong túi áo. Đây là người đến sớm, Reacher nghĩ. Bây giờ, anh ta đã đến muộn. Anh chàng nhấn một nút rồi đưa điện thoại lên tai. Giữ nó ở đó trong ba mươi giây. Sau đó, hạ nó xuống, và nhét trở lại túi. Anh ta chạy xe vào nhà.

Anh ta là người không thể thiếu. Người quản gia đã nói rõ điều đó.

Reacher đợi thêm năm phút để xem có ai khác cố gắng vào không, sau đó hạ mui xe vào vị trí và leo trở lại trong xe. Anh khởi động và Wallwork gọi trước khi anh lái đi.

“Tin tức?” Reacher nói.

“Một số,” Wallwork nói. “Nhưng không có gì từ Fisher. Đây là về Klostermann. Vài nét về gia đình ông ấy. Về người cha. Henry. Hoặc Heinrich, như ông ta ban đầu được gọi. Đã nhập cư từ Đức. Đã được xác nhận. Ông nhập cảnh thông qua Cảng ở New York vào năm 1946, sau đó xuất hiện ở Tennessee. Kết hôn vào năm 50, và bé Henry chào đời cùng năm. Heinrich đã mua Ngôi nhà Gián Điệp vào 52, trực tiếp từ các điệp viên, và sống ở đó cho đến khi qua đời vào năm 1960. Không hào hứng lắm. Không có vẻ gì là đáng giá mười ngàn đô la.”

“Cuối cùng, ông ta trả 15 ngàn đô la.”

“Bạn đã làm gì? Đe dọa đánh gãy chân?”

“Ông ta cần bổ sung nếu muốn có bản sao duy nhất.”

“Tốt lắm, Reacher. Nếu ông ta thực sự muốn nó để nghiên cứu lịch sử gia đình, tại sao lại quan tâm nếu có bản sao?”

“Đúng. Nó chỉ có ý nghĩa nếu ông ấy nghĩ có điều gì đó bí mật được giấu trên đó. Điều ông ấy không bao giờ muốn người khác nhìn thấy.”

“Có nghĩa là ông ấy đang làm việc cho người Nga.”

“Đúng vậy,” Reacher nói. “Nhưng nghe này. Sau khi tôi rời khỏi nhà Klostermann, một nhóm người đã đến đó để họp. Bạn có thể chạy biển số của họ? Chúng có thể được kết nối.”

“Về mặt thủ tục thì không nên,” Wallwork nói. “Nhưng tôi sẽ. Tôi sẽ gọi lại cho bạn khi tôi có gì đó.”

25

Reacher cảm thấy khá ổn khi cúp điện thoại và bắt đầu quay trở lại nhà nghỉ. Anh đã tìm ra máy chủ. Các kỹ thuật viên Nga sẽ bắt tay vào thực hiện. Nhưng càng lái xa, anh càng thấy bất an. Anh có thể cảm thấy một vết xước ở phía sau não của mình. Nó đang cằn nhằn với anh. Nói với anh có điều gì đó không ổn. Trên thực tế, có hai điều. Lần đầu tiên anh không thể đặt ngón tay của mình vào. Chưa. Nó liên quan đến một thứ mà anh đã thấy ở nhà Klostermann. Wallwork đã kích hoạt một kết nối khi họ nói chuyện. Nó đã ở đó, nhưng chưa được lấy nét. Giống như một bức ảnh từ một chiếc máy ảnh Polaroid cũ. Thoạt đầu mơ hồ và không rõ ràng, nhưng chắc chắn là có gì đó. Tất cả những gì Reacher có thể làm là chờ đợi. Hình ảnh sẽ sắc nét hơn. Bộ não của anh chỉ cần thời gian để phân tích.

Điều thứ hai đã rõ ràng. Klostermann đã nói với họ lần đầu tiên gặp nhau. Cha ông ta đã trốn sang Mỹ từ Đức vào những năm 1930. Nhưng Wallwork đã kiểm tra hồ sơ nhập cư. Heinrich Klostermann đến Hoa Kỳ năm 1946. Sau Thế chiến II. Không phải loại chi tiết mà một người con sẽ quên.

Reacher gần như đang dừng xe tải thì điện thoại của anh đổ chuông. Lại là Wallwork. “Tin tức?” Reacher nói.

“Không có gì từ Fisher,” Wallwork nói. “Tôi đang gọi lại về những biển số xe đó. Đó là một nhóm thú vị mà Klostermann đã gặp. Anh chàng trong Mercedes S-Class là một người hàng xóm. Anh ta sở hữu một loạt các tòa nhà trong thị trấn, cộng với một đống đất bên ngoài. Một trong những người còn lại là một nhà thiết kế ánh sáng. Một người làm hệ thống âm thanh. Và một anh chàng sửa máy phát điện. Nếu bạn hỏi tôi, Klostermann đang tổ chức một buổi hòa nhạc ngoài trời nào đó. Có lẽ, đó là một dự án mới đối với ông ấy. Có lẽ, đó là một sở thích. Hoặc để kỷ niệm một số loại sự kiện.”

“Còn anh chàng trên chiếc xe máy?”

“Không biết anh ta làm gì. Có thể chỉ đạo sự kiện? Hay dán áp phích?”

Reacher im lặng trong giây lát. “Bạn có địa chỉ của anh ta?”

“Chắc chắn rồi. Tại sao?”

“Có vẻ như họ đã đá anh ta vào lề đường. Anh ấy có thể là người ‘lỏng lẻo’ nhất trong nhóm. Tôi không có việc gì để làm cho đến khi chúng ta nhận được tin từ Fisher. Tôi đã nghĩ có thể có một cuộc trò chuyện với anh chàng. Hãy xem điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta nhìn Klostermann từ một góc độ khác.”

“Có thể hữu ích, tôi đoán vậy. Rõ ràng là tôi không nên nói với bạn. Vì vậy, bạn không nghe thấy điều đó từ tôi.” Reacher cảm ơn, sau đó cúp máy, gọi Sands và nói với cô ấy những gì anh định làm. Cô ấy không trả lời ngay lập tức.

“Mọi thứ ổn chứ?” Anh nói.

“Ổn.” Sands nói. “Chỉ là Rusty.”

“Anh ấy đã làm gì?”

“Đau nửa đầu. Điều này luôn xảy ra khi anh ấy làm việc quá sức. Anh ấy sẽ không nghỉ. Anh ấy sẽ không ăn. Không uống. Và sau đó, bụp. Anh ấy đang úp mặt xuống sàn.”

“Tôi sẽ đến đó sau năm phút.”

“Không. Đi và tìm anh chàng đó. Một điều tôi học được ở FBI - không bao giờ bỏ theo dõi khách hàng tiềm năng.”

Địa chỉ Wallwork đưa cho Reacher nằm trong cùng khu với nhà Holly. Reacher cắt qua một khoảng về phía tây nam từ điểm dừng xe tải để tránh lái xe trở lại thị trấn và luồn lách qua các dãy nhà hình chữ nhật trên lô đất hình chữ nhật cho đến khi anh đến bên ngoài ngôi nhà cuối cùng trên đường cuối cùng. Có vẻ như ngôi nhà đã được làm từ một bãi phế liệu. Những tấm ván lợp như trượt khỏi mái nhà. Cửa sổ mờ đục vì bụi bẩn. Sơn bị bong tróc. Khoảng sân dường như chứa đầy những thứ hư hỏng từ một nhà máy hóa chất. Và ở trung tâm, sáng bóng và không cầu kỳ, một chiếc xe máy.

Giống như nhà Holly, phía trước không có cửa sổ. Reacher sẽ không phải trèo qua hàng rào. Anh không thể. Bởi vì, nó đã rơi xuống. Reacher bước qua phần còn lại và khảo sát sân. Nếu có bất kỳ nỗ lực làm vườn nào đã từng được thực hiện, các dấu hiệu đã biến mất từ lâu. Không có gì đang phát triển. Đất có màu nâu xỉn. Nó trông hoàn toàn hoang vắng. Anh ta cắt ngang ra phía sau ngôi nhà. Nó cũng có một cửa kính trượt. Có một vết nứt chéo chạy ngang qua nó. Một số loại băng trong đã được dán. Nó có màu vàng và các cạnh bong tróc được khảm bởi những con bọ cổ. Reacher nhìn vào trong, vào bếp. Cửa tủ tồi tàn. Một số không được xếp thẳng hàng và một số không được đóng cửa. Có những cái nồi trên bếp. Bồn rửa được chất cao với đĩa và ly bẩn.

Các lon và chai lọ tràn ra khỏi thùng rác. Có một cái gạt tàn đầy trên chiếc bàn tròn nhỏ.

Reacher nghe thấy một âm thanh. Cửa sổ đang mở. Anh tiến lại gần hơn.

“Dù anh là ai, họ không có ở đây.” Đó là giọng nói của một người phụ nữ, khàn khàn vì khói thuốc. “Bây giờ hãy ra khỏi sân của tôi.”

“Tôi cần nói chuyện với Zach,” Reacher nói.

“Tôi đã nói, cậu ấy không có ở đây.”

“Xe của anh ấy ở phía trước.”

“Vậy, hãy nói chuyện với chiếc xe đạp. Zach không có ở đây. Không ai trong số họ. Hãy vào và xem nếu cậu không tin.”

“Vậy họ ở đâu?”

“Rõ ràng là tại cuộc họp. Đang cố sửa chiếc xe ngu ngốc đó.”

“Có địa chỉ không?”

“Nếu cậu không biết điều đó, cậu không biết Zach. Cậu muốn gì?”

“Nói về một công việc.”

Người phụ nữ khẽ kêu lên một tiếng. “Cậu thực sự không biết Zach nếu nghĩ cậu ấy muốn một công việc.”

“Anh ấy muốn nó. Hãy tin tôi.”

Người phụ nữ dừng lại. “Có liên quan đến tiền?”

“Rất nhiều.”

“Đây là thỏa thuận. Tôi sẽ cho cậu biết Zach đang ở đâu. Cậu đưa tôi nửa số tiền mà Zach kiếm. Hoặc tôi sẽ đá đít cậu. Lần nữa.”

Reacher đã làm theo chỉ dẫn của người phụ nữ. Nó đưa anh về phía tây trên một con đường thẳng, hai bên là cánh đồng trống. Có thể đã từng được trồng trọt. Nhưng hiện tại thì không.

Reacher đi tiếp 30km, cho đến khi đến ngã rẽ. Người phụ nữ đã nói là 32km, nhưng anh nghĩ đã tới. Anh nhìn thấy một tòa nhà duy nhất ở phía xa, bên phải. Cuộc họp. Vị trí thuận tiện cho giao thông tiếp cận từ phía đông hoặc bắc. Có thể là một sự lựa chọn ngẫu nhiên. Có thể là kết quả của một số nghiên cứu chuyên sâu về mô hình lưu lượng giao thông và nhân khẩu học. Dù thế nào thì cũng không đủ để đảm bảo một tương lai lâu dài.

Cấu trúc đơn giản nhất bạn có thể nhận được. Có các cột ở các góc và ở trung tâm của mỗi bức tường. Thép, có lẽ, được bọc trong bê tông. Các cạnh và mặt sau rất chắc chắn. Mái nhà bằng phẳng. Và phía trước có hai cửa rộng, cả hai đều cuộn lại. Có một thang máy, hàng đống dụng cụ, dây dẫn khí nén. Một chiếc

ô tô được nâng lên với bánh xe ngang đầu. Một chiếc coupe hai cửa với mui dài, có thể từ cuối những năm sáu mươi hoặc đầu những năm bảy mươi. Nó có màu cam sáng. Một chàng trai đang đứng dưới đó, loay hoay với một thứ gì đó. Bốn người khác ở bên cạnh đưa ra lời khuyên. Ở phía bên, đã được chuyển đổi. Có ba trường kỷ bằng da. Không ai trong số chúng phù hợp. Tủ lạnh. Một chiếc bàn làm từ ba chiếc lốp xe xếp chồng lên nhau với một vòng tròn bằng kính ở trên. Và có những tấm áp phích trên tường. Một số ô tô. Một số phụ nữ.

Bên ngoài, năm chiếc xe tải đã xếp hàng dài trên khu vực phía trước. Tất cả đều là thương hiệu của Mỹ. Tất cả đều có màu đen với bánh xe mạ crôm và lốp có núm vặn. Reacher ra ngoài và nhìn họ. Anh đoán tuổi của họ dao động từ cuối hai mươi đến đầu bốn mươi. Hai người mặc quần đen và áo vest. Hai, quần jean và áo phông. Một - anh chàng ngồi dưới xe - mặc áo đen. Tất cả đều nhợt nhạt. Tất cả đều tóc vàng. Tất cả đều to và chắc. Reacher có thể tưởng tượng họ đang làm việc cùng nhau. Có thể với một số loại thiết bị.

Một điểm chung khác của họ là không ai trong số họ là Zach.

“Có vấn đề với xe của bạn?” Anh chàng mặc quần đen tiến lên một bước. “Không thể giúp. Lấy làm tiếc.”

“Tôi ở đây vì Zach,” Reacher nói.

Anh chàng liếc nhìn những người bạn của mình. “Không biết Zach nào cả. Lấy làm tiếc.”

Một cánh cửa mở ra ở phía sau khu nhà. Có thể từ một nhà kho. Có thể từ phòng tắm. Zach bước ra.

Reacher nói. “Anh ấy đây rồi. Muốn tôi giới thiệu không?”

“Hài hước nhỉ,” Zach nói. “Bạn muốn gì?”

“Nói chuyện.”

“Về cái gì?”

“Henry Klostermann.”

“Có ai biết Henry Klostermann không, các bạn?”

Những người khác lắc đầu và càu nhàu.

“Chắc chắn là bạn biết,” Reacher nói. “Ông ấy có một số công việc kinh doanh. Có một sự hiểu lầm. Anh bị thương ở bàn chân sau, tôi hiểu rồi. Nhưng ông Klostermann không thích những người bỏ cuộc. Bạn nên thử một lần nữa. Và đây là tin tốt. Tôi có thể giúp bạn. Nếu bạn giúp tôi trước.”

“Vớ vẩn,” Zach nói.

“Không. Đó là sự thật. Nhưng tôi đoán nếu bạn không muốn làm việc với ông Klostermann ...”

“Nếu bạn biết ông Klostermann, bạn phải ở trong Hội Anh em. Tại sao tôi không gặp bạn trong bất kỳ cuộc họp nào?”

Reacher nhún vai. “Tôi dành nhiều thời gian trên đường.”

“Vậy là anh ở trong Hội Anh em? Hãy chứng minh điều đó.”

“Tôi không cần phải chứng minh bất cứ điều gì. Tôi là cộng sự kinh doanh của ông Klostermann. Thực tế là chúng tôi vừa chốt một thỏa thuận hôm nay. Tại nhà ông ấy. Tôi đã ở đó nhiều hơn một lần. Đó là nơi tôi nhìn thấy bạn. Tôi tình cờ nghe được những gì đã xảy ra. Chỉ cần xác nhận một vài chi tiết cho tôi và tôi sẽ giúp bạn.”

“Bạn có phải là thành viên? Có hay không? Cho anh ta xem, các chàng trai.”

Những anh chàng mặc áo phông đã cởi ra. Những người mặc vest đã mở cúc. Tất cả họ đều có hình xăm giống nhau. Ở phía bên trái ngực. Một con đại bàng. Giữ mũi tên ở cả hai móng. Và ở giữa thân con chim, có một tấm khiên tròn hình chữ thập đen trên nền đỏ.

Hình ảnh mờ ảo trong đầu Reacher kể từ khi nói chuyện với Wallwork đã rõ ràng. Những bông hoa trắng trong phòng khách của Klostermann. Chúng được yêu thích bởi Adolf Hitler. Điều đó cho anh biết Klostermann đang che giấu điều gì. Cha ông ta từ Đức đến vào năm 1946. Với ít nhất một bức tranh có giá trị để làm tài sản thế chấp. Ông ta là một tội phạm chiến tranh. Một tên quốc xã. Và Henry đang gánh vác công việc kinh doanh của gia đình.

“Chà, điều đó đơn giản hóa mọi thứ,” Reacher nói. “Tôi đã nghĩ có hai cách để điều này có thể xảy ra. Bây giờ, tôi thấy chỉ có một.”

“Hãy vén áo lên,” Zach nói. “Cho chúng tôi xem hình xăm của bạn.”

Reacher không di chuyển.

Reacher nhìn họ xếp thành hàng dài, sôi sục với sự hung hãn. Anh có một chiếc xe hơi. Anh có thể lái xe đi. Đó sẽ là điều thông minh. Nhưng - Đức quốc xã. Anh nghĩ về mẹ. Một đứa trẻ trong Thế chiến II. Ở nước Pháp bị chiếm đóng. Đói. Lạnh. Đôi khi gặp nguy hiểm. Đây không phải lúc để bỏ đi.

Sáu kẻ đang đứng thành một hàng cách nhau một thước, cách Reacher mười thước, chậm rãi tiến lên. Đó là một vấn đề đơn giản. Mục tiêu là giảm số lượng của họ càng nhanh càng tốt. Chiến thuật thông thường của Reacher là hạ gục từng đối thủ khi anh bị áp đảo về số lượng. Anh sẽ đợi cho đến khi họ cách 5m sau đó lao về phía trước, ở giữa, thúc cùi chỏ về phía bên phải khi băng qua. Đối phương sẽ ngay lập tức bị tiêu hao. Reacher sẽ đứng sau họ. Khuất mắt. Để khiến họ bất ngờ. Anh sẽ nhanh chóng phóng mình trở lại theo cách khác. Một cú cùi chỏ vào anh chàng bên trái. Thời gian đã đến.

Với kinh nghiệm. Reacher có nhiều kinh nghiệm. Nhưng trong dịp này, anh cũng gặp sự cố. Zach ở vị trí bên phải trung tâm. Và anh không muốn Zach ngã xuống trước. Anh muốn cứu anh ta khai đã.

Reacher chờ đợi và theo dõi. Người đàn ông ở cuối bên trái của anh đang đi lên. Di chuyển ra xa. Nhằm mục đích đánh lén trong khi anh đang bận rộn với những người khác. Điều này đã cho Reacher một ý tưởng. Anh giả vờ nhìn về phía bên phải của mình, để khuyến khích anh chàng đánh bọc sườn. Chờ cho đến khi anh ta cách bảy bước chân. Sáu. Sau đó, anh bước nửa bước sang bên phải và sử dụng nó để đẩy mình sang trái, nhằm vào khoảng cách giữa hai người cuối cùng. Anh đã tìm thấy. Nâng cao cả hai khuỷu tay khi di chuyển. Một tên dưới cằm. Tên kia vào mặt. Cả hai ngã xuống. Reacher quay ngược chiều kim đồng hồ, dùng khuỷu tay phải. Đánh hụt người tiếp theo nhưng anh vẫn còn cú đấm vòng tròn bằng tay trái vào một bên đầu của anh chàng. Mất Ba.

Một nửa đối thủ đã ra khỏi trò chơi. Và những người còn lại là những điểm đơn lẻ, như thể yêu cầu được đánh sập từng cái một. Một cú đấm mạnh vào mặt anh chàng đầu tiên. Reacher đã bị cám dỗ để thử lại. Nhưng có một vấn đề. Chàng trai tiếp theo trong hàng là Zach, vì vậy một cách tiếp cận khác đã được yêu cầu. Reacher lao thẳng vào mặt Zach, nhưng anh đá vào đầu gối anh ta. Zach nằm xuống và Reacher đá anh ta một lần nữa, anh ta cuộn tròn trên mặt đất, thở hổn hển.

Hai tên cuối cùng né ra. Họ phải làm gì bây giờ? Chạy? Đánh tiếp? Anh sử dụng thời gian nghỉ ngơi tạm thời để kiểm tra Zach, đề phòng anh ta có một khẩu súng hoặc lưỡi dao giấu kín, sau đó bước lên phía trước.

“Tôi phải nói với các bạn điều này, dù tôi ghét điều đó. Cuộc chiến đã kết thúc. Bạn đã thua. Bạn nên bỏ đi. Hãy tự giải quyết nỗi đau cho mình.”

Hai người liếc nhau. Không nói. Sau đó, chúng di chuyển tạo thành một hình tam giác với Reacher ở đầu. Reacher đang tính toán các góc. Đánh giá hình học. Kết luận hình tiếp theo sẽ là một đường thẳng. Với anh ở trung tâm. Vì vậy, các chàng trai có thể lao vào anh đồng thời. Hai mối đe dọa. Nếu anh cho phép điều đó xảy ra thì ít nhất anh cũng sẽ bị trúng đòn. Anh sẽ lao sang bên trái. Một người sẽ bị hạ. Lúc đó chỉ còn một tên. Nhưng lần này có một vấn đề. Các chàng trai đã di chuyển quá chậm. Họ đang thận trọng rảo bước về phía trước. Vì vậy, anh đã thay đổi. Anh nhảy sang một bên và nắm lấy anh chàng to hơn bằng cánh tay phải. Anh tiếp tục quay, kéo anh chàng đi cùng, sau đó xoay thành một vòng quay 360 độ. Reacher đặt chân lên và sử dụng sức nặng của mình như một người ném búa sao cho khi anh đi được 3/4 quãng đường thì chân của anh chàng kia là là khỏi mặt đất. Và khi anh đi hết một vòng thì chân của anh chàng cao đến thắt lưng. Lao vào người bạn của anh ta như một bao tải, khiến anh ta nằm dài. Reacher đã hạ gục anh chàng. Chờ một chút (xem tỉnh chưa). Sau đó đấm một phát vào mặt anh ta. Đó là một cú đánh mạnh, như một chiếc búa tạ, đập vỡ mọi

loại xương, sụn và răng. Anh chàng kia đang cố gắng bò đi nên Reacher đuổi theo và đá vào đầu. Bình thường anh sẽ sử dụng chân trái trong một tình huống như vậy. Bàn chân yếu hơn của anh. Nhưng anh chàng này là một tên quốc xã. Vì vậy, anh đã sử dụng quyền của mình. Và anh đã không kìm lại.

Reacher băng qua chỗ Zach đang lăn lộn và thút thít. Anh túm tóc, kéo anh ta đến chiếc xe tải gần nhất, và đẩy vào bánh xe.

"Anh bạn, ông ta đã làm gãy chân tôi." Giọng của Zach cao hơn trước một quãng tám. "Bạn đã làm gãy tay tôi."

"Có thể," Reacher nói. "Dù sao thì cũng có một vài chiếc xương nhỏ hơn. Nhưng vẫn còn rất nhiều. Vậy câu hỏi đặt ra là bạn có muốn tôi phá vỡ những điều đó không? Hay bạn đã sẵn sàng chia sẻ một chút thông tin?"

"Tôi sẽ cho bạn biết bất cứ điều gì bạn muốn."

"Sự kiện Klostermann đang tổ chức. Nó là gì?"

"Một cuộc biểu tình nào đó. Thành thật mà nói, điều đó thật ngu ngốc. Tôi rất vui vì tôi đã bị loại. Ông ấy thậm chí không có một địa điểm thực sự. Chỉ là một ý tưởng nửa vời, cho một loạt đèn sáng lên trong không khí, giống như chúng sẽ tạo ra những bức tường giả. Thật là ngu ngốc."

"Tôi không biết. Một chàng trai nhỏ người Áo đã từng làm điều đó. Tôi nghe nói nó khá hiệu quả."

"Đừng lo lắng về điều đó. Cuộc biểu tình sẽ ở đâu?"

"Tôi không biết."

"Khi nào?"

"Không phải đến năm sau. 20/04. Còn xa. Nhưng ông ấy dứt khoát về ngày tháng. Tôi không biết tại sao."

"Bạn thực sự là một kẻ ngu ngốc, phải không, Zach?"

"Huh?"

"Làm thế nào để tham gia cuộc biểu tình?"

"Đó chỉ là lời mời. Hai người từ mỗi tiểu bang, cộng với nhiều người dân địa phương."

"Làm thế nào để Klostermann quyết định mời ai?"

"Tôi không biết. Nhưng tôi nghe nói mỗi năm nó sẽ lớn hơn. Lần đầu hai tiểu bang. Sau đó, bốn, tám. Cứ như vậy."

"Vai trò của bạn là gì?"

"Bảo vệ. Tôi sẽ chọn một đội. Luôn túc trực, đề phòng trường hợp Antifa phát hiện ra và tìm cách hủy."

“Tôi có một số tin tức cho bạn, Zach. Dù sao thì bạn cũng sẽ ngừng hoạt động. Bạn có thể liên hệ với họ. Không phải Antifa. Tôi biết một số người sẽ rất vui khi làm điều đó. Những người làm việc cho Chú Sam (Mỹ).”

Reacher rời Zach một lúc và đi kéo những người bất tỉnh thành một đống gần đường. Anh bế Zach lên và đặt anh ta lên đầu đống, quằn quại và la hét. Anh đã kiểm tra những chiếc xe tải. Chìa khóa có sẵn nên anh chuyển chúng đến tòa nhà và đậu càng gần tường càng tốt. Sau đó anh quay lại nói chuyện với Zach.

“Bạn có điện thoại không?”

“Có.”

“Nó có quay video không?”

“Có. Tại sao? Bạn định làm gì?”

Reacher xé chiếc áo phông khỏi cơ thể trơ xương của anh chàng gần nhất.

“Tiếp tục đi,” anh nói. “Bắt đầu quay phim. Vì bạn đã chính thức từ bỏ Hội Anh em của mình. Bất cứ lúc nào bạn nghĩ đến việc tham gia lại, hãy xem phim. Và hãy nhớ. Lần tới đây sẽ là nhà của bạn. Với bạn trong đó. Nói với bạn bè của bạn khi họ thức dậy. Đối với họ cũng vậy. Và tất cả những người khác mà bạn biết.”

Reacher quay trở lại xưởng. Anh chọc chiếc áo phông vào ống dẫn nhiên liệu của chiếc ô tô màu cam. Đẩy nó vào sâu hơn bằng một tuốc nơ vít. Thắp sáng nó. Và bỏ đi.

26

Reacher chạy nhanh, điện thoại reo, số Wallwork.

“Không có gì từ Fisher, phải không?” Reacher nói khi bắt máy.

“Vẫn chưa,” Wallwork nói.

“Sẽ không có.”

“Đừng từ bỏ hy vọng, Reacher. Chỉ cần một vài giờ. Bạn biết người Nga thận trọng như thế nào.”

“Klostermann không phải là người Nga. Ông ta là một tên Đức quốc xã.”

“Có điều gì đó không ổn với đường dây. Có vẻ như bạn đã nói Klostermann là một tên Quốc xã.”

“Tôi đã tìm hiểu.”

"Nói rõ hơn."

"Tôi vừa nói chuyện. Có vẻ như cha Klostermann là một tội phạm chiến tranh. Đó là lý do tại sao Klostermann muốn có máy chủ. Phải có một số loại biên bản buộc tội trên đó. Và sự kiện ông ta đang tổ chức? Với những người ông ấy gặp sáng nay? Bạn đã sẵn sàng cho việc này chưa? Bởi vì bạn sẽ tạo ra một số tiêu đề nghiêm túc khi bạn dừng nó. Ông ấy đang diễn lại Cuộc biểu tình Nuremberg. Hoàn thành với Nhà thờ Ánh sáng của riêng mình."

"Nếu bạn đang nói đùa, Reacher, hãy dừng lại ngay."

"Đây không phải là trò đùa."

"Klostermann đã yêu cầu anh ta bảo vệ. Đề phòng Antifa xuất hiện."

"Klostermann đang tổ chức một chút bạo lực ngoài đường."

"Đó là suy đoán của tôi. Bạn biết những kẻ đó thích bạo lực như thế nào."

"Cảm ơn, Reacher. Tôi sẽ nhờ một số người."

"Họ có hình xăm trên ngực. Đại bàng với hình chữ vạn. Họ nói là một phần của Hội Anh em. Điều đó có thể giúp theo dõi phần còn lại của chúng. Nhưng không có gì phải vội vàng ngay lập tức. Cuộc biểu tình chỉ diễn ra vào ngày 20 tháng 4. Sinh nhật của Hitler."

"Họ cũng yêu thích thần tượng của mình."

"The Sentinel cấp bách hơn nhiều. Klostermann không phải là người Nga, vì vậy người Nga không có bản sao của máy chủ. Họ sẽ vẫn đuổi theo Rutherford. Và họ vẫn có thể hoảng sợ và kéo đặc vụ của mình ra khỏi Oak Ridge."

"Ít nhất thì chúng ta cũng có máy chủ."

"Đã tìm được gì chưa?"

"Chưa."

"Chúng ta cần một Kế hoạch mới. Người mới của họ từ Moscow sẽ đến đây trong vòng chưa đầy hai mươi bốn giờ."

"Tôi biết. Để nó cho tôi. Tôi sẽ nghĩ về một vài thứ. Và nếu nguồn cảm hứng đến với bạn, đừng ngại."

"Trong thời gian chờ đợi, tôi sẽ yêu cầu Rutherford cố gắng tìm ra bất cứ điều gì mà Klostermann có thể cảm thấy xấu hổ trong hồ sơ của thị trấn."

"Điều đó nhắc nhở tôi. Chúng tôi có tên của mẹ Klostermann. Natalia Matusak. Có rất ít thông tin. Bà ấy có thể đã kết hôn một lần trước đây. Chúng tôi vẫn đang kiểm tra."

Sands đã ngủ khi Reacher quay lại nhà nghỉ. Cô đang nằm trên chiếc giường mà Reacher chưa sử dụng. Reacher có thể nhìn thấy mắt cô ấy di chuyển. Cô ấy đang mơ. Về thuyền, anh hy vọng. Anh rón rén ra ngoài để lấy cà phê và chả

quế. Sands đã không thức dậy khi anh trở vào phòng. Nhưng cô ấy đã thức một phút sau khi anh đặt một cái cốc và một cái đĩa trên tủ đầu giường.

Họ ăn và uống và Reacher đã nói với Sands về những gì đã phát hiện ra. Cô ấy đã mất một thời gian để xử lý nó. Vì là cựu nhân viên FBI, cô ấy đã rất vui mừng trước viễn cảnh đập tan một mạng lưới tân phát xít Đức. Nhưng cô cũng lo lắng về hệ lụy của việc mất The Sentinel vào tay người Nga. Và sợ hãi cho Rutherford. Và Fisher. Cuối cùng thì cô cũng trượt khỏi giường và đi đến cánh cửa thông với phòng bên.

Cô ấy nói. "Chúng ta không thể thay đổi bất cứ điều gì bằng cách ngồi một chỗ. Hãy bắt đầu làm việc trên máy chủ. Xem liệu chúng ta có thể tìm thấy bí mật của ông già Klostermann."

Rutherford vẫn chưa tỉnh trong phòng số mười chín. Anh nằm cuộn tròn ở đầu giường, dưới lớp chăn. Máy tính xách tay được đặt ở đầu bên kia, được gắn với các thiết bị khác. Sands ngồi xếp bằng và lấy nó. Anh ấy không cựa quậy. Reacher đứng và nhìn qua vai cô. Từng cái một, một loạt hình ảnh xuất hiện. Một số khá thú vị. Hầu hết không có bất kỳ liên quan nào đến cha Klostermann. Và không có bất kỳ manh mối nào về các điệp viên Nga. Reacher cố gắng nghĩ về những gì anh đã nhìn thấy.

"Được rồi," Sands nói sau vài phút. "Tôi đang bắt đầu có ý tưởng về cách họ kết hợp điều này lại với nhau. Quá trình quét được thực hiện theo thứ tự thời gian lỏng lẻo. Có một số ngoại lệ, như bị điền sai. Và chúng được phân thành các loại thô. Hồ sơ tài sản. Biên bản cuộc họp. Năm 1946 đến năm 1952, đúng không? Khi người cha đến, khi ông ta mua Ngôi nhà gián điệp."

"Đúng," Reacher nói.

"Tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm. Tuy nhiên, có hàng trăm tệp."

Reacher cố gắng ở lại thêm mười phút sau đó viện lý do và quay trở lại phòng số mười tám. Anh đã tắm rất lâu. Sau đó, anh đặt áo sơ mi và quần dài của mình dưới nệm và lên giường. Anh lắng nghe một vài bài hát yêu thích của mình trong đầu. (tự sướng kiểu mới)

Đếm đến ba. Và không ngủ ngay. Có điều gì đó đang làm phiền anh. Đó là những bông hoa chết tiệt, anh nhận ra. The edelweiss. Có điều gì đó trong trí nhớ của anh về chúng.

The Edelweiss - Leontopodium nivale, thường được gọi là Hoa Tuyết Nhung, là một loài thực vật có hoa trong họ Cúc, mọc ở dãy Alps. Loài hoa này thích mọc từ độ cao 1.800 đến 3.000 mét ở những nơi có đá vôi. Hoa Tuyết Nhung không có độc và được sử dụng trong y học cổ truyền như một phương thuốc chữa bệnh về bụng và đường hô hấp. Cụm lông rậm giúp bảo vệ cây khỏi lạnh giá, hạn hán và tia cực tím.

Hoa Tuyết Nhung là một loài hoa hiếm, có thời gian sống không dài ở những vùng núi hẻo lánh và là biểu tượng của môn Leo núi vì nét đẹp và sự thuần túy gắn liền với dãy Alps và Karpat.

Nó là quốc hoa của Romania, Áo, Bulgaria, Slovenia, và Thụy Sĩ.

Trong văn hóa, việc hái Hoa Tuyết Nhung và tặng cho ai đó thể hiện tình yêu và sự gắn kết.

Tên tiếng Anh thường dùng của loài hoa này, 'Edelweiss', được viết ra từ Tiếng Đức. 'Edel' nghĩa là nguy nga, và 'weiss' là trắng. Trong tiếng Pháp và tiếng Ý, tên của loài hoa này có nghĩa là 'ngôi sao của dãy Alps'.

Tên khoa học của nó được suy ra từ Tiếng Hy Lạp, leontopódion - móng sư tử.

Reacher cuối cùng đã ngủ. Anh lại thức dậy lúc hai giờ rưỡi sáng. Hay chính xác hơn, có điều gì đó đã đánh thức anh. Từ trạng thái ngủ say hoàn toàn đến tỉnh táo trong tích tắc. Một phản ứng theo bản năng. Một cái gì đó đã kích hoạt một cảnh báo. Một âm thanh. Anh đã nghe thấy nó một lần nữa. Một cái gì đó kim loại. Nó đang phát ra từ cửa. Ra sân. Không phải phòng bên cạnh. Ai đó đang mở khóa. Cố gắng vào. Reacher lấy một trong những khẩu Beretta từ dưới gối và di chuyển nó bên dưới chăn. Sau đó, anh nằm im.

Cánh cửa đã mở được một phần tư. Một thân hình mảnh khảnh lao vào bên trong. Cánh cửa được nới lỏng trở lại vị trí cũ. Chỉ có một người đã đi qua. Nhỏ. Mặc màu đen. Với một chiếc ba lô.

“Reacher?” Đó là giọng của một người phụ nữ và cô ấy đang thì thầm. “Reacher, anh có ở đây không? Hãy nói có, nếu không tôi sẽ rất xấu hổ.”

“Fisher?” Reacher nói.

“Cảm ơn Chúa. Khó theo dõi điện thoại cũ nát của anh. Wallwork không thể nói chắc chắn anh đang ở đây hay ở bên cạnh.”

“Tôi ở đây.” Reacher ngồi dậy và bật đèn đầu giường. “Đây là phòng tôi. Cô đang làm gì ở đây?”

“Có vấn đề. Tôi có đơn đặt hàng mới. Anh chàng đến từ Moscow đã ở trong nước rồi. Anh ta đang làm mọi thứ nóng lên. Theo dõi máy chủ, thậm chí còn khó hơn trước.”

“Đó không phải là điều ngạc nhiên.”

“Đi theo máy chủ nghĩa là đuổi theo Rutherford. Và vì không ai trong số những người Nga biết Rutherford đang ở đâu, anh chàng mới muốn dụ anh ta ra ngoài. Bằng cách đi theo mẹ anh ấy.”

Reacher không nói gì.

“Vấn đề ở đây,” Fisher nói. “Chúng tôi không thể làm gì để bảo vệ bà ấy. Nếu chúng tôi làm vậy, người Nga sẽ biết có một vụ rò rỉ. Và điều đó sẽ có ý nghĩa đối với cá nhân tôi - như một cái chết từ từ và đau đớn, điều tôi muốn tránh - họ sẽ kéo đặc vụ của họ ra khỏi Oak Ridge. Chúng tôi sẽ không bao giờ tìm ra nếu họ có một bản sao của The Sentinel. Đó sẽ là một thảm họa.”

“Cô phải làm điều gì đó,” Reacher nói.

“Đó là lý do tại sao tôi ở đây. Anh biết Rutherford ở đâu?”

“Biết.”

“Tốt. Vậy thì tôi cần anh làm hai việc. Đầu tiên, yêu cầu Rutherford tạo một bản sao khác của máy chủ. Thứ hai, đưa anh ta đến quán ăn đối diện với tòa nhà của anh ta. Tôi cần anh ấy ở đó lúc sáu giờ sáng, với máy chủ trong một chiếc xe hơi đậu bên ngoài. Có câu hỏi nào không?”

“Cô đang phục hồi ý tưởng phục kích ban đầu?”

“Tôi đang điều chỉnh nó. Tôi biết mục tiêu bây giờ là gì. Và nó sẽ ở đâu. Nhưng tôi phải cắt bớt thời gian. Tôi cần hoàn thành và quét sạch mọi thứ, bao gồm cả vụ tự sát rõ ràng của Rutherford, trước buổi trưa.”

“Nó sẽ không hoạt động.”

“Nó phải. Thời gian sẽ eo hẹp. Và không phải là không có rủi ro. Chủ yếu là cho tôi. Tôi phải làm ngược lại mệnh lệnh. Cố gắng vượt qua nó như một sáng kiến, kết hợp với mong muốn được chuộc lỗi trong mắt cấp trên. Thực tế là tôi sẽ nhận được máy chủ để cứu mạng mình. Tốt nhất nên như vậy. Tất cả những gì Rutherford phải làm là chơi theo. Anh ấy sẽ ổn thôi. Và nó tốt hơn so với giải pháp thay thế.”

“Không. Điều đó là không thể. Rutherford bị đau nửa đầu. Anh ấy không thể sao chép danh sách mua sắm, chứ đừng nói đến máy chủ. Và anh ấy không thể di chuyển.”

“Không vui đâu, Reacher. Hãy nói với tôi, anh đang nói đùa.”

“Không đùa.”

“Vậy thì chúng ta toi. Không có cách nào để cứu vãn.”

“Đừng hoảng sợ. Giả sử tôi có một cách khác để hoàn thành việc sao chép.”

“Là sao?”

“Không có rủi ro bảo mật. Đó là tất cả những điều cô cần biết.”

“Tôi sẽ nhúng tay vào nó như thế nào? Và làm cho điều đó trông thuyết phục?”

“Tôi sẽ cung cấp cho cô. Thay cho Rutherford.”

“Anh đã ngăn chặn một vụ bắt cóc của tôi và năm người khác. Tôi không thể tóm lấy anh bây giờ với ba người còn lại. Nó không thể tin được.”

“Cô đúng. Cô không thể lấy nó khỏi tôi. Nhưng cô có thể mua nó.”

“Nói rõ hơn.”

“Đây là câu chuyện. Tất cả bắt đầu với nhà báo. Thuyết phục mọi người của cô, tôi đã làm việc với cô ấy. Cô ấy nói với tôi về máy chủ. Tôi đến thị trấn để lấy nó từ Rutherford vì tôi tham lam. Tôi đã cứu anh ấy khỏi bị bắt cóc. Tôi lấy trộm nó, nghĩ tôi có thể bán nó cho nhà báo. Nhưng cô ấy đã chết. Vì vậy, tôi đưa nó ra thị trường. Qua web đen. Mà cô đã theo dõi vì cô rất kỹ lưỡng. Chúng ta hẹn gặp nhau ở quán ăn, bởi vì tôi nhất quyết muốn đến một nơi công cộng. Lúc 08:00. Bốn giờ trước khi anh chàng mới lộ mặt. Cô sẽ là người hùng, và anh ta sẽ trên chuyến bay tiếp theo trở về Moscow.”

“Tôi thấy không ổn. Ngoài việc phá âm mưu bắt cóc lần trước, anh còn để hai người của tôi bất tỉnh trong một cái thùng rác và tấn công những người còn lại bằng vũ khí hóa học ngẫu hứng. Sẽ không ai tin anh là trợ lý của một nhà báo.”

“Vì vậy, hãy rắc vào một số sự thật. Giả sử tôi là một cựu quân nhân, hiện đang làm vệ sĩ bán chuyên. Giả sử nhà báo đã thuê tôi bảo vệ cô ấy ở Nashville. Nơi cô ấy đang điều tra những kẻ lưu manh đó. Những thứ Klostermann đã cảnh báo cô ấy nên tránh xa.”

“Điều đó có thể hoạt động. Tôi đoán. Tôi có thể cần phải chỉnh trang nó nhiều hơn một chút. Nhưng đó là điều tốt nhất mà chúng ta có thể biến thành hiện thực. Anh phải bắt tay vào việc sao chép. Wallwork sẽ gọi lúc 06:00 nếu anh muốn đi.”

“Nghe hay đấy. Hẹn gặp lại các bạn tại quán ăn. Tôi hi vọng.”

“Tôi cũng hy vọng như thế. Và Reacher? Một thứ khác. Trước 06:00 - hãy sạc chiếc điện thoại chết tiệt của anh.”

Fisher luồn ra, sau đó Reacher tắt đèn và nằm xuống. Anh khó chịu với chính mình. Anh vừa phá vỡ quy tắc cơ bản nhất của người lính. Đừng bao giờ tình nguyện. Nhưng mặt khác, anh còn lựa chọn nào? Đó là tự mình đi, hoặc để mẹ Rutherford trong tầm bắn. Anh không biết gì về bà ấy. Có lẽ, bà ấy có thể tự xử lý. Có thể bà ấy là một cựu lính thủy đánh bộ, sẵn sàng dạy cho gã người Moscow một bài học. Có thể. Nhưng anh không biết. Vì vậy, điều an toàn nhất là tự mình lo việc đó.

Reacher bật lại đèn, trượt ra khỏi giường và đi vào phòng số mười chín để tìm kiếm chiếc túi có bộ sạc điện thoại trong đó. Anh cố gắng im lặng nhưng dù sao Sands cũng đã thức dậy. Anh nói chuyện với cô về các diễn biến và cô đồng ý lo việc sao chép máy chủ. Cô đã bắt đầu ngay lập tức. Reacher nhận ra anh có thể đi đến quán ăn ngay khi máy chủ đã sẵn sàng. Sau đó anh thay đổi ý định. Đến đó trước thời hạn sẽ là vô nghĩa. Người Nga có thể thay toàn bộ nhân viên phục vụ bằng người của họ và nhốt tất cả khách hàng dưới tầng hầm, anh vẫn phải đảm bảo họ có được máy chủ. Nếu không, sự chú ý của họ sẽ chuyển sang mẹ Rutherford. Con đường mà anh đã loại trừ. Và có một lý do khác để chơi. Fisher biết anh là ai. Nhưng phần còn lại của nhóm thì không. Họ cần gặp một vệ sĩ bán chuyên không mấy sáng sủa đang muốn kiếm một ít tiền. Bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy anh là một cái gì đó khác biệt có thể khiến mọi thứ sụp đổ. Vì vậy, anh quay trở lại giường. Sạc điện thoại. Hít thở sâu ba lần. Và lại chìm vào giấc ngủ.

Reacher mở mắt sau 30 giây khi điện thoại reo. Đó là Wallwork.

“Fisher đã thông báo. Đó là một miếng bánh. Tốt hơn. Ít phức tạp hơn. Không cần phải tự sát giả.”

“OK. Hãy giữ im lặng từ đây trở đi, trừ trường hợp khẩn cấp. Tôi sẽ gọi cho bạn khi hoàn tất.”

Reacher gác máy và vung chân qua thành giường ngay khi Sands bước qua cánh cửa thông nhau.

“Rusty sao rồi?” Reacher nói.

“Không thay đổi,” cô nói. “Anh ấy chưa tỉnh. Nhưng tin tốt là việc sao chép diễn ra bình thường. Bản sao trên giường, bên cạnh máy tính xách tay của Rusty.”

“Cảm ơn, Sarah. Tôi rất cảm kích.”

“Đừng cảm ơn tôi. Chỉ cần cẩn thận. Hãy quay lại.”

Reacher nhanh chóng ghé tòa nhà chính của trạm dừng xe tải sau khi rời nhà nghỉ. Anh muốn có thứ gì đó để bỏ máy chủ vào. Thứ tốt nhất anh có thể tìm thấy là một chiếc túi tote lớn. Được làm bằng nylon, sọc sáng với tay cầm màu vàng huỳnh quang. Dễ phát hiện, Reacher nghĩ. Anh cầm một tách cà phê đậm đặc của những người lái xe tải trên đường ra ngoài, tiếp tục vào thị trấn và đỗ xe phía sau tòa nhà của Rutherford bốn dãy nhà.

Reacher đi bộ để đến quán ăn lúc 08:02. Anh phát hiện một trong những người Nga trên phố, hành động như thể đang nhìn vào cửa sổ cửa hàng ở phía xa của con hẻm. Reacher giả vờ không để ý đến anh ta và đi vào trong. Bốn trong số các gian hàng đã bị ‘chiếm đóng’. Đặc vụ Fisher đứng gần bức tường bên phải, gần chiếc Chevrolet màu xanh ngọc. Sau đó, một nữ điệp viên Nga khác, rõ ràng đã hồi phục sau khi tiếp xúc với clo, một mình đứng đọc tạp chí. Một người đàn ông mặc vest, đang ăn trứng và thịt xông khói. Và một nhóm ba phụ nữ. Họ trông rất giống nhau. Có thể là ba thế hệ trong cùng một gia đình, Reacher nghĩ. Có thể đến thị trấn để đoàn tụ. Hay một đám cưới.

Reacher đợi Fisher ra hiệu rồi ngồi vào chỗ đối diện với cô.

“Reacher?” Cô nói.

Reacher gật đầu. “Hình xăm rồng 99?”

“Phải không?” Cô chỉ vào túi của Reacher.

“Như đã hứa,” Reacher nói. “Tất cả những gì tôi cần là tiền.”

“Không vấn đề gì. Tiền đang ở trong xe của tôi. Đi với tôi.” Fisher rút một tờ mười đô la từ trong ví. Ba từ được in ở lề, bằng bút chì. ĐAM MÊ. CHƠI CÙNG. Cô để lại trên bàn, nhưng lại làm rơi nó vào cốc nước của mình. “Chết tiệt! Hôm nay tôi thật vụng về. Cho tôi một giây.” Cô lấy một mảnh khăn ăn, lấy tờ tiền ra và chấm vào nó cho đến khi gần khô. Và hoàn toàn không còn chữ viết.

Fisher dẫn đường đến cánh cửa đầu con hẻm. Cô kéo tay cầm rồi đứng sang một bên để Reacher đi qua. Một chiếc xe đang đợi, cách đó ba thước. Một chiếc Lincoln Town màu đen. Một chiếc limousine đã nghỉ hưu, Reacher nghĩ. Hoặc bị đánh cắp. Một chàng trai trèo ra khỏi ghế phụ. Không nghi ngờ gì nữa, chuyên gia đến từ Moscow. Đến sớm. Một người khổng lồ trong bộ vest đen. Giống như một tác phẩm sáp chưa hoàn thành. Anh ta chắc cao 2m. Cỡ 140kg. Đầu vuông, với các góc nhọn sắc lẹm bởi không có tóc. Tai nhỏ, và chúng nhô ra khỏi hộp sọ. Không có lông mày. Đôi mắt xanh sáng. Một chiếc mũi đã từng bị gãy vài lần. Một cái miệng há ra, nở một nụ cười tàn nhẫn, để lộ ra vài chiếc răng nâu không đều. Cánh tay khổng lồ buông thẳng xuống khỏi bờ vai to lớn. Và đùi rộng hơn vòng eo của một số người.

Bộ não Reacher tiếp nhận tất cả các tín hiệu. Nó phân tích ngay lập tức. Và đáp lại một cảnh báo. Màu hổ phách. Không đỏ. Nó nói anh chàng sẽ tạo ra một thách thức. Đáng kể, nhưng không phải là không thể vượt qua. Thông thường Reacher sẽ yên tâm với kiểu đánh giá đó. Nhưng không phải hôm nay. Đây không phải là một cuộc chiến đến chết. Đó là một mưu đồ. Và nó sẽ chỉ có hiệu quả nếu Reacher không thổi tung vỏ bọc của mình. Điều đó có nghĩa là anh ta không thể giết bất cứ ai. Hoặc thậm chí làm họ bị tổn thương nghiêm trọng. Điều đó thực sự đã biến tình hình thành một vấn đề rất lớn.

Anh chàng Nga đã bị Reacher hạ gục trước đây xuất hiện bên trái anh ta. Còn người anh đã ném qua cửa kính chiếc Toyota xuất hiện bên phải. Fisher ở phía sau anh ta. Anh cảm thấy sự hiện diện khác tham gia cùng cô. Người phụ nữ Nga kia. Reacher đã bị bao vây. Anh chàng Moscow lấy trong túi ra một chiếc chìa khóa và bấm vào nút điều khiển từ xa. Cốp chiếc Lincoln từ từ nâng lên. Mặt trong sáng bóng. Anh chàng cất chìa khóa đi và lấy một khẩu súng lục trong túi áo khoác. SOCOM Mark 23. Được phát triển từ Heckler & Koch USP cho Bộ Chỉ huy Hoạt động Đặc biệt Hoa Kỳ. Có lẽ, có nguồn gốc từ địa phương, thay vì được mang từ Nga. Sau đó, anh chàng lấy phần hãm thanh và vặn nó vào đầu nòng. Khoe khoang không cần thiết, Reacher nghĩ. Anh ta nên chuẩn bị sẵn vũ khí trước. Reacher nhận ra buổi biểu diễn không mang lại lợi ích cho anhta. Đó là dành cho các đặc vụ. Chàng trai mới đã ghi dấu ấn của mình. Anh ta đang nói: Vấn đề bạn không thể giải quyết? Thật dễ dàng để sửa chữa. Nó được thực hiện như thế này.

Đó sẽ là một minh chứng tốt nếu không phải vì một sai lầm mà anh chàng đã mắc phải. Anh ta không ép Reacher đặt túi xuống. Với máy chủ trong đó. Giải thưởng lớn cho họ. Điều đó đã cung cấp cho Reacher các tùy chọn. Anh có thể tung chiếc túi lên cao trong không khí và chỉ đơn giản là bỏ đi trong khi họ tranh nhau bắt nó và bảo vệ những thứ bên trong. Anh có thể ôm nó trước ngực như một tấm chắn. Hoặc đe dọa đập vỡ nếu họ không lùi bước và để anh đi. Anh có thể làm bất cứ điều gì trong số những điều đó vào một ngày bình thường. Nhưng không phải lúc này. Bởi vì, nhu cầu của anh để bảo vệ máy chủ an toàn cũng lớn như của họ.

Những kẻ đó nhích lại gần. Những người phụ nữ áp sát phía sau chặt hơn. Anh chàng Matxcơva giơ súng ra hiệu cho Reacher bước tới. Reacher đã hết tùy chọn.

Bộ não của anh đang chạy qua các tình huống. Anh có thể tìm cách để trốn thoát. Anh có thể tìm cách để cung cấp cho họ máy chủ. Nhưng không thể làm cả hai. Và anh đã gần hết thời gian.

Một cánh tay thứ hai đụng vào túi. Nhỏ hơn nhiều so với Reacher. Fisher bước qua anh và lấy chiếc túi ra khỏi tay anh. Cô đưa nó cho anh chàng Moscow. Lấy súng của anh ta. Và chỉ nó vào ngực Reacher.

“Vào trong xe,” cô nói. “Hoặc chết ngay tại đây trong con hẻm.”

Reacher không di chuyển. Đầu óc anh quay cuồng. Cô ấy đang chơi anh? Hay đang cứu mạng? Sau đó, não anh hoạt động trở lại. Đánh giá các tín hiệu. Và phán quyết. Màu xanh lá. Không có mối đe dọa. Reacher bước tới. Và dừng lại. Có một yếu tố khác anh không tính đến. Chiếc Lincoln không phải nhỏ. Nhưng Reacher ghét không gian kín. Cảm giác bị mắc kẹt. Anh không thể làm gì được.

Vì vậy, anh di chuyển sang bên phải. Dọc theo thành xe. Đến cửa hành khách. Mở ra. Vào bên trong.

27

Reacher đã dành nhiều thời gian ở những nơi anh không muốn đến. Chủ yếu là trong thời gian phục vụ quân đội. Những nơi quá nóng. Hoặc quá lạnh. Nơi mà mọi thứ di chuyển đều muốn cắn xé anh. Hoặc nơi, tất cả mọi người anh gặp đều muốn giết anh. Nhưng trong những ngày đó, anh không có sự lựa chọn về nơi mình đi. Anh đang làm theo mệnh lệnh. Và ít nhất anh cũng được trả tiền.

Reacher không muốn ở trong chiếc Lincoln. Anh không được trả tiền. Và anh có một sự lựa chọn. Anh chàng người Moscow đã cố định cổ tay Reacher bằng dây nhựa trước khi nổ máy nhưng đó không phải là một trở ngại. Reacher sẽ làm điều dễ dàng nhất trên đời nếu đợi cho đến khi chiếc xe chạy chậm lại ở đầu hẻm. Mở cửa. Bước ra ngoài. Sẽ thỏa mãn hơn nếu thúc cùi chỏ vào đầu anh chàng Moscow. Nhưng với vai trò anh đang đóng - một vệ sĩ bán thời gian không mấy sáng sủa - một lựa chọn thận trọng hơn sẽ là nhảy ra ngoài và thêm một chút kịch tính vào màn trình diễn. Hành động hoảng loạn. Đi ngoằn ngoèo trên vỉa hè và đi vào cửa hàng gần nhất hoặc lao thẳng vào dòng xe cộ. Reacher biết mình có thể làm cho nó trông thật thuyết phục. Anh không lo lắng về điều đó. Anh ổn định trở lại chỗ ngồi. Xe bắt đầu chuyển bánh. Vài giây nữa. Thêm vài thước nữa, và trò chơi sẽ xong.

Reacher không lo lắng. Mãi cho đến khi Fisher nghiêng người về phía trước và cắm đầu của bộ phận giảm thanh vào đáy hộp sọ của anh.

“Tôi biết anh đang nghĩ gì”, cô ấy nói.

Bàn tay của Fisher dường như hơi co giật. Người phụ nữ kia sẽ không nhận thấy từ phía bên cạnh của ghế sau. Không có gì có thể thu hút sự chú ý của anh chàng Moscow. Nhưng đủ để Reacher cảm nhận được sự thay đổi.

Một cơn co giật nhẹ.

Hoặc một chữ S trong mã Morse.

“Anh đang tự hỏi liệu mình có thể trốn thoát được không,” cô ngầm ý.

Tay cô lại co giật. A T.

“Chà, anh không thể.”

A.

“Đó sẽ là một sai lầm.”

A Y.

“Anh có thể bị thương.”

Bốn chữ H.

“Và cũng không cần.”

E.

“Chúng tôi chỉ cần kiểm tra xem máy chủ có đúng không.”

“Điều đó sẽ không mất nhiều thời gian. Sau đó, chúng tôi sẽ đưa tiền.”

A P.

“Và sau đó, anh có thể đi.”

Reacher ghép các chữ cái lại với nhau. HÃY GIÚP ĐỠ.

Anh chàng Moscow lái về phía tây, không quá nhanh, không quá chậm, và 20 phút sau đổ bên ngoài một ngôi nhà, trông giống nhà nghỉ. Nó có một bảng hiệu, được thắp sáng bằng đèn neon. Ốp gỗ.

Anh chàng Moscow dẫn anh vào số mười tám, Reacher thấy đã có người ở trong. Một người phụ nữ, ngoài ba mươi tuổi. Cô ấy đang mặc một chiếc váy dài đến đầu gối màu nhạt. Một chiếc áo sơ mi polo màu hồng đào, có logo. Tóc cô cắt kiểu bồng bềnh gọn gàng. Khuôn mặt nghiêm túc. Cô ấy đang ngồi ở một chiếc bàn gỗ lớn với một chiếc máy tính xách tay. Một sợi dây dày màu xanh lam dẫn đến một tủ đựng thiết bị với các cạnh được gia cố và bánh xe nặng, bên cạnh ghế của cô. Reacher cho cô ấy là phiên bản Nga của Rusty Rutherford. Để đánh giá máy chủ. Và cô ấy đã ở đúng vị trí. Reacher đánh giá cao.

Anh chàng đẩy Reacher về phía trước vài thước. Người phụ nữ khác trong đoàn đi theo họ và tiếp tục vào một trong các phòng ngủ. Fisher đến cuối cùng. Cô đặt chiếc túi sọc có chứa máy chủ lên bàn và kéo ra một chiếc ghế khác. Sau đó, cô ấy nắm lấy tay Reacher và hướng dẫn anh đến đó.

"Ngồi đi," cô ấy nói. "Và nên cẩn thận. Đừng phá vỡ nó."

Reacher cúi người xuống và Fisher lấy một đoạn dây dài. Nó có màu xanh lam với những đốm màu đỏ. Fisher dùng nó để buộc chân phải của Reacher vào chân ghế. Cô buộc chặt. Không chùng xuống. Fisher rút một đoạn dây khác ra và buộc vào chân trái của Reacher. Sau đó, cô nắm lấy ngón út trên tay phải của anh. Kéo nó sang một bên, càng xa càng tốt. Lấy một con dao gấp trong túi của cô. Và mở ra.

"Tôi sẽ cắt, nếu anh làm bất cứ điều gì ngu ngốc."

"Tôi đã làm một điều ngu ngốc rồi," Reacher nói. "Tôi đã đến đây."

Fisher tránh sang một bên. Anh chàng Moscow thế chỗ. Anh ta kiểm tra các nút thắt. Lần lượt. Cẩn thận. Và khi hài lòng, anh ta quay sang người phụ nữ ở cái bàn. Máy chủ được xếp cạnh máy tính xách tay của cô ấy, và một cặp dây cáp khác luồn xuống từ phía sau máy chủ và vào tủ di động.

"Nó trông thế nào?" Anh ta nói.

Người phụ nữ gật đầu. "Đúng rồi. Không nghi ngờ gì về điều đó."

"Tốt. Hãy gọi tôi khi bạn tìm thấy tài liệu thứ hai. Hoặc khi bạn chắc chắn nó không có ở đó." Sau đó, anh ta quay sang Fisher. "Và bạn - hãy canh chừng Reacher. Cẩn thận. Anh ta và tôi sẽ cần phải nói chuyện. Dù kết quả thế nào."

Fisher đợi cánh cửa đóng lại sau lưng anh chàng Moscow rồi ngồi xuống cạnh người phụ nữ. Reacher có thể nhìn thấy màn hình máy tính xách tay giữa đầu họ. Một loạt các hình ảnh, có lẽ là tài liệu và hồ sơ các loại. Hầu hết các từ đều không thể nhìn ra. Chúng quá nhỏ. Quá cầu kỳ và phức tạp. Và anh đã ở quá xa. Mặc dù, anh nghi ngờ chúng sẽ thú vị hơn nếu chúng dễ đọc. Người Nga rõ ràng có một lý do khác để đọc chúng. Họ không chỉ muốn xác nhận máy chủ là đúng. Họ muốn biết liệu chi tiết buộc tội có ở đó hay không. Nếu không có. Sẽ không có gì có thể giúp FBI vạch mặt tên gián điệp. Và họ sẽ không cần Reacher nữa. Tuy nhiên, nếu nó ở đó, đó sẽ là một câu chuyện khác. Sẽ có cơ hội để Fisher cứu The Sentinel. Và sau đó câu hỏi về các bản sao sẽ xuất hiện. Reacher có thể giữ bản sao. Đó có lẽ là lý do khiến anh chàng Moscow thay đổi kế hoạch. Tại sao anh ta lại muốn đưa Reacher vào nhà nghỉ.

Fisher tiếp tục trò chuyện. Cô ấy nói về các chương trình truyền hình. Phim. Bàn tán về người nổi tiếng. Reacher đoán cô ấy đang cố gắng kết giao với người phụ nữ Nga. Để tỏ ra thân thiện. Không đe dọa. Không phải là loại người cần được giữ trong bóng tối. Không phải là loại người sẽ đánh cắp một bí mật quan trọng.

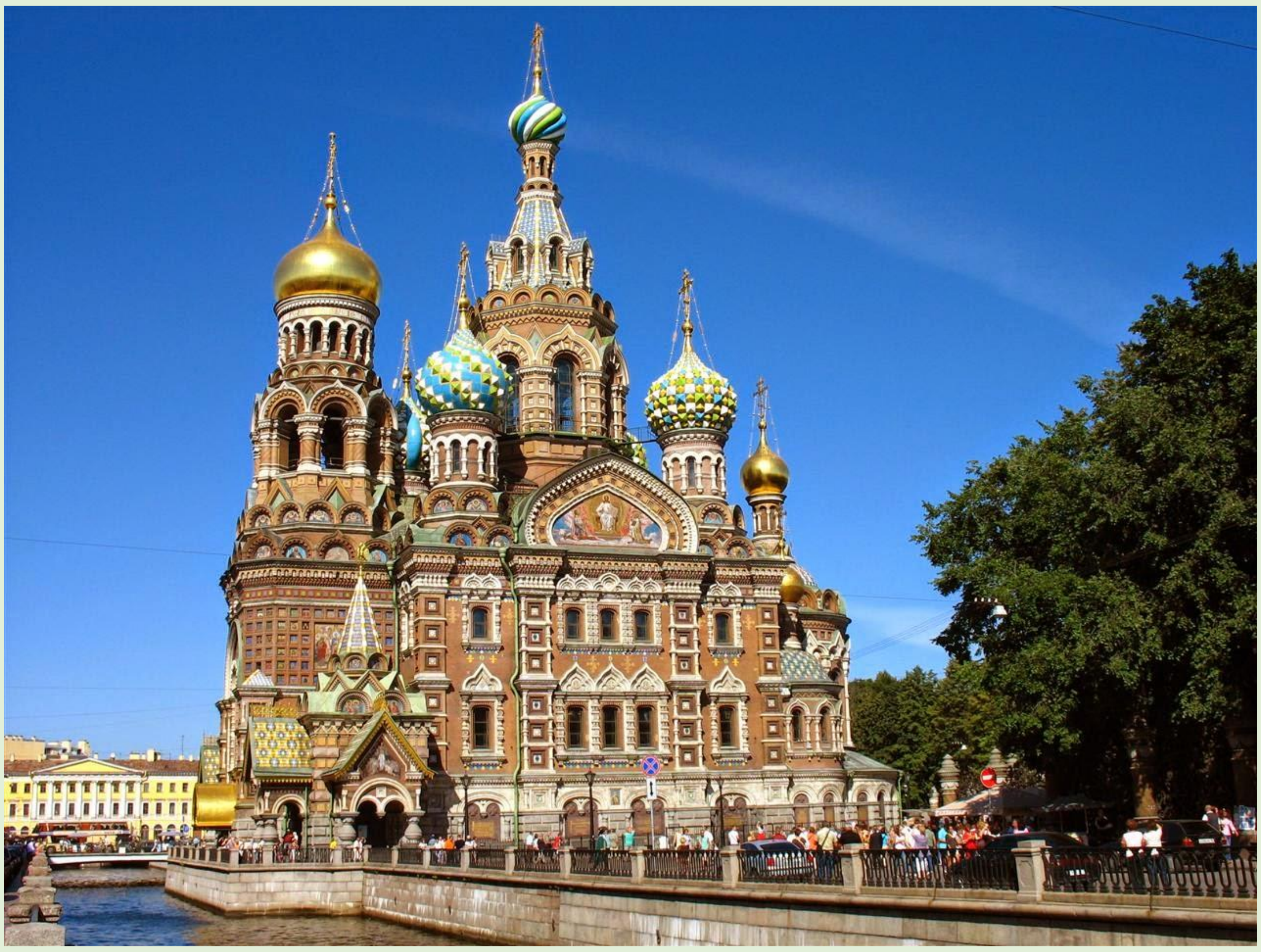
Người phụ nữ không để ý đến cô. Cô ấy quá tập trung vào màn hình và con chuột. Cô đã rơi vào một nhịp điệu ổn định. Cô ấy đã nhấp vào một mục trên một danh sách. Đã mở một hình ảnh. Cô ấy nghiên cứu nó trong khoảng một giây, sau đó đóng nó lại. Cô ấy nhấp vào mục tiếp theo. Nghiên cứu hình ảnh trong một giây. Đóng nó. Tiếp tục. Toàn bộ sự việc khiến Reacher căng thẳng và chán.

Người phụ nữ kia xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng ngủ. Cô ta lấy một chai nước trong tủ lạnh, đi tới bàn, xem những hình ảnh nhấp nháy trên màn hình trong vài phút, sau đó trở về phòng của mình. Người phụ nữ IT cứ như một con rô bốt. Nhấp chuột. Đọc. Đóng. Nhấp chuột. Đọc. Đóng. Cô ấy tiếp tục trong mười phút nữa. Hơn năm trăm tài liệu. Fisher vẫn đang trò chuyện. Sau đó, khuôn mặt người phụ nữ thay đổi. Cô ấy mở một hình ảnh trong ba giây. Sau đó, cô ấy kiểm tra thêm năm lần nữa.

"Đã đến giờ nghỉ ngơi trong phòng tắm." Người phụ nữ đóng máy tính xách tay, đứng dậy và đi đến phòng ngủ thứ hai. "Quay lại sau một phút."

Fisher gục đầu xuống bàn, nhìn như muốn ngủ. Nhưng ngay lúc cánh cửa phòng ngủ đóng lại, cô đã ngồi dậy, hoàn toàn tỉnh táo. Cô mở máy tính xách tay. Một hình ảnh xuất hiện trên màn hình. Một nhà thờ, tất cả đều có màu sắc tươi sáng với những mái vòm uốn lượn. Nó rõ ràng là tiếng Nga. Reacher đã nhận ra. Church of the Savior on the Spilled Blood. Ở St Petersburg. Reacher đã đến thăm thành phố trong một chuyến đi sau khi Liên Xô sụp đổ. Anh nhớ nó vì đây là nhà thờ lớn đầu tiên được thiết kế ngay từ đầu để sử dụng ánh sáng điện.

Nhà thờ Chúa Cứu thế trên Máu đổ (Savior on the Spilled Blood) là một trong những công trình kiến trúc nổi bật tại St. Peterburg, Nga. Nhà thờ còn được biết đến với tên Đại Giáo đường Chúa Kitô Phục Sinh.

Nhà thờ Chúa Cứu thế trên Máu đổ (Savior on the Spilled Blood)

Một hộp xuất hiện ở giữa màn hình. Có một dòng ký tự Cyrillic trong một thanh ở trên cùng. Reacher nghĩ nó đang yêu cầu mật khẩu. Fisher đã gõ một cái gì đó. Reacher không thể biết điều gì vì mỗi lần gõ phím được biểu thị bằng dấu hoa thị. Nhưng bất cứ điều gì cô ấy vào, nó đều hoạt động. Nhà thờ nhường chỗ cho danh sách hồ sơ. Fisher sử dụng chuột. Một hình ảnh xuất hiện. Fisher rút trong túi ra một chiếc điện thoại gấp nhỏ. Cô mở nó ra và chụp hai bức ảnh trên màn hình. Cô đóng máy. Sau đó, bước tới Reacher. Cô nhét điện thoại vào túi anh, kèm chìa khóa xe, ghé sát tai.

“Tìm thấy rồi,” cô thì thầm. “Anh phải đưa hình ảnh cho Wallwork. Chờ cho đến khi cô kia quay trở lại. Giải lao. Anh sẽ phải đánh bại cả hai chúng tôi. Tôi đầu tiên, để cô ấy nhìn thấy và Sonya, nếu cô ấy xuất hiện. Xe hơi đang đậu ở phía trước. Chevy Malibu. Trắng.”

Fisher nắm chặt vai Reacher và trở lại bàn. Cô gục đầu xuống. Kỹ thuật viên trở lại từ phòng ngủ. Ngồi xuống. Mở máy tính. Nhập mật khẩu. Và lại tiếp tục thói quen. Mở. Đọc. Đóng. Reacher cho là hai phút. Hơn một trăm tài liệu. Sau đó, anh nghiêng người về phía trước, nâng chân ghế và xoay bàn chân. Anh đập mạnh trở lại. Chiếc ghế nát bét. Reacher nằm trên sàn, bao quanh bởi những mảnh gỗ vụn. Một số bị đập và vỡ tan tành. Những người khác hầu như còn nguyên vẹn. Cổ tay và mắt cá chân vẫn còn vướng ít dây nhựa. Anh phớt lờ và ra cửa.

Fisher đã chặn đường. SOCOM nằm trong tay cô ấy. Bộ khử thanh vẫn được gắn. “Dừng lại. Đưa tay ra sau đầu. Ngay bây giờ.”

Reacher liếc nhìn kỹ thuật viên. Cô ấy vẫn ngồi, đơ ra, không có dấu hiệu của vũ khí. Anh nhìn ra cửa phòng ngủ. Nó vẫn bị đóng. Anh đá khẩu súng ra khỏi tay Fisher, sau đó di chuyển nửa bước sang bên phải để cơ thể nằm trên một đường thẳng giữa hai người phụ nữ. Bằng cách đó, kỹ thuật viên có thể thấy anh kéo cánh tay của mình lại. Chuẩn bị cho một cú đấm về phía Fisher. Nhưng cô không thể thấy anh đã tạo ra mối liên hệ nào. Tất cả những gì cô ta thấy là Fisher ngã xuống một bên, đập xuống sàn và nằm im hoàn toàn.

Reacher kiểm tra cửa phòng ngủ. Nó vẫn bị đóng. Anh nhìn kỹ thuật viên. Cô ấy đang lấy chiếc túi của mình. Cố gắng kéo khẩu Glock ra. Reacher bước qua và đánh cô ấy vào một bên đầu. Đủ để ‘tắt đèn’ nhưng không gây ra chứng hay quên kéo dài.

Reacher lấy SOCOM từ sàn. Anh nhìn ra cửa phòng ngủ. Tay cầm đã quay. Nó đã bắt đầu mở. Mõm của một khẩu Glock xuất hiện trong khoảng trống. Được cầm bằng hai tay. Tiến từ từ về phía trước. Người phụ nữ tỏ ra thận trọng. Cô không gặp nguy hiểm khi Reacher bắn hai phát vào khung cửa. Cô lùi vào phòng bên cạnh và đóng sầm cửa lại. Reacher bước ra. Xác định chiếc xe. Leo lên. Khởi động. Đẩy cần lái. Và nhấn hết chân ga.

Reacher lái nhanh trong nửa dặm rồi tấp vào lề đường. Anh để khẩu SOCOM xuống dưới chỗ ngồi của mình và lấy ra chiếc điện thoại Fisher đã đưa. Anh cần coi lại những bức ảnh cô đã chụp và sau đó gửi chúng cho Wallwork. Anh nhấn nút menu. Sau đó đóng máy.

Có điều gì đó đang làm phiền anh. Có điều gì đó không đúng. Anh cất điện thoại vào túi. Trở lại con đường. Và tiếp tục, nhanh nhất có thể, đến nhà nghỉ, nơi Sands và Rutherford đang ở.

Cùng lúc Reacher đang đến gần nhà nghỉ, điện thoại an toàn của Speranski bắt đầu đổ chuông.

“Mồi đã cắn câu,” giọng nói cất lên.

Speranski cười một mình. “Bao lâu nữa?”

“Cô ấy đưa điện thoại cho tên kia. Hắn bỏ đi với nó. Nhưng chưa gửi tin nhắn.”

“Tại sao?”

“Tôi không biết. Có thể hắn đang cố gắng kiếm thêm tiền. Có thể không biết cách sử dụng điện thoại. Chúng tôi sẽ tìm hiểu. Và chúng tôi đang theo dõi. Thời điểm hắn gửi nó, bạn sẽ biết.”

Reacher đậu xe và vội vã vào trong. Sands đã ở đó. Cô ấy đang đứng ở cuối giường thứ hai. Đôi mắt mở to. Giữ khẩu Colt trong cả hai tay. Tư thế của một game bắn súng cổ điển. Cân bằng.

“Reacher!” Sands hạ súng và đi nhanh về phía anh. “Bạn đã ở đâu? Tôi đã lo lắng đến phát ốm. Tôi tiếp tục gọi và bạn không bắt máy.”

“Chuyện dài,” Reacher nói. “Những diễn biến chính. Tôi sẽ giải thích mọi thứ, nhưng ngay bây giờ tôi cần sự giúp đỡ của bạn.” Anh rút điện thoại của Fisher ra khỏi túi. “Có một bức tranh ở đây. Của một tài liệu. Từ máy chủ tôi đã đưa cho người Nga. Fisher cho đó là ID của điệp viên. Cô ấy muốn tôi gửi nó cho Wallwork.”

“Điều đó thật dễ dàng. Đưa tôi cái điện thoại. Tôi sẽ làm việc đó ngay bây giờ.”

“Không. Tôi nghĩ có điều gì đó không ổn. Tôi nghĩ Fisher có vấn đề.”

“Sao?”

“Một vài lý do. Bắt đầu với những bông hoa. Hoa tuyết nhung ở nhà Klostermann. Chúng không có ở đó khi Rusty và tôi đến nhà ông ấy. Sau đó, chúng xuất hiện Khi ông ta họp với đám Đức quốc xã. Có vẻ hơi trùng hợp.”

“Có rất nhiều lý do khiến bạn không có hoa mỗi ngày.”

“Và tiền. Tại sao phải trả mười lăm nghìn đô la cho máy chủ khi Klostermann chỉ phải đợi một tuần khi kho lưu trữ kỹ thuật số mở lại? Đó là những gì một người bình thường sẽ làm? Và tại sao phải trả tiền cho Toni Garza để đi tìm máy chủ

ngay thời điểm cuộc tấn công ransomware xảy ra? Giống như ông ấy biết kho lưu trữ sẽ không được mở khóa."

"Nó sẽ không được mở khóa, theo Đặc vụ Fisher."

"Đó là quan điểm của tôi. Làm sao Klostermann có thể biết được điều đó? Chỉ có người Nga biết, bởi vì họ đứng sau vụ tấn công."

"Nhưng Klostermann là một phần của nhóm Đức Quốc xã. Bạn đã gặp họ. Thấy hình xăm. Họ đang tổ chức một cuộc biểu tình. Đó là sự thật."

"Nhóm đó có thật. Cuộc biểu tình là thật. Những tên Đức quốc xã tin ông ta là một trong số họ. Nhưng điều đó không chứng minh bất cứ điều gì. Klostermann có thể là một người Nga. Bất hòa và chia rẽ. Cốt lõi cho chiến lược của họ. Thúc đẩy các nhóm đối thủ và khiến họ chống lại nhau."

"Nhưng nếu Klostermann là người Nga, tại sao đội của Fisher không bị rút khi ông ta có máy chủ?"

"Đây là lời giải thích. Họ không tin khi tôi nói đó là bản gốc. Họ đang chờ xem liệu có bản sao nào khác được đưa ra hay không. Để họ có thể quét sạch tất cả."

"Điều đó có lý. Và đâu là phiên bản không thuận lợi?"

"Tôi đến nhà nghỉ của người Nga. Họ có một chuyên gia máy tính ở đó, sẵn sàng. Cô ấy đã truy cập vào hồ sơ ngay lập tức. Mặc dù, các nhân viên FBI đã không tìm thấy nó trước đó? Gần bốn mươi tám giờ."

"Cô ấy biết mình đang tìm kiếm điều gì. Nhưng FBI thì không."

"Có lẽ. Nhưng chuyên gia này, cô ấy thực tế đã ra hiệu cho Fisher, đã tìm thấy nó. Sau đó, cô ấy rời khỏi phòng, thật dễ dàng để có được một bản sao. Và để trốn thoát, tôi chỉ cần đi dạo ra khỏi đó. Vì vậy, đây là điều tôi lo lắng. Họ cố tình rời đi để Fisher xem tài liệu."

"Họ đã biết?"

"Để đánh lừa FBI. Bảo vệ gián điệp của họ bằng cách tạo ra danh tính giả."

"Họ đã biết Fisher là nằm vùng. Họ đang chơi cô ấy. Reacher, Cục phải kéo cô ấy ra."

"Nhưng chúng ta cần phải chắc chắn. Chúng ta có thể xem liệu tài liệu Fisher tìm thấy có trên máy chủ của chúng ta không? Nếu không phải, chúng ta biết đó là hàng giả. Và nếu đúng như vậy, chúng ta có thể so sánh cả hai."

"Về mặt lý thuyết. Nhưng có hàng ngàn tài liệu. Có thể mất hàng tuần để tìm thấy nó. Chúng ta cần một cái gì đó để thu hẹp."

"Như thế nào?"

"Tên File sẽ là tuyệt vời."

"Chúng ta sẽ lấy nó ở đâu?"

"Có lẽ, nó sẽ nằm trên thanh taskbar. Giống như một tiêu đề. Đây - đưa điện thoại cho tôi." Sands nhìn vào màn hình rồi lắc đầu. "Hình ảnh quá nhỏ. Và điện thoại quá cơ bản để có email. Tôi sẽ nhắn tin hình ảnh vào điện thoại của mình, sau đó gửi hình ảnh đó đến máy tính."

Sands nhấn một số phím trên điện thoại của Fisher, sau đó nhấn thêm một số phím trên điện thoại của chính cô ấy, sau đó dẫn đường qua cánh cửa kết nối đến phòng số mười chín. Họ thấy Rutherford đang đứng cạnh giường. Anh ta trông xanh xao. Tóc một thảm họa. Nhưng đã đứng thẳng, và đó phải được coi là tiến bộ.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Anh ta nói.

Reacher giúp Rutherford tăng tốc trong khi Sands đánh thức máy tính xách tay và truy xuất email cô đã gửi cho chính mình. Màn hình chứa đầy hình ảnh của một biểu mẫu được hiển thị trên một màn hình máy tính khác. Hình ảnh hơi mờ nhưng có vẻ như tờ giấy ban đầu có màu xanh lục rất nhạt. Với một số loại hình mờ lớn ở trung tâm. Một đường viền chính màu đen xung quanh mép. Một con tem ghi là BẢN THẢO. Sau đó là năm 1949, một người nào đó đã hoàn thành các phần cần thiết bằng tay, với mực màu xanh. Họ đã ghi rõ địa chỉ, địa chỉ quen thuộc. Và tên của ba chủ sở hữu. Artur Klich và Kamil Klich, anh em điệp viên. Và Krystian Klich, người chắc chắn phải là em trai thứ ba. Danh tính của người thứ ba đã được giữ bí mật. Người Fisher nghĩ có liên hệ với điệp viên ở Oak Ridge.

"Nhìn kìa," Sands nói. Cô chỉ vào một dải văn bản màu trắng ở trung tâm của dải màu xanh lam ở trên cùng của hình ảnh. File00001968.jpg. "Đó là những gì chúng tôi cần." Cô gõ trên bàn phím và nhấp vào bàn di chuột và nhập tên tệp vào một hộp xuất hiện. Cô nhấn phím enter, và một giây sau, màn hình hiển thị một phiên bản rõ ràng hơn của cùng một hình thức.

"Chờ đã," Sands nói. Cô chỉ vào phần biểu mẫu liệt kê các chủ sở hữu tài sản. Cùng một màu mực. Nó cũng đưa ra ba cái tên. Artur Klich. Kamil Klich. Và Natalia Matusak. "Nó không giống nhau. Và Natalia Matusak là ai?"

"Natalia Matusak là mẹ của Henry Klostermann," Reacher nói. "Heinrich Klostermann là người chồng thứ hai của bà. Tên ban đầu của bà ấy là Klich. Gián điệp thứ ba không phải là một người anh em khác. Đó là bà ấy."

"Tài liệu này là một bản nháp," Sands nói. "Họ đã phá hủy nó để giữ bí mật về sự tồn tại của Natalia. Nhưng đây là phiên bản gốc. Cái Fisher nhìn thấy đã bị thay đổi."

"Làm thế nào họ có thể làm điều đó?" Rutherford nói. "Máy chủ không bao giờ nằm ngoài tầm nhìn của bạn. Ngoại trừ khi nó ở trong xe."

“Chắc hẳn họ đã nhận được một bản sao của tài liệu từ máy chủ chúng ta đã bán cho Klostermann. Điều đó sẽ giúp họ có nhiều thời gian. Chuyên gia của họ đã lấy nó trong khi Fisher đang trói tôi. Sau đó, cô ta sẽ để cho Fisher nhìn thấy nó, và biết cô sẽ chuyển cho FBI. Và FBI sẽ kết luận sai về danh tính của gián điệp tại Oak Ridge.”

“Điều đó sẽ giúp họ thế nào?”

“Người Nga đã lên kế hoạch cho việc này. Sẽ có người thế mạng. Ai đó đang ngồi ở Knoxville ngay bây giờ. Có thể là với một bản sao của The Sentinel được giấu trong giày. Đang chờ để chạy. Và để bị bắt. Để thú nhận.”

“Tại sao người đó chấp nhận thế mạng?”

“Họ có thể nghĩ đang hy sinh cho một mục tiêu xứng đáng. Hoặc để nhận một phần thưởng lớn cho gia đình ở quê nhà?”

“Nhưng nếu bằng chứng là giả, làm thế nào Cục có thể tìm ra danh tính phù hợp?” Rutherford nói.

“Không phải vậy,” Reacher nói. “Họ có thể bắt đầu với Klostermann. Ông ấy đề cập đến việc có một đứa con trai. Bây giờ, ông ấy có thể có cháu ngoại. Không ai nghi ngờ vì không ai biết mẹ ông ấy là gián điệp.”

“Điều đó có lý,” Sands nói. “FBI muốn máy chủ vì người Nga biết nó có thể tiết lộ danh tính gián điệp. Liên kết trong tài liệu là Klostermann. Vì vậy, Klostermann phải có liên kết với gián điệp.”

“Rõ ràng là không sử dụng tên Klostermann,” Reacher nói. “Hoặc ai đó sẽ nhận ra. Có lẽ là Matusak, vì đó là cái tên mà họ đang cố gắng che giấu.”

“Được rồi,” Rutherford nói. “Tôi thấy điều đó. Nhưng hãy lùi lại một bước. Nhà báo đã tìm thấy tài liệu trong kho lưu trữ. Tài liệu cho thấy có thêm một người trong gia đình của anh em điệp viên. Người Nga không muốn ai biết về điều đó vì nó sẽ dẫn đến Klostermann. Và con trai, có thể là cháu ông ấy. Vì vậy, họ phá hủy kho lưu trữ vật lý. Tấn công mạng. Và nắm giữ máy chủ. Tất cả các dấu vết đã được che phủ. Tại sao lại lừa Đặc vụ Fisher với ID giả này?”

“FBI biết người Nga có một điệp viên ở Oak Ridge,” Reacher nói. “Nếu người Nga đã phá hủy hồ sơ và vẫn để nó ở đó, FBI sẽ tiếp tục đào bới. Có thể tìm thấy một số manh mối khác. Nếu kế hoạch của người Nga thành công, FBI sẽ nghĩ họ đã bắt được gián điệp. Và ngừng đào.”

Speranski đang đi đi lại lại trong phòng khách thì chiếc điện thoại an toàn lại đổ chuông.

“Miếng mồi đã được nuốt trôi,” giọng nói ở cuối đầu dây cất lên. “Thông điệp đã được gửi đi. Nhưng không phải cho FBI. Gửi đến một cựu đặc vụ hiện là chuyên gia an ninh mạng. Người Mỹ phải tin đó là hàng thật.”

“Vậy, Natasha (Fisher)?”

“Cô ấy đã sống lâu hơn sự hữu ích của mình. Trung tâm cho biết bạn có thể xử lý nếu muốn.”

Reacher để lại Sands và Rutherford xem qua các bản ghi ngẫu nhiên khác trên máy chủ và đi đến bên cạnh để gọi Wallwork. Anh nói vỏ bọc của Fisher đã bị thổi bay. Và về hai khả năng dẫn đến Oak Ridge. Một có thể là giả. Một có thể là thật. Wallwork không quá lo lắng về sự khác biệt.

“Chúng tôi sẽ tìm thấy cả hai,” anh ấy nói. “Ngay cả khi một người chỉ là mồi nhử. Và chúng tôi sẽ bắt cả hai. Sau đó, kéo Fisher ra ngoài. Đảm bảo cô ấy an toàn.”

“Không, Wallwork” Reacher nói. “Bạn phải kéo cô ấy ra ngay bây giờ.”

“Chúng tôi không thể làm điều đó. Nếu Fisher biến mất ngay sau khi nhìn thấy hồ sơ trên máy chủ, người Nga sẽ nghi ngờ. Họ sẽ kéo đặc vụ của họ ra khỏi Oak Ridge. Chúng tôi sẽ không bao giờ biết liệu The Sentinel có bị xâm phạm hay không. Những gì chúng tôi phải làm là phối hợp chính xác việc rút cô ấy với các vụ bắt giữ.”

“Bạn sai rồi. Bạn vẫn đang xem xét nhiệm vụ từ vị trí ban đầu của mình - khi người Nga chưa biết danh tính của Fisher. Nhưng họ biết về cô ấy. Họ đang sử dụng cô ấy như một ống dẫn thông tin sai lệch. Vì vậy, họ sẽ không để cô ấy sống cho đến khi bị bắt. Hiện tại, Fisher tin những gì cô ấy gửi là thật. Cô đã tập trung tìm kiếm nó trong nhiều tháng, vì vậy khi nó lủng lẳng trước mặt, cô đã cắn. Đó là một phản xạ. Nhưng khi nó trôi qua? Và tất cả những sự trùng hợp cứ hiện lên trong đầu cô ấy? Họ sẽ giết cô ấy ngay khi họ tin bạn đã nhận được thông tin từ cô ấy. Nói cách khác, bạn phải hành động ngay.”

Wallwork không trả lời ngay lập tức. Reacher có thể nghe thấy anh ta đang loay hoay cầm bút.

“OK,” Wallwork nói sau một phút. “Bạn có thể đúng. Chúng tôi có một cửa sổ nhỏ. Nhưng chúng tôi may mắn, theo một cách nào đó. Mọi việc diễn ra như thế nào, khi cô ấy đưa điện thoại cho bạn.”

“Tôi nghĩ bạn đúng khi họ sẽ giết cô ấy ngay khi biết thông tin của cô ấy đã được gửi. Nhưng làm thế nào họ biết nó đã được gửi đi? Bằng cách theo dõi điện thoại của cô ấy.”

“Fisher sẽ không sử dụng điện thoại có tiếng Nga.”

“Dĩ nhiên là không. Cô ấy đã mua một cái sạch, đặc biệt cho mục đích này. Bạn đã không gửi cho tôi hình ảnh và bạn đã gọi cho tôi từ chính điện thoại của bạn.”

“Nhưng một tin nhắn đã được gửi từ điện thoại của cô ấy. Vừa xong.”

(Người Nga cài phần mềm theo dõi nên biết khi nào file được gửi)

"Tại sao? Cho ai?"

"Chúng tôi cần tên file gốc. Để so sánh. Hình ảnh quá nhỏ để đọc trên điện thoại. Chúng tôi cần xem nó trên máy tính."

Có một khoảng dừng. Reacher lại nghe thấy Wallwork đang loay hoay cầm bút. Sau đó là tiếng kính vỡ.

"Chà, xin chúc mừng, Reacher," Wallwork nói. "Bạn vừa giết Margaret Fisher."

Sands chở Reacher đến nhà nghỉ của người Nga. Wallwork đã cảnh báo anh không nên đi. Anh ấy hứa sẽ tự mình cử người đến. Nhưng sau đó anh ấy đề cập đến các thủ tục. Các mức độ phân loại. Reacher biết những từ như thế được thêm vào. Sự chậm trễ. Vì vậy, anh nghĩ sẽ có cơ hội nếu Fisher vẫn ở đó, và vẫn còn sống, có lẽ anh có thể làm điều gì đó trực tiếp hơn. Một cái gì đó không liên quan đến thủ tục.

Tất cả những chiếc xe đã đi. Họ có thể thấy màn trong phòng số mười tám đang mở. Không thấy ai. Vì vậy, Sands đậu Chevy ngay trước cửa văn phòng và đi vào trong cùng với Reacher. Họ đi thẳng đến quầy. Một chàng trai đang ngồi phía sau, có lẽ khoảng ba mươi tuổi, với chiếc mũ lưỡi trai và chiếc áo sơ mi xám có đường màu đỏ và cái tên Chuck được thêu trên ngực.

Sands rút chiếc ví đen đã sờn của mình. "Đặc vụ liên bang," cô nói. "Chúng tôi đang tìm kiếm những người thuê phòng mười tám. Họ có ở đây không?"

"Họ đã từng," Chuck nói. "Cùng một nhóm ở phòng mười lăm, mười sáu và mười bảy. Bốn phòng cuối cùng. Họ đã đi rồi. Vài phút trước."

"Họ có nói sẽ đi đâu không?"

"Không. Và một trong số họ có vẻ không ổn. Một trong những người phụ nữ. Tôi nghĩ cô ấy bị ốm. Hoặc say rượu."

Fisher, Reacher nghĩ. Cô ấy bị đánh thuốc để có thể dễ dàng thao túng hơn.

"Được," Sands nói. "Đừng bận tâm. Chúng tôi cần xem bên trong các phòng."

"Không thành vấn đề." Chuck lấy bốn chiếc chìa khóa và đặt chúng trên quầy. "Chỉ cần mang những thứ này trở lại khi cô đã hoàn tất."

Họ bắt đầu từ phòng mười tám, vì đó từng là phòng của Fisher. Sau đó, họ chuyển sang những phòng khác. Các phòng còn nguyên. Reacher đã kiểm tra những nơi không được sạch sẽ. Không có thùng rác. Không có bất kỳ hình thức nào bị bỏ lại. Không phải ngẫu nhiên. Reacher nhìn vào dưới nệm và giữa những chiếc khăn đã gấp và bên trong những cuộn giấy vệ sinh và trong tủ, ngăn kéo và tủ quần áo. Anh đã thử ở khắp mọi nơi mà anh từng nghe nói về bất cứ thứ gì được tìm thấy trong suốt những năm làm việc trong quân cảnh. Anh thậm chí còn đổ nước nóng vào các bồn trong phòng tắm phòng trường hợp Fisher để lại lời nhắn trên bất kỳ tấm gương nào. Anh không tìm thấy gì.

"Làm gì bây giờ," Sands nói.

"Gọi lại cho Wallwork," Reacher nói. "Xem anh ấy có gì thêm không."

Họ chui vào văn phòng để đưa chìa khóa, và Chuck ra hiệu cho họ lại gần.

"Tôi đang nghĩ, thưa cô," anh ta nói. "Tôi không biết những người đó đã đi đâu. Nhưng tôi biết họ làm gì. Điều đó có giúp được gì không?"

"Có thể," Sands nói. "Gì?"

"Họ đã đi chơi gôn."

Sands khoanh tay. "Đánh gôn? Anh có chắc không?"

"Khá chắc chắn. Tôi nghe thấy hai trong số họ nói chuyện. Họ đang nói tiếng Nga. Tôi biết một chút vì ông bà tôi đến từ St Petersburg. Dù sao, một trong những người đã sử dụng từ HKepHbiM. Nó có nghĩa là boongke. Bạn thấy boongke ở đâu? Các sân gôn. Có một số ít xung quanh đây. Anh chàng thứ hai nói điều gì đó về việc nó đã từng ở đó, vì vậy nó phải là một cái cũ."

"Chơi gôn?" Reacher nói, khi họ quay lại xe. "Đúng là một tên ngốc."

Sands nói: "Anh ấy đã sai về sân gôn. Chắc chắn rồi. Nhưng tôi nghĩ anh ấy chỉ cho chúng ta biết người Nga đã đưa Fisher đi đâu."

"Ở đâu?"

"Khi bạn đang nói chuyện điện thoại với Wallwork, Rusty và tôi đã tìm lại một số bản ghi cũ. Chúng tôi đã tìm thấy một vài cái bên cạnh Ngôi nhà Gián điệp. Anh em nhà Klich đã mua nó cùng thời điểm họ mua đất làm nhà. Họ đã nộp một loạt các giấy phép xây dựng. Và có những ghi chú về việc hàng xóm phàn nàn về tiếng ồn. Từ máy xúc và xe chở xi măng. Rusty nghĩ điều đó thật kỳ lạ, bởi vì Ngôi nhà điệp viên không có nhiều thay đổi. Anh ấy nói không có gì được xây dựng bên cạnh nó. Không phải trên mặt đất. Vì vậy, tôi đang nghĩ, bạn cần máy xúc và nhiều xi măng để làm gì?"

"Một boongke," Reacher nói.

"Đúng vậy," Sands nói. "Đó là một boongke thời Chiến tranh Lạnh. Không phải là một cái ụ đất đầy cát ở sân gôn."

"Fisher nghĩ hai anh em điệp viên không làm gì khi họ ở Tennessee," Reacher nói. "Cô ấy đã sai. Họ đã giám sát công việc xây boongke."

Sands nói: "Và khi họ rời đi thì em gái của họ đã tiếp quản. Mẹ của Klostermann. Họ đã xóa hồ sơ của bà ấy để không ai có thể kết nối. Bà kết hôn với Heinrich Klostermann và ngôi nhà đứng tên ông ta. Giống như rửa tiền. Chỉ khác là với bất động sản."

"Sau đó, con trai Henry của họ đã tiếp quản khi họ chết."

“Đó là lý do tại sao ông ấy vẫn sống ở đó. Bạn không thể bán một ngôi nhà có hầm thời Chiến tranh Lạnh ở sân sau mà không nhượng mày.”

“Chúng ta cần đến đó và tìm hiểu.”

“Chúng ta có thể bắt đầu từ đây.” Sands nhấc điện thoại lên, bấm và vướt màn hình cho đến khi một hình ảnh vệ tinh về sân của Ngôi nhà Điệp viên được hiển thị. Cô đã phóng to hết mức có thể nhưng vẫn không có nhiều thứ để xem. Chỉ là một bãi cỏ cháy xém bằng phẳng ở phía xa của một hàng cây. “Không có nhiều thứ. Tôi nghĩ sẽ có cửa sập, ống thông gió và bể chứa nước. Những thứ chúng ta có thể sử dụng để vào.”

Reacher lắc đầu. “Nó được xây dựng để mọi người trú ẩn sau một cuộc chiến tranh hạt nhân. Mọi thứ sẽ được khép kín. Nước, không khí, tất cả sẽ được xử lý và tuần hoàn. Bằng máy móc. Sâu dưới lòng đất. Tôi đoán có thể có một mối liên hệ nào đó với ngôi nhà để lấy nước. Để giữ cho mọi thứ trôi qua trong thời bình. Hoặc để bảo trì. Nhưng có lẽ không có liên hệ nào khác với thế giới bên ngoài.”

“Chúng ta nên cho Wallwork biết. Anh ta sẽ cần cung cấp thuốc nổ. Thiết bị đào. Máy đào hầm.”

“Anh ấy sẽ. Nếu nó bị khóa. Tôi sẽ gọi cho anh ấy từ trong xe. Nhưng tôi muốn tận mắt chứng kiến boongke. Chúng ta có một lợi thế.”

“Gì?”

“Họ không biết chúng ta sẽ đến.”

28

Sands dừng xe trước cổng nhà Klostermann. Cô nhìn Reacher, và nhấn nút liên lạc nội bộ.

Không có phản hồi nào.

Cô thử lại.

Không có chuyện gì xảy ra.

Cổng được làm bằng sắt. Cao 2.4m. Và là loại trượt sang một bên nên không có bản lề. Không có điểm yếu nào cả. Vì vậy, không có cơ hội để phá vỡ nó. Hoặc buộc nó phải mở. Cách duy nhất là nhập mã truy cập chính xác.

Một mã gồm bốn chữ số, sẽ có mười nghìn hoán vị. Họ cần thu hẹp, vì vậy Reacher trèo ra ngoài và quét một số bụi bẩn từ chân tường. Anh nghiền nó

thành bột mịn giữa ngón tay và ngón cái. Rắc nhẹ nhàng trên bàn phím. Xay một lần nữa để loại bỏ phần dư thừa. Và thấy một vết bụi nhỏ đã dính vào ba phím. Số không, số hai và số bốn.

Bây giờ còn tám mươi mốt hoán vị.

Theo kinh nghiệm của Reacher, mọi người thường sử dụng ngày tháng làm mã số. Chúng dễ nhớ. Và chúng thường có một số loại ý nghĩa tình cảm. Trong trường hợp đó, chữ số đầu tiên sẽ phải là số không. Số thứ hai sẽ là hai hoặc bốn. Và cặp cuối cùng không thể là 00. Klostermann là đồng bọn của Đức Quốc xã. Reacher nghĩ là 2004 (20 tháng 04). Sinh nhật của Hitler.

Cánh cổng bắt đầu chuyển động.

Reacher nhảy trở lại xe và Sands lái qua. Cô đi vào cánh đồng đầy bụi bên cạnh nhà. Hai chiếc xe đã đậu ở đó. Một chiếc Lincoln Town màu đen. Và một Chevy Malibu màu đỏ. Sands dừng lại ngay bên cạnh nó.

Reacher ra ngoài và đi xuống các bậc thang. Có hai mươi sáu. Làm bằng bê tông. Nhạt và bong tróc do thời gian và thời tiết. Dẫn đến một cánh cửa kim loại. Sơn màu xám. Nó thật buồn tẻ. Reacher đẩy nó bằng cả hai tay. Nó không di chuyển. Anh dựa vai vào, chống chân lên bậc dưới cùng và lại đẩy. Khó hơn. Cánh cửa không nhúc nhích dù chỉ vài mm.

Reacher leo lên xe. Sands lái xe đậu trước nhà. Họ băng qua hàng hiên, đến gần cửa, và Reacher gõ cửa. Ở đó không có phản hồi. Anh nhận ra không có ích gì khi tìm kiếm một chiếc chìa khóa ẩn nên đã hạ một cú đá ngay bên dưới tay cầm. Cánh cửa bật mở, mảnh khung rơi vãi khắp sàn gạch. Reacher rón rén bước qua và quay sang bên phải, dọc theo cầu thang. Sands theo sau. Có một cánh cửa ở phía xa. Nó dẫn đến một cầu thang, đi xuống. Họ đi xuống và đi tới một tầng hầm. Reacher tìm thấy công tắc đèn. Có những kệ gỗ dọc theo bức tường bên trái, chất cao với những chiếc vali và đồ dùng vệ sinh cùng các loại hộp các tông và bồn nhựa. Có một cái lò ở bên phải cùng với một loạt các thiết bị xử lý không khí khác, tất cả được nối vào các ống dẫn kim loại hình chữ nhật biến mất trên trần nhà. Và xa hơn một chút là hai hộp cầu dao bằng kim loại màu xám.

Reacher cúi xuống và mở cái đầu tiên. Một nhãn in bên trong cho biết NHÀ. Nhãn trong hộp thứ hai ghi PHÒNG RIÊNG.

Reacher nói: “Một ngôi nhà với kích thước cỡ này không cần hai cái. Cầu dao thứ hai dành cho boongke. Khi nó không chạy máy phát điện của riêng mình.” Anh chỉ vào công tắc chính. “Hãy cho tôi ba phút. Tôi sẽ cắt nó. Sau đó, họ sẽ cử người đến xem xét.”

“Nếu họ không làm thế thì sao?” Sands nói. “Điều gì sẽ xảy ra nếu máy phát điện của họ đang hoạt động, hoặc họ có pin dự phòng? Hay bảng điều khiển hoàn toàn dành cho một thứ khác?”

"Nếu thế, chúng ta chờ người của Wallwork. Nhưng chúng ta không có gì để mất nếu thử."

Reacher quay lại bên ngoài và đi ngang qua boongke. Anh ở trên mặt đất, đi vòng qua cầu thang, và dừng lại ở một điểm phía trên ngưỡng cửa, nơi anh sẽ vô hình với bất kỳ ai bước ra. Anh lấy khẩu SOCOM từ thắt lưng. Vặn bộ hãm thanh vào vị trí. Và chờ đợi.

Đồng hồ trong đầu anh báo ba phút đã hết. Không có chuyện gì xảy ra. Một phút nữa trôi qua. Reacher nghe thấy tiếng rít của kim loại, sau đó là tiếng bước chân nặng nề trên nền bê tông. Một cái đầu xuất hiện. Nó bị hói. Với đôi tai nhỏ bị kẹt ở hai bên giống như một chiếc tai nghe.

Anh chàng Moscow.

Reacher đợi cho đến khi anh ta lên đến đầu bậc thang, rồi giơ súng lên.

"Này," Reacher gọi.

Anh chàng dừng lại và quay lại. Reacher tiến lại gần hơn, vượt qua cầu thang, giữ khẩu súng ngang với ngực.

"Người phụ nữ mà bạn gọi là Natasha (Fisher)," Reacher nói. "Cô ấy đâu rồi?"

Anh chàng không trả lời.

"Mô tả cách bố trí boongke."

Anh chàng nhìn lại Reacher, nhưng không nói.

"Ai ở dưới đó? Bao nhiêu?"

Anh chàng im lặng.

"Bạn đã hết thời gian." Reacher gật đầu về phía chiếc Lincoln Town. "Mở cốp xe." Miệng anh chàng nhếch lên thành một nụ cười, để lộ thêm hàm răng khấp khểnh, ố vàng.

"Bạn nghĩ chiếc áo chống đạn bên trong sẽ cứu bạn."

"Bạn sẽ không bắn tôi," anh chàng nói. "FBI có các quy tắc."

"Đúng," Reacher nói. Anh hạ súng xuống một chút. "Nhưng tôi không làm việc cho FBI." Sau đó, anh bóp cò.

Viên đạn găm vào giữa ngực anh chàng Moscow. Nó xé toạc lớp vải áo sơ mi và lòi ra một lớp Kevlar (áo chống đạn). Anh chàng loạng choạng lùi lại. Chỉ một bước. Ở phạm vi đó, hầu hết mọi người sẽ bị hạ gục. Có thể bị gãy xương sườn. Các cơ quan có thể bị tổn thương.

Reacher đưa súng về ngang tầm mắt. "Cơ hội cuối cùng."

Anh chàng giơ hai tay lên. Gật đầu. Sau đó từ từ lấy chìa khóa trong túi quần. Anh ta lần mò. Chiếc chìa khóa trượt qua kẽ tay. Nó đáp xuống đất. Anh ta cúi

xuống để lấy. Cùng một ít bụi. Tung cánh tay lên và ném bụi vào mặt Reacher. Reacher lùi lại, tránh. Anh chàng ném thêm một nắm nữa rồi lao về phía trước. Anh ta nhanh nhẹn một cách đáng ngạc nhiên đối với một người có kích thước to lớn. Đầu gối của anh ta dựng lên. Chân bung ra. Súng bay khỏi tay Reacher. Reacher nghe thấy nó lạch cạch và lạch cạch trên các bậc thang bê tông.

Anh chàng liếc nhìn xuống lỗ trên áo. Tàn tích của viên đạn. Anh ta mỉm cười. Sau đó tung ra một cú đấm hình tròn vào đầu Reacher. Reacher tránh sang một bên và cúi xuống, húc cùi chỏ vào hông anh ta. Đó là một đòn vô nghĩa. Không thể nào làm phiền anh chàng mặc áo Kevlar. Anh chàng xoay xung quanh và thử lại động tác. Lần này Reacher vừa bước vừa xoay người và giữ khuỷu tay của mình ở bên cạnh. Anh chàng khóa đầu gối và bật ra sau và nhắm một phát vào đầu Reacher. Reacher cúi xuống và cảm thấy làn gió nhẹ trên tóc khi nắm đấm của anh chàng bay qua đầu.

Chiếc áo Kevlar bảo vệ thân người anh ta nên Reacher tập trung vào khuôn mặt. Mũi của anh ta bị dập và cong. Nó rõ ràng đã bị gãy trong quá khứ. Có thể nhiều hơn một lần. Reacher lao về phía trước. Anh giả vờ như một cú đấm trời giáng bằng cánh tay trái của mình. Và thọc thẳng nắm đấm tay phải vào mặt anh chàng. Đó là một cú đánh đẹp mắt. Mạnh. Chính xác. Nó làm rung chuyển đầu anh chàng về phía sau, uốn cong cổ và dây chằng của anh ta. Nó sẽ đặt một người bình thường trên đất. Nhưng anh chàng chỉ lắc đầu, rồi đứng thẳng dậy. Không có dấu hiệu của máu. Không có tiếng thở đứt quãng. Vì vậy, Reacher đã đánh anh ta thêm hai lần nữa. Ở cùng vị trí. Với tất cả sức mạnh. Sau đó, anh lùi lại để đánh giá thiệt hại mà mình đã gây ra.

Không có dấu hiệu của thiệt hại. Anh chàng cười toe toét như đang gặp thời. Sau đó, anh ta lao về phía trước và tung ra những cú đấm bằng cả hai nắm đấm cùng một lúc. Reacher chặn một đòn. Sau đó, anh nhận ra nguy hiểm. Điều chỉnh. Nhưng đã muộn. Bằng một phần của giây. Nắm đấm của anh chàng vụt qua cánh tay đang giơ cao của Reacher và dồn vào ngực anh. Lực đấm hất anh sang một bên. Anh quỳ một chân xuống và chỉ kịp bình phục trước khi anh chàng tiếp tục bằng một cú đá nhằm vào bụng. Reacher cúi người và đấm vào thái dương của anh chàng. Anh ta loạng choạng quay sang bên trái. Lấy lại thăng bằng. Còn bốn bước nữa. Sau đó đổi hướng và lao đến Reacher. Nhanh. Nhằm hạ gục anh. Hiệu quả một cách tàn bạo đối với những kẻ không cẩn thận. Nhưng không chống lại người có kinh nghiệm như Reacher.

Anh chàng đang lao tới bằng vai phải của mình. Reacher bước sang trái. Để đặt mình sau lưng khi anh ta lướt qua. Nhưng anh chàng quay ngược cùi chỏ trái thẳng vào ngực Reacher.

Reacher gục xuống. Đầu anh đập xuống đất. Không khí rời khỏi phổi. Anh chàng Moscow lờ mờ nhìn anh. Nhấc chân phải lên, sẵn sàng dập đầu Reacher. Hoặc

cổ họng. Hoặc ruột. Hoặc háng. Cho dù, anh ta chọn cái nào, đó sẽ là kết thúc. Hoặc bắt đầu cho sự kết thúc. Anh chàng do dự. Có thể anh ta muốn làm cho nạn nhân của mình đổ mồ hôi. Nhưng cho dù lý do là gì, nó đã cho Reacher thời gian. Dùng tay đẩy xuống. Kéo đầu gối của anh về phía trước. Và bật dậy, tay khóa đầu anh chàng ngay dưới cằm.

Anh chàng đi tới đi lui và Reacher 'khiêu vũ' cùng anh ta. Reacher đã không do dự. Anh là một chiến binh đường phố. Anh biết quy tắc đầu tiên. Phải kết liễu ngay. Anh ta đấm vào đầu anh chàng hết sức có thể. Sau đó, lại đấm tiếp. Và một lần nữa. Và sau đó, anh quỳ trên ngực anh ta và đấm vào cổ với tất cả sức nặng và sức mạnh.

Reacher đứng lên để khảo sát thiệt hại. Anh mất một lúc để lấy lại hơi thở. Sau đó, anh kéo xác của anh chàng đến chiếc Lincoln. Anh lục túi để tìm đạn dự phòng cho khẩu SOCOM. Anh không tìm thấy bất kỳ thứ gì, vì vậy anh đã sử dụng điều khiển từ xa để mở cốp xe. Đẩy anh chàng vào trong.

Điện thoại của anh đổ chuông.

Đó là Wallwork.

"Tin tức," anh nói. "Từ Oak Ridge. Bạn đã đúng về việc Klostermann có một đứa trẻ làm việc ở đó. Nhưng không phải con trai. Con gái. Diane. Và cô ấy không dùng họ Matusak. Cô ấy đã kết hôn. Cô ấy sử dụng họ của chồng mình. Smith. Họ phổ biến nhất ở Mỹ. Hữu ích cho một gián điệp, phải không? Chúng tôi đang theo dõi cô ấy. Khi có bằng chứng, chúng tôi sẽ tóm. Cô ấy có thể là một con bài thương lượng hữu ích."

Reacher kết thúc cuộc gọi và tiếp tục đi xuống. Anh thu hồi khẩu SOCOM, dừng lại ở phía dưới, đẩy cánh cửa nặng nề. Và bước vào.

Không gian nhỏ xíu. Và thấp. Giống như một buồng trong phòng thử đồ của một cửa hàng quần áo. Có thể đủ cho những người có kích thước bình thường. Nhưng rất chật với Reacher. Sàn và tường được làm bằng bê tông. Trần nhà được lót bằng những thanh thép khổng lồ. Phía trước là một cánh cửa khác. Cũng có màu xám. Với một bánh xe khổng lồ ở trung tâm thay cho ổ khóa. Reacher kéo và cánh cửa mở ra. Anh đi qua một không gian khác, lớn hơn một chút nhưng vẫn không thoải mái. Các bức tường là bê tông. Và có một cửa sập được đặt dưới sàn. Reacher đã mong đợi một cái gì đó như thế. Một số loại trục thẳng đứng. Nếu ai đó đang đợi ở phía dưới với vũ khí, trò chơi sẽ kết thúc. Nhưng không có cách nào khác. Nếu anh định tìm Fisher, anh sẽ phải đi xuống.

Reacher cầm SOCOM trong tay phải và nâng cửa sập bằng tay trái. Anh đẩy nó lên, rồi lấy chiếc gương chiếu hậu từ chiếc Licoln mà anh đã bẻ trước đó. Anh nghiêng nó để có thể nhìn xuống. Không có dấu hiệu của bất cứ ai ẩn nấp. Reacher đặt lại chiếc gương vào túi và nhét SOCOM vào cạp quần. Anh nghĩ không gian phía dưới sẽ bị hạn chế. Có thể với những bức tường kiên cố.

Diện tích ở dưới cùng gấp đôi chiều rộng ở trên. Có một cửa sập khác được đặt vào sàn bên phải, có lẽ dẫn đến một tầng thấp hơn. Và một cánh cửa kim loại màu xám ở bức tường phía trước. Anh mở nó ra và dùng gương để soi. Nó dẫn đến một hành lang. Có nhiều bề mặt xám hơn. Rất nhiều góc vuông. Nhưng không có người. Reacher mở cánh cửa cuối đường và bước qua.

Fisher đã cố gắng tập trung. Đầu cô như được lấp đầy bởi cát. Cô chợt lạnh. Ướt. Ý thức đứng thẳng, nhưng không chính xác là đứng. Hai cánh tay ở trên đầu. Nhận ra mình đang bị treo thẳng đứng. Đôi vai cô bắt đầu phản kháng. Cổ tay đau. Một cái gì đó buộc vào. Kim loại. Và chân cô để trần. Chỉ có ngón chân là trên sàn. Bề mặt thô ráp.

Cô lắc đầu và một anh chàng rơi vào tầm mắt của cô. Anh ta đã già. Anh ta có một mái tóc trắng. Xoăn và hoang dã. Anh ta đặt thứ gì đó xuống. Một cái xô. Có một chiếc bàn kim loại. Có những thứ được xếp trên đó. Công cụ. Anh ta nhặt một cái. Giống như kéo, chỉ lớn hơn. Có thể sắc hơn. Anh ta giơ nó lên, trước mặt cô, và kéo vạt áo cô về phía mình bằng tay trái.

“Bây giờ, bạn yêu quý,” anh ta nói. “Tôi sẽ giúp bạn thoát khỏi những bộ quần áo ẩm ướt này.”

Reacher có thể nhìn thấy một cánh cửa khác ngay phía trước ở cuối hành lang. Ba cánh cửa bên trái. Và hai bên phải. Anh mở cánh cửa đầu tiên bên trái. Nó dẫn đến một phòng ngủ. Có một cái tủ kim loại dựa vào một bức tường. Không có đồ đạc khác. Cánh cửa đầu tiên bên phải mở ra phòng tắm. Nó là công cộng, với bồn tiểu và bồn rửa. Thép không gỉ và sứ trắng. Cánh cửa thứ hai bên trái dẫn đến một phòng ngủ khác. Nó giống hệt cái đầu tiên. Cánh cửa thứ hai bên phải. Có ba giường tầng đôi. Chúng có khung kim loại và những tấm đệm mỏng. Cánh cửa cuối cùng bên trái mở vào nhà bếp. Có tủ lạnh và tủ đông. Tủ và bàn ghế. Hai bồn rửa. Và một bức tranh trên tường, khung cảnh cây cối hoa cỏ. Cánh cửa cuối cùng dẫn đến một căn phòng hình vuông. Nó lớn bằng tất cả những cái khác cộng lại. Có một khu vực ăn uống ở bên phải, với một chiếc bàn gỗ màu nhạt và tám chiếc ghế. Một khu vực tiếp khách bên trái với hai trường kỷ và hai ghế bành. Tủ sách xếp dọc các bức tường. Một số đầy đủ. Một số trống rỗng. Nhưng không có người. Và không có dấu hiệu của Fisher. Đó là điều Reacher sợ hãi. Nó có nghĩa là anh sẽ phải xuống sâu hơn.

Đầu cô vẫn đau nhưng cô đã có thể nhận biết tốt hơn về môi trường xung quanh. Cô chỉ mặc đồ lót. Cô bắt đầu rùng mình. Hai cánh tay trên đầu được gắn vào một sợi dây xích chạy qua một vòng kim loại ở giữa trần nhà. Có một cánh cửa đã đóng. Các bức tường đã được sơn. Ban đầu là màu trắng nhưng bây giờ ngả vàng. Sàn bê tông.

Ngoài cô ra còn có năm người trong phòng. Người đàn ông già với mái tóc bạc trắng, cầm chiếc kéo cắt quần áo của cô. Ba thành viên còn lại trong nhóm của

cô. Và một người phụ nữ mà cô không nhận ra. Cô ấy đặc biệt gầy, mặc một chiếc váy đen và mái tóc vàng được búi trên đỉnh đầu.

Quần áo của Fisher nằm trên sàn dưới chân cô. Có một cái xô mà cô đoán là anh già đã dùng để đổ nước vào người cô. Và bây giờ cô thấy chiếc bàn kim loại có hai tầng. Đôi mắt cô bị hút vào một thiết bị ở kệ dưới.

"Tôi thấy bạn đang ngưỡng mộ thiết bị của tôi," anh già nói. "Nó cổ điển. Từ Moscow. Nó thuộc về mẹ tôi. Bà ấy là một nhà điều hành chuyên nghiệp. Có lẽ, chúng ta sẽ sử dụng nó hôm nay. Những người này có lẽ chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ điều gì giống như nó hoạt động. Điện áp cao, dòng điện thấp. Đó là bí mật. Vì vậy, nó có thể gây ra nhiều đau đớn hơn. Lâu hơn ... bạn có thể đoán được. Và đầu dò sẽ đi đến bất cứ nơi nào tôi thích."

Reacher quay trở lại qua cánh cửa dẫn đến tiền sảnh. Anh nâng cửa sập trên sàn và dùng gương để nhìn vào bên trong. Phải xuống thêm 6m nữa. Reacher không thích điều đó. Anh đã ở quá xa mặt đất. Da sau gáy anh bắt đầu nổi gai ốc. Có một lý do khiến tổ tiên của anh kể những câu chuyện về những con quỷ ẩn nấp bên dưới những cây cầu, và những con rồng sống trong hang động. Những nơi đó tối. Chật chội. Nỏ. Không thoải mái. Mọi người không nên đi vào.

Có năm phòng ở tầng dưới. Hai bên trái. Hai bên phải. Và một cái ở cuối hành lang. Có biển báo trên cửa. Lọc không khí và HVAC ở bên trái. Bảng chuyển mạch và Máy phát điện ở bên phải. Và nước lọc của riêng nó. Reacher không cần phải tìm kiếm từng phòng một. Bốn cửa đã bị đóng lại. Chỉ có một được mở. Phòng máy phát điện. Chỉ một khe nhỏ. Nhưng đủ để Reacher nghe thấy một giọng nói. Một người nào đó mà anh đã nhận ra.

HVAC: Sưởi, thông gió và điều hòa không khí.

Klostermann đang trượt cây kéo cắt của mình lên giữa ngực Fisher. Ông ta luồn dải áo ngực mỏng của cô giữa hai lưỡi dao. Và bắt đầu bóp tay cầm.

"Điều này chủ yếu là để giải trí, vì tôi đã biết tất cả về bạn, Natasha. Hay tôi nên gọi bạn là Margaret?" Ông ta nói. "Nhưng tôi có một câu hỏi. Reacher. Làm thế nào để tôi tìm thấy anh ta?"

"Chỉ cần quay lại," Reacher nói từ ngưỡng cửa.

Năm người quay lại. Hai người lùi về phía bức tường xa. Klostermann và người quản gia. Ba người rút vũ khí. Các đặc vụ Nga. Họ đi đến bên phải Reacher, đi được khoảng nửa đường. Trong một đường thẳng. Hai vai gần như chạm vào nhau. Những người đàn ông ở bên ngoài. Người phụ nữ kẹp giữa họ. Reacher bước về phía họ. Họ giơ súng lên. Reacher giơ tay.

"Đây là cách tôi nhìn mọi thứ," Reacher nói. "Các bạn đều là những người chuyên nghiệp. Ở đây để làm một công việc. Không có gì cá nhân. Vì vậy, nếu bạn đặt súng xuống, nằm trên sàn và đặt tay sau đầu, tôi sẽ không giết các bạn. Tôi sẽ

giao bạn cho chính quyền. Họ sẽ hỏi bạn một loạt các câu hỏi ngớ ngẩn. Cho bạn thức ăn trong vài tháng. Và sau đó đổi bạn cho những người Mỹ bị bắt ở Nga. Bạn có thể sẽ về nhà vào cuối năm nay. Bạn nghĩ gì?"

Không ai trong số những người Nga đáp lại.

"Đây là 'sale off' trong thời gian giới hạn," Reacher nói. "Nó sẽ hết hạn sau ba giây. Sẵn sàng? Ba. Hai..."

Reacher bắn cả hai tay về phía trước, các ngón tay khép lại thành nắm đấm khi di chuyển và đấm vào cổ cả hai người đàn ông. Họ buông súng và ngã về phía sau, ôm chặt cổ và cố gắng hút không khí qua thanh quản bị nghiền nát một cách tuyệt vọng. Sau đó, anh thúc đầu gối phải của mình vào bụng của người phụ nữ. Cô gập người về phía trước, thở hổn hển, và anh đập cùi chỏ phải xuống cổ cô, nơi cột sống của cô liền với hộp sọ. Cô ấy gục xuống dưới chân Reacher.

Không tệ, Reacher nghĩ. Nhanh chóng. Hiệu lực. Mặc dù, không hoàn toàn đối xứng. Không có điểm cho phong cách.

Người quản gia bước về phía trước. Reacher hầu như không thấy chân cô ta cử động, nhưng anh cảm nhận được cạnh bàn chân của cô ta khi nó chạm vào sàn. Anh lao tới nhưng cô ta lại nhảy về phía góc, quá nhanh để anh nắm lấy. Anh tiến về phía cô, dồn cô ta lại, nhằm bẫy cô ta vào góc và vô hiệu hóa tốc độ của cô ta. Cô ấy tránh sang một bên, kéo một thứ gì đó trên tóc khi di chuyển. Một cái ghim. Giống như một lưỡi dao hơn. Dài sáu inch. Mảnh. Dao cạo sắc. Cô ấy đã chém Reacher khi tới gần. Vào ngực. Áo sơ mi. Và làn da của anh. Không quá sâu, nhưng đủ để mất máu. Cô ấy chém ngược lại. Hụt. Và chạy ra cửa. Reacher theo sau. Nhìn xuống hành lang. Thấy cô ấy đã đi được nửa đường. Anh lấy khẩu SOCOM từ thắt lưng, nhắm và bắn ba phát. Không trúng. Cô ấy quá nhanh.

Reacher quay trở lại phòng và thấy Klostermann ở ngay bên trong cửa. Ông ta đá anh. Không hề hấn. Klostermann gập người lại và khuỵu xuống bằng bốn chân, ú ớ, thở hổn hển và rên rỉ. Reacher tới chỗ Fisher. Anh vươn người lên và cởi trói cho cô. Fisher giữ vững trong giây lát bằng cách đặt tay lên ngực Reacher. Rồi cô ấy vòng tay ôm lấy mình.

"Tôi đang chết cóng," cô ấy nói. "Tôi chóng mặt."

Reacher lùi lại phía sau thi thể của người phụ nữ Nga, kéo nó vào tư thế ngồi và trùm áo lên đầu cô. Anh đưa nó cho Fisher, sau đó cởi bỏ đôi ủng, tất và quần của người phụ nữ đã chết. Anh để Fisher mặc quần áo xong, đi tới chỗ Klostermann và đỡ ông ta dựa vào tường.

"Tôi muốn ông cho biết hai điều," Reacher nói. "Tôi đã thấy cách ông lấy thông tin từ mọi người. Tôi có cần bận rộn với bộ công cụ của ông không? Treo cổ từ trần nhà? Dùng đồ chơi bằng điện?"

"Không." Giọng Klostermann không to hơn tiếng thì thầm.

“Tốt. Bây giờ, đây là những điều tôi đã biết, nhưng tôi muốn nghe ông nói chúng. Đầu tiên, Toni Garza. Nhà báo. Ông đã giết cô ấy?”

“Đúng.”

“Và tra tấn cô ấy?”

Klostermann gật đầu.

“Và Marty? Người đã chở tôi?”

“Anh ta đã chết.”

“Ông cũng giết anh ta?”

“Không. Tôi đã yêu cầu họ làm điều đó.” Klostermann chỉ về phía thi thể của những người Nga.

“Cảm ơn đã trung thực. Và trong khi tinh thần chia sẻ đang cao, tôi có một vài điều muốn nói với ông. Để bắt đầu, kế hoạch của ông sử dụng Fisher để cung cấp thông tin sai lệch cho FBI. Nó đã thất bại.”

“Tôi không biết anh đang nói về cái gì.”

“Họ đã biết về gián điệp thực sự.”

Klostermann cứng người.

“Họ sẽ sớm bắt giữ cô ấy.”

“Tôi không tin anh.”

“Diane Smith. Diane Klostermann, trước khi cô ấy kết hôn.”

Klostermann không phản ứng. Ông ấy hoàn toàn yên lặng. Trong mười giây. Mười lăm. Sau đó, ông ta đưa tay xuống mắt cá chân của mình. Các ngón tay khép lại quanh một lọ nhỏ (thuốc độc). Nhưng ông ta không bao giờ dùng được. Bởi vì, Reacher đã nắm lấy tóc. Ngửa đầu ông ta lên. Và đập nó trở lại tường.

Chỉ một lần.

Đó là tất cả những gì cần làm.

Reacher lấy hai chiếc điện thoại từ túi của Klostermann. Anh đoán ai đó ở FBI sẽ quan tâm, vì vậy anh giao nó cho Fisher. Sau đó, anh dẫn đường ra khỏi phòng, đi xuống hành lang, và qua cửa ra sảnh. Fisher bước một bước về phía cái thang, sau đó cúi rạp người.

“Tôi không cảm thấy tốt,” cô nói. “Dù họ đã sử dụng loại thuốc nào đi chăng nữa, thì điều đó đã khiến tôi bối rối. Tôi không nghĩ mình có thể leo lên.”

“Tôi sẽ không bỏ rơi bạn ở đây,” Reacher nói. “Chắc chắn là thế.” Anh kéo cô qua vai, leo lên tầng tiếp theo và chui qua cửa sập.

Reacher leo lên năm bậc thang tiếp theo. Và dừng lại. Có gì đó không ổn ở đầu trục. Nó quá tối. Anh tiếp tục đến khoảng không trên cùng, nhẹ nhàng đặt Fisher xuống và để cô dựa vào tường. Thử cửa.

Nó không di chuyển.

Reacher đã bị mắc kẹt. Dưới lòng đất. Trong một không gian nhỏ. Điều duy nhất từ khi còn nhỏ có thể mang đến cho anh những cơn ác mộng. Nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của anh. Điều duy nhất anh không thể chiến đấu.

“Tôi không hiểu,” Fisher nói. “Tại sao không có tay cầm?”

“Nó ở phía bên kia,” Reacher nói. Anh đang tập trung vào việc tiếp tục thở. “Có hai cánh cửa.” Anh dừng lại. “Chúng không bao giờ được mở cùng một lúc. Vì vậy, các tay cầm ở cùng một bên.”

“Vậy là ai đó đã khóa nó từ bên kia?”

“Quản gia của Klostermann.” Reacher áp lưng vào cửa và trượt xuống cho đến khi anh ngồi trên mặt đất. Da giữa hai bả vai của anh bắt đầu nổi gai ốc. Anh bắt đầu đổ mồ hôi.

“Người phụ nữ gầy gò? Đã chạy? Nhưng bạn đã bắn cô ấy. Tôi đã nghe thấy. Không. Chờ đã.” Fisher lắc đầu, cố gắng xóa tan lớp sương mù đang kéo dài. Cô ấn ngón tay vào thái dương. “Xác của cô ấy không ở trong hành lang. Cô ấy đi rồi à?”

Reacher nhún vai.

“Cách cô ấy chiến đấu?” Fisher nói. “Cách họ để cô ấy tham gia vào cuộc tra tấn? Cô ấy không chỉ là một người quản gia. Cô ấy là một trong số họ. Cô ấy sẽ báo cáo những gì đã xảy ra. Người Nga sẽ kéo gián điệp của họ đi. Chúng ta phải cảnh báo Wallwork.”

“Anh ấy đang trên đường đến,” Reacher nói. “Anh ta nên thế. Tôi đã nói với anh ấy, bạn ở đây.”

“Chúng ta không thể chờ đợi. Chúng ta phải cảnh báo anh ấy ngay bây giờ.”

Reacher lấy điện thoại ra. Không có tín hiệu. Quá nhiều bê tông. Quá nhiều thép. Reacher đã thử điện thoại của Klostermann. Không thể kết nối.

“Được rồi,” Fisher nói. “Vậy thì chúng ta phải ngăn cô ấy lại.”

“Bằng cách nào?” Reacher nói. “Cánh cửa này là lối thoát duy nhất. Không thể mở được.”

“Phải có một cách khác. Các tiện ích đi kèm ở đâu? Một số loại ống? Hay ống dẫn?”

Reacher lắc đầu. “Nơi này khép kín. Nước được xử lý và tuần hoàn. Tương tự với không khí.”

"Còn máy móc? Máy phát điện. Bây giờ nó đã biến mất, nhưng chắc chắn phải có một cái. Nơi này được xây dựng khi nào? Những năm 1950?"

Reacher gật đầu.

"Hồi đó họ có những loại máy phát điện nào?" Fisher nói.

"Có lẽ là Diesel," Reacher nói.

"Và động cơ diesel cần không khí để chạy. Nó phải đến từ bên ngoài. Cố lên." Fisher cố gắng đứng dậy. "Quay lại phòng máy phát điện. Chúng ta sẽ bắt đầu tìm kiếm ở đó."

Reacher nhìn vào miệng trục. Đó là nơi cuối cùng trên thế giới anh muốn đến. Nhưng nơi anh ở, bị mắc kẹt sau cánh cửa lớn, là nơi cuối cùng trên thế giới anh muốn ở lại. Và anh phải nghĩ đến đặc vụ Nga. Con gái Klostermann. Có lẽ, với bàn tay của cô ấy đã đặt trên The Sentinel. Có lẽ đã được lệnh biến mất. Reacher biết Sands sẽ báo động khi cô không nhận được tin tức từ anh. Nhưng mất bao lâu để đến nơi?

"Tôi sẽ đi." Reacher đưa SOCOM cho Fisher. "Ai đó có thể sẽ đến. Họ có thể mở cửa. Nếu họ làm vậy, hãy đảm bảo họ không đóng nó lại."

Reacher leo xuống bậc thang đầu tiên. Từng nấc một. Chậm rãi và bình tĩnh. Sau đó là thang thứ hai. Anh bước xuống hành lang để đến phòng máy phát điện. Đi vào. Nhìn chằm chằm vào những xác người trên sàn. Và hướng sự chú ý của mình lên trần nhà. Anh khảo sát từng tí một. Không có gì trông giống như một lỗ thông hơi hoặc một nguồn cung cấp không khí. Anh di chuyển xuống các bức tường. Có hai vòng tròn được đóng nắp có thể là đường ống. Chúng chỉ có bề ngang 9 inch. Còn lại hai tấm hình vuông đặt vào bức tường đối diện. Reacher bước tới và gõ một cái. Nghe có vẻ chắc chắn. Anh thử cái thứ hai.

Nó rỗng.

Anh cố gắng mở nó ra nhưng không thể. Nó đã được sơn xung quanh, bịt kín bất kỳ kẽ hở nào, thậm chí không chừa đủ khoảng trống để cắm móng tay vào. Anh đi đến chiếc bàn kim loại. Các công cụ ghê rợn. Tìm thấy một cái đục. Và một cái búa. Cố gắng không nghĩ về lý do tại sao Klostermann lại muốn chúng. Anh bắt đầu ở góc trên cùng bên trái và dùng mũi đục giữa gỗ và tường. Anh làm thế một lúc, cái đục vào sâu hơn 3 inch. Bốn. Anh cảm thấy tấm bảng di chuyển. Anh tiếp tục phập phồng cho đến khi khoảng trống lớn hơn và cuối cùng có thể mở. Nó đã bịt một lỗ vuông trên tường, rộng 1m. Reacher trườn vào khoảng không rồi duỗi tay qua đầu, khom vai và giữ thẳng người. Không có gì cản trở được anh. Anh cảm nhận các bề mặt. Chúng lạnh và mịn. Thép không gỉ. Anh đưa tay xuống và tìm thấy một cái bậc. Cao một inch. Anh vươn người lên và tìm thấy một cái khác, cao hơn cái đầu tiên. Giống như những bậc thang nhỏ. Dẫn vào một không gian chật hẹp, tối tăm. Có thể lên trên. Có lẽ không.

Chỉ có một cách để tìm hiểu.

Reacher bắt đầu leo lên. Anh đang đổ mồ hôi. Da anh vẫn nổi gai ốc. Sau đó, đường ống bắt đầu hẹp hơn. Nó đang siết chặt lấy anh. Anh sẽ bị kẹt. Nó giống như những lỗ đen trong không gian mà anh đã đọc. Vật chất bị hút vào. Bị nghiền nát.

Không. Điều đó không đúng. Anh chỉ đang tưởng tượng. Anh buộc mình phải tiếp tục đi. Anh đã lên đến bậc thứ mười tám. Thứ mười chín. Anh vươn vai. Và đầu ngón tay chạm vào thứ gì đó. Nó rắn. Thô. Gỗ, anh nghĩ. Anh đã ở trên, nhưng có thứ gì đó đang che mất lối ra.

Reacher ấn tay vào nó. Bắt đầu đẩy. Và chân trái của anh bị trượt. Anh ngã nghiêng. Đầu anh va vào lớp lót kim loại của đường hầm, khiến anh mất phương hướng trong bóng tối. Phải bình tĩnh. Và thử lại. Anh khom người. Ép lên bằng vai và cổ. Từ từ. Cảm thấy những thứ ở trên di chuyển. Rất nhẹ. Anh đẩy mạnh hơn. Nó dịch nhiều hơn. Anh đẩy và trượt nó sang một bên. Một inch. Hai inch. Đủ để nhìn thấy ánh sáng. Để hít thở không khí trong lành. Anh đẩy mạnh hơn. Tiếp tục đi cho đến khi anh tạo ra một khoảng trống đủ rộng để leo qua. Sau đó, anh lao mình ra và gục xuống bãi cỏ xù xì, đầy mồ hôi, nhìn chằm chằm lên bầu trời.

Reacher ngồi và rút điện thoại ra khỏi túi. Nó rung lên trong tay và hai từ xuất hiện trên màn hình: Tin nhắn thoại. Anh nhấn nút và nhấc điện thoại lên tai. Đó là từ Wallwork. Với tin tức từ Oak Ridge. Ngắn gọn hơn bao giờ hết. Anh ta nói con gái của Klostermann đã cố gắng chạy trốn. FBI đã ngăn cô ấy lại. Nhưng cô ấy không nói. Chưa.

Reacher hối hả băng qua các bậc thang. Anh xuống hết đường và nhìn thấy một người nào đó ngoài cánh cửa thứ nhất, đang khom người lại, ghé tai vào cánh cửa thứ hai. Đó là quản gia của Klostermann. Không khỏi băn khoăn về số phận của những người đồng đội.

“Bạn đang lãng phí thời gian của mình.” Reacher bước qua ngưỡng cửa. “Tất cả đều đã chết. Gián điệp của bạn đã bị bắt. Vì vậy, hãy làm điều thông minh. Bỏ cuộc.”

Quản gia quay lại. Miệng cô ấy há hốc. Đôi mắt mở to. Cô ta đứng thẳng người lại và đồng thời kéo chiếc ghim ra khỏi tóc. Reacher tiến lại gần và cô ta lao vào anh, chém tới tấp. Anh gạt cánh tay cô ta sang một bên, hất chiếc ghim ra khỏi tay cô ta. Sau đó, anh nắm cổ cô ta bằng tay trái, quay bánh xe bằng tay phải và mở cửa. Anh đợi Fisher đi ra và lên đầu các bậc thang. Sau đó, anh xô người quản gia qua ngưỡng cửa.

Có lẽ, cô ấy đã rơi xuống trục. Có lẽ không. Reacher thấy không cần phải kiểm tra. Anh đóng cửa.

Reacher và Fisher ngồi trên mui của chiếc Chevy màu đỏ và đợi Sands đến. Cô ấy xuất hiện sau ba phút. Ôm chặt Fisher. Giúp cô vào ghế phụ. Sau đó quay lại nói chuyện với Reacher.

“Tôi nên đưa Đặc vụ Fisher đến bệnh viện,” cô nói. “Bạn đi không?”

“Không,” Reacher nói. “Có một số việc tôi phải làm ở đây.”

“Và sau đó? Tôi sẽ gặp lại bạn chứ?”

Reacher không nói gì.

“Nếu con đường của chúng ta không giao nhau, chúc bạn may mắn, Reacher.”

“Bạn cũng thế,” Reacher nói. “Tôi hy vọng Cerberus sẽ đền đáp cho bạn. Tôi hy vọng bạn có được chiếc thuyền của mình.”

“Cảm ơn. Tôi hy vọng bạn cũng thế.” Sands đến gần hơn. Cô ấy kiễng chân lên và hôn lên má Reacher. Sau đó, cô ấy quay về phía chiếc xe.

“Sarah?” Reacher lấy điện thoại ra khỏi túi và đưa cho cô. “Đưa cái này cho Rusty giùm tôi? Tôi không cần nó nữa.”

29

Đó là sự bình tĩnh trước cơn bão, Reacher nghĩ. Cánh cổng đóng lại sau lưng Sands và Fisher, khiến nơi đây trở nên yên tĩnh và thanh bình. Nhưng nó sẽ không tồn tại lâu như vậy. Một bầy đặc vụ FBI sẽ sớm đến để xé nát ngôi nhà. Và một nhóm khác sẽ xuống lòng đất. Tới boongke. Để đưa các thi thể lên. Và sẽ có những câu hỏi. Reacher tốt bụng không muốn ở gần để trả lời. Vì vậy, anh biết mình sẽ phải nhanh lên.

Reacher lấy điện thoại an toàn của Klostermann ra. Một thiết kế cũ. Có lẽ rẻ. Nó không có bảo mật vân tay. Không nhận dạng được khuôn mặt. Chỉ là một mã PIN cũ. Bốn con số. Mười nghìn hoán vị. Không có thời gian để thử tất cả. Vì vậy, Reacher đã nhặt một ít bụi. Rắc một ít lên các phím. Giữ điện thoại nghiêng về phía ánh sáng. Và không thấy gì. Anh thử lại với một ít bụi bẩn hơn. Không thấy. Kỹ thuật này đã không giúp anh lần này. Nhưng nó đã nói với anh điều gì đó ở cổng. Klostermann đã sử dụng 2004. Ngày sinh của Adolf Hitler. Một sự củng cố tinh tế cho những người mà ông ta muốn thuyết phục mình là một tên Đức quốc xã. Nhưng lần này ông ta sẽ chọn gì? Đối lập với Đức Quốc xã? Reacher đã thử 0505, cho Karl Marx. Điện thoại rú lên một cách tức giận và không chịu mở khóa. Ông đã thử 2204, cho Lenin. Điện thoại từ chối mở khóa. Anh đã thử 0711, cho

Trotsky. Điện thoại từ chối. Sau đó, Reacher đã tinh chỉnh suy nghĩ của mình. Klostermann sinh năm 1950. Ông lớn lên trong thời kỳ cao điểm của Chiến tranh Lạnh. Cha mẹ là điệp viên Liên Xô. Các chú là điệp viên Liên Xô. Ai, từ thời đại đó, có thể truyền cảm hứng cho lòng trung thành suốt đời? Reacher thử 1812. Sinh nhật của Joseph Stalin.

Điện thoại mở khóa.

Reacher tìm thấy danh sách các cuộc gọi đã nhận. Có bốn con số khác nhau. Ba số đầu chỉ xuất hiện một lần. Cái kia, bốn lần. Reacher bắt đầu với nó. Anh chọn nó và nhấn cuộc gọi. Nó đã được trả lời sau ba hồi chuông.

“Vâng?” Đó là giọng của một người đàn ông. Reacher khá chắc chắn mình đã nhận ra.

“Một lời cho những người khôn ngoan,” Reacher nói. “Henry Klostermann đã chết. Các nhân viên FBI đang trên đường khám xét ngôi nhà của ông ta.”

Reacher gác máy và bắt đầu đi về phía ngôi nhà. Anh băng qua hiên nhà. Đi vào trong. Đi xuống hành lang. Anh biết cánh cửa cuối cùng bên phải là phòng khách, nơi cho anh ba lựa chọn. Anh đã thử cái cuối cùng bên trái. Và tìm thấy những gì anh đang tìm kiếm. Nghiên cứu của Klostermann.

Căn phòng vuông vắn với cửa sổ hai bên. Có một cái bàn bên phải, quay mặt vào phòng. Nó lớn, được làm bằng gỗ gụ đánh bóng, bên trên phủ một lớp da màu xanh lá cây. Đằng sau là một chiếc ghế bằng da màu xanh lục với một hàng đinh tán nặng bằng đồng xung quanh mép. Cạnh cửa có một tủ sách. Và một hàng tủ hồ sơ cao đến thắt lưng dựa vào tường. Treo phía trên là một bức chân dung được đóng khung, bằng dầu. Đó là của Stalin. Reacher gỡ nó xuống. Có một hình ảnh khác ở phía bên kia. Adolf Hitler. Reacher đã thay thế bức ảnh bằng hình ảnh nhà lãnh đạo Đức Quốc xã quay mặt ra ngoài.

Reacher kiểm tra các ngăn kéo trong bàn và tủ. Tất cả đều đã bị khóa. Anh đã cân nhắc việc phá khóa, nhưng quyết định thôi. Anh nhìn theo những cuốn sách trên kệ, không tìm thấy gì, sau đó ngồi vào bên cạnh tủ sách để chờ đợi.

Năm phút trôi qua trong im lặng, sau đó Reacher nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang. Ai đó có trọng lượng trung bình, anh nghĩ. Đi giày chắc chắn. Cố gắng kín đáo, nhưng cũng vội vàng. Âm thanh đến gần hơn. Nó dừng lại bên ngoài cửa. Tay cầm quay. Cánh cửa bắt đầu đung đưa. Chậm rãi. Cạnh trước của nó di chuyển khoảng một bước chân, sau đó dừng lại. Mõm súng hiện ra trong khoảng trống. Nó là một khẩu súng lục ổ quay. Smith & Wesson Model 60. Khẩu súng lục thép không gỉ đầu tiên được sản xuất trên thế giới. Được thiết kế để tránh nguy cơ bị ăn mòn khi mang gần cơ thể. Bàn tay đang giữ nó trở nên rõ ràng. Tiếp theo là một cổ tay. Nhô ra từ cổ tay áo sơ mi trắng bên dưới tay áo vest xám.

Reacher đạp cửa. Nó đóng sầm lại, làm nát cổ tay. Anh chàng hét lên. Anh ta bỏ súng, rút tay ra và nhảy lùi lại. Reacher giật tung cánh cửa. Và thấy Thám tử Goodyear đang thu mình vào bức tường phía xa, nắm chặt cẳng tay. Reacher bước vào hành lang. Nắm lấy ve áo của Goodyear, kéo vào phòng. Và ném anh ta vào bức tường bên dưới cửa sổ. Sau đó, anh dựa vào thành bàn và đợi anh chàng lăn qua và kéo mình vào tư thế nửa ngồi.

“Tôi đoán bạn đã trả lời một câu hỏi,” Reacher nói. “Người tôi đã hỏi bạn ở sở cảnh sát khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên. Về lý do tại sao bạn lại cố gắng xóa sạch âm mưu bắt cóc Rutherford.”

Goodyear không trả lời.

“Điều đó có nghĩa là còn một câu hỏi,” Reacher nói. “Tại sao bạn lại giúp Klostermann? Tiền bạc? Tống tiền? Hay gì khác?”

“Nguyên tắc,” Goodyear nói ngược lại. “Ông Klostermann đã làm việc để cứu đất nước của chúng tôi. Cuộc đua của chúng tôi. Tôi tự hào vì đã giúp ông ấy.”

“Đứng lên.”

Goodyear không di chuyển.

Reacher bước ra khỏi bàn.

Goodyear đứng dậy.

“Cởi áo khoác,” Reacher nói.

Goodyear tuột tay ra khỏi tay áo và đánh rơi chiếc áo khoác.

“Cởi áo sơ mi.”

Goodyear cởi từng chiếc cúc áo, bắt đầu từ trên cùng, kéo xuống thắt lưng.

Goodyear từ từ kéo hai bên áo ra. Reacher nhìn vào ngực anh ta. Ở phía bên trái. Nơi có một hình xăm. Của một con đại bàng. Với một chữ Vạn.

“Bạn có thể đã nghe nói, tôi đã gặp một số người được gọi là anh em của bạn,” Reacher nói. “Tất cả họ đều vào bệnh viện.”

“Không,” Goodyear nói. “Đừng làm vậy. Tôi sẽ từ chức.”

“Bạn sẽ. Nhưng vẫn chưa. Bạn bè của bạn nói với tôi, Klostermann đang có kế hoạch tái tạo Nhà thờ ánh sáng của Hitler. Họ đã quá ngu ngốc để hiểu đó là gì. Tôi hy vọng bạn hiểu rõ hơn về lịch sử.”

“Tôi đã giúp ông Klostermann trong mọi giai đoạn của kế hoạch.”

“Vì vậy, bạn biết về việc thu hút mọi người từ tất cả các tiểu bang.”

“Đúng.”

“Vậy là bạn có danh bạ. Với các nhóm tương tự ở những nơi khác.”

“Tôi sẽ vào tù trước khi phản bội anh em của mình.”

“Từ chối, và ngồi tù sẽ là nỗi lo lắng ít nhất của bạn. Nhưng hãy để tôi hỏi bạn một điều. Bạn đã chia sẻ nó với Klostermann?”

“Chính xác.”

“Henry Klostermann là anh trai của bạn?”

Goodyear gật đầu.

“Ông ấy không phải là anh trai của bạn,” Reacher nói. “Ông ta là một đặc vụ Nga. Ông ta đang chơi bạn. Lợi dụng bạn. Tôi cá ông ấy đã tự cười mỗi đêm, khi nghĩ về việc bạn thật là ngu ngốc.”

“Tôi sẽ không bao giờ tin điều đó.”

“Bức ảnh đó.” Reacher chỉ vào bức tường phía trên tủ đựng hồ sơ. “Có phải lúc nào bạn đến đây, nó cũng ở đó?”

Goodyear đứng dậy. Nhăn mặt khi cố gắng duỗi thẳng tay. “Luôn luôn.”

“Hãy gỡ nó xuống. Xem những gì ở phía bên kia.”

Goodyear dừng lại trước bức tranh như thể đang cầu nguyện. Sau đó, vươn người ra và nắm lấy nó. Anh ta đã sử dụng cả hai tay. Nhấc nó xuống.

“Bạn biết đó là ai, phải không?” Reacher nói. “Thần tượng thực sự của Klostermann. Henry Klostermann đã dành toàn bộ cuộc đời để phá hủy mọi thứ mà bạn tin tưởng. Và ông ta đã lừa bạn. Nhà báo bị sát hại. Toni Garza. Klostermann đã giết cô ấy. Bởi vì, cô ấy sẽ vạch trần ông ta. Chỉ có bạn chôn vùi cuộc điều tra. Bởi vì, ông ấy đã nói với bạn. Bạn đã giúp anh ấy thoát khỏi nó.”

Goodyear lắc đầu. “Tôi không tin.”

“Không quan trọng nếu bạn tin tôi hay không,” Reacher nói. “FBI sẽ giải thích cho bạn. Tôi đã không nói dối khi nói với bạn, các đặc vụ đang trên đường đến. Bạn có thể ở lại và giúp họ. Thành thật mà nói, điều đó sẽ giúp ích cho anh em của bạn. Hoặc nếu bạn không thích ý tưởng đó, chúng ta có thể đến nhà bạn.” Reacher rút một chiếc bật lửa trong túi ra. “Chúng ta có thể lấy một ít xăng trên đường đi.”

Goodyear chìm xuống sàn. “Không. Tôi sẽ ở lại.”

“Lấy còng ra,” Reacher nói.

Goodyear lấy chúng từ một chiếc túi da trên thắt lưng.

“Giữ an toàn cho mình ở gần tủ đựng hồ sơ.”

Goodyear làm theo.

“Tốt,” Reacher nói. “Hai điều cuối cùng trước khi tôi đi.” Đầu tiên anh lấy bức tranh và đập nó lên đầu Goodyear, để lại khung treo như một chiếc vòng cổ. Sau đó Reacher đấm vào mặt Goodyear. Bình thường anh sẽ sử dụng tay trái. Nhưng tạo một ngoại lệ dường như là điều đúng đắn nên làm.

Reacher để điện thoại an toàn của Klostermann trên bàn làm việc. Có bốn số trong nhật ký cuộc gọi của nó. Goodyear đã xong. Marty, đã chết. Nhưng vẫn còn hai số cho FBI truy tìm. Có thể có thêm hai cảnh sát. Hoặc hai người vận chuyển vali nữa. Dù họ có là gì đi nữa thì cũng cần phải được ngăn chặn.

Anh kiểm tra xem Goodyear có thở không. Sau đó đi ra khỏi nhà và tới chiếc Chevy màu đỏ. Anh nghĩ sẽ lái xe đến trạm dừng xe tải. Để xe trong một bãi đậu. Đi bộ đến trạm xăng. Về phía xe tải. Và đi bất cứ nơi nào mà người lái xe đầu tiên sẵn sàng chở anh tới đó.

Anh tới cổng. Chờ nó trượt sang một bên. Lái xe qua. Và ngừng lại. Một chiếc ô tô lao tới trước mặt. Không biết từ đâu. Chắc chắn không phải từ con đường phía trước. Nó chắc hẳn đã nằm trên bãi cỏ, song song với bức tường.

Một mẫu Honda Civic đời cuối. Một người phụ nữ đang lái xe. Cô ấy đang mặc thường phục. Đó là lý do tại sao Reacher phải mất một lúc để nhận ra. Đó là sĩ quan Rule.

Rule nhận ra Reacher. Cô trèo ra khỏi chiếc Honda và đi vòng qua cửa Reacher. Anh mở cửa kính.

“Reacher?” Rule nói. “Anh đang làm gì ở đây?”

Reacher nói. “Thực tế là, tôi chưa bao giờ ở đây. Còn cô?”

Rule im lặng một lúc, như thể cô đang cố quyết định xem có nên trả lời hay không. “Tôi đang theo dõi ai đó ở đây.”

“Thám tử Goodyear?”

Rule gật đầu.

“Tại sao?”

“Tôi hình dung ra điều gì đó kỳ lạ đang xảy ra. Có gì đó không đúng.”

“Có. Làm sao cô biết?”

Rule nhún vai. “Hãy gọi đó là bản năng của cảnh sát. Tôi thấy Goodyear nhận một cuộc gọi trên điện thoại di động, sau đó nhanh chóng vào văn phòng của mình. Chỉ có điều đó không phải là điện thoại thông thường của anh ấy. Tất cả chúng tôi đều phải sử dụng điện thoại của riêng mình trong khi điện thoại của bộ phận đã ngừng hoạt động và tôi biết anh ấy có một chiếc iPhone. Loại mới nhất. Nhưng anh ấy đã sử dụng cái khác. Nó cũ. Tôi đã không để ý trước đây. Sau đó, tôi nghĩ, là nó. Tôi phải biết anh ấy làm gì.”

“Tại sở cảnh sát, nơi anh ấy đã nhận cuộc gọi?”

“Đúng.”

“Vậy tại sao cô không mặc đồng phục? Tại sao cô lại sử dụng phương tiện cá nhân?”

“Tôi đã có mặt tại sở để gửi thư nghỉ việc của mình. Tôi chán ngấy nơi này. Ý tôi là, hãy nghĩ về điều đó. Bạn là một người lạ. Trôi qua thị trấn. Và bạn quan tâm nhiều hơn đến việc ngăn chặn tội phạm ở đây hơn là thám tử của sở. Anh đã giúp tôi nhiều hơn bất kỳ ai trong bộ phận đã từng làm. Tôi đã thấy đủ. Đã đến lúc có bắt đầu mới ở một nơi khác.”

“Thư của cô. Có ai đã đọc nó chưa?”

“Tôi nghi ngờ điều đó. Tại sao?”

“Cô có thể muốn lấy lại nó.”

“Tại sao?”

“Thị trấn sẽ tuyển dụng một thám tử mới.”

“Chúng tôi chỉ có một vị trí thám tử. Và nó đã có chủ.”

“Không còn nữa. Goodyear vừa từ chức.”

“Anh nghiêm túc chứ? Tại sao?”

“Hãy gọi đó là một cuộc khủng hoảng cá nhân. Anh ấy sẽ phải được thay thế. Tôi đoán họ có thể đưa ai đó từ bên ngoài vào. Nhưng ai đó ở địa phương sẽ tốt hơn. Một người quan tâm đến thị trấn. Ai có một chuỗi các vụ bắt giữ gần đây. Cô biết ai như vậy không?”

Rule suy nghĩ một lúc. “Đã đến lúc tôi quay lại sở. Làm cho bức thư đó biến mất.” Cô đi được nửa đường rồi quay lại. “Thế còn anh? Anh đi đâu?”

“Tôi không có vị trí cụ thể nào trong tâm trí.”

“Còn chỗ của tôi thì sao? Anh biết nó ở đâu. Hôm nay là thứ Sáu. Chúng ta có thể thực hiện một số việc. Tôi có một ít bia. Một ít rượu.” (Chờ gì nữa)

“Còn những người hàng xóm của cô thì sao? Họ sẽ thấy tôi.”

“Kệ họ. Họ định làm gì? Họ sẽ gặp rắc rối với thám tử tương lai của thị trấn?”

30

Rusty Rutherford đã xuất hiện từ căn hộ của mình vào sáng thứ Hai, đúng hai tuần sau khi bị sa thải.

Anh ấy bình thường không phải kiểu người lêu lổng trong quán cà phê gần nhà. Anh ấy đã đến cùng một nơi mỗi ngày. Hoàn toàn vì caffeine. Anh ấy không tìm kiếm cuộc trò chuyện. Anh ấy không quan tâm đến việc tìm kiếm công ty mới.

Anh lặng lẽ đứng xếp hàng. Gọi nước uống của mình. Lấy đồ uống ngay khi nó sẵn sàng. Và rời đi. Ngay cả khi anh ấy ở với Jack Reacher, nó là một thói quen khó bỏ.

Quá trình điều chỉnh không dễ dàng hơn chút nào bởi phản hồi mà anh ấy nhận được từ những khách hàng quen khác. Mọi người đều vui vẻ khi nhìn thấy anh ấy. Anh cảm thấy mình giống như một nam châm. Khách hàng xung quanh tấp nập đến nhiều hơn bình thường. Khi đến quầy, anh đã trao đổi những lời tử tế với hàng chục người khác. Và anh đã thấy cách nhân viên pha chế đối xử với hai người đàn ông trước mặt anh khi họ bước lên gọi món. Cô đưa cốc của họ lên quầy. Đổ cà phê vào rồi trượt chúng về phía trước, thậm chí còn tràn ra nhiều hơn. Nhưng cô ấy mỉm cười với Rusty khi đến lượt, và hỏi anh có muốn món thường xuyên của mình không.

“Như cũ,” Rusty nói.

“Sẽ có ngay,” cô ấy nói. “Hẹn gặp anh vào ngày mai?”

Cùng lúc Rusty Rutherford rời quán cà phê, Jack Reacher đang đứng ở bên đường. Anh cách bộ đèn giao thông duy nhất của thị trấn nửa dãy nhà, nó đang hoạt động hoàn hảo. Anh nhìn Rutherford bước đi, hướng về phía đông. Không vội. Chỉ trôi theo bong bóng nhỏ của riêng mình. Theo một lộ trình quen thuộc. Thoải mái với môi trường xung quanh. Về nhà.

Một chiếc ô tô chạy tới bên cạnh Reacher và dừng lại. Nó còn mới và sáng bóng. Anh chàng bảo hiểm mà Reacher đã gặp tuần trước. Anh ta vẫn mặc bộ đồ trơn tối màu. Nhưng anh ta không còn có vẻ hoảng sợ nữa. Giống như anh ấy đang ở trên đỉnh thế giới.

“Cần một chuyến đi không?” Anh chàng nói.

“Bạn đang đi đâu vậy?” Reacher nói.

“Nashville. Họp tại văn phòng. Thuyết trình về cách tôi thương lượng số tiền chuộc giảm được 40% và giúp hệ thống của thị trấn hoạt động trở lại. Tất cả ngoại trừ một số thứ lưu trữ, nhưng bất cứ điều gì. Lịch sử. Ai quan tâm?”

Reacher nghĩ một lúc. Anh vừa rời Nashville, và anh có một quy tắc. Không bao giờ quay trở lại. Nó hiếm khi kết thúc tốt đẹp. Nhưng gần đây anh đã thực hiện một vài ngoại lệ. Tất cả đều ổn. Và nếu anh thực hiện bây giờ, anh có thể đi đến một câu lạc bộ.

Và Lee, câu hỏi tương tự với Andrew!

Bạn thấy thế nào khi cộng tác trên The Sentinel?

Lee Child (LC): Ngồi lại với nhau để viết The Sentinel cảm thấy như giai đoạn cuối của một quá trình hai mươi lăm năm. Khi tôi hoàn thành cuốn Reacher đầu tiên, Killing Floor, tôi đã đưa nó cho vợ và con gái, những người trung thành và nhiệt tình, nhưng cả hai đều không phải là người thích đọc trinh thám bẩm sinh, tiếp theo tôi đưa nó cho Andrew (em trai). Tôi biết cậu ấy sẽ thực sự khó khăn khi chỉ trích công việc của người anh cả, nhưng tôi biết cậu ấy sẽ làm như vậy nếu cần. Nhưng may mắn thay cậu đã ủng hộ, và từ đó Reacher trở thành một loại tài sản của gia đình ... gần giống như một người anh em khác. Vì vậy, cuối cùng sự hợp tác khá dễ dàng.

Andrew Child (AC): Tôi thấy việc viết lách khó - Lee đặt ra một tiêu chuẩn rất cao! - nhưng sự hợp tác một phần đến tự nhiên hơn nhiều so với tôi mong đợi. Tôi đã không viết bất cứ điều gì với bất kỳ ai khác trong nhiều năm - nhiều thập kỷ! - bởi vì trong quá khứ khi tôi cố gắng, tôi luôn cảm thấy như mình đang bơi ngược dòng nước. Tôi luôn lạc lõng với các đối tác của mình và không có ý tưởng nào của tôi có vẻ phù hợp với họ. Nhưng với Lee, chúng tôi đã đồng bộ ngay từ phút đầu tiên và vẫn như vậy suốt.

Cảm giác thế nào khi viết một cuốn tiểu thuyết trong thời gian Covid-19?

LC: Rất nhiều trong số đó đã được lên kế hoạch và viết trước khi có Covid-19, nhưng làm việc trong thời gian đại dịch thực sự rất hữu ích về mặt tập trung.

AC: Nó có nghĩa là chúng tôi ít tiếp xúc trực tiếp hơn tôi mong đợi khi chúng tôi đang viết, nghĩa là phải thực hiện nhiều hơn thông qua mạng, nhưng tôi đồng ý cơ hội để đắm chìm hoàn toàn vào quá trình sáng tạo là rất có lợi.

Các bạn lớn lên như thế nào?

AC: Tôi có rất ít kỷ niệm về việc chúng tôi sống cùng nhau do chênh lệch tuổi tác nhưng có một kỷ niệm sẽ luôn ở lại với tôi. Tôi khoảng năm tuổi và cha tôi đã nổi điên với tôi do một số lỗi trẻ con mà tôi đã phạm phải. Lee là người duy nhất đứng về phía tôi, và sau đó, chúng tôi đã ký một thỏa thuận: anh ấy sẽ luôn đứng lên vì tôi, và tôi sẽ luôn đứng về phía anh ấy. Tôi có rất ít điểm chung với những người còn lại trong gia đình nên khi lớn lên, tôi đã xem Lee như một tia sáng hy vọng - bằng chứng bạn có thể tìm thấy con đường của riêng mình trong cuộc sống, vui vẻ và thành công.

LC: Tôi đã là một thiếu niên khi cậu ấy được sinh ra. Tôi đã có bạn gái và sẽ tham gia các bữa tiệc mọi lúc. Nhưng cậu ấy là một đứa trẻ dễ thương, và sớm phát

triển một tính cách hấp dẫn ... bướng bỉnh, cố chấp, nhưng cũng rất vui tính. Ngay từ đầu cậu ấy đã phải tạo ra không gian riêng của mình trong một ngôi nhà đông đúc. Tôi đã có một thời gian vui vẻ khi đi chơi với cậu ấy. Một lần tôi trông cậu ấy khi mới được vài tháng tuổi, không chịu ngủ vì bị cảm. Vì vậy, tôi đã giữ cậu ấy lộn ngược cho đến khi tất cả nước mũi chảy ra, và sau đó cậu ta ngủ như một khúc gỗ. Một kỹ thuật hữu ích. Sau đó, tôi rời nhà, cậu ấy lớn lên như một người bạn hơn là một người anh em, bởi vì chúng tôi không phải lúc nào cũng ở dưới cùng một mái nhà, với tất cả các vấn đề anh em thông thường.

Giữa các bạn có khoảng cách khá lớn về tuổi tác. Bạn có thấy điều đó hữu ích một cách sáng tạo không?

LC: Hoàn toàn, và đó chính là điểm quan trọng của quá trình chuyển đổi. Với tư cách là một nhà văn, giờ đây tôi đã nhận thức được phần nào thế giới đang lướt qua tôi và tôi muốn loạt truyện có được một nguồn năng lượng đương đại hơn. Có Andrew trên tàu giống như trẻ hơn mười lăm tuổi, đầy ý tưởng và đam mê. Nó giống như tôi được trẻ ra.

AC: Là con út trong gia đình, tôi luôn ý thức mình là người chậm nhất, kém nhất, ít kinh nghiệm nhất. Và bây giờ, lần đầu tiên trong đời, việc trẻ hơn đã trở thành lợi thế và cho tôi một điều gì đó khác biệt để cống hiến.

Có điều gì bất đồng không?

LC: Không hẳn. Cả hai chúng tôi đều biết mình đang hướng tới điều gì.

AC: Thực ra thì ngược lại. Tôi luôn rõ ràng, tôi nghĩ câu chuyện nên hướng tới đâu nhưng không phải lúc nào cũng biết cách để đạt được điều đó, vì vậy việc có Lee bên cạnh là điều vô giá.

Ai cũng biết cả hai bạn đều thích cà phê. Ai là người nghiện hơn?

LC: Bạn có biết một số người mang theo cốc cà phê đi ngủ không? Có lẽ, cậu ta là người nghiện hơn.

AC: Tôi vẫn làm điều đó, một số đêm. Nếu tôi không có đủ cà phê trong ngày, tôi kết thúc với một cơn đau đầu và không thể ngủ. Một người bạn từng mua cho tôi một chiếc cốc có vẽ sơ đồ tất cả các tĩnh mạch và động mạch trong cơ thể con người với chú thích: “Có quá nhiều caffein trong máu của tôi.”

Cuốn bạn thích nhất?

LC: Tôi có niềm tự hào thầm lặng về một số cuốn, nhưng cuối cùng điều tôi thích nhất luôn là cuốn tiếp theo, vì về mặt lý thuyết nó có thể là cuốn hoàn hảo ... nhưng sau đó tôi lo lắng nếu một tác giả hoàn toàn hài lòng với một cuốn sách, thì đâu là động lực để tiếp tục?

AC: Có hai cuốn đặc biệt nổi bật đối với tôi. Killing Floor, vì nó là cuốn đầu tiên và tôi sẽ không bao giờ quên cảm giác của mình sau khi đọc bản thảo. Niềm vui

sướng khi đọc một cuốn sách tuyệt vời như vậy. Câu chuyện được viết ở ngôi thứ nhất và chúng ta không biết tên của Reacher trong một thời gian, rất lâu trước khi nó được tiết lộ, tôi nghĩ, tôi biết anh chàng này ở cấp độ nào. Cuốn sách khác mà tôi nghĩ đặc biệt là Make Me. Nó có tất cả các yếu tố khiến chúng ta yêu thích Reacher - quyến rũ, cảm giác bí ẩn lan tỏa, các nhân vật tuyệt vời, cốt truyện hấp dẫn, hành động, cảm giác công lý được thực hiện - nhưng tôi cảm thấy lần này, thỏa mãn hơn về mặt thẩm mỹ.

Bạn hy vọng mọi người sẽ cảm thấy thế nào khi đọc xong cuốn sách này?

LC: Cảm thấy nhẹ nhõm và hài lòng, công lý đã được thực hiện.

AC: Tất cả những điều trên - và muốn nhiều hơn thế nữa!

Tương lai nào dành cho Jack Reacher?

LC: Như mọi khi, điều đó tùy thuộc vào độc giả. Nếu họ muốn nhiều hơn, chúng tôi sẽ cung cấp!

AC: Với niềm vui lớn nhất!

Andrew Child and Lee Child